

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NELE NEUHAUS

ŞER ODASI

GERİLİM

KORKUNÇ BİR CİNAYET, KIRLI İLİŞKİLER, YASAKLANAN BİR OYUN...

Güzel bir haziran sabahı, Opel Hayvanat Bahçesi çalışanlarından biri fillerin yaşadığı alanda bir insan eli bulur. Çok geçmeden bir de ayak bulunacaktır.

Ceset, öğrencilerinin hayranlık duyduğu ancak yozlaşmış politikacılar ile zengin iş adamlarının nefret ettiği bir lise öğretmeni ve ateşli bir çevreci olan Hans-Ulrich Pauly'ye aittir. Pauly sadece politika ve sermaye arasındaki karanlık ilişkileri ortaya çıkarmak için çabalayan biri değil, aynı zamanda karizması ve fikirleriyle, bu karanlık figürlerin çocuklarının, ebeveynlerinin gölgesinden kurtulup istedikleri hayatı yaşamalarına yardımcı olan biridir.

Şüpheli listesi bir hayli uzundur ve ortaya çıkan yeni bulgular so-
ruşturmayı daha da karmaşık bir hale getirmekten başka işe ya-
ramaz. Ama bulmacanın çözümü hiç beklenmedik bir yerdedir...

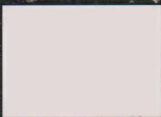
“Nele Neuhaus yine karanlık bir sırrın son sayfaya kadar açığa
çıkmadığı, temposu hiç düşmeyen muhteşem bir roman yazmış.”

Hessischer Rundfunk

“Nele Neuhaus heyecanı en üst
düzeyde tutmayı çok iyi biliyor.”

Krimi-couch.de

www.pegasusyayinlari.com

**ŞER
ODASI**

Pegasus Yayınları: 1589
Bestseller Roman: 688

ŞER ODASI
NELE NEUHAUS
Özgün Adı: Mordsfreunde

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Murat Demirci
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2017
ISBN: 978-605-299-124-4

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla
Ullstein Buchverlage, GmbH'nin alt yayıncısı List Taschenbuch Verlag'dan
alınmıştır.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

NELE NEUHAUS ŞER ODASI

Almancadan çeviren:
ÖZDEN ÖZBERBER

PEGASUS YAYINLARI

Kız kardeşim Claudia'ya

15 Haziran 2006, Perşembe

Başkomiser Oliver von Bodenstein o sabah cep telefonundan gelen titreşim sesiyle uyandığında saat sekize çeyrek vardı. Halbuki cep telefonunu titreşime alma nedeni o günü izinli geçirme umuduydu. Hofheim'in yerel emniyet müdürlüğünde bulunan Şiddet Suçları Bölümü'nün amiri olarak son üç yıldır Main ve Taunus arasında kalan bölgede işlenen çirkin suçlardan o sorumluydu. Bundan öncesinde Frankfurt'ta K11 bölümünde çalışmıştı. Bodenstein doğruldu ve uyku sersemi bir halde cep telefonuna uzandı. Cosima bugün tüm gününü yeni belgesel filmini üç hafta sonraki galaya yetiştirmek için montaj masasında geçirecekti. Lorenz ve Rosalie zaten uzun zamandır kendi yollarında gidiyor ve babalarıyla gezmek veya yürüyüşe çıkmak için pek de can atmıyorlardı. Bu yüzden de gönüllü olarak nöbete çağrılmayı kabul etmişti. Komodinin üzerindeki telefonunu aldı. Gizli numara. Bir bu eksikti.

"Oliver, benim. Inka Hansen. Bu kadar erken rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Doktor Inka Hansen, Bodenstein'in çocukluk arkadaşı olan bir veterinerdi. Geçen yıl Inka'nın bir meslektaşı olan Doktor Kerstner'in karısı bir cinayete kurban gitmişti. Cinayeti araştırma görevi de Bodenstein'a verilmişti ve o zaman tekrar karşılaşmışlardı.

“Kronberg’deki Opel Hayvanat Bahçesi’ndeyim,” diye açıkladı Inka. “Buradaki hayvan bakıcıları ele benzeyen bir şey buldular. Gerçek bir el.”

“Hemen geliyorum,” diyen Bodenstein oturduğu yerde doğruldu.

“Gitmen mi gerek?” diye mırıldandı Cosima. Yüzüstü yatıyordu ve suratının yarısı yastığa gömülüydü. İzinli olduğu günün uygunsuz bir saatinde gelen aramalar uzun süredir rahatını bozmuyordu. İntihar eden birinin ayak ucunda tanışmalarının üzerinden yirmi üç yıl geçmişti. Bodenstein o zamanlar ilk cesediyle karşılaşan genç bir komiser, Cosima ise işyerinde kendini asan borsacının çarpıcı bir haberini yapmaya gelmiş bir televizyon muhabiriydi.

“Evet, ne yazık ki.” Bodenstein, yastığa gömülmekten ısınmış yanağına bir öpücük kondurdu ve esneyerek banyoya doğru yol aldı. “Opel Hayvanat Bahçesi’nde bir cesede ait olduğu düşünülen bir parça bulunmuş.”

“Ah Tanrım.” Cosima çok da etkilenmemiş bir halde yorganın altında kıvrıldı. On dakika sonra Bodenstein yeni tıraş olmuş ve giyinmiş bir halde merdivenden inerken o çoktan tekrar uykuya dalmıştı bile.

On beş dakika sonra Bodenstein, Kelkheim’daki hemzemin geçidinden geçerken iş arkadaşı Pia Kirchhoff’u aradı. San Marco Dondurmacısı’nın önündeki cadde bir savaş alanına dönmüştü. Caddenin karşısına yüzlerce seyircinin Almanya’nın Polonya’yı 1-0 yendiği zorlu Dünya Kupası maçını seyredebilmesi için kocaman bir ekran kurulmuş ve “Public Viewing Area” kurulmuştu. Bu zafer sonrasında orada bolca kutlama yapılmıştı. Pia Kirchhoff’un cevap vermesi neredeyse bir dakikayı buldu.

"Günaydın şef." Sesi soluk soluğa geliyordu. "Bugün izin günümdü! Unuttunuz mu?"

"İzin gününüz-*dü*," diye cevap verdi Bodenstein. "Opel Hayvanat Bahçesi'nde bir insan eli bulunmuş. En azından öyle olduğunu sanıyorlar. Ben olay yeri araştırma ekibine haber vereceğim. Siz de bir doktor ayarlayın."

"Şu an yakınımnda halihazırda uzman biri var," dedi Pia. Bodenstein sırtarak cevap verdi: "Yoksa Doktor Henning Kirchhoff'tan mı bahsediyorsunuz?"

"Hemen bir sonuç çıkarmayın bundan tabii," Pia'nın sesi neşeliydi, "bu gece sadece bir doğumda bana yardımcı oldu, o kadar."

Dedektif Pia Kirchhoff yaklaşık bir yıldır Hofheim yerel K11 ekibinde bulunuyordu. Frankfurt adli tıp başkan vekili olan eşi Doktor Kirchhoff ile ayrıldıktan sonra kendisine Unterliederbach'ta hayvanlarıyla birlikte yaşayabileceği büyük bir çiftlik satın almış ve eski işi olan cinayet masasına geri dönmüştü.

"Doğuma yardım etti derken?" Bodenstein şehrin üst kısımlarında bulunan radarlara yakalanmamak için ayağını gaz pedalından çekti.

"Dün gece ikinci tayım dünyaya geldi. Küçük bir aygır. Adını 'Neuville' koyduk."

"Tebrik ederim. Neden 'Neuville'?"

"Anlaşılan futbolla hiç ilginiz yok." Pia güldü. "Oliver Neuville dün uzatma dakikalarında galibiyeti getiren golü atan futbolcuydu."

"Aha!" Bodenstein, Fischbach üzerinden gitti ve Königstein yönüne doğru giden B455 otoyoluna girmek üzere ışıklardan sağa döndü. "Ancak size yine de ihtiyacım var. Muhtemelen uzun sürmeyecektir."

Bodenstein, ormanın ortasında, Schneidhain bölgesine girmeden hemen önce yavaşlamak, hatta durmak zorunda kaldı çünkü cadde insanlarla dolmuştu. Önce bir kaza olduğunu düşündü ancak sonra caddenin sağındaki orman otoparkında bulunan birkaç düzine aracı fark etti. Onlarca insan rulo halindeki afişleri açıyor ve pankartlar hazırlıyorlardı. Bodenstein üzerlerinde yazanları okumaya çalışıyordu ki bir anda yaklaşık on beş yaşlarında iki kız çocuğu camını indirmesi için sürücü camına vurdular.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Bodenstein irkilerek.

“BUNTE, ALK ve KBL’nin birlikte düzenlediği bir organizasyon,” diye cevapladı kızlardan biri. Uzun saçlı kumral kızın göz makyajı ve ojeli tırnakları oldukça özenliydi. “B8 çevre yolunun dört şeritli batı kısmının tam olarak buradan geçeceğini biliyor musunuz?” Kız, Bodenstein’ın burnunun dibinde bir el ilanı salladı. Bodenstein büyük bir pankart açan iki kızı seyretti. Üzerinde, “B8 BU ORMANI MAHVEDECEK” yazıyordu.

“Bunun için binlerce ağaç kesilecek.” İkinci kız sarışındı ve üzerinde “B8’E HAYIR” yazan göbeği açık bir tişört ve büyük tokalı bir kemeri olan bir kot pantolon giymişti.

“Değerli yaşam alanları ile el değmemiş ormanlar zarar görecektir. Königstein’da yaşayan insanlar daha fazla gürültü ve hava kirliliğine maruz kalacak.”

Bodenstein, kızların ona birer misyoner heyecanı ile anlattıklarını tek kulağıyla dinliyordu. B8 karşıtlarının görüşlerini biliyordu ancak kendisini bu planlanan “Taunus Otobanı” projesi içinde bir taraf olarak görmüyordu.

Kızlar ise onu sayılar ve bilgilerle bombardımana tutmaya devam ediyorlardı.

“Acelem var,” diye araya girdi Bodenstein, “üzgünüm.”

“Tabii, ormanımız sizin umurunuzda bile değil!” diye bağırdı kumral kız, aşağılayıcı bir ses tonuyla. “Yeter ki siz o gösterişli BMW’nizle gaza basabilin!”

“Haydi! Havaya iyice karbonmonoksit saçın!” diye ekledi sarışın kız. Bodenstein sırtıtmak zorunda kaldı. Onun zamanında çevreci gençler askerî parkalar giyer, puşi takar ve bilerek günlerce yıkamadıkları kirli saçlarıyla gezerlerdi. Bu iki göbeği açık Taunus-şekeri, oğlu bunlara bu ismi takmıştı, belli ki Königstein bölgesinde yaşayan elit ailelerin çocuklarıydı ve bu eylem için sabah en az bir saatlerini aynanın karşısında hazırlanarak geçirmişlerdi. Muhtemelen onları buraya Touareg veya Cayenne marka arabalarıyla annecikleri getirmişti. Zaman değişiyordu.

Opel Hayvanat Bahçesi’ndeki sahipsiz el onu beklemiyor olsaydı burada kalır ve bu şımarıklara ormanların yok olmasının elbette umurunda olduğunu anlatırdı. Kimse bu çevreyi ondan iyi tanımıyordu, sonuçta o burada, Ruppertshain, Fischbach ve Schneidhain’ın ortasındaki vadide bulunan tarihî çiftlikte büyümüştü.

Kendisi hukuk okuyup sonrasında da cinayet masasında çalışmaya başladığından aile geleneğini devam ettirip yüzyıllık çiftliği sevilen bir gezi alanı yapma görevi erkek kardeşi Quentin’e kalmıştı. Quentin ise B8 çevre yolunun genişletilme fikrine hiç sıcak bakmıyordu. Sonuçta bu yeni yol Bodenstein arsasının sadece yüz metre ötesinden geçecekti.

Üç dakika sonra Bodenstein, Königstein bölgesine ulaşmıştı. Büyük çaplı yol çalışmalarına Dünya Kupası maçları nedeniyle ara verilmişti. Süs havuzunun çevresindeki direklerde Brezilya bayrakları sallanıyordu. Küçük bir şehir olan Königstein’da yaşayan futbol meraklıları, Brezilya Millî Takımı yıldızlarının Falkenstein’daki Kempinski Otelinde konaklayacağını duyduklarında mutluluktan havaya uçmuşlardı. Ancak Güney Amerikalı

futbolcuların hiçbiri gelmeyince hayal kırıklığı da bir o kadar büyük olmuştu.

Hayvanat bahçesinin müdürü Doktor Christoph Sander kırklı yaşlarında, orta boylu ve yapılıydı ancak şişman değildi.

Tokalaşması güçlü, bakışları ise sabitti. Koyu renkli gözlerinde endişenin izleri okunuyordu.

“Umarım yanıliyorumdur.” Yakındaki bir ot yığınınu işaret etti. “Ancak korkarım, oradaki şey ne yazık ki gerçek.”

Doktor Henning Kirchhoff çantasından bir çift lateks eldiven çıkardı, onları ellerine geçirip yere çömeldi.

“Yanılmamışsınız,” dedi birkaç saniye sonra hayvanat bahçesi müdürüne. “Bu hiç şüphesiz bir insanın sol eli. Bileğin üst kısmından kesilmiş. Pek de bir cerrah titizliğinde yapılmamış.”

Kirchhoff otların üzerindeki ele uzandı ve onu daha yakından inceledi.

“Eli kim buldu?” diye sordu Bodenstein.

“Fil bakıcısı,” diye cevapladı Sander. “Her sabah olduğu gibi otları dağıttıktan sonra hayvanları ahırlarından çıkarıp çitle çevrili alana salıyormuş. Filler huzursuzlanınca da bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş.”

“Ne dersiniz?” Bodenstein, Doktor Kirchhoff’a döndü, “Sizce ne zamandır?..”

“Umarım bana tam ölüm saatini sormuyorsunuzdur,” diye araya girdi adli tıp uzmanı, elin bilekten ayrılan kısmının üzerinde bulunan kütleyi inceleyerek.

“Bu el bir kadına mı, yoksa bir erkeğe mi ait?”

“Kesinlikle bir erkeğe ait.”

Kirchhoff’un eli inceleme şekli; onu parmaklaması, hatta koklaması Bodenstein’in midesini bulandırdı. Kadın meslektaşına

bir bakış attı ancak Pia şaşırtıcı bir biçimde ne kocasına ne de ele bakıyordu. Pia'nın gözleri, ellerini önünde kavuşturmuş ve öğürmemek için kendini zor tutan hayvanat bahçesinin müdüründeydi.

“Buradaki işiniz ne kadar sürer acaba?” diye sordu Sander. “Saat dokuz gibi ilk ziyaretçiler gelmeye başlar. Ayrıca bir de televizyon ekibi bekliyoruz.”

“Olay yeri inceleme ekibi birkaç dakika içinde burada olacaktır,” diye cevapladı Bodenstein. “El ağıla nasıl girmiş olabilir?”

“Bir fikrim yok.” Hayvanat bahçesi müdürü omuz silkti. “Belki otlarla birlikte gelmiştir. Taze ot elde etmek için her sabah caddenin yukarısındaki çimenlik alanı biçiyoruz.”

“Bu bir açıklama olabilir,” diyen Bodenstein düşünceli bir biçimde başını salladı. “Ancak bu aynı zamanda başka ceset parçaları olabileceği anlamına da gelebilir. En iyisi hayvanat bahçenizin tüm çimenlik alanlarını çalışanlarınıza kontrol ettirmeniz olacaktır.”

Sander huysuz bir şekilde başını olur anlamında salladı ve hemen ardından Kirchhoff ve el eşliğinde oradan ayrıldı.

Saat tam dokuzda hayvanat bahçesinin kapıları açıldı ve çoğunlukla küçük çocuklu ailelerin oluşturduğu ilk ziyaretçiler içeri dolmaya başladı. Bodenstein ve Pia, Sambesi restoranında kaldılar. Inka Hansen, Bodenstein'ı sadece Sander ile tanıştırmış ve Bodenstein'a bir iyilik yaparak geçen yaz olanlarla ilgili tek bir imada bile bulunmamıştı. Son karşılaşmalarından bu yana yaklaşık dokuz ay geçmişti. Şimdi düşününce şeytanın kendisini ayartmasına nasıl izin verdiğini anlayamıyordu çünkü Inka onu geri çevirmeseydi Cosima'yı onunla şüphesiz aldatırdı. Gişelerde oluşan uzun kuyrukları seyrederken bir anda kendini on yıl öncesinde buldu. O zamanlar çocuklarıyla Opel Hayvanat

Bahçesi'ni sık sık ziyaret etmekten büyük keyif alırdı. Bunları düşünürken cep telefonu titredi.

“Bir ayak bulduk,” diye bildirdi müdür memnuniyetsiz bir ses tonuyla. “Geyiklerin orada. Fil ağılının sağından girin, sonra orman yoluna doğru sola sapın. Sizi orada bekliyorum.”

“Ben Opel Hayvanat Bahçesi'ne ilk defa geliyorum,” dedi Henning Kirchhoff ayağı incelerken. “Burası kocaman bir araziymiş!”

Sander ellerini beline koyarak, “İki yüz yetmiş bin metrekare,” diye homurdandı. “Ve ceset parçaları her yerde olabilir. Çocukların sıklıkla ziyaret ettiği sevimli, küçük hayvanların olduğu bölümü kapattırdım. Kesik başın bir çocuk tarafından bulunması büyük bir kâbus olurdu!”

Ayak, “Camel Active” marka, 44 numara kahverengi bir deri terliğin içerisindeydi ve bileğin üzerinden kesilmişti.

“Ayak da tıpkı el gibi temiz ve pürüzsüz bir şekilde kesilmemiş, daha çok kopartılmış,” diyen Kirchhoff, ayağı daha yakından incelemeyi bırakıp başını kaldırdı. “Çim biçme aracınızı görebilir miyim?”

“Evet, tabii ki,” diyen Sander etrafına baktı. Ziyaretçiler, bir insan damarından akan kan gibi, hayvanat bahçesine akıyorlardı. Kısa zaman içerisinde tüm alana yayılmış olacaktı ve hayvan kafeslerinin önünde, orman yolunda, mangal ve dinlenme yerlerinde, deveye binme alanlarında ve tuvaletlerde bulunacaktı. Gerçekten de birinin bir ceset parçası bulması halinde neler olabileceğini düşünmek bile korkunçtu! Cep telefonu melodik bir biçimde çaldı.

“Efendim?” diye cevapladı ve kısa bir süre hattın karşı tarafında bulunan kişiyi dinledi. Bodenstein, adamın benzinin attığını gördü.

"Ne olmuş?" diye sordu.

"Lanet olsun!" Müdürün sesi içten geliyordu. "Sanırım hayvanat bahçesini boşalttıracam ve televizyon ekibinin randevusunu da iptal edeceğim. Yaban koyunlarının bulunduğu ağılda da bir şey varmış."

Saat on buçukta nihayet gelmiş olan ceset arama köpeği, B455'in üzerindeki çimenlikte bir şeyler bulmuştu. Bodenstein ve Pia, çimenliğin aşağı tarafında bulunan yürüyüş yolunda polislerin arama köpekleriyle yaptıkları araştırmayı merakla izleyen kalabalığın arasından zorlukla geçmişlerdi. Ekip amiri, köpek rehberiyle birlikte onları otoparkın hemen yakınında karşıladı.

"Ceset bir erkeğe ait," dedi. "Ve bir bisiklet var. Şurada ön tarafta, otoparkın çalılıklarından üç metre bile ötede değil."

Hava yeni biçilmiş çimen kokuyordu. Taunus ormanlarının üzerini ise çelik mavisi bir gökyüzü örtüyordu. Çimenlikten, Kronberg Kalesi'nden Frankfurt'un gökdelenlerinin yükseldiği alana kadar uzanan nefis bir manzara görünüyordu. Sakin ve güzel bir haziran sabahıydı. Parçalanmış bir ceset görmek için fazla güzel bir gündü. Bodenstein, lateks eldivenlerini giydi ve cesedin yanına gitti. Adam yüzüstü yatıyordu ve çimenler bedenini yarıya kadar örtmüştü. Üzerinde boxerı ile hâkî rengi bir tişört vardı. Beklendiği üzere, sol kolunun dirseğine kadar olan kısmı ile sol bacağının dizine kadar olan kısmı eksikti ancak etrafta kan yoktu. Fotoğrafçı birçok farklı açıdan fotoğraflar çekerken olay yeri inceleme ekibi de olay mahallinde işe yarar ipuçları arıyordu.

"Görünen o ki hayvanat bahçesinde daha fazla parça bulmayacaksınız," dedi Doktor Kirchhoff, taş kesilmiş bir ifadeyle ileride kalmayı tercih etmiş olan bahçe müdürüne. "O parçalar haricinde geri kalan tüm uzuvları hâlâ üzerinde görünüyor."

“Buna sevindim,” Sander’in ses tonu alaycıydı. “Onu şimdi çevirelim mi?” diye sordu olay yeri araştırma ekibindeki adamlardan biri. Bodenstein olumlu anlamda başını salladı ve istem dışı olarak nefesini tuttu. Cesedin görünüşü hassas bünyelere göre değildi. Havanın sıcaklığı çürümeyi hızlandırmıştı. Yüzü neredeyse tanınmaz haldeydi ve böcekler ile karıncalar ölü bedeni işgal etmişlerdi.

“Yüce İsa, Meryem ve Yusuf adına!” Hayvanat bahçesi müdürü başını çevirdi ve çimenlik ile otoparkın arasındaki hendeğe kustu. Bodenstein bu ana kadar Sander’in sağlam sinirlerini ve dik başlılığını hayranlıkla izlemişti. Adam bu istisnai durumda bile çalışanları, hayvanat bahçesini ve kendisini çok iyi bir biçimde idare etmişti. Kriz yönetimi konusunda şüphesiz yıldızlı bir aferin notunu hak ediyordu.

“Kimliğini açığa çıkaracak herhangi bir belge yok,” diye bildirdi Kirchhoff ölünün giysilerini inceledikten sonra. “Cesedin üzerindeki lekeler ise hafif bastırılınca hâlâ yok olabiliyor. Kısa bir süre de olsa.”

“Bunun anlamı nedir?” Bodenstein’ın burnuna cesedin kekremesi çürüme kokusu doluyordu, bu yüzden geriye doğru bir adım attı. “Ölümünün üzerinden otuz altı saat geçmemiş. Ama otuz altı saate oldukça yakın.” Bodenstein hesapladı ve “Bu da hemen hemen salı akşamı oluyor,” dedi.

“İyi misiniz?” Pia Kirchhoff, müdüre endişeli bir bakış attı. Yüzü bembeyaz olmuş Sander derin derin nefes alıp veriyordu.

“Bu adamı tanıyorum,” dedi boğuk bir ses tonuyla ve çimenlerden otoparka doğru kaçır adımlarla uzaklaştı. Pia onu takip etti ve müdür sağa sola bakmadan işlek caddeyi geçmek üzereyken son anda adamı kolundan yakaladı. Onu sert bir biçimde geri çekti. Gümüş renkli bir BMW yanlarından son hızla

geçerken onları sadece birkaç santimle sıyırdı. Sürücü kornaya basıp el hareketi çekti.

“Şimdi bir sakın olun önce,” dedi Pia. Sander derin bir nefes aldı.

“Aslında çok hassas biri değilimdir,” dedi. “Ama bu durum beni bile sarstı.”

“Bunu anlayabiliyorum.” Pia anlayışlı bir halde başını salladı. “Kim o adam?”

“Hans-Ulrich Pauly. Ofisime gidelim, orada size daha fazlasını anlatırım.”

Çevre yolu inşaatı sırasında hayvanat bahçesi yönetiminin geçici olarak yerleştirildiği konteynere ulaşmadan biraz önce yirmili yaşlarında genç bir adam onları karşıladı. Üzerinde tüm hayvanat bahçesi çalışanları gibi yeşil bir pantolon, aşınmış iş ayakkabıları ve beyaz bir tişört vardı.

“Yukarıdaki çimenlikte neler oluyor?” diye sordu müdüre. “Bir şeyler mi kaçırdım?”

Sander durdu. “Sen bu saatte nereden geliyorsun?” diye çıkıştı genç adama. “Burada işler saat yedide başlar, sen uykunı alıp geldiğinde değil! Senin burada özel bir konuma sahip olmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

Gencin yüzü ekşidi. “Bir daha olmaz şef, özür dilerim.”

Pia gence dik dik bakıyordu. Dikkat çekici güzel bir yüzü vardı, omuzlarına kadar inen sarı saçları, değişik tonda yeşil gözleri ve her kızın kıskanacağı kadar pürüzsüz bir cildi vardı. Sander o anda yalnız olmadıklarını hatırlamış olmalıydı ki genç adamı, “Bu, Lukas van den Berg,” diye Pia’ya tanıttı. “Stajyerimiz. Lukas bu polis şefi...”

“...Pia Kirchhoff,” diye tamamladı cümleyi Pia.

"Merhaba," Lukas van den Berg kar beyazı dişlerini göstererek gülümsedi.

"Yukarıdaki çimenlikte şu hayvan hakları savunucusunun cesedi bulundu," dedi Sander. "Pauly."

Gencin yüzündeki gülümseme bir anda kayboluverdi. Sanki midesine bir darbe yemişti.

"Ne? Ulli Pauly mi?" dedi sonunda oldukça etkilenmiş bir halde.

"Evet, o. Bir taş kadar ölü." Müdür yürümeye devam etti. "Yine bize olay yarattı anlayacağın."

"Of! Olamaz!" Lukas'ın yüzü solmuştu. "Onu daha iki gün önce gördüm. Yani... yani demek istiyorum ki... of lanet olsun!"

Sander yere kök salmış gibi aniden durdu ve gence döndü. "Ne demek oluyor bu? Onu iki gün önce gördüm de ne demek?" diye sordu.

"Bu doğru olamaz." Genç adam dehşete kapılmış olduğunu gösteren bir hareketle ellerini yüzüne kapadı ve birkaç kez başını salladı.

"Hey," Sander gencin omzunu sert bir biçimde tuttu. "Sana bir soru sordum! O adamı nerede gördün? Burada mıydı?"

"Hayır, ben... off ya... size söyleyemezdim... yoksa yine hemen babama giderdiniz." Lukas'ın sesi bir anda inatçı bir ifade almıştı. "Buradaki işimi seviyorum tabii ama burada kazandığımdan daha fazla paraya ihtiyacım var."

Sander sanki eli yanmış gibi genç adamın omzunu bir anda bıraktı.

"İnanamıyorum," dedi kendine hâkim olan bir ses tonuyla. "Hâlâ o... o çevreci barında çalışıyorsun! Ve geceleri de ek iş olarak o psikopatların kışkırtıcı web sitelerini yapıyorsundur kesin! Sabahları yataktan çıkamadığına şaşmamalı!"

“Babam bana kuruş koklatmıyor!” diye çıkıştı Lukas. “Burada da ancak cep harçlığıma yetecek kadar kazanabiliyorum! Başka ne yapabilirdim ki? Ulli burada çalışmama bir şey demiyordu...”

“Ama *ben* o adam için çalışmana karşıydım.” Sander o kadar yüksek sesle bağırarak konuşuyordu ki sanki son saatlerde yaşadığı tüm sıkıntılar sonunda fışkıracak bir yol bulmuş gibiydi. “Artık onunla bir alakan olmadığı konusunda bana yemin etmiştin! Bana yalan söyledin!”

“Size daha önce söyleyecektim!” Lukas da artık bağııyordu. “Ama konu Ulli olunca hemen çıldırıyorsunuz!”

“O herif yüzünden başıma gelenlerden sonra bunu anlamıyor musun?”

Pia iki adamın arasında duruyor ve tenis maçı seyreden bir seyirci gibi başını bir o yana bir bu yana çeviriyordu. Yanlarından geçen ziyaretçiler ise onlara merak dolu bakışlar atıyorlardı.

“Daha sakın bir ses tonuyla konuşamaz mısınız?” diye sonunda araya girdi. “Herkesin duyması gerekmiyor. Ofiste konuşalım.”

“Lütfen bırakın onunla ben konuşayım,” diye rica etti Pia, sinirden kendinden geçmiş olan müdür konteynerin kapısını açmaya çalışırken. Sander onu süzdü ve derin bir iç çekerek olur anlamında başını salladı. Lukas o arada müdürün masasının karşısındaki sandalyeye oturmuş ve yüzünü ellerinin arasına gömmüştü.

Pia ikinci sandalyeye oturdu. “Belki de yanılıyorsunuzdur,” diye mırıldandı genç adam, cam yeşili parlak gözleriyle kendinden emin olmayan bir şekilde polis şefine bakıyordu. “Belki de o Ulli değildir.”

“Bay Pauly’yi nereden tanıyorsun?” diye sordu Pia. Lukas yutkundü ve Sander’e bakmamaya çalışarak cevap verdi. “Yeşillik Bistro’da çalışıyorum,” dedi. Sesinde belirli bir ton yoktu

ve bir tutam saçını kulağının arkasına yerleştirdi. "Kelkheim'da bulunan vejetaryen bir bistro. Orası Ulli ve Esther'e ait."

"Onu iki gün önce ne zaman gördün?" diye sordu Pia.

"Tam bilmiyorum." Genç adam bir süre düşündü. "Akşamüzeri bir saatti. Barda bugünkü bilgilendirme organizasyonu için bir toplantı vardı."

"Pauly aynı zamanda B8 çevre yolunun genişletilme çalışmalarına karşı da aktifti," diye ekledi Sander arkadaşan. "Königstein ve Kelkheim'da bulunan çevreci kuruluşlar bu ara yol çalışmasına karşı sık sık bilgilendirme eylemleri düzenliyorlar."

"Doğru," Lukas onaylar biçimde başını salladı. "Bugün de Schneidhain Doğa Dostları Derneği'nde yol geçidi olacakmış... Gerçekten inanamıyorum. Ulli'yi uzun zamandır tanırım. O benim biyoloji öğretmenimdi."

"Hangi okulda?" diye sordu Pia merakla.

"FSL," dedi Lukas ve ekledi. "Friedrich Schiller Lisesi. Kelkheim'da. O çok harika bir tip..." sözüne devam edemedi. "Yani, o çok harika bir tip *idi*," diye geveledi. "Çok havalıydı gerçekten. Hep bize ayıracak zaman bulurdu. Sık sık evine gider ve onunla muhabbet ederdik. Onun çok mantıklı düşünceleri vardı." Lukas, Sander'e doğru baktı.

"Her ne kadar siz buna inanmasanız da," diye ekledi saldırgan bir ses tonuyla. Hayvanat bahçesi müdürü kollarını önünde kavuşturmuş, koltuğunun arkasında duruyor ve Lukas'a sessizce acıyan gözlerle bakıyordu.

On dakika sonra öğleden önce bile çok sıcak olan konteynerin içerisinde Pia ile Sander baş başa kalmıştı.

“Çalışanlarınızla oldukça yakın ilişkileriniz var anlaşılan,” dedi Pia. “Onu seviyorsunuz, değil mi?”

“Evet, onu seviyorum. Ve aynı zamanda ona acıyorum da,” diye itiraf etti Sander.

“Neden?”

“Hayatı kolay değil.” Müdür gizemli kalmaya çalışıyordu. “Lukas’ın babası çocuğa çok baskı uyguluyor. Büyük bir bankanın yönetim kurulunda ve oğlunun da onun yolundan gitmesini bekliyor.”

Sander pencereye dayandı ve yine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Lukas çok zeki bir çocuk ancak okulda sadece canı sıkılıyordu. Onuncu sınıfta Bischof-Neumann okulundan atıldı. Sonra da bir sömestr yatılı okulda okudu. Oradan da babası onu gidip almak zorunda kaldı. Bir buçuk yıl boyunca hiçbir şey yapmadı. Sonra o Pauly denen adamla tanıştı. O bir şekilde Lukas’a ulaşmayı başardı ve en azından okulu bitirmesi konusunda onu ikna etti.”

Pia anladığını belirterek başını salladı.

“Lukas burada herhangi bir stajyer değil, öyle değil mi?”

“Bu kanıya nasıl vardınız?”

“Biraz önce ona burada ayrıcalık tanımayacağını söylediniz. Bununla ne demek istediniz?”

Müdür, Pia’nın hafızası karşısında etkilenmiş görünüyordu. “Babası kurucu yöneticilerimizden,” diye açıkladı Sander. “Lukas’ı birkaç aylığına stajyer olarak işe almamı rica etti.” Sander omuzlarını silkti. “Önceleri Pauly’nin, oğlu üzerindeki etkisinden memnundu aslında. Lukas hırslanmıştı ve geçen sene de okulunu iyi bir dereceyle bitirdi. Yani her şey yolundaydı.”

“Ama?”

"Ama Pauly'nin etkisi artık babasının hoşuna gitmeyecek boyutlara varmaya başlamıştı," diye devam etti Sander. "Lukas babasının onun için açmış olduğu banka hesabındaki parayı kuruşuna kadar Pauly'ye ve onun 'projelerine' hibe etmişti. O zaman babası Lukas'ın tüm harçlığını kesti. Bunun üzerinde de Lukas, Pauly'nin o çevreci barında garsonluk yapmaya başlayıp eve uğramaz oldu. Bankacılık eğitimini de bırakmıştı. Geçtiğimiz sonbaharda ise hayvan deneylerine karşı eylem yapmak amacıyla bir ilaç firmasına izinsiz girmiş olduğu için tutuklandı. O zamanlar Heinrich van den Berg, oğluna Pauly ile görüşmesini yasaklamış ve benden de bu konuda yardım istemişti."

"Neden özellikle sizden?" diye merakla sordu Pia.

"Komşu sayılırız. Lukas ortanca kızımın aynı sınıfta okudu ve bize de sık sık gelip giderdi."

"O halde buradaki stajyerliği de aslında bir nevi şartlı tahliye cezası sayılabilirdi, haksız mıyım?"

"Sanırım Lukas'ın babası da bunu böyle görüyor." Sander başını salladı. "Çocuğun sorumluluğunu birine yıkmak istedi. Yani bu durumda bu kişi de ben oluyorum. Neyse."

Pencerenin kenarına dayadığı kollarından destek alarak doğruldu. Dolabı açıp içerisinde bir şeyler aramaya başladı. "İçecek bir şey de kalmamış," diye belirtti sonunda. "Restorandan kahve getireyim mi?"

"Ben almayayım," diye nazikçe geri çevirdi Pia. "Bu gece bir sürahi kadar kahve içmişimdir."

"Neden? Bu gece başka bir ceset daha mı vardı?"

"Hayır, hayır." Pia gülümsüyordu. "Mutluluk verici bir nedeni vardı. Bir tayın doğumu."

"Ah." Sander sandalyesine oturdu ve Pia'yı sanki karşısında soyu tükenmiş nadir bir hayvan görmüş gibi şaşkınlıkla süzdü.

O anda Sander, o gün ilk defa gülümsedi. Mutlu ve memnun bir gülümsemeydi bu. Yüzü aydınlanmış ve tamamen değişik bir ifade almıştı.

“Cesetler ve katillerle olan işinizi dengelemek için atlarla ilgileniyorsunuz, öyle mi?” Sander hâlâ Pia’yı süzüyordu. Onu nasıl değerlendireceğini bilemiyor gibiydi.

“Evet.” Pia gülümseyerek karşılık verdi. “Atlarımla dip dibe yaşıyorum.”

“Siz atlarınızla mı yaşıyorsunuz?” Sohbet gitgide özel bir noktaya varmak üzereydi. Pia bu durumdan rahatsız değildi, hatta Sander’e karşı sempati duymuştu ancak sohbet edecek vakti yoktu.

“Bana ölü adam hakkında bilgi verecektiniz. Onu nereden tanıyordunuz?”

Sander’in gülümsemesi aniden kayboldu. “Pauly birkaç yıl önce hayvanat bahçelerinde hayvanların bulundurulmamasına yönelik bir oluşum kurmuştu ve okuyucu mektupları, internet forum sayfaları gibi yerlerde de hayvanat bahçelerine karşı kışkırtma kampanyaları düzenliyordu,” diye cevap verdi Sander. “Aralarında bizim bahçemiz de vardı. Onunla ilk defa iki yıl önce karşılaştım. O sırada birkaç gençle birlikte kapımızın önünde fillerin burada tutulmaması gerektiğine dair el ilanları dağıtıp eylem düzenliyordu. Öğretmenlerin çok fazla boş vakti oluyormuş anlaşılan.” Bu son cümleyi alaycı bir tonla söylemişti.

“Son yıllarda hayvanlarımızın çok daha iyi şartlarda yaşaması için birçok şey yaptık,” diye devam etti müdür. “Ancak tüm bunlar Pauly için yeterli olmamıştı. Ona göre hiçbir hayvanat bahçesi var olmamalıydı. Bu düşüncesini de asla saklamadı. Abartılı konuşmalar yapıyor, olaylar çıkarıyor ve insanlara hakaretler yağıdırıyordu.”

“Size sorun çıkardı mı hiç?” diye sordu Pia.

“Hiç hayvanları kafeslerinden çıkarmaya çalışmadı veya ağlılarına yazılar yazmadı, eğer bunu kastediyorsanız.” Sander alnını çattı. “Ancak hep bir şeylere karşı eylemler düzenliyordu. İnternet üzerinden veya şehir merkezinde huzursuzluklar çıkarıyordu. Özellikle de hayvanat bahçesinin çok kalabalık olduğu günlerde.” Sander eliyle memnuniyetsizce bir hareket yaptı.

“Onunla sıkça tartıştım. Hatta onu içeriye davet edip burada neyi, nasıl ve neden yaptığımızı bile tek tek açıkladım. Tamamen zaman kaybıydı tabii. Haklı eleştiriyi kaldırabilirim ancak polemik kaldıramam. Bu Pauly denilen adamın insanları kışkırtma tarzından hazzetmiyordum. Mantıklı değildi ve görüşlerinden taviz vermeyi kesinlikle kabul etmiyordu. Gençler de bundan çok hoşlanır, bilirsiniz. Onu havalı buluyorlardı. Lukas’ı duydunuz. Ben ise bu durumu oldukça tehlikeli buluyordum. Hayatta her şey sadece siyah ve beyaz değildir.”

“Onunla en son ne zaman konuştunuz?” diye bilmek istedi Pia.

“Pazar günü,” diye cevap verdi müdür. “Herif gençlerden oluşturduğu bir toplulukla gelip yine olay çıkarmıştı. İşte o zaman benim de artık sabrım taşı.”

Pia, Doktor Sander’in sabrı tükendiği zaman neler olabileceğini hayal etmekte zorlanmadı. Pia cesede baktığında onun zayıf ve çelimsiz biri olduğunu görebilmişti. Sağlıklı ve iri yapılı bir vücuda sahip hayvanat bahçesi müdürüne rakip olamazdı.

“Ne oldu peki?” diye sordu Pia.

“Tartıştık,” diye cevap verdi Sander kaçınarak. “Herif kelimeleri ağzıma tıkmaya çalışıyordu. Bir süre sonra tüm bunlar bana çok salakça gelmeye başladı ve onu dışarıya attırdım. En

sonunda da buraya girmesini yasakladım." Pia başını yana eğdi. "Şimdi ise hayvanat bahçesinin elli metre ilerisinde ölü bulundu."

"Ölürken bile yasağı çiğnemeyi başardı." Sander acı acı gülmüseddi. "Yani... parçalar halinde bile olsa."

Pia, Sander'le olan görüşmesinden dönüp Lukas van den Berg'in müdürle yaşadığı atışmayı anlattıktan hemen sonra Bodenstein, "Hayvanat bahçesi müdürünün Pauly'nin ölümüyle bir ilgisi olabilir mi?" diye sordu.

"Hayır, sanmıyorum." Pia başını salladı.

"Çocuk, cesedin bulunduğu alana geldi ve Pauly'yi görmek istedi," dedi Bodenstein. "Oldukça sarsılmış görünüyordu ve Pauly'nin sevgilisi için endişeleniyordu. Ben ikisini de çok sevdiği izlenimini aldım."

Pia, şefine bilgilerini aktarmaya devam etti: "Pauly ve sevgilisinin sahibi oldukları bir bistroda çalışıyor. Ve Pauly'yi de en son salı akşamı orada görmüş."

Bodenstein arabasının uzaktan kumanda kilidine bastı ve BMW de karşılık olarak iki kez farlarını yakıp söndürerek cevap verdi.

"Eşiniz Frankfurt'taki enstitüye gitti. Şoför olarak bu sefer benimle yetinmek zorundasınız."

Pia sırtarak, "Bir bu eksikti," dedi. "Ama merak ediyorum da siz Lukas'a, yani çocuğa, cesedi gerçekten de..."

Bodenstein kaşlarını kaldırdı. "Beni ne sanıyorsunuz?"

Bodenstein hızlı bir hareketle Pia için ön yolcu kapısını açtı. "Ostermann ve Bayan Fachinger'i ofise çağırdım. Ancak Behnke'ye ulaşamıyor."

"Dün akşam Dortmund'da oynanan maç için bilet almıştı," diye hatırlattı Pia. Meslektaşı Frank Behnke'nin FIFA'nın karmaşık

bilet satışlarında şansı yaver gitmişti ve onun oraya gitmesini engelleyecek tek şey kendi ölümü olurdu ancak.

Hans-Ulrich Pauly'nin evi Kelkheim-Münster'in sonunda kalan çimenlik yolunun üzerindeki son evdi. Oradan sonra ormana kadar sadece yeşil alanlar ve çayırlar vardı. Ormanın başında da "Hof Hausen vor der Sonne" çiftliği ve golf sahası başlıyordu. Pia ve Bodenstein bir büyük ceviz ağacı ile üç adet büyük kızılçam ağacı arasında kalan, sarmaşıklarla sarmalanmış, renkli camları ve ahşap panjurları olan evin önünde arabadan indiler.

Pia yaşlı bir çite sabitlenmiş olan zile bastı. Evin arkasından çok sayıda köpeğin havlama sesleri duyuluyordu. Eve doğru giden yabancı otlarla kaplanmış beton zemin ana kapının sık kullanılmadığı izlenimini veriyordu.

"Kimse yok," diye belirtti Bodenstein. "Arkadan dolaşalım," dedi ve gidip demir parmaklıklı bahçe kapısını ittirdi. Kapı açıktı. Büyük bir avluya girdiler.

Bahçenin her yerinde koca koca çiçekler, sarkan asmalar ve farklı boylarda büyük saksılar içerisinde petunyalar vardı. Evin duvarına dayanmış büyük ahşap ve uzun masaların üzerine her boydan ve yaştan saksı çiçekleri konmuştu. Onların yanında da bahçe gereçleri ve toprak dolu çuvallar duruyordu. Daha arkalarda ise büyük ve yabancı bir bahçenin içinde bir gölet ile birkaç sera görünüyordu. Bodenstein köşeden havlayarak onlara doğru koşturan köpekleri görünce bir an irkildi. En önde kurt köpeği ile Sibirya kurdu karışımı mavi gözlü iri bir köpek koşuyordu. Onun arkasından Rhodesian Ridgeback cinsi bir köpek ile iki küçük köpek daha geliyordu. Bu son ikisi hayvan barınağından alınmış ve oranın en çirkin köpekleriymiş gibi bir izlenim veriyordu. Dört köpek de deli gibi kuyruklarını sallıyorlardı. Belli ki bu beklenmedik ziyaretçilerin gelişine memnun olmuşlardı.

“Pek bekçi köpeği sayılmazlar.” Pia gülümsedi ve köpeklerin onu koklamasına izin verdi. “Evde yalnız mı bıraktılar sizi?”

“Aman dikkat edin,” diye uyardı Bodenstein onu. “Gri olanı tehlikeli duruyor.”

“Yok canım daha neler.” Pia büyük köpeğin kulak arkasını kaşdı. “Hımm... sen çok uslu bir köpeksin, değil mi? Seni şimdi alıp evime götürüsem geldi.”

“Ama benim arabamla değil.” Bodenstein açık duran bir kapıyı fark etti. İki basamak çıktı ve merdivenin başında büyük bir mutfak gördü. Belli ki burası kullanılan ana girişti. Merdiven basamaklarının üzerinde birkaç çift ayakkabı, boş saksılar ve bir dünya ıvır zıvır vardı.

“Kimse var mı?” Bodenstein içeri seslendi. Pia, şefinin yanından sıyrılarak mutfığa bakındı. Fayans döşeli yer kaplaması köpeklerin kirli pati izleriyle doluydu. Tezgâhın üzerinde kirli tabaklar ve tencereler vardı. Masanın üzerinde boşaltılmamış iki alışveriş torbası duruyordu. Pia kapıyı açtı. Salon darmadağındı. Kitaplar duvarlardaki raflardan çekilmiş ve yerlere saçılmıştı. Koltuklar devrilmiş, duvarlardaki posterler yırtılarak sökülmişti. Bahçeye açılan cam kapı ise sonuna kadar açıktı.

“Olay yeri inceleme ekibini arıyorum.” Bodenstein cebindeki telefona uzandı. Pia bir yandan lateks eldivenlerini giyerek salonda gezinmeye devam etti. Salonun yanındaki oda belli ki Pauly’nin çalışma odasıydı. Buraya da bomba düşmüş gibiydi. Raflarda ve dolapta bulunan her şey yerlere saçılmış, ahşap yazı masasının tüm çekmeceleri sonuna kadar açılmış ve boşaltılmıştı. Duvarlardaki posterler evde yaşayanların siyasi görüşlerini açıkça ortaya koyar nitelikteydi. Duvarlarda Castor-Transport gibi eski eylemlere çağrı yapan nükleer enerji karşıtı gösterilerin posterlerinin yanı sıra Greenpeace posterleri asılıydı.

Bir LCD ekran parçalanmış bir halde odanın bir köşesine fırlatılmıştı. Hemen yanında ise tonerli bir yazıcı ve fena halde hırpalanmış bir adet dizüstü bilgisayar duruyordu.

"Şef!" Pia kanıtlara zarar vermemek için dikkatlice yol almaya çalışıyordu. "Bu bir soygun vakası değil. Burada..." Bodenstein tam önünde belirdiğinde Pia bir anda irkildi.

"Bağırarak konuşmanıza gerek yok yahu," Bodenstein sırtıyordu. "Kulaklarım hâlâ gayet iyi duyuyor."

"Çok korktum!" Pia sustu. Evin bir yerinde bir telefon çalmaya başlamıştı. Sesi takip ederek merdivenlerden birinci kata ulaştılar. Evi harap etmiş olan kişiler yukarıdaki odalara dokunmamıştı. Banyonun tüm ışıkları yanıyordu. Duşun önünde yere atılmış bir havlu ve hemen yanında bir kot pantolonu, bir gömlek ve kullanılmış iç çamaşırları vardı. Pia yabancı insanların bu denli özel hayatlarına girmekten hiç hoşlanmıyordu ancak maktullerin yaşamları hakkında bilgi sahibi olabilmek için buna katlanmak zorundaydı. Peki ama Pauly'nin sevgilisi neredeydi?

Yatak odasındaki gardırobun kapakları açıldı ve birkaç parça giysi yatağa saçılmıştı. Telefon ise susmuştu.

"Öyle görünüyor ki Pauly duş almıştı ve giyinmek üzereydi," dedi Pia. "Sadece iç çamaşırlarıyla bulunmuş olması da bunu kanıtlıyor gibi." Bodenstein başını onaylarcasına salladı.

"Telefon orada." Bodenstein yatağın üzerindeki temiz giysilerin arasına öylesine atılmış gibi görünen Siemens marka telsiz telefona uzandı ve hızlı hızlı yanıp sönen tuşuna bastı.

"Otuz dört adet yeni mesajınız var," diye bildirdi telesekreterin sesi. "Mesaj bir. Salı. 13 Haziran 15.32."

"Ulli! Orada olduğunu biliyorum," diyordu bir kadın sesi. "Oyalama taktiklerinden bıktım. Seninle iyi bir biçimde anlaşabilmek için elimden geleni yaptım ama sen o kadar inatçısın ki! Sadece bil

diye söylüyorum: Bu kaydı eline alıp hemen avukatına koşturman da umurumda değil, nasıl olsa ben yine haklı çıkacağım. Bak, sana son bir şans daha veriyorum: Saat sekiz buçukta sende olacağım. Yine evde olmazsan veya yine gurur yapacak olursan o zaman olacakları görürsün. Bu söylediklerimde de ciddiyim!"

Mesajın sonunda bir bip sesi duyuldu; dört mesaj daha vardı ancak bunlar kimsenin konuşmadığı veya telefon numarası bırakmadığı kayıtlardı. Fakat saat 17.00'ye dakikalar kala bırakılan başka bir mesaj daha kaydedilmişti. Bir adam "Merhaba Bay..." dediği anda ise hat kesilmişti. Saat 20.13'te başka bir adam başka bir mesaj bırakmıştı:

"Ben Carsten Bock," diyordu kalın sesli bir adam. "Pazartesi günü ortalık yerde yapmış olduğunuz hadsizlikleriniz kulağıma geldi. Bunlar aleni iftiralar ve kulaktan dolma dedikodulardan başka bir şey değildir. Size karşı hukuki işlemler başlattım ve sizden derhal yazılı bir özür ve olayların aslının öğrenilmesi için gazetede yayımlanacak resmî bir tekzip vermenizi talep ediyorum."

Bodenstein ve Pia kısa bir süre bakiştılar. Salı gününü çarşambaya bağlayan gece, telefon numarası bırakılmamış iki arama daha vardı. Çarşamba akşamı ise yine başka bir adam aramıştı.

"Hey Ulli, benim Tarek. Artık bir cep telefonu al be adam! Ülkeye döndüm. Sunumu bitirdik, hatta sayfaya bile yükledik. Bir ara bakarsın. Sonra görüşürüz."

Diğer bütün aramalar Pauly'nin birlikte yaşadığı sevgilisi Esther'e aitti. Esther düzinelerce mesaj bırakmıştı. İlk hal hatır sorar gibi bıraktığı mesajlar yerini önce endişeli mesajlara, sonunda da sinirli bir tonu olan mesajlara bırakmıştı. O sırada kapının önüne bir taksi yanaştı ve köpeklerin karşılama havlamaları yeniden duyuldu.

Esther Schmitt, bahçede etrafında inleyerek ve havlayarak kuduran köpeklerini selamladı. Hemen sonra mutfak kapısından eve girdi. Elinde bir seyahat çantası vardı ve omzunda da bir dizüstü bilgisayar çantası asılıydı. Açık tenli ve çilli bir yüzü olan, kırklarında, zarif yapılı bir kadındı. Kızıla kaçan sarı saçlarını dağınık bir şekilde örerek hafifçe toplamıştı.

“Buranın hali de ne böyle?” dedi. “Daha gideli üç gün bile...”

“Lütfen korkmayın,” dedi Bodenstein. Esther bu uyarıya rağmen irkildi. Büyük bir patırtıyla elindeki çantayı yere düşürdü ve bir adım geri attı.

“Siz de kimsiniz?” diye sordu korku içinde kocaman açılmış gözleriyle onlara bakarak. “Burada ne arıyorsunuz?”

“Adım Bodenstein. Bu da meslektaşım Bayan Kirchhoff.” Bodenstein kimliğini gösterdi. “Hoffheim Polisi.”

“Polis mi?” Kadın şaşırmış görünüyordu.

“Siz Bayan Esther Schmitt misiniz?” diye sordu Bodenstein.

“Evet. Burada neler oluyor?”

Pia ve Bodenstein’i ittirerek yanlarından geçti ve darmadağın olmuş salona girince gürültülü bir şekilde nefesini içine çekti. Sonrasında döndü ve dizüstü bilgisayar çantasını omzundan sıyırıp kirli, yapış yapış olan mutfak masasının üzerine attı. Kırışmış keten eteğinin üzerine desenli bir tunik giymişti. Rahat ancak yine de oldukça zarif görünen deri sandaletlerinden kirli ayak parmakları görünüyordu.

“Size üzücü bir haber vermek zorundayız,” dedi Bodenstein. “Bu sabah partnerinizin cesedini bulduk. Çok üzgünüm.”

Bu sözlerin Esther Schmitt’in beynine ulaşması birkaç saniye sürdü. “Ulli öldü mü? Yüce Tanrım.”

Bodenstein’a inanmayan bir ifadeyle bakıyordu. Az sonra mutfak sandalyesinin kenarına oturdu. “O... o nasıl öldü?”

“Bunu henüz tam olarak bilmiyoruz,” dedi Bodenstein. “Bay Pauly ile en son ne zaman konuştunuz?”

Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. “Salı akşamı.” Sevinde belirli bir ton yoktu. “Pazartesi gününden beri Alicante’de vejetaryenler kongresindeydim.”

“Onunla saat kaç gibi görüştünüz?”

“Saat geçti. Yaklaşık on gibiydi. Ulli bilgisayarında çalışıyor, yol protestosu için hazırlanan el ilanlarını bitirmek istiyordu. Ancak ben aramadan önce yine eski karısı gelmiş.”

Yüzü buruştu ancak hâlâ tek bir gözyaşının süzülmesine bile izin vermemişti, bunun için kendini zorladığı belliydi.

“Birini aramamızı ister misiniz?” diye sordu Pia.

“Hayır.” Esther Schmitt ayağa kalktı ve etrafına baktı. “Ben idare ederim. Burayı ne zaman toplayabilirim?”

“Olay yeri inceleme ekibi her yeri araştırdıktan sonra,” diye cevap verdi Bodenstein. “Bizi eksik bir şeyler olup olmadığı konusunda bilgilendirirseniz bize fazlasıyla yardım etmiş olursunuz.”

“Neden?”

“Belki de buradaki dağınıklığın partnerinizin ölümüyle bir ilgisi yoktur,” dedi Bodenstein düşünceli bir biçimde. “Biz salı gecesi öldüğünü düşünüyoruz. Sonrasında ev tüm gün açık kalmış olabilir.”

Köpekler avluda havlıyorlardı. Bir arabanın kapanan kapısının sesi duyuldu ve kısa bir süre sonra da olay yeri inceleme ekibinin memurları mutfak kapısında belirdi.

“Anlıyorum.” Esther Schmitt kızarmış gözlerle onlara bakıp omuz silkti. “Tamam. Size haber veririm. Başka bir şey var mıydı?”

“Sevgilinizin son zamanlarda kimlerle sorun yaşadığını bilmek isteriz.” Bodenstein, Esther’e kartını uzattı.

“Ölümü kaza değildi yani, öyle mi?” diye sordu Esther.

“Hayır,” diye cevapladı Bodenstein. “Büyük ihtimalle değildi.”

Pia adli tıp kurumunun bulunduğu Sachsenhausen'daki Kennedy Caddesi'nde olan villaya saat iki buçukta ulaştı. Binanın içine aşınaydı. On altı yıllık evliliği boyunca kurumun bodrum katındaki otopsi odalarında saatler geçirmişti. Henning kendini tamamen mesleğine ve araştırmalarına adanmış bilim insanlarından. Savcı Valerie Löblich, oraya Pia'dan hemen önce varmıştı. Pauly'nin cesedi parlak ışıkların altında, metal masanın üzerinde çıplak bir halde yatıyordu.

Kesik uzuvları Henning'in asistanı Ronnie Böhme tarafından uygun bir biçimde yerlerine yerleştirilmişti. Çürüme kokusu insanın nefesini kesiyordu.

“Uzuvlar çim biçme makinesiyle mi koparılmış?” diye merakla sordu Pia, önlük ve ağız korumasını taktıktan hemen sonra.

“Evet, şüphesiz.” Kirchhoff cesede doğru eğilmişti ve ölü bedeninin her santimini büyüteçle inceliyordu. “Ancak biçilmeden bir süre önce ölmüş. İlk yüzeysel incelemem sonrası cesedin son yirmi dört saat içinde en az bir kez yer değiştirmiş olduğunu söyleyebilirim. Ölüm nedeni ise başına aldığı ciddi bir darbe. Röntgenleri şurada görebilirsiniz.” Başı ile ışıldaklı röntgen kutusuna işaret etti.

“Bisikletten düşmüş olabilir mi?” diye sordu savcı.

Savcı otuzlu yaşlarının başında, alımlı ve kumral bir kadındı. Dışarıdaki sıcaklığa rağmen şık bir ceket, oldukça dar ve mini bir etek ile ince naylon çorap giymişti.

“Beni dinlemiyorsunuz galiba? Biraz önce cesedin taşınmış olduğunu söylemedim mi ben?” Kirchhoff'un sesi sinirliydi. “Ölümcül bir bisiklet kazası sonrasında kendi başına nasıl yer değiştirmiş olabilir sizce?!”

Pia ve Ronnie birbirlerine anlamlı bir bakış attı. Zamanında ikisi de istemsizce böylesi sorular sorma gafletinde bulunmuşlar ve karşılığında da tıpkı bunun gibi ters cevaplar almışlardı. Henning Kirchhoff dâhi bir adli tıp doktoruydu ancak birlikte çalışılması zor bir insandı. Savcı Löblich ise bu cevaptan pek etkilenmiş görünmüyordu. “Bisikletten düşüp öldü mü diye sormadım,” dedi hiç istifini bozmadan. “Sadece düşmüş olabilir mi diye sordum.”

Doktor Henning başını kaldırarak ona baktı. “Mantıklı bir soru,” diye kabul etti. “Ama hayır düşmemiş. Öyle olsaydı parmaklarında veya bedeninin alt kısmında aşınmalar olması gerekirdi. Ancak böyle bir durum söz konusu değil.”

“Teşekkür ederim. Çok naziksiniz Doktor Kirchhoff.”

Pia, Henning’in cesedin göğsünü hızlı ancak becerikli hareketlerle Y biçiminde kesişini izledi. Henning ölü bedeninin kaburgalarını kaburga makası yardımıyla kesiyordu. Pia, iç organlarına ulaşmak için sıkı bir şekilde uygulanan bu işlemlerin tüm adımlarını iyi biliyordu. Henning her hareketi ve her bulgusunu boynunda taşıdığı mikrofona anlatıyordu. Sekreteri daha sonra otopsi bulgularını bu banttan bilgisayara geçirecekti. Ronnie çıkarılan organları tartıyor, ölçüyor ve değerleri not ediyordu.

“Steatosis hepatis – hem de bir vejetaryende.” Henning yüzünde alaycı bir gülümsemeyle organı savcının yüzüne doğru tuttu. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz?”

“Karaciğer yağlanması.” Savcı Löblich etkilenmemişti ve gülümsüyordu. “Boşuna uğraşmayın Doktor Kirchhoff. Bayılarak sizi eğlendirmeyeceğim.”

Adli tıp uzmanı özenle tıraş edilmiş kafatasının her milimini büyüteciyle inceliyor, yaraların içerisinden minik parçaları cımbızla çekiyor ve bunları laboratuvarında incelenmek üzere plastik

kaplara bırakıyordu. Ronnie ise kapların üzerindeki etiketlere bir şeyler yazıyordu.

“Keskin veya sivri olmayan bir şeyle başına vurulmuş,” dedi sonunda. “Kafatasının ön tarafında bulunan yarada demir ve pas kalıntıları mevcut. Arkadaki yara ise darbe sonrası düşüş anından kaynaklanıyor.”

Elindeki bisturiyle cesedin kafa derisini arka taraftan kesti ve ardından bu parçayı yüzünün bulunduğu ön tarafa doğru sıyırıp açıkta kalan kafatasını incelemeye koyuldu.

“Burada iki kırılma şeklinin tipik özelliklerine rastlıyoruz,” diye devam etti Kirchhoff sözlerine. “İlki başına vurulmasıyla oluşan kırık, ikincisi ise yere çarpması sonucunda oluşan kırık.”

“Bu tek başına ölümcül müdür?” diye sormaya cesaret etti Pia.

“Şart değil.” Kirchhoff kafatasını açmak üzere elektrikli testereye uzandı. “Bu gibi durumlarda sıklıkla kanamalar oluşur ve bu da beynin şişmesine neden olur. Beyinde gitgide artan basınç ise nefes darlığına, sonra da kan dolaşımının tamamen durmasına ve bununla birlikte nihai ölüme neden olur. Bu durum çok hızlı gerçekleşebilir ama saatler de sürebilir.”

“Yani bu, adamın saatlerce hayatta kalmış olabileceği anlamına da gelebilir, öyle mi?”

Henning kafatasından beyni çıkarıp dikkatlice inceledikten sonra onu ince parçalara böldü.

“Kanama yok,” dedi sonunda ve beyni Ronnie’ye uzattı. Doktor öne doğru eğilerek boş kafatasının içini inceledi. Cesedin kafasını yana yatırıp ışıldaklı röntgen panosuna gitti ve tekrar röntgenlere baktı. “Onda oldukça hızlı gelişmiş,” dedi. “Düşüş esnasında boyun omuriliği, kafa yapısından kırılıp kopmuş. Yani anında ölmüş.”

Esther Schmitt birkaç soruya cevap vermeye nihayet hazır olduğunda olay yeri inceleme ekibindeki memurlar mutfak ve çalışma odasındaki araştırmalarına devam ediyorlardı. Bodenstein genelde bir yakınıni henüz kaybetmiş ve hâlâ şok altında olan insanları sorgulamaktan hoşlanmıyordu ancak ne yazık ki uzun yıllar boyunca biriktirdiği tecrübeleri ona kurbanların yakınlarının en çok şeyi hatırladıkları anların bu anlar olduğunu öğretmişlerdi.

“Ulli’yi nerede buldunuz?” diye sordu Esther.

“Kronberg’deki Opel Hayvanat Bahçesi’nin yakınlarında.” Bodenstein bu cevabı verdiğinde kadının gözlerinin bu sözlere inanamıyormuşçasına açıldığını fark etti.

“Opel Hayvanat Bahçesi mi? O halde oranın müdürünün de bu konuyla bir ilgisi vardır. O, Ulli’den hep nefret etmiştir. Ulli ona hayvanları hapsedmenin onlara işkence yapmaktan başka bir şey olmadığını hatırlatıp duruyordu. Birkaç hafta önce o herif bizi az kalsın göz göre göre ezmeye kalkıştı!” dedi sinirli bir şekilde. “Hayvanat bahçesinin otoparkında el ilanları dağıtıyorduk. O sırada arazi aracını tam gaz üzerimize sürdü. Bizi, eğer on saniye içerisinde oradan toz olmazsak her birimizi çıplak elleriyle tek tek parçalayıp kurtlara yedirmekle tehdit etmişti.”

Bodenstein dikkatlice dinliyordu.

“Ancak geçen pazar Ulli’ye içeri girme yasağı koydu,” diye devam etti Esther. “Bakın o adamdan her şey beklenir.”

Bodenstein bu konuda ona katılmıyordu. Sander hararetli ve aniden sinirlenen bir adam olabilirdi ancak bu onun katil olabileceği anlamına gelmiyordu.

“Sevgilinizin telesekreterine bir kadının pek de hoş olmayan mesajlar bıraktığını duyduk,” dedi Bodenstein. “Bu kim olabilir sizce?”

“Büyük ihtimalle Mareike, yani eski karısıdır,” dedi Esther sesinde aşağılayıcı bir ton vardı. “Boşandıktan hemen sonra Bad Solenli bir mimarla evlendi. Birlikte birbiri ardına o çirkin toplu konut apartmanlarını dikeyyorlar. Tüm caddeyi bunlarla doldurdular. Şimdi de bu arsada gözleri var.”

“Bana Bay Pauly’yi tehdit ediyormuş gibi geldi,” dedi Bodenstein. “Kadın bir avukattan söz ediyordu.”

“Bu arsa onlara miras kaldı ve ikisinin de eşit miktarda hissesi var. Mareike taşındıktan sonra evi Ulli’ye bırakmıştı. Ancak hemen sonra bundan pişman oldu. Şimdi ise evi geri istiyor. Bu yüzden aralarında yıllardır süren bir hukuk savaşı vardı.”

“Kadın Bay Pauly’yi son kez uyardığını söyledi, aksi takdirde kötü şeyler olacağı konusunda tehditler savurdu.”

Bodenstein karşısındaki kadını inceledi. “Sizce partnerinizin eski eşi...”

“Ondan her şeyi beklerim,” diye sözünü kesti Esther. “O ve kocası buraya altı tane dubleks ev dikmek istiyorlar. İşin içinde ciddi paralar dönüyor.”

“Bay Pauly’nin başka kimlerle sorunu vardı?”

“Birçok insanın kuyruğuna basıyordu. Ulli insanların saklamaya çalıştığı birçok konuyu ifşa ediyor ve doğruları söylemekten de asla çekinmiyordu.”

Bu sözlerini söylediği anda arkasındaki iki römorka devasa ot paketleri yüklenmiş bir traktör geçti. Üzerinde kirli bir atlet bulunan kır saçlı sürücü meraklı bakışlarla Paulylerin bahçesini izliyordu.

“Mesela şu karşıdaki herif de Ulli’yle savaş halindeydi,” dedi Esther Schmitt. “Karşı komşumuz Erwin Schwarz. Kendisi belediye meclisi üyesi olduğu için her şeyi yapabileceğini sanıyordu.”

Bodenstein, Kelkheimli olduğu için Erwin Schwarz'ın belediye başkanı Funke'nin yakın arkadaşı olduğunu ve B8 çevre yolunun genişletilmesini desteklediğini biliyordu. Tam o anda Pauly'nin bu komşusuna da uğraması gerektiğini düşündü.

"Tıpkı şu iğrenç herif Conradi gibi." Esther dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve kaşlarının arasında derin kırışıklıklar belirdi. "Daha geçenlerde köpeklerimizden birini vurdu. Güya köpek ortalıkta avlanıyormuş. Ama Chaco on dört yaşındaydı ve neredeyse kördü. Conradi ise onun tehlikeli olduğunu öne sürdü. Amacı sadece bizim canımızı yakmaktı.

"Tren Caddesi üzerindeki kasap Conradi'den mi bahsediyorsunuz?" Bodenstein emin olmaya çalışıyordu.

"Evet o. Pauly onu resmî onaylardan geçmemiş vahşi domuz eti sattığı için ihbar etmişti."

"Peki ya komşunuz çiftçi Schwarz'ın partnerinizden hoşlanmamasını nasıl açıklıyorsunuz?"

"Şu Schwarz denen çiftçi çevreye çok zarar veren biri. Ulli onu kendi arsasını çöp alanı olarak kullandığı ve Lieder Nehri'ne gübre dökerek çevreye zarar verdiği için şikâyet etmişti. Tabii ki Schwarz tanıdıkları ve bağlantıları sayesinde paçayı sıyırmayı başardı ancak Ulli'den nefret etmeye devam etti."

Olay yeri inceleme ekibi beyaz elbiseleri içerisinde mutfağa çıkan merdivenlerde çalışıyorlardı. Aralarından biri onlara doğru döndü ve "Burada bir şey bulduk," dedi Bodenstein'a. "Buna bakmalısınız."

"Geliyorum," dedi Bodenstein ve Esther'e teşekkür etti. Ancak son anda aklına bir şey gelmişti: "Tarek adında birini tanıyor musunuz?" diye sordu.

“Evet,” diyen kadın başını sallayarak onayladı. “Restoranımızdaki bilgisayar işleriyle ilgileniyor.”

“Peki ya Lukas van den Berg’i?”

“Onu da tanıyorum elbette. O da orada, barda çalışıyor. Neden sordunuz?”

“Öylesine.” Bodenstein oradan ayrılmak arkasına üzere döndü. “Teşekkürler.” Esther Schmitt omuzlarını silkti ve vedalaşmadan köpekleriyle birlikte bahçede kayboldu.

Bodenstein olay yeri inceleme memurunun yanına geldi. “Ne buldunuz?” diye sordu.

“Kan sıçramaları.” Memur ağzındaki maskeyi çıkardı ve mutfak kapısının yanındaki duvarı gösterdi.

“Duvarda, ayakkabıların ve çiçeklerin üzerinde. Bunların insan kanı olması muhtemel.” Bodenstein çömeldi ve ilk bakışta yaprak bitlerine benzeyen izleri inceledi. “Köpeklerin patilerinde kan vardı,” diye devam etti memur. Mutfakta kanlı pati izleri bulduk. Köpeklerin basamaklardaki kanı yalamış olabileceğini düşünüyoruz. Ana dış demir kapıda da kanlı bir el izi bulduk. Ancak luminolle çalışabilmemiz için havanın kararmasını beklemek zorundayız.” Memur öne eğildi ve içinde paslanmış bir at nalı olan bir plastik torbayı Bodenstein’a doğrulttu. “Bu, basamakların başındaydı.” Mutfak kapısının yanındaki duvara çakılmış çiviye işaret etti. “Sanırım burada asılıydı. Yanılmıyorsa bunun da üzerinde kan var. Tahminimce cinayet aleti bu ve maktul de tam burada yere serilmiş.”

Bodenstein plastik torbadaki nalı inceledi. Üzerinde işlerine yarayacak bir parmak izi bulunamayacak kadar pas içindeydi. “Çok iyi,” dedi. “Belki de şansımız yaver gider ve kapıdaki el izi katile ait çıkar.”

“Parmak izini veritabanında aratacağız,” diye cevap verdi memur. “Belki ondan bir şey çıkar.”

Savcı kadın hâlâ açık kapının eşiğinde duruyor ve Henning’le sessizce konuşuyordu. Kadının beden dili Pia’nın otopsi boyunca fark etmiş olduğu şeyleri doğrular nitelikteydi: Valerie Löblich, Henning’e asılıyordu. Sıkça sorular sorarak derin dekoltesini açığa çıkaracak şekilde otopsi masasına eğilip durmuştu. Tabii ki Henning tüm bunları fark etmemişti bile. Önünde bir ceset yatıyor ise yanında Angelina Jolie çıtırçıtlak bile dursa, ona bakmazdı. Ancak şimdi otopsi işlemi bitmiş ve savcının tek ilgilendiği konunun Pauly’nin cesedi olmadığını kavrayabilmişti. Kadının söylediği bir şeye gülüyordu ve kadın da yanında kıkırdıyordu. Ronnie Böhme beyni ve diğer çıkarılmış organları tekrar cesedin içine yerleştiriyor ve Y şeklinde kesilmiş yarığı tekrar dikiyordu. Bakışları bir anda Pia’nın bakışlarıyla buluştu, kaşlarını kaldırıp gözlerini devirdi. Pia cevap olarak sadece omuzlarını silkmekle yetindi. Henning etkileyici bir ünü olan yakışıklı bir adamdı. Aslında şimdiye kadar kendisine yeni birini bulmamış olması şaşırtıcıydı. Ayrılan taraf kendisi olmasına rağmen Pia bir anda kıskançlık tadında bir acı hissetti. Savcı kadın nihayet vedalaşıp oradan ayrılınca Pia, Henning’i giriş katında bulunan ofisine kadar takip etti.

“Löblich ile aranızda bir şey mi var?” diye sordu Pia. Sesinde ilgisiz bir ton vardı. Henning durdu ve Pia’ya dikkatlice baktı.

“Öyle olsaydı bu seni rahatsız eder miydi?” Bu Pia’nın henüz üzerinde hiç düşünmemiş olduğu bir soruydu. Ona göre Henning de ayrıldıklarından beri aynı kendisi gibi inzivada yaşıyordu. Ancak bunun böyle olmayabileceğini düşünmek bile onu gerçekten rahatsız etmişti.

“Hayır,” diyerek yalan söyledi Pia. “Beni rahatsız etmez.”

Henning kaşlarını kaldırdı ve “Tüh,” diye iç çekti. O anda Pia’nın cep telefonu titremeye başladı.

“Pardon,” Pia neredeyse rahatlamış bir ifadeyle cep telefonunu çıkardı ve şefine kısa ve öz bilgiler ile otopsi sonuçlarını aktardı. Henning, kadının telefonu kapamasını bekledi.

“Otopsi raporunu ne zaman alabiliriz?” diye sordu Pia.

“Yarın sabah,” diye cevapladı Henning. Birbirlerine bakıyorlardı. “Bu akşam ne yapıyorsun?” diye sordu adam. “Sana uğrayıp taya bakmak isterim. Gelirken de bir şişe şarap getirebilirim.”

“Bu akşam daha ne kadar işim olduğunu henüz bilmiyorum,” diye sorudan kaçtı Pia cep telefonunu yerine koyarken. Eski kocasının gelmesine müsaade etmenin bir hata olup olmayacağından emin olamıyordu. Sonra omuzlarını silkti. “Peki,” dedi. “Bu akşam bendeyiz o halde. Ancak ne zaman evde olacağımı bilmiyorum.”

“Sorun değil,” diye cevapladı Henning. “Bekleyebilirim.”

Pauly’nin evinin karşısındaki büyük arsada hareketlilik hâkimdi. Dünyadaki diğer tüm çiftçiler gibi Erwin Schwarz da takvime göre değil, hava şartlarına göre yaşıyordu. Son günlerin aşırı sıcakları saman hasılatı için mükemmel şartlar oluşturmuştu. Schwarz, Kelkheim’da bulunan az sayıda çiftçiden biriydi. Ancak onunda işlettiği tarlalar hayli azalmıştı. Devlet boşaltılmış arsalar için kolza veya buğday yetiştirmekten çok daha fazla para ödüyordu. Bodenstein açık duran kapıyı çaldı. “Girin,” diye seslendi içeriden biri. Bodenstein büyük bir mutfağa girdi. Evin içi loştu, dışarısına kıyasla hoş bir biçimde serindi.

Büyük duvar saati yüksek sesle tıklıyordu ve içeride ekşimsi bir koku vardı. Gözleri karanlığa alıştıktan sonra Bodenstein,

üzerinde tulum ve terli bir atlet olan uzun boylu bir adam gördü. Bu adam az önce traktörle önlerinden geçmiş olan kişiydi. Adam mutfaktaki yemek köşesinin orada bulunan bankta oturuyordu. Plastik örtülü masanın üzerinde ayrıca bir şişe su ile bir kavanoz salatalık turşusu duruyordu. Bodenstein, Erwin Schwarz'ı bugüne kadar sadece Kelkheim'ın yerel gazetesindeki fotoğraflarından tanıyordu. O fotoğraflarda mevzu resmî şehir meseleleri olduğu için hep takım elbiseliydi.

“Adım Bodenstein. Hofheim Emniyeti'nden geliyorum,” diyerek kendini tanıttı. Schwarz ona yaşarmış gözlerle baktı. “Da-deminkine aha şurdaki Schmitte-Schorschların orda durmuyor muydunuz kine siz?” Schwarz bir yudum su içti. “Noliyi ki orda kine?”

Bodenstein, Hessen eyaletinin şivesine pek hâkim değildi ancak onu rahatlıkla anlayabiliyordu.

“Bu sabah Bay Pauly'nin cesedini bulduk,” diye cevapladı.

“Ah!” Çifti Schwarz gözlerini büyüterek açtı.

“Salı akşamı geç saatte evin mutfığa açılan kapısının önünde öldürüldüğüne inanıyoruz. Bir şeyler görüp duydunuz mu, diye sormak için sizi rahatsız ettim.”

Erwin Schwarz düşünceli bir biçimde güneşten yanmış kelinin üzerine yapışmış saç tutamlarını kaşıdı. “Salı ahşamı he mi?” diye mırıldandı. “O saatte evde deeldim. Yahlaşih bire bilemedin bire çeyreh kele kadar Lehnert'te, her zamanki yeğrimdiydim.”

Münster'de eski belediye binasının karşısında bulunan Lehnert geleneksel ve yerel bir meyhaneydi. Gerçek adı “Altın Aslan” idi. Oradan şu anda bulundukları Rohwiesen yoluna arabayla yaklaşık beş dakikada ulaşılıbiliyordu.

“Oradan geçtiğiniz sırada dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?” diye sordu Bodenstein. “Bugün eve girdiğimizde tüm kapılar açıktı ve evin içerisi darmadağın edilmişti.”

“Bu dihatimi çekmezdi,” diye cevapladı Schwarz hor görür bir ses tonuyla. “Onlarda her gün yaygara oliydi, biliğin mi? Her gün yeni şeyler. Delikanlı gençler çılgın gıyamet güle çılgılla araba ve motorlarıyla geliyler. Sanki dersin dünyada tekler! Sonra da Pauly’nin bi’ de itleri var ya! Her yerde koşuşturuyo ve etrafı bok içinde bırakıylar! Herif göya hoca ve bizim veledleri eğitcekmiş, he mi? Bunu bi’ düşünceze!”

“Sizin komşunuzla aranız nasıldı?” diye merakla sordu Bodenstein.

“Eh, dost deeydik.” Schwarz yağlı göğsündeki kılları kaşıdı. “Pauly vahtimi geçirceem bi’ tip deeldi. Hep şikâyet edecek bişey bulurdu. Bunun politik olaraktan aynı fikirde olmadığımızla elgisi yok.”

“Neyle ilgiliydi peki?”

“O dolandırıcı bi’ güveydi,” dedi Erwin Schwarz. “Onun eski garısı, Schmitte-Schorch’un torunu yane, yane Mareike, ev onundu. Ona mirasdi. Pauly’ye değil. Kadın evden taşındıydı, o herif de kaldı. Halbukine onun evi değil. Salı günü Mareike yine geldi. Gavga ettiler, fena uçuştu herbişiyler. Bunu bana ahan da karşıdaki Matthes-Else dedi.”

Kapının eşiğinde genç bir erkek belirdi.

“Press gine gidiyi baba,” dedi Bodenstein’a hiç bakmadan. “Önce ormanın ordakine olan çimeni mi yapıim yoksa manastırın ordakine mi?”

Erwin iç çekerek yerinden kalktı, tulumunun askılarını omuzlarına geçirdi ve acıdan yüzünü buruşturdu.

“Diskler,” diye açıkladı Bodenstein’a ve tekrar oğluna döndü. “Manastıra yeterince gidiyin sen zati. Üstteki çimenliğe git ve bana güccük toplar halinde yap!”

Genç başıyla onaylayıp kayboldu.

“Biçmenin ta ortasındayız,” dedi Bodenstein’a. “Güssel havayı kullanmalıyık.”

“O halde sizi daha fazla tutmayayım,” dedi Bodenstein ve iyi niyetli bir gülümsemeyle plastik masa örtüsünün üzerine kartını bıraktı. “Bilgiler için teşekkür ederim. Aklınıza bir şeyler gelirse lütfen beni arayın.”

Elisabeth Matthes günleri sayılı evlerden birinde oturuyordu. Ön bahçesindeki levha binanın yakında yıkılacağı gerçeğini destekliyordu. Bodenstein’ın zile basması ile kapının açılması bir olmuştu. Belli ki komşu kadın onu zaten çoktan bekliyordu.

Bayan Matthes, Bodenstein’ı oldukça derli toplu mutfığa yönlendirdi. Kadın yaklaşık yetmişli yaşlarının ortalarında idi. Ağır osteoporoz nedeniyle eğik bir duruşu vardı ancak mavi gözleri keskin ve dikkatliydi. Bodenstein önce Bay Pauly’nin öldüğünü söyleyerek kadının merakını giderdi.

“Bunun böyle olacağı belliydi,” dedi Matthes-Else titrek bir sesle. “Pauly de herkese sataşıyordu.” Yaşlı kadın, Pauly ile eski eşi arasındaki konuşmayı kelimesi kelimesine aktarabiliyordu. Hatta tam olarak saati bile biliyordu. Sekiz buçuğa geliyordu. Yaklaşık yarım saat sonra Pauly’ye gelmiş olan adamı da tanımıştı.

“Çiçekleri sulamak için bahçedeydim ki Pauly’yi kendi evinin ön bahçesinde gördüm.” Bayan Matthes mutfak masasına dayandı. “Çitlerin üzerinden Rehmerlerin mobilya evindeki Siebenlist’le konuşuyordu. Kendi gibi bir tipti işte. Gerçi...” Alnını çattı ve düşündü.

“Aslında daha çok kavga ediyorlardı. Siebenlist, Pauly’ye geçmişte kalmış şeylerle onu tehdit edemeyeceğini söylüyordu.”

Else o akşam daha başka şeylere de tanık olmuştu. Saat on buçuk civarında caddenin kenarındaki çöp bidonuna çöpünü döktüğü sırada Pauly’nin avlusundan genç bir kızın bir motorla fırlayıp çıktığını görmüştü. O kadar hızlı gidiyormuş ki bir anda kontrolünü kaybedip caddede devrilmiş.

“Onlarda hep bi’ olaylar oluyordu ki zaten.” Bayan Matthes hiçbir şeyden hoşnut olamayan o insanlardandı. “Dingonun ahırı gibiydi mübarek. Çevrelerine zerre kadar saygıları yoktu..”

“Motordaki kızı tanıyor muydunuz?” diye böldü Bodenstein. Kadın gereksiz detaylara girmek üzereydi.

“Hayır. Hepsi birbirine benziyor zaten bunların. Kot pantolon ve göbeklerinin ortasına kadar açık minicik bluzlar,” dedi bir süre düşünerek. “Sanırım sarışındı.”

“Ne gibi bir motor kullanıyordu?” Else bir an düşündü ve bir anda buruşuk yüzü aydınlandı.

“Scooter!” sesinde zafer tonu vardı. “Öyle diyorlar sanırım bunlara. Sapsarıydı. Hani şu postacılarınkiler gibi.” Kadın aklına inanılmaz bir detay gelmişçesine Bodenstein’a doğru eğilip fısıldamaya başladı.

“Sizce Pauly’yi o mu öldürdü Komiser Bey?”

Bodenstein saat beş buçukta Hofheim’daki emniyet amirliğine ulaştığında Kai Ostermann ve Kathrin Fachinger, Hans-Ulrich Pauly hakkında bolca bilgiye ulaşmışlardı. Daha önce hayvanat bahçesi müdürünün Pia’ya söylediği gibi Pauly her türlü fikrini yaymak için interneti sıkça kullanan biriydi.

“Bana soracak olursanız,” dedi Ostermann, “onu öldürmek için birçok insanın nedeni vardı.”

"Neden?" Bodenstein ceketini çıkarıp sandalyesine astı. Gömleği terden sırılsıklamdı.

"Adını Google'da arattım." Ostermann arkasına yaslandı. "Sayısız çevre, doğa ve hayvan koruma derneğinde oldukça faalmiş. Ayrıca Castor-Transport'a da karşı. Sonra tozlar yüzünden insanlara davalar açmış ve mezbahalara giden at nakliyelerine karşı da eylemler düzenlemiş. Web sitelerinden birinin adı da 'Demir Parmaklıksız Hayvanlar', kısaca DPH."

"Hayvanat bahçesinin müdürünün onu neden bu kadar kışkırtıcı bulduğu belli," diye ekledi Pia kuru bir tonda.

"Ama bunlar işin sadece bir tarafı," dedi Ostermann ve ekledi: "Pauly'nin bir web sitesi daha var. Adı 'Kelkheim Manifestosu'. Orada da Kelkheim'da hoşuna gitmeyen her şeyi kaleme almış. Son günlerde özellikle B8 çevre yolunun genişletilmesine karşı yazıları var ama aynı zamanda şehrin kuzeyinde oluşturulacak yeni merkez bölgeye de Varta fabrikalarının kurulmasına da karşı vesaire vesaire. Bazı insanlara ciddi hakaretlerde bulunmuş."

"Kime mesela?" diye sordu Bodenstein.

"Kelkheim Belediye Başkanı Dietrich Funke mesela, Norbert Zacharias adında biri daha var. Onun B8'in genişletilme çalışmasından sorumlu olduğunu söylüyor. Bir de Carsten Bock..."

"Bock mu?" Pia, Ostermann'ın sözünü kesti. "Pauly'nin telesekreterine konuşan adamı oydu! Pauly'nin bir ifadesi yüzünden ondan özür dilemesini talep ediyordu."

"Doğru." Bodenstein başıyla onayladı. "Kim bu adam?"

"Bock Danışmanlık'ın patronu. Kelkheim ve Königstein bölgelerinin gürültü kirliliği ve trafik emniyeti konularında bilirkişi raporlarını hazırlayan danışmanlık şirketi," diye cevapladı Ostermann. "Bu raporların sonuçları, B8 konusunun federal ulaştırma planları içerisinde bir anda önemli ve acil olarak sınıflandırılma-

sına yol açmış. Bu sayede cadde yapımında hiçbir engel kalmamış. Pauly bu yapılanmanın arkasında 'Vordertaunus Mafyası' olarak adlandırdığı çeteleşmenin maddi çıkarları olduğunu iddia etmiş. Bu mafyanın içerisinde saydıkları isimler arasında Funke, Zacharias ve Bock da var. Onlara yolsuzlar, dolandırıcılar ve sahtekâr kardeşler gibi isimler vermiş."

Kathrin Fachinger, Ostermann'ın saydığı tüm isimleri ofisin duvarında asılı duran beyaz tahtaya yazdı. Bodenstein kalemi ondan alarak isimlerinin yanlarına "Schwarz", "Eski eş Mareike", "Conradi" ve "Siebenlist" sözcüklerini ekledi.

"Bizim bilmediğimiz bir şeyler biliyor gibisiniz," dedi Pia. "Birkaç açıklayıcı görüşme yaptım," diye cevapladı Bodenstein ve tahtaya "Hayvanat bahçesi müdürü Sander" kelimelerini de ekledi.

"O neden?" diye sordu Pia şaşkın bir ifadeyle.

"Pauly'nin sevgilisi bana bu adamın Pauly'yi ve yanındakileri geçenlerde tehdit edip neredeyse aracıyla ezmeye kalkıştığını anlattı."

Pia iç çekti. "Belli ki bu iş bizi bayağı uğraştıracak."

"Ayrıca büyük ihtimalle cinayet aletini de bulduk," dedi Bodenstein. "Olay yeri inceleme ekibindeki arkadaşların üzerinde kan lekesine rastladıkları eski bir at nalı. Mutfığa giden basamakların hemen önünde bulundu."

16 Haziran 2006, Cuma

Bodenstein ve Pia, Friedrich Schiller Lisesi'nden içeriye girdiklerinde saat sekize geliyordu. İsa'nın Bedeni Yortusu'nun ertesi günü olması nedeniyle o gün de resmî tatile eklenmiş ancak bugünün öğretmenler toplantısı için kullanılmasına karar verilmişti. Girişin hemen solunda bulunan sekreterlik ofisinin buzlu camlı kapısından içeri girdiklerinde Bodenstein ve Pia orada bulunan öğretmenlerin yarısının hararetle bir şekilde tartışmasına şahit oldular.

"...haber bile verme zahmetinde bulunmamış. Bu nasıl rahatlıktır böyle," diyordu bıyıklı ve modası geçmiş kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasından bakan bir adam. "Ben onun derslerini devralmam."

"Haber bile vermeden gelmemek hiç huyu değildir."

"Evini arıyorum ama kimse cevap vermiyor ve cep telefonu da kapalı," diye seslendi sekreter kadın oturduğu masasından. "Belki birazdan gelir," dedi çok da sinirli görünmeyen bir başka erkek öğretmen. "Daha sekize çeyrek var."

Bodenstein, kibarca selam verme çabası ikinci kez de fark edilmeyince, "Eğer meslektaşınız Pauly hakkında konuşuyorsanız," diye araya girdi, "kendisi bugün gelemeyecek."

Herkes bir anda susuverdi, şimdi yanlarına gelen iki kişiye bakıyorlardı. Bodenstein kendini ve Pia'yı tanıttıktan sonra genzini temizledi. "Bay Pauly dün sabah ölü olarak bulundu."

Bir anda tüm konuşmalar dindi ve küçük odaya hüzünlü bir hava hâkim oldu. "Son incelemelerimize göre onun bir cinayete kurban gittiğini düşünüyoruz."

"Aman Tanrım!" dedi sözleri boğazında düğümlenen ağlamaklı bir kadın. Diğerleri susuyordu. Bodenstein etraftaki yüzlere baktığında şok olmuş ve dehşete düşmüş ifadeler gördü. Ellili yaşların ortasında, kır saçları kısa kesilmiş, yuvarlak gözlüklü ve enerjik okul müdiresi, Bodenstein ve Pia'yı odasına davet etti. Meslektaşına olanları Bodenstein'dan dinleyen Müdire Ingeborg Wüst de oldukça etkilenmiş görünüyordu. Anlattığına göre Pauly on altı yıldır bu okulda öğretmenlik yapıyor; biyoloji, Almanca ve siyaset bilimleri derslerine giriyordu.

"Bir insan ve bir öğretmen olarak nasıl biriydi?" diye sordu Pia.

"Anlattığı konulara son derece hâkim uzman bir öğretmendi," diye cevapladı müdire. "Öğrenciler ona saygı duyuyordu. O da işini ciddiye alıyordu. Ayrıca öğrencilerinin dertlerini dinlemek için onlara her zaman vakit ayırırdı."

Pia, Pauly'nin etkisi sayesinde okula dönüp iyi bir derece alarak diplomasını alan Lukas van den Berg'i düşündü. "Son dönemlerde öğrenci veya öğretmenlerle sorun yaşamış mıydı?" diye bilmek istedi Bodenstein.

"Sorunlar her zaman vardır." Ingeborg Wüst bir süre düşüncelerini açıklayacak en doğru ifade biçimini düşündü. "Bay Pauly insanları olumlu olarak etkileyebiliyordu ama aynı zamanda tam tersini de başarabiliyordu. Yani ya onu severdiniz ya da ondan nefret ederdiniz. Sanırım böyle özetleyebiliriz."

Bodenstein ve Pia öğretmenler odasına girdiklerinde kötü haber öğretmenler arasında yayılmıştı bile. Biraz önce sekreterlikte göz yaşlarına boğulmuş olan Chantal Zengler, Pauly'nin bir erkek öğrenciyle sorun yaşadığını anlattı. On üçüncü sınıfa giden Patrick

Weishaupt, Pauly'nin onu sevmediği için okul bitirme sınavında bıraktığını iddia ediyordu. Gözleri dolu bir halde meslektaşı Doktor Gerhard'la birlikte salı günü okul çıkışı esnasında şahit oldukları tartışmayı anlatmaya başladı. Kendisi, Doktor Gerhard ve Pauly birlikte okul binasından çıkmışlar ve Chantal ile Doktor Gerhard arabalarına giderken Pauly de bisikletine yönelmişti. O sırada son sürat gelen bir araba Pauly'yi neredeyse ezip geçiyormuş. Kadın sustu ve dudaklarını sıktı. "Sorun çıkacağı benziyordu. Bu yüzden biz de bekledik."

"Neden? Aracın sürücüsü kimdi?"

"Patrick Weishaupt. Bay Pauly'ye hakaretler yağıdırıyordu. Doktor Gerhard ve ben yanlarına yanaştık. Patrick bağıırıyordu: 'Bir dahaki sefere seni ezeceğim! Seni bitireceğim!' gibi tehditler savuruyordu. Ancak bizi görünce aracıyla deli gibi patinaj çekerek oradan uzaklaştı. Pauly sinirden kendinden geçmişti, bize Patrick'in bitirme sınavında kalmış olmasından kendisini sorumlu tuttuğunu söyledi."

"Bay Pauly'ye gerçekten zarar verebileceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu Pia.

"Bilmiyorum. Gerçekten çok sinirliydi." Öğretmen omuzlarını silkti. Okulun üst sınıflardan sorumlu rehber öğretmen Doktor Peter Gerhard da bu hikâyeyi doğruladı. Patrick Weishaupt bitirme sınavını geçeceğinden çok emindi ve bu yüzden daha sonuçlar açıklanmadan ABD'de bir üniversiteye başvurmuştu bile. Gencin yaşadığı hayal kırıklığını tahmin edilebiliyordu.

Pia'nın okul sekreterinden almış olduğu Schlossborn bölgesindeki adreste büyük bir villa bulunuyordu. Villanın giriş kapısının önünde Akdeniz mimarisi tarzında iki büyük taş sütun yükseliyordu. İki araçlık garajın önünde siyah bir Chrysler Crossfire park etmişti. Pia zile bastı. Ancak ısrarlı ikinci basışın-

dan sonra kapı uykulu bir biçimde aydınlığa alışmaya çalışan bir genç tarafından açıldı.

“Patrick Weishaupt siz misiniz?” diye sordu Pia.

“Bunu kim bilmek istiyor?” diye sordu genç adam kaba bir biçimde. Yataktan henüz kalkmışa benziyordu; saçları her yöne doğru dağınıktı ve üzerinde gri bir tişört ile buruşuk bir eşofman altı vardı. Cildi yağlı ve kirliydi ve kalmış alkol ve ter kokuyordu.

“Polis,” diyen Pia kimliğini gencin yüzüne doğru tuttu.

“Evet, Patrick Weishaupt benim. Konu nedir?”

“Dün sabah Hans-Ulrich Pauly’nin cesedi bulundu,” diye başladı söze Bodenstein. “Öldürülmüş.”

“Hadi ya.” Patrick Weishaupt umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti, “Ne büyük talihsizlik. Peki bununla benim alakam nedir?”

“En iyi durumda hiçbir alakanız yoktur,” diye cevapladı Bodenstein. “Ancak bize sizin Bay Pauly’ye salı günü öğleden sonra okulun önünde hakaret ettiğiniz ve onu ciddi şekilde tehdit etmiş olduğunuz söylendi.”

“Pauly gerzeğin biriydi.” Genç adam Pauly’yi sevmediğini saklama gereği duymuyordu. “Beni sevmezdi çünkü onun o salak çevreci saçmalıklarına diğerleri gibi bayılmıyordum. Beni cezalandırmak için de bitirme sınavımı mahvetti. Elbette öfkeliydim.”

“Öfkeli olmak ile birini tehdit etmek arasında fark var,” dedi Pia.

“Ben onu tehdit etmedim ki.” Patrick Weishaupt sağ eliyle yıkanmamış saçını arkaya taradı.

“Onunla konuşmak istedim. Babam bir avukatı devreye sokmuştu. Sadece tek bir puan yüzünden...”

“Bitirme sınavını geçeceğinizden çok emindiniz ve hatta bölüm bile seçmişsiniz, doğru mu?” diye sordu Pia.

“Evet,” diyen Patrick Weishaupt, Pia’yı dikkatlice süzdü. “ABD’deki bir üniversiteye girebilmeniz için zamanında başvuru yapmanız gerekir.”

“Ancak sınavı geçemeyince bu da suya düşer,” dedi Bodenstein. “Şimdi ne yapacaksınız?”

“Avukatım ek sınava girebileceğimi söylüyor,” diye cevapladı Patrick. “Bir önceki sene bu sınava girenlerinkiyle kıyaslayınca benim notum onlarınkinden altı puan daha yüksek. Bu yüzden Pauly’yle konuşmak istemiştim.”

“Bay Pauly ile yaptığınız görüşmeye şahit olanlar ise öğretmeninizle sadece konuşmak istemişsiniz gibi bir haliniz olmadığını anlattı.” Pia gence bir an önce duşa girmesi gerektiğini söylememek için kendini zor tutuyordu çünkü çok kötü ter kokuyordu.

Patrick Weishaupt yüzünü buruşturarak, “Gerhard ve Zengler’den bahsediyorsunuz herhalde,” dedi. “Onlar elbette hoca tayfası olarak öğretmenin tarafını tutacaklardır, belki biraz sinirliydim, ama o kadar.”

“Neyse,” dedi Bodenstein gülümseyerek. “Bay Pauly ile konuştuktan sonra salı günü ne yaptınız?”

“Bi’ arkadaşımıydım,” diyen genç adam düşünmeye başladı. “Sonra San Marco’da buluştuk ve Fransa-İsviçre maçını izledik.”

“Elinize ne oldu?” Pia, Weishaupt’un sol elindeki sargıyı işaret etti.

“Kırık cam kesiği.”

“Kötü görünüyor. Bileğinize kadar morarmış,” diye belirtti Pia. “Sol bacağınızda da bir sorun var gibi görünüyor. Üzerine basamıyor gibisiniz. Salı gününden beri duş almadınız mı?”

"Efendim?" Patrick Weishaupt'un ağzı açık kaldı.

"Ağır biçimde ter kokuyorsunuz." Pia burnunu çekti. "Lütfen sol paçanızı sıyırın."

"Nedenmiş o?" Genç adam güvensizliğini saldırganlıkla saklamaya çalışıyordu. "Bu da ne demek oluyor şimdi? Bana bu şekilde davranmanıza izin verecek değilim!"

Bodenstein meslektaşına hızlı bir bakış attı, Pia'nın ne yapmaya çalıştığını o da pek anlayamamıştı.

"Bacağınızı nasıl yaraladınız? Bira bardağıyla mı?" Pia gençin sakladığı bir şeyler olduğunu fark etti. "Yoksa sizi köpek mi ısırıldı?"

"Ne saçmalıyorsunuz! Ne köpeği?"

"Mesela Bay Pauly'nin köpeği?"

"Hey, yeter artık ama," diye çıkıştı Patrick Weishaupt.

"Beni bir şeyle mi suçlamaya çalışıyorsunuz?"

"Elbette hayır," diyen Pia gülümsedi. "Geçmiş olsun. Eğer salı gününe dair aklınıza bir şey gelirse lütfen beni arayın."

Pia genç adamın sağlam eline kartvizitini sıkıştırdı ve evin kapısına yöneldi. Bodenstein onunla birlikte dışarı çıktı. Dışarıya adımlarını attıkları anda gümüş renkli bir Porsche yanlarına doğru yanaştı ve içindeki kırklı yaşlarının sonlarında, koyu renk saçlı bir kadın gözlerini onlara dikti.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi ve yan koltuktaki çantasını alıp araçtan indi. Patrick'le aralarındaki benzerlik fark edilemeyecek gibi değildi.

"Patrick'in annesi misiniz?" diye sordu Pia olduğu yerde durarak.

"Evet," diyen kadın şüpheyle Pia ve Bodenstein'a baktı. "Bir şey mi oldu? Siz kimsiniz?"

“Hofheim Polisi. Patrick’in öğretmeni Bay Pauly ölü bulundu ve oğlunuza birkaç soru sorduk.”

“Ne hakkında? Onun bununla ne ilgisi var?”

“Büyük ihtimalle hiçbir ilgisi yok,” diyen Pia rahatlatıcı biçimde gülümsedi. “Zaten gidiyorduk. Ama... aslında son bir sorum daha vardı.”

“Neymiş o?”

“Oğlunuz elini ve bacağı ne zaman ve nasıl yaraladı?”

Kadın birkaç saniye fazla duraksadı.

“Bilmiyorum,” dedi sonrasında ve gergin bir şekilde güldü. “Patrick on dokuz yaşında. Onun yaşındaki genç adamlar annelerine pek bir şey anlatmazlar.”

“Evet, elbette.” Pia kadının yalan söylediğini biliyordu. “Teşekkürler.”

Kadın arkalarından baktı ve yüksek topuklularıyla Akdeniz mimari tarzında inşa edilmiş villaya doğru yürümeye başladı.

“Onun bir ısırik yarası olabileceğini nereden çıkardınız?” diye sordu Bodenstein arabaya doğru ilerlerken.

“Pauly’nin kapısındaki kanlı el izi,” diye hatırlattı Pia ona. “Öylesine bir şansımı denemek istedim sadece ama sanki tam on ikiden vurmuş gibi hissettim. Ayrıca annesi de gayet her şeyi biliyor.”

Bodenstein hayretle başını salladı. “Oldukça akıllıca bir hareket bu sizinki.”

Emniyete doğru yoldayken Pia’nın düşünceleri Patrick Weis-
haupt ile Pauly’den çıkıp Henning’e kaydı. Geçen geceye dair
anıları Pia’yı açıklayamadığı bir huzursuzluğa götürüyordu. Dün
gece birlikte terasta oturup kırmızı şarap içtiklerinde Pia bir
anda bir erkeğin varlığını ne kadar özlediğini fark etmişti. Bu

hissini bir zayıflık olarak algılayıp aslında kaldırılabileceğinden çok daha fazlasını içmişti. Sonunda da asla bir daha olmamak istediği bir yerde buluvermişti kendini, Henning’le yatakta. Ancak Henning’den başka birini görmüştü o gece hayalinde ve o düşünce ise onu daha da fazla sürüklemişti.

“Patrick’in arabasını Pauly’nin evinin yakınlarında görmüş olan birini bulursak,” dedi Bodenstein Königstein yolunda ilerlerken, “o zaman onu sorgulamak için ve parmak izini ve kan örneğini almak için bir nedenimiz olur.”

“Hmm,” dedi Pia sadece ve güneş gözlüğünü taktı.

“Neyiniz var sizin böyle?” diye sordu Bodenstein. “Dün keyfiniz çok yerindeydi ve bugün keyifsizsiniz. Taylarla ilgili bir sorun mu var yoksa?”

“Hayır,” diye cevapladı Pia, “Taylar iyi.”

“O halde nedir?”

“Dün gece pek uyuyamadım,” diye kaçınmaya çalıştı Pia. Henning’i bir kez daha görmek iyi bir fikir olmamıştı ancak bunu şefine de elbette söyleyemezdi.

Emniyete vardıklarında K11 çalışanları, Kathrin Fachinger’in yüksek sesle okuduğu, “Kelkheim Parlamentosu’nda Vahşi Batı” başlığı atılmış, Taunus yerel gazetesinde çıkan makaleyi dinliyorlardı. Bodenstein kaşlarını çatmıştı.

“Geçtiğimiz pazartesi akşamı Kelkheim Belediye Parlamentosu, Vahşi Batı tarzında bir kavgaya tutuştu. ‘B8’in genişletilmesi’ konusunda Hans-Ulrich Pauly (KBL) ile CDU arasında geçen şiddetli sözlü tartışmanın ardından CDU’lu belediye meclis vekili Franz-Josef Conradi, Pauly’yi ‘Demiryolu Caddesi’nin kurbağa prensi’ olarak tanımlamış ve siyasi hasmını bir yumrukta yere sermiştir.

Kavga'nın arka planı: B8 otoyolunun genişletilmesine aktif bir biçimde karşı çıkan Pauly oturumda her zamanki gibi anlayışsız tavırlar içerisinde kamuoyunun henüz bilmediği bazı noktaların bulunduğunu iddia etmiş ve planlama süreci esnasında bulunulan trafik öngörüsünde ciddi hatalar yapıldığını öne sürmüştür. Bu hataların sorumlusu olarak da Kelkheim'in eski şehir planlama müdürü Norbert Zacharias'ı göstermiştir. Zira kendisi kısa bir süre öncesinde B8 genişletme inşası için ciddi oranda bir rakama karşılık tek danışman olmak üzere sözleşme imzalamıştır. Tüm bilirkişi raporlarının da özellikle Bay Zacharias'ın damadının şirketi üzerinden çıkarılmış olması tesadüf mü yoksa bilinçli bir durum mudur, diye sormuştur. Pauly ayrıca şehir meclisi üyelerinden Bay Schwarz ve Bay Conradi'nin çok kısa bir süre önce aslında değersiz olan yeşil alanları satın almış olmalarını kuşkulu bulmuştur, ki o arazilerin de şimdi tam da yeni plana göre B8 yolu üzerinde bulunmaları durumunu da şüpheli görmüştür, zira bu durumda arazilerin değerleri en az on katına çıkmaktadır. KBL şehir meclisi üyesi Pauly aynı zamanda aile kadrolaşmasını eleştirmiş ve erken emekli olmuş şehir planlama müdürünün ve yakında ayrılacak olan bir belediye başkanının trafik konusuna hiçbir faydası dokunmayacak bir yolla bu kadar ilgilenmeleri durumuna da şüpheyile yaklaşmıştır.

Conradi'nin attığı yumruk sonrasında meclis başkanı oturumu kapatmıştır. Aynı akşam Conradi, Pauly'nin mezarına işemek istediğini belirtmiştir. Aynı zamanda Belediye Başkanı Dietrich Funke (CDU) de esprili bir dille söz konusu muhalifleri ayaklarına beton bağlayıp Braubach Nehri'ne atmak gerektiğini söylemiştir. Konu ciddi biçimde tartışılmaya devam etmektedir ve sizin için bunun takipçisi olmayı sürdüreceğiz."

*"Pauly kendine çok düşman edinmiş," diye düşündü Bodens-
tein sesli biçimde. "Opel Hayvanat Bahçesi'nin müdüründen tut
komşularına, hatta şehir meclisi üyelerine kadar."*

“Eski karısını da unutmamak gerek,” diye ekledi Pia.

“Bir de kasap Conradi,” diye söze girdi Kathrin Fachinger.

“Bu B8 konusu tam olarak nedir?” Frank Behnke canı sıkılmış bir halde elindeki kalemle oynuyordu. Eski bir Frankfurtlu olarak Frankfurt il sınırları dışında olan her yere küçük beldeler gözüyle bakıyordu. Ostermann kısa ve öz bir biçimde Kelkheimlilerin yaklaşık otuz yıldır tartıştığı B8 sorunsalını anlattı. 1979 yılında Kelkheim ve Königstein’den gelen gençler Rote Mühle yakınlarındaki Liderbachtal’da, o zamanlar planlanan yol için doldurulmakta olan baraj üzerinde eylem yapmış, orada kulübelerden oluşan bir yerleşke kurmuş ve neredeyse iki yıl boyunca orayı işgal etmişlerdi. Pauly de bu gençlerden biriydi. Daha sonrasında Kelkheim Bağımsızlar Listesi’ni –kısaca KBL– kurmuş ve o zamandan beri de çevreyle ilgili konularda güçlü bir şekilde muhalefet yapan biri olmuştu. 1981 yılında baraj bölgesinin boşaltılmasıyla birlikte uzun bir süre yol genişletme projesi konuşulmamıştı. Ancak iş çıkış saatlerinde ağır bir trafik sorunu yaşanan Königstein dört yol ağzının rahatlatılması argümanı ile birkaç yıl öncesinde yol genişletme tartışmaları yeniden alevlenmişti. Bunun üzerinde de bir düzenleme yasası araştırmasıyla dört şeritli yolun genişletilmesinin gerekip gerekmediği soruşturulmaya başlanmıştı.

“Birkaç gün önce Kelkheim ve Königstein çevre koruma derneklerinin temsilcileri Cumhurbaşkanı’na iki bin adet imzalı karşı argüman gönderdi.” Ostermann detaylı bilgi edinmişti. “Yol yapım çalışmalarının planlama belgeleri, Kelkheim ve Königstein belediyeleri tarafından açık bir biçimde halka sunulmuş ve oraya giden vatandaşlar arasında bunu kabul etmeyen kişiler de rahatça karşı argümanlarını yazılı olarak belirtmişlerdi. Ancak söz konusu belgelerin tam da Paskalya tatilinde ve Königstein’da

düzgünce görülmeyecek şekilde sergilenmiş olması büyük tartışmalar yarattı."

"Konuya gel Kai." Behnke sabırsızlanıyordu. "Yol yapılacak mı yapılmayacak mı?"

"İşte tam o noktada Pauly kendini fazlasıyla öne atmış." Ostermann boğazını temizledi. "Geçtiğimiz pazartesi günü 'Kelkheim Manifestosu' adlı kişisel internet sitesinde, Königs-stein mezarlığının bulunduğu bölgedeki otomatik trafik sayacının Bock Danışmanlık tarafından bilinçli olarak dikkate alınmadığını yazmış. Ayrıca Königstein dört yol bölgesinde halihazırda bir genişletilme çalışması yapılmakta olduğu ve söz konusu trafiğin böylece yeterince rahatlayacağı da rapora yazılmamış."

Ostermann not defterini kurcaladı.

"Pauly'nin elinde güya belediye, Hessen Bölge Ulaşım Kurumu, Berlin Yol İnşa Kurumu ve Bock Danışmanlık arasında yazılı anlaşmaların olduğunu belgeleyen kanıtlar varmış."

Bodenstein sessizce dinliyordu. Genel olarak söz konusu yol çalışmaları hakkındaki bilgilere vâkıftı. Ancak şüpheli raporlar ile net kadrolaşma konuları onun için yeniydi. Pauly'nin ölümünün ardında bazı karar mercilerinin kişisel çıkarlarının olması muhtemeldi. Yoksa Pauly yasa dışı anlaşmalar ile sözleşmeleri ortaya çıkardığı için mi ölmüştü?

Belediye Başkanı Dietrich Funke, Bodenstein ve Pia'yı politik bir nezaketle karşıladı ve onları büyük ofisinin köşe koltuklarına doğru yönlendirdi.

"Lütfen oturun," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Polisi buraya getiren nedir?"

"Dün sabah Hans-Ulrich Pauly'nin cesedi bulundu," diye anlatmaya başladı Bodenstein uzun bir girişe ihtiyaç duyma-

dan ve Belediye Başkanı'nın gülümsemesinin kayboluşunu ve yüzünün şaşkınlığa bürünüşünü izledi. "Kendisinin cinayete kurban gittiğini varsayıyoruz."

"Bu korkunç bir şey," diyen Belediye Başkanı başını salladı.

"Pazartesi akşamı bir oturum sırasında tartışma yaşandığını duyduk," diye devam etti Bodenstein.

"Evet, bugün gazeteler de yazdı bunu." Belediye Başkanı olayları hafifletmeye çalışmıyordu. "Pauly ve ben birbirimizi pek sevmezdik, daha doğrusu ben en sevdiğim düşmanıydım diyebiliriz. Her şey yirmi beş yıl önce, Pauly ve diğer gençler barajdaki şimdi efsane olmuş o köyü kurmalarıyla başlamıştı. O zamanlar ben onların kışa dayanamayacaklarından ve pes edeceklerinden emindim."

Funke gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu.

"Şimdi ise o zamanlarki tutumum ve tepkimin onları dayanmak için daha da hırslandırıldığını düşünüyorum. Sonrasında KBL'yi kurdular ve belediye seçimlerinde doğrudan yüzde 11,8 oy aldılar. O zamandan beri Pauly her zaman şehir parlamentosunda görev aldı ve sürekli bana hayatı zindan etme peşindeydi."

Belediye Başkanı gözlüğünü yeniden burnuna oturtup iyi niyetli ve nazik bir kurbağa gibi gülümsedi.

"Pazartesi günü ise B8 yol genişletilmesi konuşuluyordu," diye devam etti. "Hessen eyaleti alan planlama süreci başlattı ve biz Kelkheim ve Königstein şehirleri olarak gerekli verileri ve sayıları topluyorduk. Bağımsız özel bir danışmanlık şirketi ise gürültü ve çevre konularında ve şehir içi trafiğin rahatlaması konusunda detaylı bilirkişi raporları hazırlıyordu. Yeni yol, trafik problemini ciddi oranda azaltacaktır."

"Ama Pauly'nin web sitesinde tüm bunlar çok başka görünüyor," diye itiraz etti Pia.

"Bazı güzel yürüyüş yollarının ve ağaçların yeni yola kurban gideceği tartışılmaz bir gerçek," diye cevap verdi Belediye Başkanı. "Ancak konuya Hintertaunus bölgesinden gidip gelen on binlerce sürücü ve ilgili şehirlerde oturanlar açısından da bakılmalıdır. Üstelik bu haliyle çevreye verilen zararı da hesaba katmak gerek. Pauly polemiğe girmeyi severdi."

"Bazı meclis üyelerini yolsuzluk ve finansal çıkar sağlamakla suçladı," diyen Pia nazikçe gülümsedi. "Ayrıca sizi ve diğer bazı beyleri de 'Vordertaunus Mayfası' olarak tanımlamış."

"Yine tam da bu tonda bize pazartesi günü hakaretler etti, bu doğru," diye onayladı Funke ve iç çekti.

"Pauly işi kişiselleştirdi ve konudan uzaklaştı ancak biz onun bu hallerine yıllardır alışkınız. 'Yolsuz' ve 'mafya' gibi sözcükler bizim için yeni değil ve onun bilindik kelime hazinesi bu tarz sıfatlarla doludur."

"Herhangi bir kanıt olmadan böylesi suçlamalarda bulunabileceğini düşünmüyorum," diye ısrar etti Pia.

"Kendine hâkim olamayan tavırları kendi parti üyelerinin bile hoşuna gitmiyordu," diye cevapladı Funke. "Pauly'nin hiçbir şey için kanıtı yoktu, her zamanki gibi. Onun tarafından böylesine hakaretlere uğrayan insanların çoğu bu lafları benim gibi kolay yutmadı. Şimdi ölmüş olmasaydı kendisini hakaret, iftira ve haksız suçlama gibi konularda açılmış davaların içinde bulacaktı."

"Mesela Carsten Bock tarafından," diye ekledi Pia.

"Mesela." Belediye Başkanı kadını başıyla onayladı.

"Eğer doğru anladıysam," dedi Pia, "çevre derneklerinin kuşkularını çeken Bay Bock'un raporlarıydı, değil mi? Özellikle de yol projesinin başına Bay Bock'un kayınpederinin getirilmiş olması sizce de biraz tuhaf değil mi?"

Belediye Başkanı bir süre düşündü.

"O açıdan bakıldığında dediğiniz gibi görünebilir," diye onayladı. "Ancak dürüst olmak gerekirse böyle bir şeyin olacağını hiç düşünmedim. Biri planlamanın koordinasyonunu yapmalıydı. Zacharias burada, Kelkheim'da inşaat dairesinin müdürüydü. Tüm süreçleri biliyor, yani alanında uzman biri."

"Ancak kendi damadının, sonrasında hatalı olduğu ortaya çıkan, pahalı bilirkişi raporlarını hazırlayan kişi olması ağızda tuhaf bir tat bırakmıyor mu sizce de?"

"Hatalar yapıldı," diye kabul etti Belediye Başkanı. "Hepimiz insanız. Ancak sadece Pauly gibi biri bunun ardından başka bir niyet arardı." Bileğindeki saate baktı.

"Bir sorum daha var." Pia başını kaldırmadan yazmaya devam ediyordu. "Yol yapım çalışmasının başına geçmesi için Bay Zacharias'ı kim önerdi?"

Bu soru Belediye Başkanı'nı belli ki rahatsız etmişti.

"Şey, Bock bana uygun birini sordu," dedi kısa bir duraksamadan sonra. "...ve Zacharias böyle bir proje için gereken tüm kural ve yönergelere hâkim. Geriye dönüp düşündüğümde Zacharias'ı teklif etme fikrine beni Bock getirdi. Ancak ben de bu fikri tuttum. Zacharias uzman biri ve aynı zamanda da tarafsız."

"Bundan tamamen emin misiniz?"

"Tabii ki. Aksi takdirde onu desteklemezdim zaten," diye cevap verdi Funke hiç rahatsız olmadan. "Bundan şüphemiz mi var?"

"Evet," dedi Pia başıyla onaylayarak. "Bu konuda artık şüphemiz var."

Altın Aslan Meyhanesi'nin sahibi daha sonra Erwin Schwarz'ın her salı olduğu gibi o salı akşamı da orada olduğunu teyit etmişti.

“Bay Schwarz buradan ne zaman çıktı?” diye sordu Pia.

“Tam olarak ben de bilmiyorum.” Meyhaneci omuzlarını silktilti. “Ancak oldukça geç bir saattir. Son kalanlarda biriydi. Diğer daimî müşterilerimizden onu eve götürmeyi teklif edenler olmuştu çünkü çok sarhoştur.”

“Diğer beylerle neler konuştuklarını duyabildiniz mi?” diye merak etti Bodenstein.

“Ben duymadım ama belki garsonumuz duymuştur.” Meyhaneci, o sırada elinde boş bir tepsiyle geçmekte olan ellili yaşlarının ortasında balık etli, sarışın bir kadına yanlarına gelmesi için el salladı.

Kadının, son meyhane buluşmasında olan bitenlerle ilgili aktardığı bilgiler oldukça detaylıydı.

“Erwin yine küplere binmişti,” dedi kadın. “Konu bir oturma ve Schwarz’ın komşusu Pauly hakkındaydı. Zaten her akşam onunla ilgili bir olayları vardı.”

“Bu buluşmalara genellikle kimler katılır?” diye sordu Bodenstein. Kadın kısa bir süre düşündü, sonra aralarında kasap Conradi ile Norbert Zacharias’ın da bulunduğu birkaç isim saydı.

“Salı gecesi onlar da burada mıydı?”

“Conradi yoktu, hayır.” Kadını başını salladı. “Onun başka bir işi varmış. Ama Zacharias buradaydı. Yaklaşık ona kadar kaldı, sonra çıktı. Bütün akşam oldukça sessizdi. O gittikten sonra da Schwarz iyice cozuttu.”

Meyhaneye iki adam girdi ve barın yanındaki bir masaya oturdular.

“Bu muhasebeci Flöttmann değil mi?” diye sordu Bodenstein garson kadına. Kadın dönüp onlara baktıktan sonra, “Evet,o,” diye cevap verdi. “Flöttmann ve Siebenlist. Pauly’nin iki arkadaşı.”

“Siebenlist mi?” diye sordu Pia. “Rehmer Mobilya Evi’nde çalışan mı?”

“Evet aynen.” Garson kadın başıyla onayladı ve sır verir gibi bir ses tonuyla ekledi: “Flöttmann, karısı turizm acentesindeki Manthey’le kaçtıktan sonra neredeyse her öğlen burada yer. Bazen Siebenlist de ona katılır. Hatta bazen Pauly de gelir.”

Kadın daimî müşterilerin karmaşık özel hayatları hakkındaki bilgileri paylaşmaktan çekinmiyordu.

“En az haftada bir Pauly bir şnitzel veya bir sığır filetosu sipariş eder. Hep sebze hep soya olmuyor. Ve geçenlerde Zacharias bile onlarla oturuyordu. Tabii bunu Erwin Schwarz bilmemeli.”

Masaya yerleşmiş olan iki adam kısık sesli ancak yine de hararetli muhabbetlerine o kadar dalmışlardı ki Bodenstein ve Pia’yı ancak masalarının yanında durduklarında fark edebildiler. İkisinin de elbette Pauly’nin ölümünden haberi vardı. Esther Schmitt onları dün aramıştı, hatta Flöttmann onu teselli etmek için yanına bile gitmişti. Flöttmann uzun boylu, zayıf bir adamdı. Bakımlı üç günlük sakalı, çerçevesiz gözlükleri vardı ve hafif kırlaşmış saçları alnına düşmüştü.

“Okul zamanından beridir arkadaşlık.” Flöttmann sigarasından bir nefes çekti. “Şok oldum.”

Stefan Siebenlist, Rehmer Mobilya Evi’nin sahibiydi. Şişmanca bir yapıya sahip, saçları alnından seyrekleşmiş bir adamdı. Siebenlist’in sol şakağında dikkat çekici bir doğum lekesi vardı ve eski baraj genci havasından eser yoktu. Gözleri yaşlıydı ve elleri de tokalaşma esnasında terliydi. Pia bu nedenle çaktırmadan elini kot pantolonuna silmek zorunda kalmıştı. Flöttmann ve Siebenlist, Pauly ile birlikte okumuş, üst sınıf öğrencileri iken muhafazakâr ebeveynlerine inat aşırı solcu gruplarla birlikte nükleer karşıtı protestolar ile Kızıl Ordu Fraksiyonu’nun eylem-

lerine katılmış ve ideolojik aidiyetlerini nihayet yetmişli yılların sonunda yeni kurulmuş olan Yeşiller Partisi'nde bulmuşlardı.

1979 yılının Mayıs ayında B8 barajına karşı eyleme katılıp orada kamp kurmuş olmaları da bu inançları doğrultusunda gerçekleşmişti. Ancak Pauly üniversite yılları boyunca devrimci ve solcu görüşüne sadık kalmasına ve hatta ilerletmesine rağmen arkadaşları sosyal standartlara ayak uydurmayı tercih etmişlerdi. Wolfgang Flöttmann ailesinin yayınevini devralmıştı, Stefan Siebenlist ise Bärbel Rehmer ile evlenmişti ve on yıldır da ünlü Rehmer Mobilya Evi'nin yöneticiliğini yapıyordu. Her ikisi de Kelkheim'da saygın birer vatandaş olarak biliniyordu ve KBL'nin şehirde kabul görmesine büyük katkıda bulunmuşlardı. Birkaç yıl önce diğer üyelerin Pauly'yi fazla radikal bulmaları nedeniyle yönetimi Siebenlist devralmıştı.

"Ulli hakkında kötü hiçbir şey söyleyemem." Flöttmann işaret parmağıyla gözlüğünü burnundan yukarıya itirdi. "Bir yandan inatçı ve uzlaşmaz olabilirdi ama diğer yandan cömert ve açık yürekliydi. Her ne kadar sıkça tartışsak da o benim dostumdu. Ulli'nin örnek alınabilecek pek çok özelliği vardı. Onu özleyeceğim."

Yüzünde hüznü bir gülümsemeyle iç çekti.

"Özellikle de son karşılaşmamızda kavga ettiğimize çok üzülüyorum. Artık barışmamıza imkân kalmadı."

"Neden kavga ettiniz?" diye sordu Bodenstein.

"Ulli son dönemlerde girdiği tartışmalarla yarardan çok zarar vermeye başlamıştı." Flöttmann sigarasını kül tablasında söndürdü. "Bizim gibi B8'e karşı çok sayıda Kelkheimlı var ve pek çok kişiden destek bekliyoruz, üstelik sadece kendi üyelerimizden de değil. Ancak tüm tutkumuza rağmen nesnel kalmak zorundayız. Ulli bunu anlamak istemiyordu. Onu pazartesi günü

parlamento toplantısında frenlemek istediğimde bana hakaret etti. Buna kızmadım. Onu iyi tanıyordum sonuçta.”

“Pazartesi günkü olay tam olarak neydi?” diye sordu Bodenstein.

“Her zamanki gibi konu yine B8’in yapımıydı,” diye cevapladı Flöttmann. “Cumhurbaşkanı’na yazılan dilekçe okunmuştu. Bu yazıda mekânsal planlama sürecinin tamamlandığı ve iki bin vatandaşın itirazlarının önemsiz olduğu bildirilmişti. CDU partisi bunu alkışladığı anda Ulli konuşmaya başladı. Sahte sayılara dair belgelerinin olduğunu ve tüm bunlardan Bock Danışmanlık’ın sorumlu olduğunu söyledi. Bu arada bunlar öylesine iddialar değildi, gerçeklerdi. Bu konuda BUNTE dergisinin yönetim kurulu başkanı ve Königstein ALK dergisiyle de görüşmeler yapmıştık. Bu gerçekler doğrultusunda yeni bir bilirkişi raporu almak konusunda hepimiz fikir birliği içerisindeydik. Ancak Pauly bu yolsuzlukların ucunun Berlin’e kadar uzandığını ve bu yüzden de bir şansımız olmayacağını iddia ediyordu. Devlet memurları, hükümet memurları ve ulaştırma bakanlığı memurlarının da bu işin içinde olduğunu söylüyordu.”

Pia notlar alıyordu.

“Ancak Ulli henüz sözünü bitirmemişti,” dedi Flöttmann. “Schwarz ve Conradi’nin sahip olduğu ve bu planlanan hattın üzerinden geçen tüm arsaların tek tek bağ ve otlak numaralarını saydığı anda Schwarz ve Conradi sinirden patlamak üzereydiler.”

“Schwarz’ın Liederbachtal’da arsaları var,” diye ekledi Siebenlist. “Conradi’nin de Schneidhain’ın yakınlarında. Zacharias’ın her yerde arsaları var ve kent konseyi başkanı Nickel’in de Reis yakınlarında arsaları bulunuyor. İşin tuhaf yanı da bu arsaların bu hat güzergâhı onayının duyurulmasından çok kısa bir süre önce satın alınmış olmaları.”

“Bu neden tuhaf?” Pia konuyu tam olarak anlayamamıştı.

“Bu, içeriden aldıkları bilgileri kendi özel işlerinde kullanmış olduklarını gösteriyor.” Siebenlist bir mendille alnındaki ter damlacıklarını sildi. “Bu arsaları otlak ve tarla niyetiyle metrekaresini iki avroya satın aldılar. Yolun yapımı sonrasında ise Hessen eyaleti onlara metrekaresi başına en az on avro ödeyecek. Bu arsaların bir önceki sahipleri buna çok sinirlendiler ve mahkemeye başvuracaklar.”

“Anlaşılır bir durum.” Bodenstein genzini temizledi. “Ancak Pauly’nin diğer bakanlıkların da rüşvet aldığına dair ne tür kanıtları vardı?”

“Söylediğine göre elinde rüşvet alanlar ile Bock Danışmanlık arasında geçen yazışmalar vardı. Ancak ben onları hiç görmedim.”

“Bock Danışmanlık’ın bu yolun yapımından kazancı ne olacaktı?” diye sordu Pia. “Onlar sadece bilirkişi raporlarını hazırlamıyorlar mıydı?”

“Bock Danışmanlık, Bock Holding’in çatısı altında bulunan diğer birçok şirketten sadece biri,” diye cevapladı Siebenlist. “Pauly detaylı araştırmalar yapmıştı. Bu holdinge ait cadde-yol yapım şirketleri, yer üstü ve yer altı inşaat şirketleri ile yol bariyeri yapım şirketleri gibi birçok firma var. Zaten yıllardır bu şirketler Kelkheim ve Königstein şehirlerinin tüm ihalelerini kazanıyorlar çünkü hep tuhaf bir biçimde en uygun fiyatları verenler onlar oluyor.”

“Bu gerçekten ilginç,” dedi Bodenstein.

“Bunu ispatlayabilseydik büyük olay olurdu,” diye ekledi Siebenlist. “Ancak bunu artık başaramayız. Ulli’nin hakaretleri yüzünden işin içindeki tüm kişiler uyarılmıştır ve kâğıt imha makineleri çoktan çalışmıştır.”

“Pauly özellikle kimden şüpheleniyordu?”

“Özellikle Zacharias’tan. Ayrıca Main-Taunus bölgesinin inşaat dairesi başkanı Georg Schäfer ve Bock Danışmanlık’ın yöneticisinden.”

“Salı akşamı neden tekrar Pauly’ye gittiniz?” diye bilmek istedi Bodenstein. Siebenlist bir süre duraksadı.

“Onunla bir daha konuşmak istedim. Sakince.”

“Ne hakkında?”

“İşte, pazartesi akşamı hakkında.”

“Ancak Pauly’ye eski konularla sizi tehdit edemeyeceğini söylemişsiniz.” Bodenstein, Siebenlist’in irkildiğini fark etti. “Konuyu bize anlatır mısınız?”

“Ah, fi tarihinden kalma bir olay.” Siebenlist rahat görünmeye çalışıyordu ancak elma şarabıyla dolu kadehini o kadar sert sıkıyordu ki parmaklarının eklemleri derisinin altından görünebiliyordu.

“Ulli böyle demek istememişti. Ben ise zaten sinirliydim.”

“Ne kadar sinirli?” diye sordu Pia.

“Ne demek istiyorsunuz?” Adam, Pia’ya şaşkın bir ifadeyle baktı.

“Onu öldürebilecek kadar sinirli miydiniz?”

“Rica ederim!” Siebenlist’in şaşkınlığı sürüyordu. “Hayatım boyunca fiziksel şiddetten tiksinen biri oldum. Bana göre şiddet çözüm değil.”

Pia adamın parmaklarının titrediğini fark etti.

Pia gülümseyerek, “Bu birçok insan için çözüm değil,” dedi. “Ancak bazen köşeye sıkışmış biri için son çare olarak görünebiliyor. Örneğin çoktan unutulup gitmiş, eski gençlik günahları yeniden birinin hayatını tehdit etmeye başlarsa.”

Siebenlist’in biraz önce boncuk boncuk olan ter damlaları artık şelale gibi alnından akmaya başlamıştı.

“Pauly’yle salı akşamı yaptığınız görüşmenin detaylarını anlatın lütfen,” diye talep etti Bodenstein, sanki şimdiye kadar ağzından çıkan her kelimeden çoktan pişman olmuş bir ifadeyle karşısında oturan adama bakarak.

“Sizi bu kadar sinirlendirecek konu neydi? Pauly sizi neyle tehdit etti?”

“Bir kazayla ilgili,” diye cevap verdi Siebenlist rahatsız bir halde. “Bunu nereden çıkardığını bile bilmiyorum. Ancak KBL’nin başkanlığına seçilmiş olmamı hiç affetmemiştii. O zamanlar beni ona karşı komplolar kurmakla itham ediyordu. Ulli kendini hep takip edilen, hep çilekeş ve hep komplolara kurban giden biri olarak görürdü. Gerçekte ise hayatında başarısız biriydi, o kadar.”

“Ancak siz başarılıydınız,” diyerek konuya dâhil oldu Pia. “Saygın bir vatandaşsınız. Kelkheim’in sanayi ve ticaret odasının başkanıınız ve ünlü bir mobilya evinin sahibisiniz. Yirmi dört yıl öncesinden bile olsa minicik bir skandal saygınlığınıza ciddi zararlar verebilirdi, öyle değil mi?”

Adamın gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi.

“Ulli’ye bir şey yapmadım,” dedi. “Sadece onunla konuştum, o kadar. Ben giderken hâlâ capcanlıydı.”

“Siz nereye gittiniz?”

“Ofisime. Hazırlamam gereken birkaç teklif vardı ve futbol keşmekeşini de çekemezdim.”

“Tanıklarınız var mı?”

“Saat ona kadar temizlikçi kadın oradaydı. Sonrasında ise yalnızdım.”

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar. Bunu fark eden Siebenlist yeniden şiddetlice terlemeye başlamıştı.

“Bulgularımıza göre Pauly yaklaşık 22.30’da ölmüş,” dedi Pia. “Ona sinirliydiniz ve olayın gerçekleştiği günün akşamı tekrar

yanına gittiniz. Söz konusu zaman dilimi için de dediklerinizi destekleyebilecek bir görgü tanığınız yok.”

“Ama bu saçmalık,” diye söze girdi Flöttmann. “Biz arkadaşız. Sadece bir fikir ayrılığımız vardı, o kadar. Onu ölü görmek isteyecek kadar güçlü nedenleri olan başkaları vardı.”

“Kim gibi mesela?”

Flöttman bir an duraksadı.

“Burada kimseyi haksız yere töhmet altında bırakmak istemem.” Hızlıca dostu Siebenlist’e doğru bir bakış attı. “Oldukça duygusal bir konu olduğu için insan aslında demek istemediği şeyleri söyleyebiliyor.”

“Mesela Pauly’nin mezar taşına işemek isteyeceğini söyleyen Conradi gibi mi?” diye sordu Bodenstein.

“Aynen.” Flöttmann gözlüğünü düzeltti. “Bu saçmalık.”

“Mümkün,” diye karşılık verdi Bodenstein, garson kadın elinde siparişlerle masaya yaklaştığı sırada. “Ancak Pauly’nin bir gün sonra öldürülmüş olduğu gerçeği bu gibi söylemlere ciddiyet kazandırıyor.”

Flöttmann afiyetle öğle yemeğini yerken tabağına bile dokunmayan Siebenlist’in iştahı kaçmış gibiydi.

Behnke ve Kathrin Fachinger bu arada Rohrwiesen Sokağı’ndaki birkaç komşuyla konuşmuşlardı.

Komşuların çoğu o akşam ya futbol maçını seyretmiş ya da bahçelerinde yemek yemişlerdi. Kimse bir şey duymamış veya dikkat çekici herhangi bir şey fark etmemişti. Sadece komşuların bazıları daha önce Erwin Schwarz ve Matthes’in ifadelerini doğrulamış ve Paulylerde her zaman bir olay olduğunu teyit etmişlerdi. Komşular büyük gürültülerle girip çıkan motosikletlere ve arabalara, havlayan köpeklerle, her daim dört bir tarafı park

edilmiş araçlarla dolu sokaklara, sesli kahkahalara ve bağırış çağırışlara artık alışmışlardı. Bu durumda salı akşamı bunlardan herhangi biri gerçekleşmiş olsa dahi bunu fark etmeleri mümkün olmayacaktı. *Taunus-Gazetesi* yazarı Hendrik Keller, Ostermann'a pazar gecesi Mutlu Çiftçi adlı lokantanın terasında tesadüfen Belediye Başkanı'nın masasının yanında oturduğunu ve Funke ile arkadaşlarının sohbetine kulak misafiri olduğunu anlatmıştı. Ayrıca sessiz konuşmak için hiçbir çaba harcamayan masayı dinlemekte sorun görmemişti. Masadaki adamlar bir süre Zacharias'ı beklemişlerdi ancak sonra onsuz yemeğe başlamışlardı. Funke eski imar işleri başkanının çevre koruma dernekleriyle yapacağı açık oturum öncesi canının sıkkın olabileceğini söylemişti. Bir başkası Zacharias'ın devrilebileceğini söylemişti. Bir üçüncü kişi ise bu sözlere karşı çıkmış ve sorunun Zacharias olmadığını, daha çok bu oturumdan önce Pauly'yi konuşamaz hale getirmek gerektiğini belirtmişti. En azından geçici olarak da olsa.

"Zacharias'ın cinayet zamanı için bir tanığı yok," dedi Pia. "Altın Aslan Meyhanesi'nin garsonu olan kadın onun saat onda çıktığını söyledi."

"Ve şu anki duruma bakılırsa Pauly'nin söyleyeceklerinden en çok zarar görebilecek kişi Zacharias'tı," diye onayladı Ostermann.

"Ben de böyle düşünüyorum." Bodenstein başını salladı ve kolundaki saate baktı. "Onu bir ziyaret edeyim."

"Biz ne yapalım?" diye sordu Pia.

"Siz ve Behnke, Pauly'nin bistrosuna gidin. Orası şu an açık olmalı."

Pia'nın memnuniyetsiz ifadesi Bodenstein'ın gözünden kaçmadı. Behnke, Pia'nın en sevmediği meslektaşydı ve bu durum

karşılıklıydı. Pia önceleri Behnke'nin onu Bodenstein'in takdirini kazandığı için sevmediğini düşünmüş olsa da artık Behnke'nin onu sadece sevmediğini anlamıştı. Pia meslektaşını ukala biri olarak görüyor, onun kadınları aşağılayan fıkra ve esprilerini çocukça ve yüzeysel buluyordu. Ayrıca arabasını gösterişli halde modifiye etmesi de utandırıcıydı.

Tam şefini onunla yer değiştirmesi için nasıl ikna edebileceğini düşünürken cep telefonu titredi.

"Alo, Henning," dedi arayanın numarasını gördükten sonra. "Ne var?"

"Opel Hayvanat Bahçesi'nde bulunan cesede bir daha baktım," diye cevap verdi Kirchhoff. "Çimenliğe bırakılmadan önce bir süre sırtüstü kalmış. Gerçi lekeler oldukça silikleşmişti ama omuzlarında ve kalçasında ahşap bir paleti andıran izler bulabildim."

"Palet mi?" Pia durdu.

"Evet, baldırlarında ve pazılarında bulduğum kıymıklar da bu bulguyu güçlendiriyor. Hatırlarsan önce bunların neden kaynaklandığını çözememiştim."

"Ahşap paletler her yerde bulunabilir. Elinde daha başka bir şey de var mı?"

"Var," dedi Kirchhoff. "Bacak ve kollarının arkasında, bir de saçlarında sodyum klorür izleri buldum."

"Sodyum klorür mü?" Pia duraksadı. "O ne?"

"Kimya konusunda cahil olduğumu biliyorum." Kirchhoff'un sesi neşeli geliyordu. "Ancak bu genel kültüre giren bir bilgi aslında... Sodyum klorür yemeklik tuzdur."

"Burada kiminle konuşacağız ki?" Behnke canı sıkılmış bir halde çevresine bakındı. Yeşillik adlı bistro henüz pek hareketli de-

ğildi. Bir tek arkalarda kalan bir masada üç kadın oturmuş, kahve içiyorlardı.

“Elbet birkaç genç gelir yakında,” Pia, Yeşillik’i hayalinde altmış sekiz kuşağından sakallı adamların takıldığı ve hararetli tartışmaların yaşandığı salaş bir yer olarak canlandırmıştı. Bu nedenle ana cadde üzerindeki bir binanın giriş katında bulunan bistronun bu hoş ve oldukça modern tarzda döşenmiş havası onu olumlu anlamda şaşırtmıştı. Ön taraflarda yüksek masalar ile kromlu, parlak bar tabureleri duruyordu ve uzun aynalı bar tezgâhından büyük orta alana kadar rahat ve deri kaplı koltuklar ile ahşap masalar vardı. Mutfığa giden girişin yanında açılmış bir kapıdan geçerek bira masaları ile bankların bulunduğu arka bahçeye çıkılıyordu.

Bar ve mutfak girişinin arasındaki duvarda Pauly’nin, üzerine siyah bir kurdelenin konmuş olduğu siyah beyaz bir fotoğrafı asılıydı. Pia durdu ve fotoğraftaki adamı inceledi. Dağınık kıvrıkcık saçları, ince uzun bir yüzü ve yuvarlak gözlükleri vardı. Pia’ya pek karizmatik bir izlenim vermiyordu. Bu adamın hem bu kadar hayranlık duyulacak hem de bir o kadar nefret edilecek ne gibi bir özelliği olabilirdi? Masalardan birine doğru yönelip oturdu. Bir anda genç bir kız ortaya çıktı ve masasına geldi.

“Merhaba, adım Aydın,” dedi ve ona menüyü uzattıktan sonra masaya tepelemesine doldurulmuş bir kâse cips koydu. Behnke bir avuç dolusu cipsi ağzına tıktıktan sonra, uzaklaşan kızını arkadan süzdü. Behnke deri koltuğa gömülmüş ve her zamanki gibi maço tavırlar sergilemeye başlamıştı.

“Ben burada bir şey yemem,” dedi. “Bu soya ve sebze saçmalıkları bende isilik yapıyor.”

“Ah, o halde dün sebze mi yemiştiniz?” diye sordu Pia alaycı bir tonla. Behnke ona sinirli bir bakış attı. Özellikle yaz aylarında onu uğraştıran alerjileri onun hassas noktasıydı. Aydın

geri dönmüş olduğu için cevap vermedi. Pia taze peynirli ve otlu bir sandviç ile mango suyu sipariş etti.

Dört genç kız kafeye girdi ve arkasında ses sistemiyle boğuşan bir gencin bulunduğu bara oturdu. Az sonra kısık sesli hafif bir müzik çalmaya başladı. Behnke sonunda Hawaii sandviçi almaya karar vermişti ve yemeğini iştahsızca çiğniyordu. Pia yavaş yavaş gelmeye başlayan gençleri izliyordu. Çoğu, kafenin ön taraflarında bulunan yüksek masalara veya bara oturuyordu. Yüzlerinde hüznünlü ifadeler vardı; kısık sesle konuşuyor ve karışındakini teselli edercesine birbirlerine sarılıyorlardı. Bazı gençler ise doğrudan dümdüz giderek kapısında "özel" yazan bir odada kayboluyorlardı. Lukas van den Berg kafeye girdiğinde saat altı buçuğu geçiyordu. İçeri girer girmez teselli arayan ve burunlarını çeken çok sayıda kız yanına gelerek ona sarıldı. Bir süre sonra barın arkasına geçerek işine koyuldu. Yeniden kapı açıldı ve içeri kollarına motosiklet kasklarını asmış iki genç girdi. Hüznünlü kız topluluğuna dikkat bile etmeden Lukas'a selam verip üzerinde özel yazan kapıdan içeri girdiler. Belli ki Pauly'nin ölümünden çok da etkilenmemiş bazı gençler de vardı.

Eğer mimar olan Graf çifti ofislerinin bulunduğu evi kendileri tasarlamış ise gerçekten de bu konunun uzmanı sayılırlardı. Bodenstein, Bad Soden'in eski şehir bölgesindeki alışılmadık tarzda restore edilmiş bağdadi yapıdan oldukça etkilenmişti. Yaklaşık on beş dakikadır giriş katta bulunan ve klimanın verdiği hoş bir serinliğe sahip görüşme odasında oturuyordu. Norbert Zacharias'a yapmış olduğu ziyaret başarısız geçmişti. Ya adam gerçekten evde değildi ya da bungalov tipi evinin kapalı panjurları arkasında saklanarak vicdanıyla boğuşuyordu. Bodenstein kartını görünür bir biçimde posta kutusuna ilıstirmiş ve daha sonra yeniden uğramak üzere oradan ayrılmıştı. Mareike Graf nihayet inşaat alanından gelip doğrudan görüşme odasına

vardığında saat beş buçuk olmuştu. Bodenstein, Pauly'nin beğendiği kadın tipine sadık kalmış olduğunu fark etti. Mareike Graf bakım konusunda halefinden ayrılrsa da aynı Esther Schmitt gibi narin ve güzel bir kadındı. Dar kesimli keten elbisesi ile üzerine giydiği blazer tipi ceket, genç kızlara taş çıkaracak fiziğini ortaya koyuyordu. Mareike, Esther'in iddia etmiş olduğu gibi saldırgan birine benzemiyordu.

"Geciktiğim için özür dilerim." Nefes nefeseydi ve gamzelerini ortaya çıkaracak şekilde hoş bir gülümsemesi vardı. Bodenstein'a elini uzattı. "Size içecek bir şey ikram ettiler mi?"

"Evet, teşekkür ederim." Bodenstein da gülümsedi ve tekrar yerine oturdu.

"Boşandığım eşimin ölüm haberini aldım," dedi kadın. "Böyle şeyler çabuk duyulur. Bay Schwarz beni dün aradı."

"Bay Pauly'yle ne kadar süre evli kaldınız?" diye sordu Bodenstein ve Schwarz'ın o sevmediği komşusunun ölüm haberini acaba henüz kime yetiştirmediyi düşündü.

"On dört yıl," diye cevapladı Mareike Graf ve yüzünü buruşturdu. "O benim öğretmenimdi ve daha dokuzuncu sınıfta onun benim hayatımın erkeği olacağından emindim." Alaycı bir kahkaha attı. "İnsanlar yanılabilir."

"Onda sizi bu kadar büyüleyen neydi?"

"Vizyonu vardı." Kadının sesi soğukkanlıydı. "Yaptığı şeylerden o kadar emin olmasından etkilenmiştim."

"Ayrılmanıza neden olan şey neydi peki?" diye sordu Bodenstein.

"Onun iç yüzünü gördüm." Mareike omuzlarını silkti. "Kendisini daha iyi bir dünya için savaşa adanmış bir kahraman olarak göstermeyi seviyordu, halbuki öyle biri değildi. Gerçekte ise mütemadiyen takdir arayışında olan zayıf bir insandı. En

çok ağzından çıkan her kelimeye tapan gençlerle takılmayı seviyordu. Bu hayranlığa bir balığın suya ihtiyacı olduğu kadar ihtiyaç duyuyordu. Karşısına geçip onu hayranlıkla izleyenlerin sayısı arttıkça onun performansı da iyice artıyordu. Ancak onların hepsini sadece aldatıyordu. Vejetaryenmiş, güleyim bari." Aşağılayıcı bir tonda homurdandı.

"Vaazlarında gençlere kendi yaptıklarının tam aksini tembihliyordu. Önceleri gece gündüz her saat evimizde takılan genç müritleri beni rahatsız etmiyordu ancak ben yaşlandıkça bu ev oturumlarını gitgide daha acayip bulmaya başlamıştım. Ben kendimi geliştirdim ancak Ulrich yerinde sayıyordu. Özellikle de ona sorgusuzca tapan on sekizlik genç kızlara olan düşkünlüğü devam ediyordu."

"Sizi hiç aldattı mı?"

"Büyük ihtimalle. Bilmiyorum. Evliliğimizin son sekiz yılı boyunca yataklarımız ve hayatlarımız ayrıydı."

"Eski eşinizin şu anki sevgilisi on sekizinde değil," diye belirtti Bodenstein.

"On sekiz yaşındaki bir kızın parası olmaz." Mareike Graf hor gören ve alaycı bir ses takınmıştı. "Kafelerinin bulunduğu o daire Esther'e ait sonuçta. Ayrıca Ulrich'in borçlarını da hiç tereddüt etmeden ödedi."

"Borçları mı vardı?"

"Hem de nasıl." Mareike küçümseyici bir biçimde gülümsedi. "Eski kocam insanları mahkemeye vermeye bayılırdı. Aslında kendisine avukat olan bir eş bulsaymış daha akıllıca olurmuş."

"Taşındığınızda evinizi neden eski eşinize bıraktınız?"

"O otlakçıya hiçbir şey bırakmadım." Mareike doğruldu, gözleri parlıyordu. "Öyle bir niyetim kesinlikle yoktu. Ancak

taşındığım gün ona kendisine kalacak bir yer bulana kadar orada yaşayabileceğini söylemiştim. Evi satıp ona da payını verecektim.”

“Bay Pauly’nin telesekreterinde sizin bir mesajınızı bulduk,” dedi Bodenstein. “Öldüğü akşam onun evindeydiniz.”

“Doğru.” Mareike başarıyla onayladı. “Sabrım tükenmişti. Planlanan altı dubleks evin üçünü sattık bile ve inşaatın başlamasını üç kez ertelemek zorunda kaldık. Müşterilerden biri şimdiden vazgeçti ve bir diğeri de bizi mahkemeye vermekle tehdit ediyor.”

“O akşam ne amaçlıyordunuz?”

“Ulrich’e para teklif ettim.” Gülümsedi. “Bir ay içerisinde evden çıkarsa ona elli bin avro verecektim.”

“Bu büyük bir rakam.”

“Arsanın inşaatını her seferinde ertelemek zorunda kalmamızdan dolayı oluşan masrafların yanında hiçbir şeydi bu.”

“Para salı akşamı yanınızda mıydı?”

“Evet.”

“Parayı aldı mı?”

“Paraya karşı koyamadı,” diye cevapladı Mareike. “Parayı saydı ve 31 Temmuz’a kadar taşınacağına dair muvafakatnameyi imzaladı.”

Bodenstein henüz olay yeri inceleme ekibinin detaylı raporuna sahip değildi ancak memurlardan biri o kadar büyük meblağda nakit para bulmuş olsaydı bunu ona bildirmiş olurlardı. Pauly, katili gelmeden önce parayı saklayabilmiş miydi? Acaba para yüzünden mi öldürülmüştü? İnsanlar çok daha az paralar için bile katil olmuşlardı. Ancak o akşam eski eşinden para almış olduğunu başka kim biliyordu ki?

“Bir tanık eski eşinizle salı akşamı ciddi bir kavgaya tutuştuğunuzu söyledi,” dedi Bodenstein. “Bu doğru mu?”

"Bunu karşıdaki Matthes-Else demiştir kesin." Mareike yüzüne düşen bir tutam sarı saç kulağının arkasına götürdü. "Doğru söylüyor. Önce birbirimize bağırdık. Birbirimizi her gördüğümüzde olduğu gibi yani. Ama ben parayı verdikten sonra Ulrich gayet barışçıl bir hale büründü." Kadın gözlerini devirerek güldü.

"Bana imzaladığı belgeyi gösterir misiniz?" diye rica etti Bodenstein.

"Tabii ki." Mareike Graf evrak çantasını alıp masaya koydu ve kilitlerini açtı. Hemen sonra da Bodenstein'a bir şeffaf dosya uzattı. İçinde bir kâğıt vardı.

"Bende kalabilir mi?"

"Mahzuru yoksa size bir fotokopisini vereyim."

"Orijinalini tercih ederim." Bodenstein gülümsedi. "Size geri vereceğime söz veriyorum."

"Peki." Mareike yan odada bulunan fotokopi odasına gitmek üzere ayağa kalktı.

"Onu lütfen dosyasından çıkarmayın." Bodenstein kadını takip etti. Kadın ona döndü ve duruma anlam veremeyen bakışlarla adamı süzdü.

"Parmak izleri yüzünden, değil mi?" diye zekice bir tespitle bulundu. "Bana inanmıyorsunuz."

"Ben şimdilik her şeye inanıyorum," diye cevapladı Bodenstein ve yüzüne karşısındakini rahatlatacak bir gülümseme yerleştirdi. "Aksini ispat edene kadar."

"Ee? Burada bir şeyler olacak mı artık nihayet? Tüm gün burada duramam, işim gücüm var benim daha," diye homurdandı Behnke ve Pia bir kez daha diğer tüm iş arkadaşlarının bu adamı

neden ve nasıl sevebildiklerini düşündü. Onun gözünde ancak pisliğin tekiydi.

"Ben bir lavaboya gideyim," dedi Pia ve ayağa kalktı. Ancak aslında üzerinde "özel" yazan tabelanın olduğu kapının ardında olanları merak ediyordu. O kapıdan içeri burada bulundukları süre dâhilinde en az beş altı genç erkek girmiş ve bir daha da dışarı çıkmamışlardı. Hızlıca ona bakan birinin olup olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti ve kapıyı açıp içeri girdi. Uzun bir koridordan geçerek kapı kolu bulunmayan ağır ve metal bir kapının önünde durdu. Kapının sol tarafındaki duvara bir kart okuyucu monte edilmişti. Üzerinde "*For members only*" ve "*lütfen kartınızı okutunuz*" yazıyordu.

"Bu da ne böyle?" diye söylendi Pia kendi kendine ve kapıyı dinlemeye koyuldu. Kafeden gelen müzik haricinde bir şey duyulmuyordu. Birdenbire az önce geçtiği kapı açıldı. İki genç adam koridora girmişlerdi.

"...şu Tarek de iyice kafayı sıyırmış," diyordu biri. "Böyle bir şeyi nasıl yapar göt herif? Benim peder bunu duyarsa kafamı koparır!" Genç adam, Pia'yı gördüğü anda sustu.

"Hey!" Sivilceli bir yüzü ve yağlı, sarı saçlı olan ince yapılı diğer genç adam, Pia'yı baştan aşağıya süzdü. "Nereye tatlım?"

Pia bir an onlara tuvalete giden yolu şaşırdığını söylemeyi düşündü ancak sonra gerçeği söylemeyi tercih etti.

"Bu kapının arkasında neler döndüğünü bilmek istiyorum," dedi.

"Kulüp kartın var mı?" dedi sivilceli olan ve kendi sorusunu cevapladı: "Belli ki yok. Seni tanımıyorum çünkü."

"Ya sen kimsin? Buranın yöneticisi mi?" diye çıkıştı Pia.

* (İng.) Üye olmayan giremez. (ç. n.)

"Adım Dean Corso." Genç ergen, sivilceli suratıyla küstahça sırıtıyordu. "Bu da dostum Boris Balkan."

"Pek Johnny Depp'e benzediğini söyleyemem," dedi Pia, gençlerin isimleri uydurdukları isimlerin geçtiği *Dokuzuncu Kapı* filmini seyretmişti. Kimliğini çıkardı. "Hofheim Polisi."

"Ha, hukukun keskin gözü," diye dalga geçti sivilceli. Pia'nın kimliğinden ve sinema bilgisinden pek etkilenmişe benzemiyordu. "Yine de kulüp üyesi değilsiniz ve içeri giremezsiniz."

Pia diğer gence baktı. Yaklaşık on sekiz on dokuz yaşlarındaydı. Omuzlarına kadar inen koyu renk kıvrırcık saçları vardı ve aklı başka yerde gibiydi. Elinde plastik bir kart tutuyordu. Üçüncü bir genç daha girdi içeriye. İnce sivilce surat gibi o da kendine çok büyük gelen kaykay pantolonu, salaş ve büyük bir tişört ile bağcıkları açık spor ayakkabıları giymişti. Pia kendi kendine bugünlerde genç kızların bu tiplere nasıl âşık olabildiklerini sordu.

"Noluyo' burda?" diye sordu diğer iki gence rahat bir tavırla ve Pia'ya dik dik baktı. Pia bu bakışlara ayrı şekilde karşılık verdi.

"İçeride neler dönüyor?" diye sordu Pia. "İllegal bir şey değilse benden saklamanıza gerek yok."

"İllegal bir şey yok," diye cevapladı sivilceli. "Sadece özel işte. Sizi ilgilendirmez, tamam mı?"

"Hayır, tamam değil." Pia, Behnke'nin numarasını çevirdi.

"Tuvalet mi düştünüz?" diye sordu Behnke her zamanki haliyle.

"Üzerinde 'özel' yazan kapıdan içeri girin," diye cevapladı Pia. "Hemen."

"Destek kuvvet de işinize yaramayacak," diyen sivilce surat, kıvrırcık saçlı çocuk hızlıca kartını okuyucudan geçirirken kollarını açarak Pia'nın görüşünü engellemeye çalıştı. Kapı bir

vızıltıyla açıldı ve üç genç aradan sıvışıp içeri girdi, Pia yalnız kalmıştı. O sırada Behnke geldi, Pia olan biteni anlattı ancak meslektaşları umursamaz bir şekilde omuz silkmekle yetindi. "Bizi içeriye almazlarsa şansımız yok," dedi.

"Bu kadar kolay pes etmem." Pia çelik kapıyı yumrukladı. "Sivilce suratlı ergenlerin beni dışarıda bırakmalarına göz yumacak değilim!"

"Arama emri alın." Behnke saatine baktı. "Ayrıca on bir dakika önce benim mesaim sona erdi."

"O zaman çekip gitsenize!" Pia sinirliydi.

"Ah şu işe bakın. Ben de aynen bunu yapacağım." Behnke topuklarının üzerinde döndü ve gitti.

Tam kapıdan çıktığı anda demir kapı açıldı. Kıvrıkcık saçlı genç sinir olmuş bir ifadeyle Pia'ya kapıyı tuttu.

"Hadi içeri girin," dedi. "Belli ki rahat vermeyeceksiniz."

"İşte bunu güzel anlamışsın," diye cevapladı Pia. "Burası ne?"

"Bir internet kafe." Genç adam önden gidiyordu. "Herkesi içeride istemiyoruz. Kart da bu yüzden."

Aşağıya inen bir merdivende ilerledikten sonra bir koridoru geçtiler. Kıvrıkcık saç, kapıyı açtığı anda içeriden ritmik ve boğuk bir ses duyuldu. Müziğin sesi çok yüksekti. Pia'nın karşısında penceresiz, soğuk duvarlı ve tavanda bir neon lambanın asılı olduğu bir bodrum katı duruyordu. Kol kalınlığında kablolar çıplak beton duvarlardan geçerek zeminin bir yerlerinde kayboluyordu.

Ortadaki büyük masanın üzerinde yaklaşık on adet LCD ekran vardı ve masanın çevresinde de kapıdan içeri girip bir daha görünmeyen gençler bulunuyordu, hepsi de ekranların karşısına oturmuş, takur tukur klavyelere vurarak bir şeyler yazıyorlardı.

“Ne yapıyorlar?” diye bağırdı Pia, kıvrıkcık saçlı gencin ku-
lağına doğru. Genç adam, ona sanki deliymiş gibi bakıyordu.
“İnternette geziniyorlar,” diye bağırdı. “Ne olacaktı ki?”

İki saat boyunca Behnke’nin yanında bulunmak Pia’nın mora-
line pek iyi gelmemişti, ayrıca fena halde başı ağrıyordu. Sabah
aldığı aspirinin etkisi çoktan geçmişti ve artık sadece Henning’le
geçirdiği gecenin değil, aynı zamanda buna yol açmış olan beş
bardak kırmızı şarap içmiş olmanın pişmanlığını da yaşıyordu.

Kafe artık oldukça kalabalıklaşmıştı. Barda oturan genç kız-
ların ona çaktırmadan bakmaya çalıştıklarını fark etmişti. Lukas
gülümsedi ve elini kaldırarak selam verdi. Pia bar tezgâhının
sonuna oturdu.

“Merhaba Bayan Kirchhoff,” dedi Lukas kibar bir ses tonuyla
ve biraz önce bardakları kuruladığı havluyu omzuna attı. “Bir
şey içer misiniz?”

“Selam Lukas.” Pia en az yirmi adet kıskanç genç kızın
bakışlarını ensesinde hissedebiliyordu. “Hayır, teşekkür ederim.
Hesabı ödeyecektim.”

“Ben Aydin’e haber vereyim.” Lukas, Pia’ya doğru eğildi.
Yüzü ciddileşmişti. “Ulli’yi kimin öldürdüğünü öğrenebildiniz
mi?..”

“Henüz değil, ne yazık ki hayır,” diye cevapladı Pia ve genç
adamın hayranlık uyandırıcı gözlerine baktı. Daha önce hiçbir
gözde yeşilin böyle bir tonunu görmemişti.

“Esther bu akşam burada mı?” diye sordu.

“Hayır.” Lukas başını salladı. “O oldukça kötü durumda.
Ama biz burasıyla baş ederiz.”

“Pauly’nin salı akşamı buradan çıktıktan sonra ne yaptığını
biliyor musun?” diye sordu Pia.

"Hiçbir fikrim yok." Lukas omuzlarını kaldırdı. "Toplantıdan sonra bisikletiyle evine gitti. Saat sekizi çeyrek geçe gibiydi."

Pia birdenbire Lukas'ın Pia'nın arkasında bulunan bir şeye dikkat kesildiğini fark etti. Gencin dikkati dağılmıştı.

Genç kızlardan oluşan büyük bir grup kafeye girmişti. Pia'ya göre daracık kot pantolon ve kısacık tişörtleriyle hepsi aynı görünüyordu: güzel, uzun saçlı ve göbekleri açık. Pia bir an için onun gençliğinde kızların bu kadar güzel olmadığı gibi bir izlenime kapıldı ve şimdiki gençlerin neredeyse üniforma gibi bir örnek giyinmeye, sanki mükemmel tarz buymuş gibi bu kadar aşırı önem vermelerini garipsedi, onun zamanında böyle bir şey yoktu.

"Seni tutmayayım," dedi Pia. "Çalışman lazım. Yine de çok teşekkürler."

"Rica ederim. Başka sorularınız olursa... beni nerede bulabileceğinizi biliyorsunuz."

Bodenstein, Pia'yı Yeşillik Bistro'ndan almış ve Behnke'nin dakikasında bitirdiği mesaisine dair tek kelime etmemişti. Esther Schmitt'in evinin önünde tepe ışıkları dönen iki polis arabası duruyordu. Çevre evlerdeki insanlar meraklı bakışlarla balkonlarda ve kaldırımlarda toplanmıştı.

"Burada neler oluyor?" Bodenstein ekip arabasının hemen arkasında durarak arabasını park etti. "Umarım yeni bir ceset değildir."

İkisi birden arabadan atlayıp bahçeye girdiler. Evin içeri-sinden histerik bağırışlar ve patırtılar geliyordu. Mutfığa giden merdivende genç bir polis memuresi oturmuştu ve elindeki havluyu kanayan başına bastırıyordu. Bir başka memur mutfaktan onlara doğru geldi. Onun da dudağı kanıyordu.

“İçeride neler oluyor?” diye sordu Bodenstein.

“Komşular bizi aradı. İçeride birilerinin öldürüldüğünü düşünüyorlardı. Ama ben hayatımda böyle bir şey yaşamadım,” dedi büyük bir sinirle. “Destek ekip çağırdım.”

Bodenstein ve Pia salona girdiklerinde gördükleri manzara karşısında kapı eşiğinde kalakaldılar. Bir memur yarı çıplak bir vaziyette olan ve tepinen Esther’i arkadan kavramış, bir başka memur ise burnu kanayan, zayıf bir başka sarışını zapt etmeye çalışıyordu. Şaşırmış bir halde Bodenstein o sarışının Mareike Graf olduğunu fark etti. Mareike’de, ilk gördüğündeki o genç kırılgan kızdan eser kalmamıştı.

“Susun!” diye bağırdı polislerden biri sinirle. “Yeter artık!”

Kadınlar onu umursamıyorlar ve artık kulakları sağır eden bir yüksekliğe ulaşmış çığlıklarla kavgalarına devam ediyorlardı.

“Eğer bir gece daha benim evimde kalabileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun kahpe!” diye çıkıştı Mareike.

“*Senin* evin mi?! Güldürme beni!” diye karşladı Esther Schmitt, yeni ölmüş sevgilisinin yasını tutmaktan eser yoktu yüzünde.

“Burada neler oluyor?” diye sordu Bodenstein yüksek sesle. İki kadın da sustu ve ona baktı. O anda en azından Mareike kendine geldi ve polisin kendisini tutmasına karşı koymayı bıraktı.

“Paramı geri istiyorum,” dedi. “Bu kadının evimde yaşamaya hakkı yok. Bunu ona söylediğimde ise üzerimde saldırdı.”

“Bu doğru değil!” diye bağırdı Esther. “Çıldırılmış bir psikopat gibi üzerime yürüdün!”

“Eski kocama verdiğim parayı saklıyor,” dedi Mareike Graf burnundan akan kanla olabildiğince gururlu bir ifade takınarak. “Hatta parayı hiç görmediğini bile iddia edecek kadar da utanmaz!”

“Ben para mara görmedim!” diye karşılık verdi Esther, sınırdan kıpkırmızı kesilmişti.

“Yalan söylüyorsun!” Mareike ellerini yine yumruk haline getirmişti. “Pis miraskonu!”

“Burada mirasa konan kimmiş bakalım?” diye alaylı bir tonla cevapladı Esther. “Seni hapse atmalı!”

“Bu iyi bir fikir,” Bodenstein, Kelkheimli meslektaşlarına döndü: “İki hanımı da alın, en azından iki saat boyunca neza-rethanede kalsınlar da biraz sakinleşsinler. Sakinleştikten sonra tekrar salarsınız.”

Mareike Graf karşı koymadan başı dik bir biçimde polisin onu yürütmesine izin verirken Esther Schmitt avcılardan kaçmaya çalışan vahşi bir kedi gibi karşı koymaya devam ediyordu.

Kalan polisler hâlâ kavgayı konuşurken Bodenstein’i ilgilendiren tek şey birinin almaya geldiği ve diğerinin de güya hiç görmediği paraya ne olduğuydu.

“Mareike Graf sekiz buçukta buraya gelmiş ve Pauly’ye parayı vermiş ise,” diye sesli düşündü Pia. “...ve Pauly de yaklaşık on buçukta öldüğüne göre parayı güvenli bir yere saklamak için iki saat vakti olmuştur.”

“Belki de biri tam olarak bunu arıyordu ve evi de bu yüzden bu hale getirmişti.” Bodenstein salona bakındı.

“Bu bir soygun cinayeti olabilir,” diye düşündü Pia. “İnsanlar çok daha az para için öldürülüyor.”

“Soyguncu katiller cesetleri saklamak için uğraşmazlar,” diye itiraz etti Bodenstein.

Bodenstein ve Pia bir saat boyunca, tıbbi bakımları yapılmış diğer polis memurlarıyla birlikte bodrum katından tavan

arasına kadar evin her yerini araştırmalarına rağmen bir tane bile banknota rastlayamadılar.

Başarısız arayışın ardından evi kilitleyip Hofheim'daki emniyet müdürlüğüne yeniden yol aldıklarında saat dokuzu geçiyordu. Ostermann bilgisayarının başında oturuyordu. Bodenstein'in ondan Mareike Graf hakkında telefonda istemiş olduğu bilgileri toplamıştı.

"1988'de bir sabıkası varmış ancak gençlik yasasına göre hüküm verildiği için silinmiş," diye okudu Ostermann. "1991 ve 1992 yıllarında işlediği birkaç suç nedeniyle kamu hizmeti cezasına çarptırılmış, 1998'de darptan, 2002'de haneye tecavüz ve vandalizmden, 2003'te tehdit ve darptan yargılanmış. Şu anda ise şartlı tahliye durumundaymış,"

"İnsan bazen nasıl da yanılıyor," dedi Bodenstein ve zihninde Esther Schmitt'ten özür diledi.

Ostermann o sırada Esther'in de adını bilgisayardan arıyordu. Onun da tıpkı Mareike gibi hakaret, tehdit, darp ve sigorta dolandırıcılığı konularında sabıkaları vardı.

"Ne kibar ne hoş iki kadın ama," dedi Pia alaycı bir ses tonuyla.

"Laboratuvardan sonuçlar da geldi," dedi Ostermann. "Dış demir kapıdaki el izinden bir şey çıkmadı ama kan Pauly'nin çalışma odası ve salonunda bulunanla aynı."

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar.

"Benim tahminim Patrick Weishaupt," dedi Pia. "Onun yaralarına adli tıpta baktırmak isterdim."

Bodenstein'in cep telefonu titredi. Arayan Cosima'ydı.

"Bugün havasız kumaş odalarında berbat bir gün geçirdim," dedi. "Eve gelirken Çin restoranından bir şeyler getirebilir misin?"

Bodenstein, Ostermann'ın ofisinden çıkıp kendi ofisine ilerledi. "Sesin yorgun geliyor. İyi misin?"

"Evet, verandada uzanmış, karanlık gökyüzünü seyrediyorum," diye cevapladı Cosima. Sesi neşeli geliyordu ancak yine de sesinde Bodenstein'in dikkatini çeken bir şeyler vardı.

"Bir sorun var sende," diye ısrar etti. "Bir şey mi oldu?"

Cosima tereddüt etti. "Küçük bir kaza," diye itiraf etti. "Büyütülecek bir şey yok. Sadece maddi hasar."

"Kaza mı? Nerede? Ne zaman?"

"Önemli bir şey değil," diye geçiştirmeye çalıştı Cosima. "Gerçekten, merak etme."

Bodenstein huzursuzlandı. Cosima'ya göre "hiç" olan bir şey başkalarına göre bir felaket olabilirdi. Daha geçen sene And Dağları'na yaptıkları bir gezi sırasında içinde bulunduğu jip kayarak birkaç yüz metre aşağıya yuvarlanınca ayak bileğini kırmıştı. Cosima son dakikada arabadan atlamayı başarmıştı.

"On beş dakikaya evdeyim." Bodenstein endişeliydi. "Gelirken de yiyecek bir şeyler de getiririm, tamam mı?"

17 Haziran 2006, Cumartesi

Bodenstein'ın cep telefonu komodinin üzerinde telaşla titremeye ve yanıp sönmeye başladığında saat henüz sabahın dördüydü. Bodenstein uyku sersemi bir halde yerinden fırladı. Arayan Elisabeth Matthes'ti ve heyecanla ona Pauly'nin evinin alevler içinde yanmakta olduğunu söylüyordu.

Bodenstein, "Olamaz! Lanet olsun!" diyerek yerinden sinirle kalktı ve yatağın yanındaki ışık düğmesine bastı.

"Ne oldu?" diye sordu Cosima yarı uykulu bir halde.

"Opel Hayvanat Bahçesi'nde bulduğumuz cesedin sahibinin evi yanıyormuş," diye cevapladı Bodenstein, bir yandan da elbiselerini giymeye çalışırken. "Sen uyumaya devam et. Ben birazdan gelirim."

Bodenstein'ın korktuğu gibi Cosima'nınünkü kazası hiç de küçümsenecek boyutta değildi. Cosima, Wallau yakınlarında A66 otobanında arabasının kontrolünü kaybetmişti. Hava yastıkları ile emniyet kemeri sayesinde kazayı hafif bir sarsılma travması ve kısa süreli bir şokla atlatmıştı. Ancak X5 marka arabası bariyere çarpma sonucunda oldukça hasar görmüştü.

Bodenstein garaja giden kapının yanında asılı duran ceketini aldı. Giderayak köpeğinin başını da hızlıca okşadıktan sonra garajın kapısını açtı ve ışığı yaktı. Bir anda kalbi duracak gibi

oldu. Oğlunun eski model arabasının arka koltuğunda birbirlerine sarılmış iki şekil, ışığı görür görmez birbirinden ayrıldı.

"Tanrı aşkına Lorenz! Sabahın dördünde garajda ne işin var?" diye çıkıştı Bodenstein oğluna ancak yanında bulunan kızını sonradan fark etti.

"Merhaba Bay Bodenstein." Thordis Hansen'in yüzü kıpkırmızı olmuştu ve utanarak oldukça dar olan tişörtünü düzeltmeye çalışıyordu. Bodenstein şaşkınlıkla bir oğluna bir Inka Hansen'in kızına bakıyordu. İkisinin birbirini tanıdığından bile haberi yoktu. Bodenstein, Thordis'le geçen yaz Inka'nın meslektaşı Doktor Kestner'in bir şüphe üzerine alınan ifadesinde eşini öldürdüğünü itiraf ettiğinde tanışmıştı. Isabel Kestner cinayetinin araştırmasının hızlıca sonuç vermesine Thordis de yardımcı olmuştu.

"Biz... eee... ben Thordis'e sadece Sunbeam'imi gösteriyordum," diye kekeledi Lorenz, en az kız kadar utanmış bir halde. Thordis siniri bozuk bir şekilde kıkırdıyordu ve Bodenstein eğer birkaç dakika daha geç içeri girmiş olsaydı onları çok daha utanç verici bir halde bulabileceğini anladı. Bu genç kadınla geçen yaz yaşadıklarını hatırladı. O zamanlar Thordis, Bodenstein'a yanlış anlaşılamayacak kadar açık sinyaller vererek onunla daha yakın olmak istediğini göstermekten çekinmemişti. Aralarındaki yaş farkı ve Bodenstein'ın evli olması ise onu hiç ilgilendirmiyor gibiydi. Thordis Hansen, oğlunun genelde eve getirdiği kızlardan çok daha farklı bir kulvardaydı. Birbirlerini nereden tanıyorlardı? Ciddi bir şey miydi? Bodenstein, Thordis'in gelecekte evlerine girip çıkmasından hoşnut olup olmayacağından pek emin değildi.

"E göster o halde." Durum daha da utanç verici bir hale gelmeden düğmeye bastı ve garaj kapısı açıldı. "İyi geceler."

Şehrin üç farklı bölgesinden gelmiş olan Kelkheim İtfaiyesi çalışanları büyük çabalarla alevlerin yandaki apartmana sıçramasını önlemeye çalışıyorlardı. Bodenstein arabasını biraz ileride bırakıp olay yerine yürüyerek yaklaştı. Durdu ve evin, ağaçların ve garajın dönüşmüş olduğu kızıl cehennemin önünde siyah gölgeler gibi koşturan ekipleri izledi. Her yerde söndürme araçlarının gürültüsü vardı ve etrafta sallanan hortumların fışkırttığı sular yükselen alevlere baskın gelmeye çalışarak onları dindirmeye çalışıyordu. Bu görüntüye yoğun kara dumanların arasında yanıp sönen mavi siren ışıkları da eklenince manzara bu mesafeden çılgınca görünüyordu. Bodenstein'ın ilk aklına gelen bu yangının Mareike Graf'ın elbette çok işine geleceğiydi. Yolum karşısından ona doğru bir adam yaklaştı.

“Merhaba Bodenstein,” dedi. “Sizin ne işiniz var burada?”

Bodenstein K10'dan, yani yangın işlerinden sorumlu meslektaş Jürgen Becht'i tanıdı.

“Evvvelsi gün cesedini Opel Hayvanat Bahçesi'nde bulduğumuz bir adam bu evde öldürüldü,” diye açıkladı. “Dün akşam da tüm evi aradık.”

Yangın yerinden en az yüz elli metre ileride olmalarına rağmen alevlerin sıcaklığı hissediliyordu.

“İtfaiye kundakçılıktan şüpheleniyor.” Becht sigarasından bir nefes aldı ve kısık gözlerle alevlere baktı.

“Neden?” diye sordu Bodenstein. “Bu kanıya nasıl varıldı?”

“Dörde on kala komşulardan birinden acil bir arama geldi,” diye açıkladı Becht. “Yaklaşık dörde yirmi kala bir arabanın geldiğini ve bunu takip eden bir şangırtı duymuş, birkaç dakika sonra da ev alevler içindeymiş. Bu sizin kulağınıza nasıl geliyor?”

“Gayet açık. Beni arayan da o komşuydu.”

Bodenstein, bir anda dün kavga eden iki kadının da iki saat sonra serbest bırakılmasını emrettiğini hatırladı!

“Yangın başladığında içeride birileri var mıymış?” diye sordu endişeyle.

“Evet,” diyen Becht başıyla onayladı. “İkisi de çok şanslıymış. Kadın hafif bir duman zehirlenmesi ve birkaç yüzeysel yanıkla kurtuldu.”

“İkisi derken?” diye sordu Bodenstein.

“Evet,” dedi Jürgen Becht. “Evde oturan kadın ve bir adam. Adam itfaiye gelmeden önce kaçıp gitmiş. Kadın ise Bad Soden’deki hastanede müşahede altına alındı.”

Söndürme çalışmalarının karmaşası arasından üzerinde sabahlığıyla yaklaşan Elisabeth Matthes görüldü. Bodenstein onu selamladı ve kendisini aradığı için kadına teşekkür etti.

“Uyku tutmadığı için mutfaktaydım.” Elisabeth Matthes tam odağında bulunduğu olayın büyüklüğünden ve söyleyeceklerini dinlemek isteyen insanlardan dolayı ıslıl ıslıl parlıyordu. “Arabanın gelişini duydum. Çok yavaş ilerliyordu.” Sözlerine dramatik bir ara verdi.

“Nasıl bir araba olduğunu görebildiniz mi?” diye sordu Bodenstein.

“Elbette.” Sabahlığının cebinden bir kâğıt çıkarıp Bodenstein’a uzattı. “Beyaz bir kamyonetti. Plakası bir tuhaftı. ERA-82 TL.”

Bodenstein elindeki kâğıda bir bakış attı. Polonya’ya ait bir plakaydı bu. Kadın bir adamın arabadan indiğini ve Pauly’nin evine doğru yürüdüğünü görmüştü. Sonrasında bir şangırtı duymuş ve en sonunda da yanık kokusunu almıştı.

“Adamın bahçe kapısından çıkarak kaçtığını gördüm. O sırada yangın başlamıştı bile.” Bayan Matthes anlatırken bir şeyler atlamadığından emin olmaya çalışıyordu. Bodenstein kâğıdı Becht’e uzattı ve ondan Polonya plakasını inceletmesini rica etti.

Büyük bir gürültüyle çatıyı tutan sütunlar çöktü ve dumanlı, karanlık gecenin gökyüzüne alevden kıvılcımlar saçıldı.

“Köpeklerin hiç havlamadıklarına şaşırımtım,” dedi Matthes. “Halbuki her zaman büyük olay çıkarırlardı.”

“Dikkatinizi çeken başka bir şey oldu mu? Kaçan adam o beyaz kamyonete bindi mi?”

Bayan Matthes duraksadı. İtfaiye arabalarının yanında durup itfaiyecilerle konuşmuş olan uzun boylu, kel bir adam yanlarına doğru geliyordu. Bodenstein karşı komşu Erwin Schwarz’ı hemen tanıdı.

“Hayır, daha fazlasını görmedim.” Konuşkan Matthes de geleni tanımış ve bir anda sanki ondan çekiniyormuş, hatta korkuyormuş gibi davranmıştı. Daha Bodenstein ağzını açmadan kaçarcasına kendi bahçesine, oradan da evine doğru hızla kaybolmuştu.

Günün aydınlığı yangının ve suların neden olduğu yıkımın dehşet verici boyutunu gözler önüne seriyordu. Esther Schmitt yüzünde hiçbir ifade olmadan evin yıkıntılarının önünde duruyordu. Üzerinde salaş bir keten pantolon, lekeli bir tişört ve sandaletler vardı. Yanan evden bu giysilerle kaçmıştı. Yüzünde ve kollarında yanıkların sebep olduğu su toplamış yaralar vardı ve sağ eli sargıdaydı. Yangından artakalanları gözetmek için bekleyen iki kişi haricinde itfaiye çalışanları gitmiş ve yangın yeri de geniş bir alanı kapsayacak şekilde giriş çıkışa kapatılmıştı.

“Ben iyiyim.” Esther Schmitt, Bodenstein kadının nasıl olduğunu sorduğunda bu cevabı verirken yıkıntılardan gözünü ayırmamıştı.

“Yangın başladığında neredeydiniz?” diye sordu Bodenstein.

“Yatakta. Öksürerek uyandım. O zaman her yer alevler içindeydi.”

“Evden nasıl çıktınız?”

“Pencereden. Sarmaşıklara tutunarak aşağıya indim.” Esther Schmitt ellerini yumruk haline getirdi. “Tüm hayvanlarım yangında feci şekilde öldü. Pislik herifler!”

“Yangını kimin çıkardığına dair bir fikriniz var mı?”

Esther Schmitt kızarmış gözlerle Bodenstein’a baktı. “Graflar tabii ki.” Sesinde acı vardı. “Evin yanmasından başka kimin bir çıkarı olabilir ki?”

“İtfaiye evinizde bir erkek misafir olduğunu söyledi,” diye ekledi Bodenstein. “O kimdi ve neden kaçtı?”

“Ziyaretçim yoktu. Özellikle bir erkek hiç yoktu,” diye kestirip attı Esther. “Belki de kundakçıdır.”

“Bayan Schmitt,” diyen Bodenstein, Graflar ile Pauly arasında gerçekleşmiş olan anlaşmayı çıkardı. “Bayan Graf’ın sevgilerinize verdiğini söylediği paradan gerçekten de haberiniz yok muydu?”

“Hayır.” Esther Schmitt ilgisiz bir ifadeyle sayfaya baktı. “Size neden yalan söyleyeyim? Para umurumda değil.”

Üzerinde Yeşillik Bistro yazısı bulunan yeşil bir kamyonet yaklaştı ve birkaç metre ötede durdu.

Araçtan koyu renk saçlı genç bir adam indi ve yanlarına doğru yaklaştı. Yaklaşık yirmili yaşlarının ortalarında ve yüzünde Asyalılara özgü hafif özellikler vardı.

“Selam Esther.” Genç adam endişeli görünüyordu. “İyi misin?”

“Selam Tarek.” Esther kendini gülümsemeye zorluyordu. “Evet, iyiyim. Beni almaya geldiğin için teşekkürler.”

“Ne demek, elbette geleceğim.” Genç adam, Bodenstein ve Pia’ya başıyla selam verip yeniden Esther’e döndü.

“Ben arabada bekliyorum,” dedi.

“Hayır, bekle.” Esther genç adamın kolunu tuttu ve bir anda gözyaşlarına boğuldu. Genç adam kolunu Esther’e sardı.

“Sadece tek bir sorum kaldı,” dedi Pia.

“İlla şimdi mi olmalı?” Genç adam, Pia’ya anlayışsız bir bakış attı. “Onun hâlâ şokun etkisinde olduğunu görmüyor musunuz?”

Pia nedenini bilmiyordu ancak bu kadına, son kırk sekiz saatte başına gelen onca şeye rağmen yine de acıyamıyordu. Esther Schmitt’in görüldüğü gibi büyük bir şok ve acı içinde olmadığını hissediyordu.

Dün gece Mareike Graf’la olan kavga esnasında ölen sevgilisinin yasını tuttuğuna dair hiçbir belirti göstermemiştir.

“Dün bistronuza uğradım,” dedi Pia. “Bazı gençlerin, üzerinde “özel” yazan bir kapıdan girerek kaybolduklarını ve bir daha ortaya çıkmadıklarını gözlemledim. Bu kapının ardında ne var?”

Esther Schmitt’in yaşlı gözlerinde dikkatli bir ifade belirdi. Bu sabah ilk defa Pia’ya doğrudan bakıyordu.

“Bir şey yok. Orası sadece bodruma iniyor,” diye cevapladı ona hiç uymayan sessiz ve güvensiz bir genç kız sesiyle.

Esther’in gözlerinin kısa bir an için heyecanlı bir biçimde sağa sola gitmesiyle Pia sözde internet kafeye ilgili birtakım tuhaflıklar olduğunu sezmişti. Daha bir şey diyemeden genç adam söze girdi.

“Şimdi onu artık rahat bırakın,” dedi enerjik bir sesle. “Sonra tekrar gelirsiniz.”

Esther yeniden gözyaşlarına boğulmuştu ve genç adamdan destek olarak arabaya doğru gitti.

“Genç on sekizliklere zaafı olan bir tek Pauly değilmiş anlaşılan,” diye söylendi Pia kupkuru bir ses tonuyla. “Süper vejetaryen hanımefendimiz de taze meyve seviyormuş.”

Bodenstein gidenlerin arkasından hafifçe sırtarak baktı. O anda Schwarz’ın avlusundan bir traktör çıktı ve Pia’nın cep

telefonu titredi. Bodenstein el hareketleriyle Pia'ya traktörün sürücüsüyle konuşmak istediğini anlattı. Pia başını sallayarak meslektaşını onayladı ve cep telefonuna cevap verdi. Arayan Henning'di. Henning, Patrick Weishaupt'un elindeki ve baldırındaki yaraların kesinlikle köpek ısırıklarından kaynaklandığını teyit etti. Pia ondan Patrick'in kan ve parmak izini tekrar almasını rica etti ve sokağı geçerek o sırada traktörün üzerinde oturan ve yaklaşık yirmi beş yaşlarında görünen genç bir adamla konuşan şefinin yanına gitti.

"...neyi kastettiğinizi anlamadım." Pia adamın sesini motorun gürültüsünden zor seçiyordu. Kızıla kaçan sarı saçları vardı ve oldukça yapılı bir vücuda sahipti. Yüzündeki çukurlar zor geçen ergenlik sivilcelerinin izlerini taşıyorlardı.

"Yüzünüzde ve kollarınızda taze yanık izleri var." Bodenstein eliyle adamın kollarındaki su toplamış yaraları işaret etti. "Neden?"

"Su ısıtıcımız bozuk," diye cevapladı adam. "Dün duş alırken yandım. Yoluma devam edebilir miyim? Tarlaya gitmem lazım."

Bodenstein bir adım geri çekilip traktörün geçmesine izin verdi.

"Bu da kimdi?" diye sordu Pia merak içinde.

"Erwin Schwarz'ın oğlu," diye açıkladı Bodenstein. "Komşu kadının dün bana Schwarzlar hakkında bir şey söylemek istediğini düşünüyorum. Ancak Erwin Schwarz'ı birden karşısında görünce korktu. "

Bodenstein bir süre düşüncelere daldı.

"Becht sadece beyaz kamyonet bilgisiyle bir yere varılamayacağını düşünüyor," dedi sonra. "Pazartesi günleri eski eşyaları atma günü. Birçok insan dışarıya bir şeyler bırakıyor ve Polonyalılar ile Litvanyalılar da genelde geceleri işlerine ya-

rayabilecek şeyleri toplamaya çıkıyorlar. Becht'e göre bu sadece bir tesadüfmüş."

Olay yeri inceleme ekibi bu sırada yanlarında federal emniyet müdürlüğünden gelen destek ekipleriyle olay yerine ulaşmıştı. Özel giysileri ve solunum cihaz takılı ağızlıklarıyla artık geriye sadece kapkara artıklar ile hâlâ kor halinde yanan parçaların kaldığı harabeye giriyorlardı.

"Henning, Patrick'in yaralarının köpek ısırıkları olduğunu teyit etti," dedi Pia ve sevimli, mavi gözlü köpeği anımsayınca yüzünde aniden acı bir ifade belirdi. "Belki de olay yeri inceleme ekibi köpeklerin dişlerini bulabilir. O zaman Patrick Weishaupt'un eve girmiş olduğunu kanıtlayabiliriz."

Conradi'nin kasap dükkânı Demiryolu Caddesi'ndeki bir köşe apartmanının altında bulunuyordu. Demiryolu Caddesi, Kelkheim'in eskiden beri en çok tutulan alışveriş caddesiydi. Frankenallee'de bulunan yeni ve şık alışveriş caddesi ise henüz bu kadar rağbet görmüyordu. Hafta sonu öncesi olduğu için kasap kalabalıktı. Bodenstein ve Pia kuyruğun sonuna geçip sabırla sıranın onlara gelmesini beklediler. Dükkânın sahibi olan kadının canı sıkındı ancak Bodenstein, Cosima'dan bu kadının her daim böyle olduğunu biliyordu, özellikle de yine rejimdeyse. Söylenene göre birçok müşteri Conradi'ye sadece iyi salamları ve sucukları için değil, aynı zamanda sinirli Bayan Conradi ile eşi arasındaki ağız dalaşları için de geliyorlardı. Bu onlar için şov değeri taşıyordu ve çok eğleniyorlardı. Bugün de ziyaretçiler yine hayal kırıklığına uğramamıştı.

"Güzel, az yağlı pirzola istiyorum," dedi kadın bir müşteri.

"Onu yiyecek misiniz yoksa çerçeveye asacak mısınız?" diye çıkıştı Bayan Conradi. Müşteri gülümsüyordu. Belli ki daimî müşterilerden biriydi.

“Başkabişiydahavarmıydı?” Bu sefer sesi tehditkârdı.

“Üç dilim pişmiş jambon ama en üstteki dilim olmasın.”

Bayan Conradi maşasını alıp tezgâhtan üç dilim jambon alarak onları sertçe önündeki yağlı kâğıda bıraktı. Güzel yardımcı kadın, Bayan Conradi’nin arkasından süzülerek kasaya gitti ve bir şeyler yazdı.

“Buyurun?” Bayan Conradi, Bodenstein’a bakıyordu. Huysuz yüzüne hayata küsmenin beraberinde gelen derin kırışıklıklar oturmuştu.

“Adım Bodenstein, bu da meslektaşım Bayan Kirchhoff...” diye başladı Bodenstein her zamanki tanışma faslına.

“Ne mutlu size,” diye sözünü kesti kadın. “Sizin ne vardı?”

“Eşinizle görüşmek istiyoruz.”

“Neden? Bir şikâyetiniz mi vardı? Bunu bana da söyleyebilirsiniz.”

“Hofheim Polisi,” diyen Pia kimliğini çıkardı. “Lütfen eşinizi çağırın.”

Bayan Conradi kısılmış gözlerle onlara baktıktan sonra elindeki maşayı çalışma tezgâhına sertçe fırlatıp ortadan kayboldu.

Dükkân yeniden kalabalıklaşmıştı ve sarışın tezgâhtar, patroniçesinin yokluğunda müşterilerle seri biçimde ilgilenmeye devam ediyordu. Kısa bir süre sonra üzerinde kırmızı beyaz kareli bir gömlek ile beyaz bir önlük bulunan uzun boylu, sarı saçlı bir adam belirdi. Kasap Conradi’nin belirgin hatlı bir yüzü ve masmavi gözleri vardı. Her birini ismiyle hitap ederek selamladığı kadın müşterileri ise adama onu yiyecekmiş gibi bakıyorlardı.

Conradi kibar bir gülümsemeyle, “Merhaba,” dedi. “Bana mı gelmiştiniz? Buyurun, dışarıdan dolaşıp bahçeden geçin.”

Bodenstein ve Pia dükkândan çıkarak içinde açık kapılı bir kamyonet duran arka avluya geçtiler.

"Bayan Conradi'nin bu denli kıskanç olmasını anlayabiliyorum," dedi Pia.

"Neden?" Bodenstein anlamamış bir ifadeyle bakıyordu arkadaşına.

"Siz göremezsiniz," dedi Pia. "Siz bir erkeksiniz."

"Neyi göremem?"

"Adam harika görünüyor."

Conradi arka kapıda göründü ve onlara yaklaşımlarını işaret etti. Bodenstein ve Pia beyaz fayanslı sucuk mutfağından geçerek adamı küçük ofisine kadar takip ettiler.

Bodenstein ve Pia yazı masasının önündeki sandalyelere oturunca, "Eminim Pauly için geldiniz," dedi Bay Conradi. "Erwin bana onun öldüğünü söyledi. Sizin er ya da geç buraya geleceğinizi tahmin ediyordum."

"Neden?" diye sordu Pia. Yakından bakıldığında bile Conradi hâlâ yakışıklıydı. Şakaklarına düşmüş kır saçlar ve gözlerindeki kırışıklıklar genel görünümüne hiç zarar vermiyordu.

"Herkes o çok bilmiş otçul herifi sevmediğimi biliyordu." Conradi nefretini saklamak için hiç çaba harcamıyordu.

"Geçenlerde onun köpeklerinden birini vurmuşsunuz," dedi Bodenstein.

Conradi başını sallayarak, "Doğru," dedi. "İtlerini serbest bırakıyordu. Kafessiz hayvanlarmışmış! Avcı korucusu olduğum için av hayvanlarından sorumluyum ve ona kaç kere en azından avlanma yasağı olan zamanlarda itlerine sahip çıkmasını söyledim. Ayrıca o köpeğin onunkilerden biri olduğunu da bilmiyordum. Tasma bile yoktu! Ve sonra da Pauly'nin o dört köpek için vergi vermek istemediği ortaya çıktı. Bu yüzden bu olayı her zaman yaptığı gibi o kadar büyütemedi tabii."

"Bu ne zaman oldu?"

“Birkaç hafta önce. Birkaç gün sonra dükkânıma gelip müşterilerimin önünde bana hayvan katili ve cani gibi kelimelerle hakaretler yağdırdı.” Conradi’nin suratı ekşidi. “Böyle sahneler yaratmaya bayılıyordu. Onu dışarı attım. Ertesi sabah dükkânımın camlarına hakaret dolu yazılar yazılmıştı.”

“Bunu böylece kabul mü ettiniz?” diye sordu Pia. Conradi omuzlarını silktilti.

“Bununla karım ilgilendi,” dedi. “Onunla zaten görülecek bir hesabı vardı. Oğlumuz yüzünden.”

Conradi’nin ifadesi karardı.

“Oğlumuz bir gün dükkânımızı devralmak üzere meslek okuluna gidecekti. Ancak Pauly onun aklına girip üniversite sınavına hazırlanması ve üniversiteye gitmesi konusunda ona akıl vermiş. Bir anda kendi oğlumuz arkadaşlarına karşı bizden utanır oldu, hatta o kadar utanıyordu ki dükkânın önünden bile geçmez olmuştu. Artık bir tek bilgisayarının önüne oturuyordu. Birkaç hafta önce de taşındı.”

“Geçtiğimiz salı akşamı neredeydiniz?” diye sordu Bodenstein.

“Neden?” diye sordu Conradi şüphyle. “Onun ölümüyle bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Şüphelilerden biri sayılırsınız,” diye cevapladı Bodenstein. “Pauly’ye öfkeliydiniz. Biri bize onu pazartesi akşamı yumruklarınızla yere serdiğinizizi anlattı.”

Conradi ince bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“O akşam tamamen zıvanadan çıkmıştı,” diye itiraf etti. “Beni üçüncü defa Demiryolu Caddesi’nin Sucuk Kralı olarak adlandırdığında benim de sabrım tükendi.”

“Bugün gazetede sizin Pauly’nin mezar taşına işemek istediğinizi söylediğiniz yazıyor,” dedi Pia. “E bunu artık yapabilirsiniz.”

Kasap ustasının yüzü kızarmıştı.

"Neden salı akşamı her zamanki gibi Altın Aslan Meyhanesi'nde değildiniz?"

Conradi polisin bunu bilmesine şaşırmış olsa da hiç belli etmiyordu.

"Ben o akşam..." diye başladı ancak eşi odaya girdiği ve kollarını önünde kavuşturmuş bir halde kapı eşiğinde yargılayıcı bir tutumla durduğu anda sustu.

"Evet?" diye üsteledi Bodenstein.

"İki domuz yavrusunu golf kulübüne götürdü," diye eşinin yerine cevapladı Bayan Conradi. Adam ise bir anda rahatsız olmuş gibi duruyordu.

"Hımm..." Pia notlar alıyordu. "Eve kaçta döndünüz?"

Conradi cevap vermek üzere ağzını açmıştı ki karısı yine ondan önce davrandı. Ve o anda kocasına yardım etme niyetinde olmadığı gayet belli oldu.

"Sabahın ikisinde," dedi keskin bir tonla. "Zilzurna sarhoş bir halde."

"Saçmalama!" diye çıkıştı Conradi, karısına. "Dükkânda işin yok mu senin? Kaybol!"

"Sabah ikiye kadar neredeydiniz peki?" diye sordu Pia.

"Golf kulübündeydim. Yemek bitene kadar. Sonra..."

"İşte bunu ben de merak ediyorum," diye sözünü kesti Bayan Conradi.

"Çık dışarı!" Adam ayağa fırladı ve kapıya yöneldi. Karısı geri adım attı.

"Eminim yine bir şıfıntının yanındaydın." Kadın şeytanca gülümsüyordu. "Elin kolun rahat durmuyor senin!"

Conradi kapıyı sertçe kapattı ve yeniden Bodenstein ile Pia'ya döndü.

"Sarhoş değildim," dedi utanarak. "Ama evet doğru. Sonrasında tanıdığım bir kadının yanındaydım."

"Bu kadının adı nedir? Nerede oturuyor? Ve onun yanına ne zaman gittiniz?" diye soruları sıraladı Pia.

"Onun başının belaya girmesini istemiyorum." Conradi huzursuzdu.

"Eğer bize salıyı çarşambaya bağlayan gece size şahitlik yapacak geçerli bir tanık gösteremezseniz başınız belada demektir." Pia omuzlarını silkti. Conradi kendini yeniden sandalyesine bıraktı. Bodenstein ve Pia adamın nihayet bir cevap vermesini sabırla beklediler.

"Tamam, peki," dedi sonunda. "Nasıl olsa öğrenirsiniz zaten. Mareike ile buluştum. Mareike Graf ile."

Bu cevap Bodenstein ve Pia'yı bir anda şok etmişti.

"Bildiğimiz Mareike Graf mı?" diye emin olmaya çalıştı Pia. "Pauly'nin eski eşi?"

"Uzun zamandır birbirimizi tanırız." Conradi omuzlarını silkti. "Pauly'den ayrıldığında bir süre Lehnert'te garson olarak çalışmıştı. Bir gün muhabbet ettik ve o zamandan beridir de işte..."

"Yeniden evlenmesinin üzerinden çok geçmemiş ama," diye itiraz etti Bodenstein.

"Kocasını tanıyor musunuz?" Conradi elini salladı. "Adamın akli fikri sadece işinde, golf oynamakta ve antika araba yarışlarında. Mareike'yle aralarında bir nevi mantık evliliği var."

Kapalı kapıya doğru baktı. "Aynı benimki gibi," diye ekledi acı bir sesle.

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar. Ne Conradi'nin ne de Mareike'nin olay saati için geçerli tanıkları yoktu ve her

ikisinin de Pauly'yi ölü görmek istemesi için birden fazla nedeni vardı. Avcı korucusu olarak Conradi'nin ormandaki tüm bariyerler için anahtarları vardı ve golf sahasından çıkıp doğrudan Pauly'nin evine gitmiş olabilirdi. Aynı zamanda bir cesedi kaldırıp arabasına koyabilecek kadar da güçlü bir yapısı vardı. Neden – Araç – Fırsat: Her şey mevcuttu.

Graf ailesi özel hayatlarında da büyük camlı binaları tercih ediyordu belli ki. Bad Soden'in Dachberg bölgesinde yüksek ve yoğun çalı çitlerinin arkasında kalan villaları da kocaman pencerelerden oluşuyordu. Yüksek demir giriş kapısının ardındaki avlu girişinde bulunan garajın önünde eski model, üstü açık bir Jaguar vardı, onun yanında da iki adet araba daha duruyordu.

"Bu arabayı görse oğlum kıskançlıktan ağlardı," diyen Bodenstein zile bastı.

"Yanlış bilmiyorsam bu 1950'lerden kalma bir Jaguar XK120'ye benziyor."

Açık renk, ütü çizgili bir kot pantolonun üzerine polo yaka tişört giymiş ince ve kıvrak saçlı bir adam evden çıktı. Yaklaşık elli yaşlarındaydı, bıyıklı ve gözlüklüydü. Omzuna içerisinde golf sopaları olan bir golf çantası asmıştı.

Bodenstein kimliğini havaya kaldırdı. "Hofheim Polisi. Bayan Graf'la görüşecektik."

Adam kapıyı açtı ve kısa bir süreliğine Bodenstein ile Pia'yı süzdü "Eşim hemen geliyor. Sanırım eski eşi için geldiniz."

"Evet, öyle," diyen Bodenstein başıyla onayladı adamı. "Golf sahasına mı gidiyordunuz?"

"Evet. Bugün turnuvarımız var. Kulüpler arası şampiyonluk."

"Öyle mi? Siz nerede oynuyorsunuz?"

“Hof Hausen vor der Sonne’de.” Graf bileğindeki saate hızlı bir bakış attı.

“Güzel bir araba,” dedi Bodenstein. “Bir XK120, değil mi?”

“Aynen.” Graf gururla gülümsedi. “1953 yapımı. Arabayı on yıl önce hurdalıktan satın aldım ve komple restore ettirdim. Antika araba yarışlarına karşı bir zaafım var.”

Ses çıkaran topuklu ayakkabılarıyla Mareike Graf yanlarına yaklaştı. Bir cumartesi gününün sabah saatleri olmasına rağmen oldukça zarif bir görüntüsü vardı, boynundaki üç sıralı inci kolye bir servet değerinde olmalıydı.

“Günaydın,” dedi parlayan bir ifadeyle ve eşinin koluna dokundu. “Gitmen gerekmiyor mu aşkitom? Saat on biri çeyrek geçiyor.”

Bodenstein ve Pia geliş nedenlerini açıklamadan önce kocasından kurtulmak istediği açıktı. Manfred’in güzel eşinin ağzından çıkan “aşkitom” kelimesine olan tutkulu bakışı pek “mantık evliliği” kavramına uymuyordu. Mareike Graf eşinin yanağına bir öpücük kondurdu ve adam Jaguar XK 120’sine binip avludan çıkana kadar bekledi. Kadının kusursuz bir makyajı vardı ve Pia bu zarif, bakımlı ve kırılgan görünümlü kadının Esther Schmitt’le olan kavgasına bizzat şahit olmuş olmasaydı, o gün gördüğü kadınla aynı kişi olduğunu tahmin bile edemezdi.

“Sizin için ne yapabilirim?” dedi sonunda.

“Eşinize dün gece nerede olduğunuzu söylediniz?” diye sordu Pia. Bayan Graf dünkü hadiseler sonucunda hiç de mahcup olmuş gibi görünmüyordu.

“Tabii ki,” diye cevap verdi. “Eşimle aramda gizli saklı yoktur.”

“Anladım.” Pia, Mareike Graf’ı şöyle bir süzdü. “O halde Franz-Joseph Conradi’yle olan ilişkinizden de haberdardır.”

Mareike Graf bunu beklemiyordu.

“Bunu da nereden çıkardınız?” Bir an hâkimiyetini kaybedecekmiş gibi olduysa da kendini hemen toparladı.

“Bay Conradi’nin kendisi söyledi,” diye karşılık verdi Pia.

“Yani, evet bu doğru,” diye kabul etti Mareike yalan söylemenin bir işe yaramayacağını anlayınca. “Size eşim haricinde biriyle yatmış olmam tuhaf gelebilir elbette ama öyle değil. Manfred’i üniversite zamanımdan beri tanırım. O Darmstadt Üniversitesi’nde hocaydı ve ben de ona âşık olmuştum.”

Kibar bir hareketle omuzlarını kaldırdı. “Manfred genç bir adamken yumurtalık kanserine yakalanmış. Bunu yendi ancak o zamandan beri... yani... anlarsınız işte.”

“Hayır,” dedi Pia acımasızca. “Anlamıyorum.”

Mareike ona sinirle baktı “Yapamıyor,” dedi sert bir şekilde. “Evlenmeden önce bir anlaşma yaptık, benim...”

“Sizin ne?” diye üsteledi Pia.

“Bay Conradi’yle olan münasebetim oldukça gizli,” diye cevapladı Mareike soğuk bir ses tonuyla. “Evliliğimde olan bitenler kimseyi ilgilendirmiyor, hele polisi hiç ilgilendirmez.”

“Korkarım ki ilgilendiriyor,” diye söz girdi Bodenstein. “Bay Conradi’nin eski eşinizin öldürüldüğü gece için sizden başka tanığı yok.”

“Bir tanığa neden ihtiyacı olsun ki?” diye sordu Mareike şaşkınlıkla.

“Şüphelilerden biri olduğu için,” dedi Bodenstein. “Tıpkı sizin gibi. Bu arada salı gecesi 21.30 ile 23.00 arasında neredeydiniz?”

“Saat sekiz buçuk gibi Ulrich’teydim,” diye hatırladı sanki bu soruyu bekliyormuşçasına hiç duraksamadan. “Anlaşmayı imzaladıktan sonra golf kulübüne gittim. Yönetim kurulu başkanı o gün orada altmışıncı doğum gününü kutlamıştı.”

“Orada ne kadar kaldınız?”

“Conradi etrafı toplamayı bitirdikten sonra Sulzbach’taki dairemize gittik.” Gülümsemesi neredeyse alaycıydı. “Starkerad Yolu, numara 52, dördüncü kat.”

“Bu tam olarak ne zamandı?”

“Tanrım!” Mareike gözlerini devirdi. “Durmada saate bakmıyordum ya! On bire doğrudur herhalde.”

“Tekrar eski eşinizin evine uğradınız mı?”

“Hayır! Neden gideyim ki?”

“Bay Conradi’nin de yardımıyla paranızı geri almak için belki?”

“Saçmalık.” Mareike başını salladı.

“Ayrıca Rohwiesen Yolu’ndaki evinizin de dün gece yandığını biliyorsunuzdur herhalde?” dedi Pia. “İtfaiye kundakçılık olduğunu söylüyor. Eğer para evde kaldıysa ondan da eser kalmamıştır.”

Mareike Graf, Pia’ya kısa bir süre baktı ve yüzünde eğleniyormuş gibi bir gülümseme belirdi.

“Bak sen,” dedi. “Ev yanmış. Sanki sipariş edilmiş gibi.”

“Evet, dediğiniz gibi.” Pia başıyla onayladı. “Biz de kundakçıların size büyük bir iyilik yapmış olduklarını düşündük.”

“Yangını benim çıkardığımı mı ima ediyorsunuz?” Mareike kızgın bir halde kollarını beline koydu. “Bu ne küstahlık! Eşim on bir buçukta beni Kelkheim’daki polis merkezinden aldı ve ondan sonra da evdeydim. Aşırı yorgundum.”

“Başkalarına da yaptırmış olabilirsiniz.” Pia dikkatle kadını izliyordu.

“O zaman Ulrich’e neden para vereyim ki? Bu çok mantıksız!”

“O parayı ona gerçekten verdiniz mi?” diye karşılık verdi Pia.

“Paranın bankadan çekildiğini belgeleyen dekontu gösterebilir misiniz?”

Mareike Graf kolay teslim olan biri değildi.

“Tabii ki gösterebilirim,” dedi kısaca. “Daha başka bir şey var mıydı? Randevum var da.”

“Hayır,” dedi Bodenstein. “Şimdilik bu kadar. İyi hafta sonları Bayan Graf.”

Pia ve Bodenstein yarım saat sonra toplantı odasına girdiklerinde Ostermann onları, “Biraz önce laboratuvarından tüm raporları aldım,” diyerek karşıladı.

“Bu iyi.” Pia çantasını bir sandalyeye astı. “Olay yerinde yeni izler bulamayacağız nasıl olsa. Pauly’nin evi dün gece kül oldu.”

İçeri Kathrin Fachinger girdi. Hemen arkasından gelen Behnke, Pia’yı görmezlikten geldi.

Hepsi toplantı masasına oturduğunda Ostermann il emniyet müdürlüğünün adli tıp laboratuvarından gelen sonuçları açıkladı. Cinayet silahının bulunan at nalı olduğu kesinlik kazanmıştı ve üzerinde kurbanın saç ve kan izleri bulunmuştu ancak katilin parmak izleri yoktu. Pauly’nin laptopu ise uzmanların herhangi bir veriye ulaşamayacakları şekilde hasarlıydı. Pauly’nin avlusunda bulunan ayna ve sarı cam parçaları ise Honda marka bir mobilete aitti.

“Elimizde ayrıca kol ve bacaklarında köpek ısırıkları olduğu kanıtlanmış ve olay anı için tanığı olmayan Patrick Weishaupt var,” diye kısaca özetledi Pia. “Bunun haricinde Conradi, Mareike Graf ve Stefan Siebenlist’in de Pauly’yi öldürmek için ciddi nedenleri olmasına rağmen tanıkları oldukça zayıf, son olarak da sarı bir motora binen, bilinmeyen genç bir kadın çıktı. Evin her yerinde bahçe kapısında bulunan kanlı el iziyle aynı olan

kan izleri var. Sanırım bu kanın kime ait olduğunu bulursak Pauly'nin katilini de bulmuş oluruz."

"Kızı eleyebiliriz," diye karşı çıktı Ostermann. "Genç bir kız cesedi ortadan kaldırmış olamaz."

"Belki ona yardım eden biri vardı," diye tahminde bulundu Kathrin.

"Belki de sadece Pauly'nin cesediyle karşılaştığı için oradan hızlıca kaçmıştır," diye sesli düşündü Bodenstein. "Hatta belki de katil veya katilleri bile görmüştür. Bu da demek oluyor ki bir an önce o kızı bulmalıyız."

Masanın üzerindeki telefon çaldı. Telefona en yakın oturan kişi Bodenstein'di ve aramaya da o cevap verdi. Bir süre dinledi, başıyla onaylayıp teşekkür ettikten sonra telefonu kapattı.

"Doktor Kirchhoff'tu," dedi ve masadakilere baktı. "Pauly'nin bahçe kapısında ve evinde bulunan kan izleri Patrick Weishaupt'a aitmiş."

"Biliyordum," diyen Pia avucunun içiyle masaya vurdu. "Şimdi o pasaklı serseri bu işten sıyrılsın da görelim bakalım."

"Ben tutuklama emrini çıkarayım," dedi Ostermann.

"Peki." Bodenstein ayağa kalktı. "Bayan Fachinger ve Frank, siz 'Hof Hausen vor der Sonne' golf sahasındaki kişiler ile Sulzbach'daki Starkerad Yolu'nda bulunan komşularla görüşün. Conradi ve Bayan Graf'ın golf kulübünden ne zaman çıktıklarını ve eve ne zaman girdiklerini bilmek istiyorum."

"Patrick gelene kadar bir kez daha Lukas'la görüşmek isterim." Pia çantasını aldı. "O, Yeşillik adlı bistrodaki herkesi tanıyor gibi, bu durumda sarı motorlu kızı da tanıyor olabilir."

Opel Hayvanat Bahçesi'nin otoparkları dolmuştu. Bu güzel hava çok sayıda ziyaretçiyi hayvanat bahçesine getirmişti. Pia

kalabalık arasından alt tarafta bulunan gişeye doğru yolu açarak ilerlerken bu kalabalıkta Lukas'ı nasıl bulacağını düşündü. Giriş ücretini ödedi ve biletle birlikte hayvanat bahçesinin bir broşürünü de aldı. Bir süre kararsızca etrafına bakındıktan sonra üzerinde hayvanat bahçesinin bir krokisinin bulunduğu panonun önünde durdu.

"Size yardımcı olabilir miyim?" dedi arkasından bir ses. Pia döndü ve hayvanat bahçesi müdürü Sander'in koyu renk gözleriyle karşılaştığı anda kalbi bir an yerinden oynadı.

"Merhaba Bayan Kirchhoff." Pia'ya elini uzatırken ona dik-katlice bakıyordu. "Buraya iş için mi geldiniz yoksa özel bir ziyaret mi?"

"Ne yazık ki görev amacıyla," diye cevapladı Pia. "Lukas'ı arıyorum. Ona birkaç sorum olacaktı."

"O halde boşuna gelmişsiniz. Lukas bugün izinli. Benim yardımcı olabileceğim bir şey var mıydı?"

"Büyük ihtimalle hayır. Ama sorun değil." Pia gülümsedi. Sander de gülümsüyordu.

"Bir kahve veya dondurmaya ne dersiniz?" diye teklif etti Sander. Pia bir an Patrick Weishaupt konusunu düşündü ancak genç adamın onu biraz daha bekleyebileceğine karar verdi.

"Memnuniyetle," diye cevapladı Pia ve müdürü terasında birkaç boş masası kalmış olan Sambesi Restoranı'na kadar takip etti. Sonrasında birer Magnum dondurma ve kahve alarak karşılıklı oturdular.

"Teşekkür ederim," diyen Pia gülümseyerek dondurmasını paketinden çıkardı. "Hoş bir değişiklik oldu."

"Doğru," diye onayladı Sander ve bir an üzerinde derin ve kanlı bir sıyrık olan sol eline baktı.

“Acıyormuş gibi görünüyor,” diye işaret etti Pia. “Ne oldu? Yoksa yine çim biçme makineleri mi?”

Sander ağzının kenarıyla sırttı. “Birkaç mirket kafeslerine içeriden değil de dışarıdan bakmak istedi,” diye cevap verdi Sander. “Ciddi bir biçimde özgürlükleri için mücadele ettiler.”

“Bunu bilirim.” Pia dondurmasını yalıyor ve Sander’i seyreliyordu. İlk görüşmelerinden beri adam hep aklının bir yerlerinde geziniyordu. Adamdaki bir şey ilk andan itibaren hoşuna gitmişti ve bunun ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Pauly konusunda bir iz bulabildiniz mi?” Sander bu soruyu sanki öylesine sormuş gibi bir tonda söyledi ancak yüzünde gergin bir ifade vardı.

“Düzinelerce,” diye cevapladı Pia. “Ayrıca Pauly’nin sevgilisi sizin bu konuyla bir ilginizin olduğundan emin. Geçenlerde Pauly’yi öldürüp onu kurtlarınıza yedirmekle tehdit ettiğinizi söyledi.”

Sander kendini gülümsemeye zorladı ancak gözleri hâlâ ciddiye.

“Bu, anlık sinirle söylenmiş bir şeydi,” diye itiraf etti.

“Tehlikeli bir ifade biçimi, özellikle de Pauly’nin parçalarının gerçekten de hayvan ağıllarında bulunduğu düşünülürse.” Pia başını yana eğdi. Sander’e karşı hissettiği sempatinin gerçeklere olan bakışını etkilemesine izin vermemeliydi.

“Tüm bulgular anlık bir olayı işaret ediyor,” dedi Pia. “Pauly’nin katili öfkeli ve hiddetliydi.”

Sander, Pia’ya kaşlarını çatarak baktı.

“Sizce ben birini öldürebilecek biri miyim?”

“Bu konuyu değerlendirebilecek kadar iyi tanımıyorum sizi.” Pia dondurmanın çubuğunu kül tablasına bıraktı. “Ancak

insanların öfke anlarında normalde akıllarına bile gelmeyecek şeyler yaptıklarını biliyorum.”

Sander düşünceli bir biçimde elindeki yaraya bakıyordu. Sonra tekrar bakışlarını kaldırdı. Dışa yansıttığı rahatlığı gözlerinde son buluyordu.

“Belki biraz çabuk parlayabilen biriyim,” diye itiraf etti. “Ama birini öldürebilecek, üstelik onu kendi kapımın önüne bırakacak kadar soğukkanlı biri değilim.”

Pia dirseklerini masaya koyarak çenesini avuçlarına dayadı. Bu adam onu neden kahve ve dondurmaya davet etmişti ki? Pia’dan hoşlandığı için miydi bu? Yoksa esas amacı soruşturma hakkında ondan bilgi koparmak mıydı? Pia mesleğinin beraberinde getirdiği şüphecilikten bir süre için bile olsa kurtulmayı diledi.

“Lukas’la ne hakkında konuşmak istiyordunuz?” diye sordu Sander, Pia’nın susması üzerine.

“Bir komşu olay gecesi sarışın bir kızı, sarı bir mobiletle Pauly’nin avlusundan çıkarken görmüş. Şimdi bu kızı arıyoruz. Pauly’yi iyi tanıyan biri olduğunu düşünüyoruz.”

Pia, Sander’in gözünde bir anda bir parlama gördüğünü düşündü ancak yanılmış da olabilirdi.

“Kız cesedi görmüş olabilir, hatta belki katili de. Motoruyla caddede kontrolünü kaybedip düşecek kadar da heyecanlıymış. Motorundan düşen parçalar ile kopmuş bir ayna bulduk.”

Bir anda Pia’nın cep telefonu titredi. Arayan Ostermann’dı. Ostermann ona Patrick Weishaupt’un beraberinde sinirli bir baba ve ateşli bir avukatla birlikte geldiğini bildirdi.

“Gitmem lazım.” Pia ayağa kalktı. “Görev çağırıyor. Donurma ve kahve için tekrar teşekkürler. Ve sohbet için de. Bu arada sizde Lukas’ın cep telefonu var mı?”

“Evet, var.” Sander da ayaklanmıştı.

“Onu bana mesaj olarak atabilir misiniz?”

“Tabii ki.” Müdür sırtıyordu. “Kızlarım sayesinde mesaj yazmayı iyi söktüm.”

Pia, Hofheim’a vardığında Patrick Weishaupt somurtkan bir ifadeyle sorgu odasında bekliyordu. Pia genelde şüpheliler ile tanıkları kendi ofisinde sorgulardı ancak duvarlarındaki aynalı camlar ve basık ortamı nedeniyle sorgu odası birçok insanı korkutma özelliğine sahipti, dolayısıyla şu an Patrick Weishaupt için oldukça uygundu. Ne yazık ki Patrick’i ısırان köpeklerden birinin Pauly’ye ait olduğuna dair bir kanıtları yoktu çünkü olay yeri inceleme ekibi hâlâ dumanı tüten harabeden henüz kullanılabilir bir bulguya rastlayamamıştı.

“Avukatımla görüşmek istiyorum,” dedi genç adam, Pia’yı selamlamak yerine.

“Daha sonra,” diye cevapladı Pia, Ostermann’la birlikte gencin karşısına otururken.

“Önce Pauly’nin evinin içinde ve bahçe kapısının üzerinde senin kanının ne aradığını öğrenmek istiyoruz.”

“Pauly’yi ben öldürmedim,” diye gergin bir şekilde karşılık verdi genç adam.

“Ancak şu ana kadar her şey bunu gösteriyor,” dedi Pia. “Ve yalan söylemen senin için pek iyi olmaz. Olay günü öğretmeninin evinde olduğuna dair ciddi kanıtlar var. Eğer orada ne aradığını bize anlattırsan bu senin durumunu hafifletebilir. Şu anda ise Pauly’nin öldürölmesiyle bir ilgin olduğunu düşünüyoruz.”

Patrick umursamaz bir yüz ifadesi takınsa da gözlerinden korku ve güvensizlik okunuyordu. Hiç de görünmeye çalıştığı gibi soğukkanlı değildi.

“Pekâlâ,” dedi ve omuzlarını silkti. “Pauly’ye gittim, amacım konuşmaktı. Ama evde yoktu.”

“Bu ne zamandı?”

“Bilmiyorum. Maçtan sonra. Birkaç arkadaşım ile dondurmacıda maçı seyretmiştik. Biraz da içmiştik.”

“Arkadaşlarının adları ne?” diye sordu Ostermann. “Telefon numaralarını da istiyorum.”

“Neden?”

“Söylediklerini kontrol etmek istiyorum. Evet?”

Patrick üç isim ve telefon numarası verdi. Ostermann başıyla onaylayıp dışarıya çıktı.

“Pauly’nin evindeyken ne gördün?” Pia gözünü genç adamın üzerinden ayırmıyordu.

“Pauly’yi görmediğim kesin. Ona seslendim ama evde kimse yoktu. Sonra eve girdim. Her yer sonuna kadar açıktı.”

“Devam et” Pia parmak uçlarıyla masaya vuruyordu. Patrick’in Pauly’yi öldürmek için geçerli bir nedeni vardı. Pauly’ye karşı öfkeliydi, üstelik o gece alkollüydü de.

“Ha siktir ya. Adamı öldürmedim işte, neden inanmıyorsunuz!” Genç adam sesini yükseltti. “Evde yoktu! Çalışma odasına gittim. Dizüstü bilgisayar açıktı ve korkak herifin bir yerlerde benden saklandığını düşündüm. Bir anda çok sinirlendim ve evin altını üstüne getirdim.”

“Bütün evde aradın mı onu? Pauly yukarıda olabilirdi. Banyoda belki de?”

“O kadar ilerleyemedim.” Patrick sivilce dolu alnını kaşıdı.

“Neden?”

“Bir anda köpekler beliriverdi. Daha önce nerede olduklarını bilmiyorum ama tam yukarıya çıkacakken mutfak tarafından koşarak üzerime geldiler. İtlerden biri bacağımdan ve kolumdan ısırıldı. Ben de kaçtım ve mutfak kapısını suratlarına çarptım.”

“Tüm bunları neden daha önce anlatmadın?” diye sordu Pia.

"Yahu, eve izinsiz girdim," diye itiraf etti genç. "Ve sonra da sinirden eve zarar verdim. Bu yüzden önce yalan söylemeyi tercih ettim. Ayrıca benden sonra Pauly'ye giden biri daha var."

"Öyle mi? Kim?"

"Böyle yaşlı bi' herif," diye cevapladı Patrick. "Arabama doğru koştum ve elime bir şeyler sardım. Tam gitmek üzereyken anahtarımı kaybettiğimi fark ettim."

"Peki ya sonra?" Pia sabırla dinlemeye çalışıyordu.

"Yine öndeki bahçe kapısına vardığımda arabasıyla o dede geldi," diye anımsadı Patrick. "Köpekler ona doğru fırladı. Ben ise bahçe kapısının arkasına saklandım, neredeyse altıma ediyordum. Ancak o yaşlı adam köpeklerden birinin kışına bir tekme attı ve tüm itler kaçışarak ortadan kayboldular. Sanırım o da Pauly'ye karşı çok sinirliydi."

"Ona seslendi mi?" diye sordu Pia.

"Evet, birkaç defa." Patrick başıyla onayladı. "Sonra eve girdi. Ancak ben tam toz olacakken tekrar dışarı çıktı."

"Sen ne yaptın peki?"

"Onun gitmesini bekledim. Eve tekrar girmeye cesaret edemedim. Sonra da arabanın kapısını açabildiğime göre anahtarların bende olmuş olması gerektiğini hatırladım. Bir de baktım ki anahtarlar kapının kilidinde kalmış."

Pia ayna şeklinde gizlenmiş olan cama doğru dönüp camın arkasındaki adama kaydı durdurmasını işaret etti ve koridora çıktı. Onu orada Bodenstein, Ostermann ve Behnke bekliyordu.

"Çocuğun cinayetle bir ilgisi yok," dedi Pia. "Eve girmiş girmesine ama sadece evi kırıp dökmüş. Pauly yokmuş."

"Ben arkadaşlarımdan birine ulaştım," dedi Ostermann. "Arkadaşı Patrick'in Pauly'yi hırpalamaya gideceğini söyleyip on bire on kala civarı çıkmış olduğunu söyledi."

“Bu bana yeterince geçerli bir neden gibi geliyor,” diye araya girdi Behnke.

“Geçerli bir nedeni vardı zaten,” diye onayladı Pia. “Ancak biri ondan önce davranmış. Ayrıca ondan sonra da eve giren biri varmış. Tahminimce Schwarz.”

“Bırakalım gitsin,” diye karar verdi Bodenstein. Pia amirini başıyla onayladı ve Patrick’i sorguladığı sırada sessize almış olduğu cep telefonuna baktı. Sander söz verdiği gibi Lukas’ın cep telefonunun numarasını ona mesaj olarak göndermişti. *Umarım beni gerçekten de katil zannetmiyorsunuzdur. Yoksa bir şüpheliyle yemeğe çıkmazsınız, değil mi?*

“Moskova’dan bir sevgi mesajı mı?” diye soran Behnke kaşlarını kaldırdı.

“Hayır,” diye cevapladı Pia soğuk bir ses tonuyla. “Bu Lukas’ın cep telefonu numarası. Opel Hayvanat Bahçesi’nde değildi ancak bugün onunla konuşmak istiyorum. O mobiletli kızı bulmalıyız.”

“Evet,” diyen Bodestein meslektaşını başıyla onayladı. “O gerçekten de bir şeylere şahit olmuş olabilir. Ben de geleyim mi?”

“Belki önce onunla yalnız konuşmalıyım,” dedi Pia. “Görüşmenin çok resmî olmaması durumunda genç adamın daha konuşkan olacağını düşünüyorum.”

“Aynen.” Behnke hınzırca sırıttı. “Belki de onunla akşam kızılığında romantik bir yürüyüş yaparsınız.”

Pia içinden ona kadar sayarak ters bir cevap vermekten kaçındı.

“Onu arayın.” Bodestein, Behnke’nin yorumunu duymazlıktan geldi. “Gencin size anlatacaklarını bekleyeceğiz. Bana bu akşam evimden de ulaşabilirsiniz.”

Pia ofise girdi ve Lukas'ın numarasını çevirdi. Üçüncü çağışta telefon açıldı. Pia onunla konuşmak istediğini söyledi ve buluşma yeri olarak da Yeşillik'i teklif etti.

"Bu akşam Königstein Kalesi'ne gideceğim. Bir rock konseri var," diye cevapladı Lukas.

"O halde iyi eğlenceler," dedi Pia. "Belki yarın görüşebiliriz?"

"Bu akşam bir planınız var mı?" diye sordu Lukas, Pia'yı şaşırtarak.

"Hayır, yok. Neden?"

"Oraya gelin," diye teklif etti Lukas. "Mittelalter grubu kaleyi sallayacak. Gerçekten muhteşem bir gece olacak!"

Pia, Königstein Kalesi'nde bir rock konserine gitme fikrini hiç de fena bulmamıştı. Bir konsere gitmeyeli yıllar olmuştu. En son yedi sekiz yıl önce Frankfurt Orman Stadı'ndaki Tina Turner konserinde bulunmuştu.

"Bir düşünün isterseniz," dedi Lukas. "Ben sekiz gibi gişelerde sizi bekliyor olacağım. Anlaştık mı?"

Neden olmasındı ki?

"Anlaştık," diye cevapladı Pia. "O halde sekizde kalede görüşmek üzere."

Ilık bir yaz gecesiydi, hava yumuşacıktı ve güzel kokular içerisindeydi. Pia, Ölmühl Yolu'nda bir park yeri bulmuştu ve Königstein'in eski şehir bölgesinden kaleye doğru giden yolda yürüyen genç kalabalığın arasına katılmıştı. Hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu görmek tuhaftı. Okulu kırdığı ve öğretmenlere yakalanmamak için saklanmak amacıyla kullandıkları dar ara sokakları ile gizli avluları olan küçük dükkânlardan ve evlerin arasından geçen ağaçlıklı ve Arnavut kaldırımli taş yolların kıvrılarak gidişi o zamanlar hiç yabancı olmıdığı yerlerdi. Uzun yıllar boyunca

Katolik kız lisesinden otobüs duraklarına gitmiş, okuldan sonra veya boş derslerinde kız arkadaşlarıyla Luxemburg Şatosu'nun parkındaki banklarda oturmuş, gizlice sigara içmiş ve erkeklerle ilk flört deneyimlerini oralarda yaşamışlardı. Bu durum gençler arasında hâlâ devam ediyordu belli ki. Yaz aylarında yapılan ve üç gün süren Kale Festivali ise Königstein'in üç büyük lisesinin öğrencilerinin iple çektikleri bir olaydı. Bu olağandışı günlerde birçok arkadaşlık kurulmuş veya parçalanmıştı. Pia başını kaldırdı ve kale harabesinin silüetinin görülebildiği altın renkli gökyüzüne baktı. Lise bitirme sınavından sonra Königstein'la bağları kopmuştu ve hayatının odak noktaları başka yöne kaymıştı. Uzun zamandır okul yıllarını düşünmemişti.

Toplanmış büyük bir insan topluluğu kale kapısının yanındaki gişenin hemen önünde neşeli bir halde konseri bekliyordu. Lukas kale kapısına dayanmış, kollarını önünde kavuşturmuştu. Saçları açıktı. Üzerinde siyah bir tişört vardı ve altına normalde bu yaştaki gençlerin tercih ettiği salaşlıkta olmayan taşlanmış ve üzerine güzel oturan bir kot pantolon giymişti. Meraklı bakışlarla etrafı gözlüyordu. Pia yirmi beş yıl önce böyle bir çocukla buluşabilmek için nelerini vermezdi. Bunu düşündüğünde gülümsedi. Pia'yı nihayet gören Lukas elini kaldırdı. Kısa bir süre sonra Pia yokuş çıkmaktan dolayı nefes nefese kalmış bir halde gencin önünde duruyordu.

"Hey, nihayet geldiniz." Lukas, Pia'yı gülümseyerek süzdü, gördüklerinden hoşnut kalmış gibi bir hali vardı. "Havalı görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim." Pia biraz şaşkın biraz da onore olmuş bir halde gülümsedi. Gişelerden geçip ellerindeki biletleri kontrorlere gösterdiler.

"Tişörtünde ne yazıyor?" Pia yazıyı okudu ve sırtıttı. "*Baştan çıkaran* – bak sen."

"Bu Hermann Hesse'nin bir şiiri," diye açıkladı Lukas ciddi bir ifadeyle. "Saltatio Mortis, bu akşam burada çalacak olan gruplardan biri, bu şiiri uyarlamışlar. Arkada da geri kalan kısmı yazıyor." Lukas dönerek Pia'ya ön taraftaki yakışıklılığın geri kalmayan sırtını gösterdi.

"Candan dilediğim buse, korlar içinde beklediğim gece, benim olunca artık sadece solmuş bir çiçek," diye okudu Pia. "Ne kadar da hüznü." "

"Gerçekte de böyle değil midir?" dedi Lukas. "İnsanın uzun zaman boyunca özleyip beklediği şeyin sonunda gerçekte hiç de özlendiği gibi bir şey olmaması sıkça yaşanmıyor mu?"

"Ah evet," diye kabul etti Pia. "Gerçekler insana genelde hayal kırıklığı yaşıyor."

"Sadece bu değil." Lukas'ın yüzü bir anda gergin, hatta eziyetli bir hal aldı. "Bir şeyin peşinden koşmak ve hayal edilen şeyin gerçekleşeceğini düşlemek gerçeğin kendisinden çok daha güzel. Hedefe ulaşıldığında bu kadar çabaya değmemiş olduğunu görüyorsunuz. Geriye kalan ise sadece... boşluk."

"Bayağı filozofmuşsun sen yahu," diyen Pia gülümsedi. Lukas karşısında dimdik durmaya devam ediyordu. Yüzü karardı.

"*Kor alevler içerisinde arzuyla özlüyorum,*" dedi gözlerini Pia'nın gözlerinden hiç ayırmadan. "*Rüyayı özleyen ben, hasreti özlüyor – yalnızlığı özlüyorum. Ah o lanet, hiçbir sahipliğin beni mutlu etmediği, gerçeğin rüyaları yok ettiği o lanet.*"

"Hangi sahiplikten bahsediyorsun?" diye sordu Pia. "Maddiyat mı yoksa sevgi mi?"

Lukas kaşlarını kaldırdı ve kısaca gülümsedi.

"Maddiyat mutlu etmez," diye cevapladı. "Çocukluğumdan beri farkındayım bunun, biliyorum. Ailem, ailemin arkadaşları,

hepsi de parayla alınabilecek her şeye sahip olabilecek durum-
dalar ancak yine de mutlu değiller.”

“Hiç kimse her zaman mutlu değildir,” dedi Pia. “Bu kat-
lanılmaz bir şey olurdu.”

Kale duvarına doğru yavaşça ilerlediler ve insan selinin
yanlarından geçmesine izin verdiler. Pia kollarını kırılğan du-
vara dayayıp aşağıya, artık akşam güneşinin altında pembe bir
renge bürünmüş olan Königstein şehrine doğru baktı. Ilık yaz
havasının hüküm sürdüğü gökyüzünde kırlangıçlar çiftler ha-
linde uçuyor ve havada süzülen böcekleri yakalamak için bir
anda tekrar alçalıyorlardı. İlk çıkacak olan müzik grubunun
elemanları kalın kale duvarları yüzünden boğuk bir şekilde
duyulan büyük tezahüratlar eşliğinde enstrümanlarının akor-
larını ayarlıyorlardı.

“Sanırım yapılabilecek en büyük hata çok fazlasını bekle-
mektir,” dedi Pia. “Büyük beklentiler, büyük hayal kırıklıklarına
neden olur.”

“Bu çok dar kafalı bir düşünce,” diye itiraz etti Lukas. “Ben
çok şey bekliyorum, *her şeyi* yaşamak istiyorum, sadece birazla
yetinmek istemiyorum! Ve ben bu oyunun kurallarını... kendim
belirlemek istiyorum.”

Yanlarından geçen birkaç kişi sırtarak Lukas’a uzaktan
selam verdi.

“Seni tutmayayım.” Pia buluşmalarının asıl nedeninden çok
uzaklaşmış olduğunu fark etti.

“Hayır, hayır sorun değil,” dedi Lukas hızlıca. “Beni tut-
muyorsunuz. Aksine sizinle muhabbet etmek güzel. Bunu yapa-
bildiğim son kişi Ulli’ydi.” Yüzünden bir gölge geçti ve iç çekti.

“O gittiğinden beri her şey çok farklı. Onsuz Yeşillik de
diğer binlerce kafeden sadece biri olacak sonunda.”

Başını kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Ama bana bir şey soracaktınız, değil mi?"

"Sarı bir mobilet kullanan bir kızı arıyoruz," diye konuya girdi Pia.

"Sarı mobiletli bir kız mı?" Lukas, Pia'ya dikkatlice bakıyordu. "Bu türden bir sürü kız tanıyorum."

Bunu Pia'yı etkilemek için söylememişti, sadece bilinen bir gerçeği vurguluyordu.

"Biraz düşün istersen," dedi Pia. "Mobiletinde hasar olmalı."

"Pekâlâ," diyen Lukas başını salladı.

"Patrick Weishaupt'u tanıyor musun?" diye sordu Pia. "Lise bitirme sınavında kalmış olmasının suçunu Pauly'ye yüklüyor. Söylediğine göre Pauly ona takmış."

"Saçmalık! Patrick tembelin teki! Bu kendi suçu." Lukas'ın yüzü karardı. "Ulli hep adil olmuştur. Ve insanların onu korutmasına asla izin vermezdi. Ne Patrick'in babası ne Franjo'nun ne de Jo'nun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ulli geleceğimizi umursuyordu." Lukas omuzlarını silkti. "Hepimiz için en iyisini istiyordu. Gerçekten Ulli, Patrick'i bile o sınavdan bırakmazdı."

Kalenin büyük iç avlusuna, önünde insanların biriktiği bir sahne kurulmuştu. Haşmetli büyük kolonlar iyi ses veriyor, parlak spotlar ise farklı renk ve ışık oyunları ile kalenin ambiyansını gizemli ve büyümlü bir havaya büründürüyorlardı. İçeri giren ziyaretçi akımı azalmıştı, artık sadece son dakikalarda gelen ufak gruplar görünüyor ve bunlar da avluya girip sahneye yaklaşmak için acele ediyorlardı.

“Öne doğru ilerleyelim,” diye teklif etti Lukas. Pia’nın elini tuttu ve neredeyse sahnenin en önüne kadar yolu açarak kadını peşi sıra sürükledi. Pia bir anda kendini terleyen, yüzleri heyecandan şekilden şekile giren, gözleri parlayan ve ellerini havada müziğin ritmine göre sallayan gençlerin oluşturduğu kalabalığın içerisinde buldu. Müzik rock tarzında ve ritmik olmasına rağmen melankolik ve neredeyse felsefik sözlere sahipti. Lukas tüm sözleri ezbere biliyordu, şarkılara eşlik ediyor ve dans edip alkış tutuyordu. İnsan seli öne doğru bastırınca Pia diğer insanların altında kalacak gibi oluyor ancak bu, ne onu ne de başkalarını rahatsız ediyordu. Sahneye yakın durulan rock konserlerinde durum buydu.

İkinci grubun çıkması için sahnede yapılacak değişiklikler için ara verildiğinde Lukas yine Pia’nın elini yakaladı ve onu peşinden çekiştirmeye başladı. Pia da buna izin veriyordu. Birkaç genç onları takip etti. Gençlerin neşeleri yerindeydi, müzik hakkında konuşuyor ve gülüyorlardı. Pia, Esther’i yanan evinden almaya gelen gençle birlikte daha önce Yeşillik’in koridorunda gördüğü sivilceli suratlı genci tanıdı.

“Ah bak sen. Bay Dean Corso değil mi bu?” dedi Pia. “Arkadaşın Boris Balkan bu gece yok mu?”

Bir anda gülüşmeler son buldu. Pia gençlerin gerildiğini hissetti. “E gerçek ismini bilmiyorum ki,” diye ekledi.

“Lars,” diye cevapladı sivilce yüzlü, mahcup bir halde. Pia diğerlerine baktı ancak onlar onun bakışlarından kaçındılar. İki genç, üzerinde bira bardakları bulunan bir tepsiyle yanlarına geldi. Rahatlamış bir halde herkes biralarını alıp afiyetle içmeye koyuldu. Pia ise içki teklifini nazikçe geri çevirmişti.

“Beni arkadaşlarıyla tanıştırmı mısın?” diye rica etti Lukas’a.

“Tabii.” Elinin tersiyle üst dudağındaki bira köpüğünü sil-dikten sonra her birini tek tek işaret ederek isimlerini saydı; Lars, Kathi, Tarek, Jens-Uwe, Andi, Sören, Franjo, Toni, Markus.

“Şu ilerde duranlar da Jo ve Svenja,” derken kale duvarı-nın ilerisinde durmakta olan bir çifti işaret etti, kavga ettikleri belliydi. Pia koyu kıvrırcık saçlı olan ve Yeşillik’te bilgisayarların bulunduğu özel odanın kapısını açarken kendini Boris Balkan olarak tanıtmış olan genci tanıdı. İkinci grup sahneye çıkmış, grup elemanlarının isimlerini tek tek bilen kalabalık seyircinin tezahüratları eşliğinde enstrümanlarını kuruyordu. “Yavaştan gitmem gerekiyor,” dedi Pia, Lukas’a. “Atlarım halen otlaktalar ve artık ahırlarına dönmeliler. Ama gerçekten güzel bir akşamdı. Teşekkür ederim.”

Lukas, Pia’ya baktı. Yüzü terden hafifçe parlıyordu ancak gülümsemiyordu. “Aslında benim de kalasım yok burada,” dedi umursamaz bir tavırla. “Diğer gruplar beni çok ilgilendirmiyor.”

Pia’nın kafasındaki tüm uyarı zilleri çalmaya başladı. Onun yaşındaki diğer kadınlar böylesine hayranları olan yakışıklı bir gençten ilgi görmeyi gurur verici bulsalar da bu onu huzursuz ediyordu.

Kaleden çıktılar ve orman yolunda yürümeye başladılar. Tek kelime etmeden yan yana yürürken ayakkabılarının altında çatırdayan çakıl taşlarının sesi duyuluyordu. Pia istemsizce Behnke’nin bugün yapmış olduğu alaycı yorumu düşündü.

“Kaleyi seviyorum,” dedi Lukas bir süre sonra. “Gerçi yasak ama bazen kubbelerinin altında gizlice parti düzenliyoruz ya da sadece takılıyoruz. Artık bütün köşelerini kale derneğindeki insanlardan çok daha iyi biliyoruz.”

“Bunu eskiden arkadaşlarımla birlikte biz de yapardık,” diye cevapladı Pia. “Yasak olması nedeniyle çok daha zevkli gelirdi bize.”

“Aynen,” diye onaylayan Lukas gülümsedi. Evangelist kilisenin yanından geçtiler. Genç adam birden olduğu yerde durdu.

“Eğer yaşım yirmi bir değil de otuz beş olsaydı benden böyle kaçmazdınız, değil mi?” dedi kısık bir sesle.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Pia şaşkınca. “Kaçtığımı mı düşünüyorsun?”

“Evet.” Genç adam başını salladı. “Benden. Ama neden?”

Pia, Lukas’ta böyle bir düşünce ve beklenti uyandıracak ne yaptığını veya ne söylemiş olabileceğini düşündü.

“Lukas,” dedi nazıkçe. “Lütfen kaleye, arkadaşlarının yanına dön. Senin annen olabilecek yaştayım.”

“Ama değilsiniz.”

Yakındaki sokak lambasının ışığında şaşkınlıkla gencin yüzündeki arzu dolu ifadeyi gördü.

“Sizden hoşlanıyorum.” Lukas’ın sesi ciddiydi. “Hem de çok. Gözlerinizi, dudaklarınızı ve gülümsemenizi çok hoş buluyorum...”

Pia duyduklarına inanamadı. Bu da neydi böyle? Lukas onu ayartmaya mı çalışıyordu yoksa? Lukas ellerini Pia’nın omuzlarına koydu ve onu kendine doğru çekti. Yüzü onunkinden artık sadece birkaç santim uzaktaydı. Bir anda Pia bu yakınlığı ve onun bedensel üstünlüğünü tehdit olarak algıladı. Daha önce de birisi ona böyle iltifatlar yapmıştı. O zamanlar ise adama haddini bildirmeyi başaramamış ve bu yüzden hayatının en kötü tecrübesini yaşamıştı.

“Ben de senden hoşlanıyorum Lukas.” Yumuşak bir hareketle gencin kollarından kurtuldu. “Ama senin düşündüğün anlamda değil.”

“Neden?” Lukas ellerini kotunun cebine sokmuş, parmak uçlarında yükselip alçalıyordu. “Çok mu gencim?”

“Evet,” diye cevapladı Pia nihayetinde. “Ayrıca ben evliyim. Giriş bileti için sana ne kadar borçluyum? Bunu iş masraflarından düşebilirim.”

“Gerek yok. Ben ısmarladım.” Yüzüne düşen saç tutamını arkaya aldı. “Umarım biraz da olsa hoşunuza gitmiştir.” Hayal kırıklığına uğramıştı ancak yine de bunu kaldırabiliyormuş gibi görünen bir ifadeye sahipti.

“Evet gitti,” diye cevapladı Pia.

Lukas ona bir süre dikkatlice baktıktan sonra gülümsedi. “Peki o halde. İyi geceler.” Veda etmek için elini kaldırdı ve gitmek üzere arkasını döndü.

18 Haziran 2006, Pazar

“Kale nasıldı?”

Pia döndü ve kahve makinesinin önünde duran şefini gördü.

“Bu kadar erken ne işiniz var burada?” diye sordu Pia. Saat henüz sekizi birkaç dakika geçiyordu.

“Bir kez olsun sizden önce gelmek istedim,” diyen Bodenstein sırttı. “Kahve ister misiniz siz de? Dün gece geç kalmışsınız anlaşılan.”

“Aslında çok da geç değildi.” Pia teşekkür ederek ona uzatılan kupayı aldı. “On ikide evdeydim.”

“Lukas kız hakkında bir şey söyleyebildi mi?”

“Biraz araştıracağına söz verdi.”

“O kadar mı?”

“Çok fazla bilgi veremedi. Genelde hayranlıkla Pauly'den bahsetti,” dedi Pia. “Ya çok seviliyordu ya da çok nefret ediliyordu, tıpkı okul müdürü Wüst'ün söylediği gibi. Onu umursamayan pek kimse yok anlaşılan.”

“Lukas bistrodaki internet kafe hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordu Bodenstein.

“Hayır. Bunun hakkında konuşmak için fırsat olmadı.”

“Konser esnasında zordur.” Bodenstein kendisine bir kahve daha koydu. Pia şefinin daha fazla soru sormadığına sevinmişti.

Gece pek uyuyamamış ve Lukas'ın hareketlerini düşünmüştü. Saat bir buçukta Lukas ona bir mesaj atmıştı. *"Umarım hareketlerim sizi üzmemiştir. Ama ne dediysem hepsini içtenlikle söyledim."*

Pia buna bir cevap yazmamıştı.

"Biz de dün akşam erkek kardeşimde yemektekaydik ve ondan çok ilginç bilgiler aldım," dedi Bodenstein. Pia çiftlik evi, otel ve restorandan oluşan aile mirasına sahip çıkan Quentin von Bodenstein'in çevre yolu inşaatına oldukça karşı olduğunu biliyordu.

"Königstein'in BUNTE dergisinin son yönetim toplantısı on gün önce Quentinlerde yapılmış," diye bildirdi Bodenstein. "Pauly bir gün önce yöneticilere Bock Danışmanlık'ın, Hessen eyaletinin ulaştırma bakanlığında çalışan biri ile federal ulaştırma bakanlığında çalışan biri arasında gerçekleşen e-posta yazışmalarına ulaştığını söylemiş. Dediğine göre bu e-postalarda iki bakanlık çalışanı, çeşitli yol yapımlarında Bock Danışmanlık'ın tercih edilmesi durumunda ciddi rakamlar alacaklarını yazmışlar. Bu yolların arasında B8 de varmış."

Pia kupasını masasına koyup oturdu.

"Bu e-postalar neredeymiş?" diye sordu. "Ve onları Pauly'ye kim vermiş?"

Pia bilgisayarını açtı, klavyesini düzeltti ve şifresini girdi.

"Büyük bir ihtimalle Patrick'in parçaladığı bilgisayarındaydılar. Ona bu bilgileri sağlayanın kimliğini açıklamamış ancak bunun Bock'u çok iyi tanıyan biri olduğunu söylemiş."

"Bu gizemli tutum niye?" diye sordu Pia. "Pauly her zaman her şeyi açık açık ortaya koyan biri değil miydi?"

"Ya..." Bodenstein düşündü. "Ya bilgi vereni korumak istemiştir ya da bu bilgilere yasal olmayan yollardan ulaşmıştır

ve gerçek e-postaların gerçek olduğuna dair henüz bir kanıt bulamamıştır.”

“Bununla Bock’a karşı hiçbir şey yapamayız.” Pia e-postalarını açarak yeni gelen mesajlara baktı. “Laboratuvardan bir e-posta gelmiş. Aha, şuna bakın. Mareike Graf ile Pauly arasında imzalanmış olan belgenin üzerindeki parmak izlerini incelemişler.”

“Ee?” diye sordu Bodenstein merakla.

“Üzerinde sadece Mareike Graf ve Pauly’nin izleri yokmuş,” diye cevapladı Pia. “İşte bak, bu çok ilginç.”

Yeşillik Bistro kapalıydı ancak avlusunun kapısı açıktı. Bodenstein ve Pia, Esther Schmitt’i bir sürü saksı bitkisiyle yeşil bir vaha gibi görünen iç avluda buldular. Sabah güneşinin altındaki masalardan birinde oturuyordu, önünde bir kupa kahve ve elinde FAZ gazetesinin pazar eki vardı. “Günaydın,” diye selamladı Bodenstein nazikçe.

“Günaydın,” diye cevapladı Esther hayretle. “Pazar sabahının bu saatinde sizi buraya getiren de nedir böyle?”

“Olmaması gereken bir yerde bulduğumuz parmak izleriniz.”

“Neresiymiş o olmaması gereken yer peki?” diye sordu. Bodenstein başını yana eğdi ve sanki suç ortağıymış gibi kadına hınzırca gülümsedi.

“Çözemediğimiz bir şeyler var.” Bodenstein o kadar sessiz konuşuyordu ki Esther ona doğru eğilmek zorunda kaldı. “Parmak izlerinizi Pauly’nin öldürülmesinden birkaç saat önce imzaladığı anlaşmanın üzerinde bulduk. Bu imzası için Mareike Graf’tan almış olduğu söylenen elli bin avro ise hiçbir yerde bulunamadı.”

Pia gözlerini devirdi. Bodenstein bu sorgu tarzını uyguladığında kendini gereksiz hissediyordu. Ancak bu çekici erkek

tavrı yine işe yaramış, soğuk Esther'de bile geri tepmemişti, Esther oldukça açık konuşmaya başlamıştı.

"Bunun için bir açıklamam var," diye kabul etti. "Mareike perşembe günü Schwarz ona Ulli'ye olanları anlatır anlatmaz bana geldi. Kâğıdı bana gösterip evi boşaltmak için kırk sekiz saatim olduğunu söyledi."

Pia sakın kalmak için kendini tuttu.

"Yani paradan haberiniz vardı," dedi Pia. "Peki bize neden yalan söylediniz?"

Esther Schmitt'in bakışları Pia'yı sıyrarak geçti ve hemen yine Bodenstein'a sabitlendi.

"Grafların bu para kaybının üstesinden rahatlıkla gelebileceklerini düşündüm," diye itiraf etti açık yüreklilikle. "Onu ufak bir tazminat olarak saklamayı düşünüyordum."

"Para neredeydi?" diye sordu Bodenstein. "Ve şimdi nerede?"

"Ulli küçük bir köpek maması kutusunda buzdolabına saklamış," diye cevapladı Esther. "Bu kutu bizim gizli yerimizdi. Bir şey saklanacağı zaman onu kullanırdık. Sanırım buzdolabıyla birlikte o da yanmıştır. Bana nasip olmadı." İç çekti.

"Ne kadar da kabayım, özür dilerim. Lütfen buyurun, oturun. Bir kahve alır mıydınız?"

Pia tam geri çevirecekti ki Bodenstein ondan hızlı davrandı. "Size zahmet vermek istemeyiz." Güven verici bir biçimde gülümsüyordu. "Ama bir kahve gerçekten çok iyi olurdu."

"Elbette." Esther Schmitt yerinden sıçradı ve Bodenstein'ın kahvesini nasıl istediğini öğrendikten sonra yıldırım hızıyla arka kapıdan kafeye girdi.

"Aslanları bile terbiye etmekte kullanılabilecek bu kibar tarzınızı aynanın önünde sıkça çalışıyor musunuz?" diye sordu Pia alaycı bir ifadeyle.

“Aslan terbiyesi de ne demek?” Bodenstein şaşırmış gibi görünmeye çalıştı. “Bazı durumlarda doğuştan gelen bu nezaketim sizin doğrudan konuya girmenizden daha fazla işe yarayabiliyor işte.”

“Kızıl şeytan bunu yanlış anlamasın da,” diye uyardı Pia onu. “Sizi kahvaltı niyetine çiğ çiğ yer o.”

“Kızıl saçlı kadınlarla baş etmesini bilirim,” dedi Bodenstein.

“O halde size bol şans.” Pia avluya bakındı. Daha cuma akşamı koridorun penceresinden buraya baktığında mekânın çok daha farklı görüldüğünü, bir iki saksı çiçeği haricinde çok daha boş olduğunu anımsadı.

“Pauly’nin bahçesindeki çiçekleri hatırlıyor musunuz?”

“Evet, tabii ki.” Bodenstein ona şaşkınca baktı. “Neden?”

“Etrafınıza bakın,” dedi Pia. “Burası tam bir yağmur ormanına dönmüş. İki gün önce burası böyle değildi.”

“Tam anlayamadım,” diye cevapladı Bodenstein.

“Belki de ev o kadar da aniden yanmamıştır,” dedi Pia. “Şu mavi ortancaları Pauly’nin bahçesinde görmüş olduğuma oldukça eminim. Ayrıca olay yeri incelemedeki arkadaşların köpeklerden tek bir iz bile bulamamış olduklarına da çok şaşırdım. Ne bir diş ne bir kemik ne de bir tasma. Hiçbir şey.”

“Sizce Bayan Schmitt hayvanları ve çiçekleri güvenli bir yere taşıdıktan sonra evi kendi mi yaktı?”

“Aynen öyle.” Pia başını salladı. Daha fazla konuşmadı çünkü tam o sırada Esther Schmitt elinde tepsiyle kapıda belirmişti. “İnternet kafe konusunu sormayı unutmayın,” diye tıslayarak fısıldadı Pia.

Esther, Bodenstein’a büyük bir kupa ekstra kremalı latte macchiatosunu gülümseyerek uzattı. Pia’nın fincanını ise ona hiç bakmadan masaya bıraktı. Bodenstein’ın stratejisi işe yarıyor

gibiydi. Esther, Pauly'nin arkadaşları olan Sieberlist ve Flöttmann'la olan tartışmalarını ve Kelkheim "mafyasının" sırlarını ortaya çıkarmak için yapmış olduğu araştırmaları detaylıca anlattı. Belediye Başkanı Funke, Schwarz, Conradi ve diğerleriyle olan ve yıllarca süren kavgalarını dahi anlatırken şaşırtıcı biçimde ciddi ve tarafsız görünüyordu. Onu Pauly'yle birlikte tutan şey neydi? Büyük bir aşka benzemiyordu.

"Pauly'nin Zacharias Bock hakkında bulmuş olduğunu söylediği kanıtlara nasıl ulaştığını biliyor musunuz?" diye sordu Bodenstein.

"Bu konu hakkında benimle konuşmadı," diye itiraf etti Esther. "Hep çok gizemli bir havaya bürünüyor ve Lukas ve Tarek'le saatler boyunca bilgisayarın başında oturuyordu. Eline tam olarak kanıtlar geçince bu konuyu benimle de konuşacaktı ama işte fırsat olmadı."

Pia ona inanmıyordu.

"Lukas van den Berg mi?" diye araya girmeye cesaret etti.

"Evet."

"Bilgisayarlarla arası iyi mi?" diye sordu Bodenstein.

"Evet." Esther başıyla onayladı. "O ve Tarek bilgisayar konusunda birer dâhidir! Onlar sadece web sitemizi yapmakla kalmadılar, ayrıca sanki basit bir alışveriş listesi hazırlıyormuş gibi büyük bir rahatlıkla bistromuz için özel bir muhasebe programı bile kodladılar."

"İnternet kafe fikri de onlardan çıkmıştır herhalde, değil mi?" diye sordu Bodenstein.

Kendini dinlemeye ve izlemeye vermiş olan Pia, Esther'in çok kısa bir an için de olsa surat ifadesinin değiştiğini gördü.

"İnternet kafe. Evet, evet," diye hızlıca cevap verdi Esther.

"Bir latte macchiato daha alır mıydınız Başkomiser Bey?"

“Korkarım tansiyonum buna pek izin vermez,” diye nazikçe geri çevirdi Bodenstein, aslında tansiyonuyla ilgili bugüne kadar hiç sorun yaşamamıştı. “Halbuki bu kadar iyi bir kahveyi de çok nadir içmişimdir.”

Pia gözlerini devirdi ancak Esther Schmitt, Bodenstein’in bakışları altında eriyormuş gibiydi. Minik göğüslerini bastırarak ortaya çıkarıyor ve aptal bir kız gibi kıkırdıyordu. Sevgilisinin ölümünün üzerinden daha dört gün bile geçmemişken yeni bir sevgili aramaya başlamış gibiydi.

“Ah bir de...” Bodenstein sanki bu düşüncesi aklına son dakikada gelmiş gibi davrandı. “Giderayak bize bir de bodrumu gösterebilir misiniz?”

Şimdi kızıl şeytan köşeye sıkışmıştı. Pia’ya hayır diyebilirdi ancak Bodenstein’a karşı nezaketsiz davranmak istemiyordu. Kafeye girdiler ve üzerinde “özel” yazan kapıdan geçtiler. Esther bir süre elindeki anahtarlarla boğuştu ve nihayet bir anahtarı deliğe soktu. Yüzü düşmüştü ve Bodenstein’a yardım dileyen gözlerle bakıyordu. “Açılmıyor.” Çaresiz görünmeye çalışıyordu. “Nedenini ben de bilmiyorum.”

“Bir karta ihtiyacınız var,” diye açıkladı Pia.

“Ah, evet tabii ya. Bir süredir böyle.” Esther mahcupça gülümsedi. “Bunu unutmuşum. Üzgünüm gerçekten ama şu anda bu konuda yardımcı olamayacağım.”

Kısa bir süre sonra arabada oturan Pia ve Bodenstein Demiryolu Caddesi’nde ilerliyorlardı.

“Ne oyuncu kadın ama,” derken Bodenstein sırtıyordu.

“Ancak sizin kadar olamaz,” diye cevapladı Pia. “Bu internet kafeye ilgili doğru olmayan bir şeyler var. Ostermann’ı arama emriyle oraya göndermek isterim. ”

“Öyle yapalım.” Bodenstein arabanın gösterge panelindeki saate baktı. “On bire yirmi var. Kiliseye gitme vakti.”

Kelkheim Manastırı’nın kuleleri kentin sembolü olarak şehre hâkim bir görüntüye ve manzaraya sahipti. Kilisenin çanları çaldıkça çoğunluğunu yaşlıların oluşturduğu ama çocuklu ailelerin de bulunduğu insan seli kiliseye akın ediyorlardı.

“Burada ne yapıyoruz?” diye sordu Pia, Bodenstein arabayı park yerinde durdurduğunda.

“Bay Zacharias’ı almaya geldik,” diye cevapladı Bodenstein. “Bize ulaşması için kartımı bırakmıştım ancak bunu yapmadı.”

“Onun burada olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye hayretle sordu Pia.

“O St. Josef’in yönetim kurulunda ve her pazar bu kiliseye gelir.”

“Peki, bunu nereden biliyorsunuz?”

“Çünkü ben de bu kiliseye geliyorum,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Ne yazık ki son zamanlarda çok sık gelemiyorum. Aa, bakın orada!”

Bodenstein arabadan indi. Pia onu takip etti. Norbert Zacharias zarif, ince, uzun boylu ve yaşlı bir adamdı. Saçları bembeyazdı ve güneşten yanmış yüzü Bodenstein’i gördüğünde korkuyla irkilmişti.

“Ben de ilk iş yarın sizi arayacaktım,” dedi Zacharias ve bununla birlikte kartı da bulmuş olduğunu ağzından kaçırmış oldu.

“O kadar bekleyemeyiz artık,” diye cevapladı Bodenstein nazikçe. “Bizimle emniyete kadar gelmeniz gerekiyor.”

“Bir saat daha vaktim var mı?” Zacharias kendinden emin olmayan bakışlarla etrafına bakındı, beyaz bukleli karısının yüzünde sanki utançtan yerin dibine girmek istercesine bir ifade

vardı. Bodenstein geri adım atmadı. Zacharias karısına arabanın anahtarını verdi ve itiraz etmeden kaderine boyun eğdi.

“Durumunuz hiç iyi görünmüyor,” diye açıkladı Bodenstein ofisine oturduklarında.

“Bu danışmanlık işini neden kabul ettiniz ki?”

“Belediye Başkanı beni buna zorladı,” diye cevapladı Zacharias. “İşleyiş ve kurallar hakkında herkesten daha fazla bilgiye ve deneyime sahip olduğumu söyledi. Ayrıca anlaşmanın da kazançlı olduğunu anlattı.”

“Ancak özellikle imar bakanlığındaki başkanlık görevinizden rüşvet nedeniyle ayrılmış olmanız bu görevi kabul etmemenizi sağlamalıydı,” dedi Bodenstein.

Zacharias hafifçe kızardı.

“Bu yüzden ayrılmamıştım ben,” diye itiraz etti zayıf bir şekilde. “Emekli oldum. Ne o zamanlar ne de şimdi, ben hiçbir zaman rüşvet almadım.”

“Pauly başka bir şey diyordu ama,” diye karşılık verdi Bodenstein. “Sizi damadınızın şirketinde bilirkişi raporları hazırlayan mühendislerin vermiş olduğu hesaplamaların yanlış olduğunu bilmekle itham ediyordu. Bu ithamlara ne diyeceksiniz?”

“İlk bakışta öyle görüldüğünü itiraf ediyorum.” Zacharias, Avrupa Çevre, Doğa ve Hayvan Koruma Derneği’nin –kısaca BUNTE– ve diğer B8 karşıtlarının sorularına karşılık oldukça detaylı bir rapor hazırlamıştı. “Çevre düzenleme işleminin yapılması için gereken hesaplamalar ve ölçümler çok büyük çaptadır ve bunlar fazlasıyla karmaşıktır da. Ne ben ne de Bock Danışmanlık’ın çalışanları Königstein’daki sayım noktasında elde edilen rakamları bilerek ve bilinçli olarak dâhil etmemelik yaptık. Bir hata olmuş.”

"Ancak geniş çapta sonuçları olan bir hata olmuş," dedi Bodenstein. "Çünkü B8'in genişletilme çalışmasının planları özellikle de trafiği hafifletme nedeni ve amacı doğrultusunda kabul edilmişti. Ancak eğer trafik sayım rakamları hesaplamaların o denli altında ise o zaman bu yolun yapımının asıl nedeni ortadan kalkmış olmuyor mu?"

"Konu sadece trafik değil ki," diye karşılık verdi Zacharias. "Zarar verici maddeler ve sesten dolayı da çevrede rahatlama sağlanacak."

"Neyse ne." Bodenstein elindeki belgeleri karıştırdı. "Pauly, Kelkheim ve Königstein şehir sorumluları ile Hessen eyaleti ulaştırma bakanlığı ve hatta federal ulaştırma bakanlığı arasında belirli yolsuzluk görüşmeleri yapıldığını iddia ediyordu. Ona göre bu yol, planlanan güzergâh üzerinde mal sahipleri olan kişiler ve Bock Danışmanlık'ın maddi çıkarlarından başka bir şeye hizmet etmiyordu."

"Bu tipik bir Pauly saçmalığı." Zacharias elini salladı. "Hiçbir dayanağı olmayan tahminler ve akıl yürütmeler. Polis neden bu konuyla ilgileniyor?"

"Çünkü Pauly'nin katilini arıyoruz," dedi Pia. "Pauly, Bay Schwarz, Bay Conradi ve hatta sizin de yakın bir zamanda çok sayıda değersiz arazi satın aldığınızı ve bu arazilerin de tam olarak planlanan güzergâh üzerinde olduğunu ortaya çıkarmıştı. Bu gerçeklerle kamuoyunun karşısına çıkması sizi rahatsız etmiş olmalı."

Norbert Zacharias buna cevap vermedi.

"Salı gecesi saat on gibi Altın Aslan Meyhanesi'nden çıkmışsınız," diyerek nihayet asıl konuya geldi Bodenstein. "Ondan sonra nereye gittiniz?"

“Biraz dolaştım ve sonra da Schmiehbachtal’daki bahçeme gittim. Orada biraz yalnız kalmak istedim.”

“Tam olarak nerede... dolaştınız?” Pia masanın etrafından dolanarak şefinin sandalyesinin yanındaki camın kenarına dayandı. “Tessedüfen Rohrwiesen Yolu olmasın?”

Zacharias’ın yüzündeki kızılık daha da koyulaşmıştı. Eliyle çenesini sildi.

“Neden yalan söyleyeyim ki?” dedi bir süre sonra yorgun bir ses tonuyla. “Evet, Rohrwiesen Yolu’na gittim ve evet, Pauly’nin avlusunda da bulundum, evet. Tek istediğim erkek erkeğe onunla sakince konuşmaktı.”

“Ona bir şey yaptınız mı?” diye sordu Pia.

“Ne yaptım mı?” Zacharias ona şüpheyile baktı.

“Pauly ile *konuştunuz* mu?”

“Ha... hayır.” Norbert başını salladı. “Tam bahçesine girmiştim ki mobiletli bir genç kız geldi. Kız bana baktı ve mobiletini bıraktı. O anda ben de cesaretimi kaybettim ve tekrar arabama döndüm.”

Bodenstein dönüp Pia’ya baktıktan sonra ayağa kalktı.

“Bu hikâyenize inanmamızı mı bekliyorsunuz Bay Zacharias?” dedi. “Bence her şey çok daha farklı gelişti. Bence oraya gittiniz ve Pauly’yle kavgaya tutuştunuz. Anlık bir öfkeyle onu yere indirdiğiniz sırada da kız mobiletiyle geldi. O, sizi ve Pauly’yi gördü.”

“Hayır, hayır! Bu doğru değil!” diye sözünü kesti Zacharias ve ayağa sıçradı. “Pauly’yi görmedim bile... ben...”

“Oturun!” Bodenstein’in sesi keskindi. “Tek bir kelimenize inanmıyorum. Çok güçlü bir nedeniniz vardı, olay zamanı olay yerindeydiniz ve adamı öldürdükten sonra da onu oradan taşıya-

cak aracınız vardı. Bu nedenle sizi Pauly'yi öldürmek şüphesiyle tutukluyorum."

"Ama ben bir şey yapmadım," diye fısıldadı Zacharias. "Gerçekten. Bana inanmalısınız!"

"O halde mobiletli o kızı bulmamız için dua edin," dedi Bodenstein ve Zacharias'ı hücreğine götürecek olan memuru çağırmak için telefona uzandı.

19 Haziran 2006, Pazartesi

Zacharias'ın Mercedes'inin adli araştırma ekibi tarafından incelenmesi onun için hiç de iyi sonuçlanmamıştı. Araç kısa bir süre önce detaylıca temizlenmiş, halılar ve bagaj iyice şampuanlanmış ve kimyasal temizlik malzemeleri kullanılmış olmasına rağmen içeride kan izleri bulunabilmişti. Bu kanıtlar doğrultusunda hâkim pazartesi öğleden sonra Zacharias'ın kefaletle serbest bırakılmasını reddetmiş ve tutuklama kararını onaylanmıştı. Hapishaneye doğru yola çıkmadan önce Bodenstein son bir kez daha onunla konuşmuştu. Zacharias hücresinin yatağında iki büküm oturuyordu. Kemer, bağcıkları ve kravatı alınmış olan Zacharias oldukça zavallı görünüyordu. Durmadan Pauly'yi öldürmediğini, hatta hiç görmediğini ve bagajındaki kanın insan kanı olmadığını, bu kanın bir avcı dostundan almış olduğu ve onu uygun bir biçimde parçalasın diye Conradi'ye götürdüğü bir yaban domuzuna ait olduğunu tekrar edip duruyordu.

“Bana üzerinizdeki şüpheleri kaldırabilecek bir şeyler anlatın,” demişti Bodenstein. “Bana sizi belirli bir saatte görmüş olan ve suçsuzluğunuzu kanıtlayacak tanıklar söyleyin çünkü şu anki durum sizin için hiç de aydınlık değil.”

Zacharias yüzünü ellerinin arasına gömmüş ve durmadan başını sallamıştı. O, Pauly'den hemen sonra yazlık bahçesine gitmiş ve sabaha kadar da orada kalmış olduğunu söylüyordu. Neden? Çünkü yalnız kalmak istemişti. Çünkü damadının onu

kullanmış olduğunu anlamıştı. Çünkü karısının dırdırını dinlemek istememişti. Tam Bodenstein gitmek üzere hareket ettiğinde ise nihayet adamakıllı bir şey söylemişti:

“Mobiletli kızı tanıyorum,” demişti Zacharias boğuk bir sesle. “Torunum Jonas’ın kız arkadaşıydı.”

Bodenstein ve çalışanları pazartesi öğleden önce savcı ve hâkimi oldukça meşgul etmişlerdi. Sulzbach, Starkerad yolu 52 numaranın ikinci katında oturan bir çift Mareike Graf’ı Conradi’yle birlikte salı gecesini on iki buçukta apartmanda görmüştü. Ancak golf kulübünde bulunan birçok müşterinin söylediklerine göre ikili kulübü saat on buçukta terk etmişlerdi. Ne bayan Graf ne de sevgilisi aradaki iki saat boyunca nerede olduklarını açıklayamamış veya anlatmak istememişlerdi. Ayrıca Pauly’nin cesedinin üzerinde bulunmuş lekelerin de bir paletten kaynaklandığı söylenmişti ki Conradi’nin kamyonetinde bu paletlerden mevcuttu. Bu bulgular, Mareike Graf ve Conradi’nin onu öldürmek için nedenlerinin de güçlü olmasıyla birleşince tutuklama kararının çıkması sadece bürokratik bir mesele olmuştu. Bay Schwarz ve oğlunun da adli tıba çağırılmalarına Erwin Schwarz’ın salı gecesini Pauly’nin evinde görülmüş olması ve belki de oğluyla birlikte sonradan evi yakmış olmaları şüphesi yeterli olmuştu. Pia ayrıca Yeşillik Bistro’nun odaları için de arama emri çıkarttırabilmişti. Ostermann da ara emrini yanına alarak birkaç memurla birlikte kafeye doğru yola çıkmıştı.

Pia külleri soğumuş olan evin harabesinin önünden geçip Erwin Schwarz’ın oturduğu yere doğru giderken harabe bir kez daha il emniyet müdürlüğünün uzmanlarınca araştırılıyordu.

Bodenstein ifadesiz bir biçimde o sırada Bayan Schwarz’ın suçlamalarını dinliyordu. Renate Schwarz iri yapılı ve enerjik

biriydi. Hava şartları ve zor hayat koşullarının derin kırıışıklar bırakmış olduğu yüzü sertti.

“Kocam ve oğlum Pauly’nin evini mi yakmışlar yani?” Ellerini beline koydu. “Hepiniz mi kafayı yediniz artık? Bunu neden yapsınlar ki?”

Bodenstein hakaretleri duymazdan geldi.

“Cumayı cumartesiye bağlayan gece eşinizin evde olmadığını fark etmediniz mi?” diye sordu.

“Tabii ki fark ettim,” dedi kadın kulakları rahatsız eden bir ses tonuyla. “Dışarıda itfaiyecilerin yanındaydı. Yangının bizim buraya sıçramasından korkuyorduk.”

“Sakin olun,” dedi Bodenstein sakinleştirici bir tonla.

“Sakin olmak mı!?” dedi çiftçi kadın kızgın bir halde. “Kocamı ve oğlumu tutukladınız! Nasıl sakin kalırım?”

“Onlar tutuklu değiller,” dedi Bodenstein. “Birkaç saat sonra tekrar burada olurlar.”

“Şu Pauly’nin katilini başka yerde aramalısınız. Bizde değil,” diye önerdi Bodenstein ve Pia’ya. “Şehrin yarısı onun cehennem dibinde görmek isterdi. Biz o hayattayken o pis heriften yeterince çektik.”

“Ne gibi?”

“Onların sokağı kaç kere arabalar ve diğer motorlu araçlarla kapattıklarını ve bizim de bu yüzden yoldan traktörlerimiz ve iş makinelerimizle geçemediğimizi biliyor musunuz?” diye sınırlendi kadın. “Yazın sabaha kadar bahçelerinde oturup gülüyor ve şarkılar söylüyorlardı. Pauly’nin itleri bizim samanlarımıza sığıyorlardı ve bir tanesi de kedimizi parçaladı!”

Bayan Schwarz gitgide daha da yükselen bir sinirle anlatmaya devam ettikçe olası cinayet gerekçelerini art arda sıraladığının

farkında değildi. Bodenstein ve Pia ilgiyle dinliyorlar ve kadının sözünü kesmiyorlardı.

"...ya o kızıl saçlı kaltağa ne demeli?" dedi çiftçi kadın. "Bizim Matthias'a neler yaptı. Pauly evden çıkar çıkmaz onu çağırıyor ve kölesi gibi bahçesinde çalıştırıyordu! Ona hep söyledim, bu kadın seni kullanıyor dedim ama o dinlemedi. O salak o kadınla bir şansı olabileceğini sandı her zaman! Peh! Zavallı çocuğun başını döndürdü ki ona bedava kölelik yapsın. Başka bir amacı yoktu!"

Pia'nın cep telefonu titredi. Arayan Ostermann'dı ve kötü haberleri vardı.

On dakika sonra Pia, Yeşillik Bistro'nun tamamen boşaltılmış bodrum katında duruyordu.

"Ha siktir," dedi. "Geç kaldık."

"Kuşlar uçup gitmiş," diye onayladı Ostermann. "Şimdi ne yapacağız?"

Pia bir süre düşündü. İsteseydi mekânı kapattırır ve soruştururdu. Ancak bu ona zaman kaybı olarak geliyordu.

Bilgisayarları, uzun kablo zincirlerini, ekranları, elektronik kart okuyucu sistemi ile girişteki güvenlik kamerasını, hepsini kendi gözleriyle görmüştü. Eğer birileri tüm bunları buradan kaldırarak zahmete katlandıysa o halde bistroda yasal olmayan bir şey kalmamış olmalı, diye düşündü. Tam olarak ne aradıklarını da bilmiyordu zaten.

"Komşularla konuşalım," diye karar verdi Pia ve memurları komşu evlere gönderdi. O ve Ostermann bistroya geri döndü. Esther Schmitt bankonun arkasında duruyor ve zaferinden duyduğu memnuniyeti saklamıyordu.

"Ee?" dedi alaycı bir şekilde sırtarak.

“Çok tertipli kiracılarınız varmış,” diye cevapladı Pia. “Size odalarınızı tertemiz bırakmışlar.”

“Gerçekten mi?” Esther Schmitt gözlerini büyüterek baktı. “Bak sen şu işe!”

“Bize kira kontratını gösterin lütfen. Ve kiralara yatırıldığı banka hesabının dekontlarını da.”

Kadının yüzündeki sırıtiş kayboldu.

“Kira kontratı yok,” dedi kestirip atarak. “Kira ödemesi de yok. O odayı ücretsiz olarak verdim.”

“Gerçeklerin ancak yarısını söylemenize alışkınım.” Pia gü-lümsüyordu. “Şu elli bin avro da sonradan aklınıza gelmişti ne de olsa. Ancak bu odayı kime ve ne amaçla kiraladığınızı belki hatırlıyorsunuzdur?”

Esther Schmitt kızardı.

“Şu an hiçbir işimiz yok. İş arkadaşlarımla birlikte aramamıza yardımcı olabiliriz,” diye teklif etti Pia. “Kirayı vergiden kaçırarak almamışsınızdır herhalde, bir de o kadar çok bilgisayarın harcadığı elektriğin faturası da oldukça yüksek olmalı, haksız mıyım?”

“Tamam, peki.” Esther Schmitt elindeki havluyu lavaboya fırlattı. “Birkaç çocuk bir gün internet kafe açma fikrine kapıldılar. Çok paraları yoktu ve yanlarında çok da fazla yabancı insan olsun istemiyorlardı. O yüzden Ulli’yle birlikte o odayı onlara verdik. Ücretsiz olarak. Bunun karşılığında da ara sıra bize mekânın işletilmesi veya bilgisayar konularında yardım ediyorlardı.”

“Çocuklar. Bu çok genel oldu. İsim verebilir misiniz?”

“Lukas ve Tarek. Diğerlerinin sadece lakaplarını biliyorum.”

“Belki de kadın müşterilerinizin isimlerini daha iyi biliyorsunuzdur,” dedi Pia. “Dikiz aynası kopmuş sarı bir mobilete

binen bir kızı arıyoruz. Olay gecesi eşinizin yanındaymış ve belki de çok önemli bir tanıktır. Onun Jonas Bock adlı bir gençin kız arkadaşı olduğunu biliyoruz. Onu tanıyor musunuz?”

Esther Schmitt’in yüzü karardı. Yokluğunda evine genç kızların gelmiş olması hoşuna gitmemişti.

“Hiç duymadım,” diye cevap verdi kabaca.

“Peki.” Pia omuzlarını silkti. “Ancak eğer böyle hasarlı ve sarı bir mobileti olan bir kız tanıyorsanız lütfen bizi arayın. Onun buraya sıkça geldiğinden eminiz.”

“Soruştururum,” diye söz verdi Esther Schmitt çekinerek. “Ancak burası motorlu genç kız kaynıyor.”

“Sevgilinizin cinayetinin aydınlanmasını istediğinizi düşünüyorum,” diye cevapladı Pia soğuk bir tonla. “Numaram sizde var.”

Komşu evlere gitmiş olan memurlar geri gelmiş ve bir gün önce birkaç genç erkek tarafından tüm bilgisayarların Turtle Rent firmasına ait kiralık bir kamyonete yüklenip götürülmüş olduğunu söylemişlerdi.

Kamyonet üç kez gidip gelmek zorunda kalmış ancak çok da uzağa gitmemişler çünkü her seferinde bir saat sonra geri dönmüşler. Bu bilgi araştırılabilirdi çünkü sonuçta biri o aracı kiralamıştı.

Pia’nın cep telefonu o tam düşün altında saçlarını yıkarken çalmaya başladı. Küfür ederek suyu kapattı ve duştan fırladı. Cep telefonu mutfak masasının üzerindeydi.

“Efendim?!” diye cevap verdi nefes nefese ve bir yandan da ayaklarının altında biriken suya sinirle baktı.

“Christoph Sander,” dedi bir erkek sesi. “Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Pia'nın kalbi istemsizce yerinden hopladı.

"Rahatsız etmiyorsunuz," diye cevap verdi hızlıca. "Eliniz nasıl?"

"Elim?" Sander'in sesi şaşırmış gibiydi. "Aa, o mu? Nere-deyse iyileşti bile."

Pia onu arama nedeninden uzaklaştırmış olduğunu fark etti.

"Cumartesi günü yapmış olduğumuz sohbeti düşündüm," dedi Sander. "Şu aradığınız kız hakkında."

Pia arama nedeninin araştırma olduğunu duyunca biraz hayal kırıklığına uğradı.

"Kızımın en iyi arkadaşının sarı bir mobileti var," diye devam etti Sander. "Biraz önce birlikte çıktıklarında Svenja'nın mobiletinin aynasının kırık olduğunu fark ettim. O sırada sizin söylediğiniz aklıma geldi."

"Kızın adı ne?" diye sordu Pia dikkat kesilerek.

"Svenja. Svenja Sievers."

Bu isim Pia'da silik bir hatıra uyandırdı. Sanki bu ismi yakın-larda bir kez daha duymuştu. Ama nerede? Ve hangi bağlamda?

"Kızım, Svenja ile yakın arkadaş," diye açıkladı Sander. "Ancak son birkaç gündür kızda ciddi değişiklikler var. Cumartesi günü de erkek arkadaşıyla kavga etmiş sanırım çünkü o zamandan beri hep ağlıyor."

Pia doğruldu ve düşüncelerini toplamaya çalıştı.

"Kızlar Pauly'yi tanıyorlar mıydı?"

"Ne yazık ki evet," diye cevapladı Sander. "Svenja'nın erkek arkadaşı yüzünden Pauly çetesine dâhil oldular. Çok şükür ki kızımın o herifin ne mal olduğunu anlayabilecek kadar akli vardı ama Svenja, Pauly'den çok etkilenmişti."

Pia yeniden banyoya döndü ve sanki Sander onu görebili-yormuş gibi bedenine bir havlu sardı.

“Kızlar şimdi nerede?” diye sordu Pia.

“Bilmiyorum. Antonia bir şey söylemedi.”

“Svenja nerede oturuyor?” diye bilmek istedi Pia. “Peki ya ailesi? Onlar kızların nerede olduklarını biliyorlar mıdır?”

“Korkarım onlar benden de az şey biliyorlardır,” diye cevapladı Sander. “Svenja annesiyle pek iyi geçinemiyor ve üvey babası da havaalanında gece vardiyasında çalışıyor.”

“Tahminler yürüterek kızları aramak pek sonuç getirmeyecek belli ki.” Pia küvetin kenarına oturdu ve düşünmeye başladı.

“Kızı gören adam kızın Doktor Bock’un oğlu Jonas’ın kız arkadaşı olduğunu söylemişti. O halde o sizin kızınızın arkadaşı olamaz.”

Hatta bir anlık sessizlik oldu.

“Tabii ki,” dedi Sander. “Svenja, Jo’nun kız arkadaşı.”

Svenja, Jo. Bir anda Pia hatırlamaya başlamıştı. *Şurada ileridekiler de Jo ve Svenja*. Bunu iki gün önce Lukas kalede söylemişti ve Pia, Jo’yu bir gün öncesinde Yeşillik’te gördüğünü hatırlamıştı. Yavaş yavaş noktaları birleştirdi. Boris Balkan diye adlandırdığı gencin gerçek adı Jonas’tı ve Pauly’nin telesekretere not bırakarak, adamı üzerine avukatlarını salmakla tehdit etmiş olan Doktor Carsten Bock’un oğluydu. Jonas’ın dedesi de bu durumda boğazına kadar cinayet şüphesine batmış olan ve şu an nezarette yatan Norbert Zacharias’ın ta kendisiydi. Ama Jonas, Pauly’nin arkadaşı ve aynı zamanda Yeşillik Bistro’nun daimî müşterisiydi. Bu çocuk kimin tarafındaydı?

Cosima, son aylarda kendisiyle birlikte film projesinde çalışan iş arkadaşlarını akşam için evine davet etmişti. Daha birkaç detay görüşeceklerdi ancak asıl niyetleri filmin nihayet bitmiş olmasını kutlamaktı. Bodenstein onun verandadaki masayı kur-

masına yardım etti. Köpüklü şarabı buzlu kovaya yerleştirdi ve kilerden iyi bir şişe şarap getirdi. Tam şişelerin mantarlarını çıkarmak üzereyken Rosalie motor kaskını koluna takmış bir halde garajdan mutfığa girdi. Rosalie, Cosima'nın hık demiş burnundan düşmüştü, hatta onun hiç de hoşuna gitmeyen doğal kıvılcık saçlarını bile annesinden almıştı ancak saçlarını açık sarı renkte kullanmayı tercih ediyordu.

"Sen gelmişsin bile," dedi babasına selam bile vermeden. Buzdolabını açtı ve içerisine baktı.

"Ne hoş bir merhaba bu." Bodenstein, akşamları eve geldiğinde kızının mutluluktan boynuna atladığı zamanları hatırladı ve evladını eleştirel bakışlarla süzdü. "Mobiletine bu kılıkla mı binip dolaşıyorsun?"

Rosalie'nin üzerindeki kot pantolonunun beli o kadar düşüktü ki arkadan g-string'i görünüyordu ve bluzu da tüm göbeğini açıkta bırakıyordu. Bu halde sadece tren garının önünde müşteri bekleyen fahişeler dolaşırdı.

"Başka ne yapabilirim ki?" diye cevapladı kız sivri bir tonla. "Kendime ait bir arabam yok ve annem de kendi arabasını haşat etti."

Bodenstein başını salladı. Lorenz yavaş yavaş yine mantıklı olmaya başlamıştı ama Rosalie çok zor geçen ergenliğinin son inatçı aşamalarını yaşamaya devam ediyordu.

"Ayrıca," diye ekledi Rosalie. "Yaz tatili için acayip manyak bir iş buldum."

"Yoksa Lovells'taki stajyerlik işini mi aldın?"

"Yok," dedi Rosalie ve işaret parmağını mangal soslarından birine soktu. "Mallorca'nın Sóller kasabasına, Cas Viajes'ta iş buldum."

"Efendim?" Bodenstein kızına şaşkın bir ifadeyle baktı. "Ne olarak?"

"Sen bu işi pek sevmeyeceksin sanırım." Rosalie hızlı ve becerikli hareketlerle minik poposunu patlıcan ve kabak turşuları ile salata kâsesi arasında mutfak tezgâhına oturttu. "Mutfak yardımcısı ve garson olarak çalışacağım. Sekiz yüz avro var işin içinde, yeme içme de oradan. Ayrıca patronum da Claudio Belcredi olacak!"

Bodenstein elindeki şarap şişesini tezgâha koydu.

"Mallorca'da *mutfak yardımcısı* olarak mı çalışmak istiyorsun?" diyerek duyduklarının doğru olduğundan emin olmaya çalıştı. "Başına güneş mi geçti senin? Hani hukuk okuyacak ve yaz aylarında Frankfurt'taki hukuk bürosunda çalışacaktın!"

"Hukuk çok sıkıcı." Rosalie başını salladı. "Ben aşçı olmak istiyorum. Bu deli işi bana tek bir hareketiyle hemen ayarlayan kişi kim biliyor musun?"

"Korkarım kim olduğunu biliyorum." Bodenstein derin bir iç çekti.

"Bu saçmalığı St. Clair aklına soktu."

Jean-Yves St. Clair bir süre önce baldızını işe alan Şato Otelinin ünlü aşçısıydı. Cosima, Bodenstein'a Rosalie'nin gizliden gizliye karizmatik aşçıdan hoşlandığını söylemişti.

"O benim aklıma bir şey sokmadı," diye itiraz etti Rosalie bacaklarını sallarken. Bodenstein onun hafifçe kızardığını görebiliyordu. "O sadece aşçı olmaya karar vermeden önce mutfakta daha fazla deneyim kazanmam gerektiğini önerdi."

Mutfağa Cosima girdi.

"İn oradan Rosalie," dedi. Kız söz dinleyerek indi, annesinin yanından süzülerek yeniden buzdolabını açtı.

“Bırak onu.” Cosima, Rosalie’yi buzdolabından uzaklaştırdı ve aletin kapısını kapadı.

“Sadece bir şey içecektim,” diye söylendi Rosalie.

“Git kendine garajdan bir şeyler al.”

“Onlar sidik gibi sıcak... ben...”

“Çık şuradan, hadi!” diye bağırdı Cosima.

“Bağırın haksızdır!” diye karşılık verdikten sonra Rosalie küskün bir biçimde ortadan kayboldu.

“Şu kız sinirlerime dokunuyor.” Cosima lavaboya dayandı ve iç çekti. “Her şey sinirlerime dokunuyor.”

Bodenstein eşine baktı. Cosima her zaman inceydi ama artık sağlıksız bir zayıflığı vardı. Soluktu ve gözlerinin altında Bodenstein’in daha önce fark etmediği koyu halkalar oluşmuştu.

“Acilen biraz dinlenmeye ihtiyacın var,” dedi Bodenstein. “Filmi nihayet bitirmiş olmana sevindim.”

“Sevinmiş olduğuna inanırım,” diye cevap verdi Cosima imalı bir tonla. “Ben zaten buranın daimî aşçısı ve temizlikçisiyim ve tüm bunları nasıl başaracağım da tamamen benim sorunum, değil mi?”

Bodenstein karısının bu patlamasındaki hiddeti anlayamıyordu ve bu konuda kendisinin bir hatası olduğunu da düşünmüyordu. Bir süre söylenmelerini sessizce dinledi.

“Her sabah çekip gidiyorsun ve her şeyi bana bırakıyorsun,” diye suçladı onu. “Ayrıca çocukların ne yaptığı da umurunda değil.”

“Dur bakalım,” diye sözünü kesti Bodenstein sert bir şekilde. “Senin ve çocukların ne yaptığıyla elbette ilgileniyorum. Ben...”

“Yalan söyleme!” Cosima sesini yükseltti. “Ama sana bir şey söyleyeyim mi? Eğer arkadaşlarımla konuşmak istemiyorsan git arabana otur ve *davan* ile ilgilen! Ben sensiz de başa çıkarım.”

“Ne oldu sana böyle?” diye sordu Bodenstein. O da sesini yükseltmeye başlamıştı. Rosalie mutfakta belirdi.

“Aa, karı koca kavgası,” dedi ve o sırada Cosima gözyaşlarına boğulup Rosalie’nin yanından koşarak mutfaktan çıktı. Baba ile kız birbirlerine şaşkın bakışlarla baktılar.

“Buna ne olmuş böyle?” diye sordu Rosalie. “Menopoza mı girdi ne?”

“Annen hakkında böyle saygısızca konuşma.” Bodenstein sinirini unutmuştu ve Cosima’nın peşinden merdivenleri çıkarak yatak odasına girdi. Banyodan Cosima’nın hıçkırıkları duyuluyordu. Cosima küvetin kenarında oturuyordu ve rimeli siyah çizgiler halinde yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bodenstein yanına çömeldi ve dikkatlice dizine dokundu. Cosima önce ağlama krizine girdi, ardından histerik bir biçimde gülmeye başladı ve bir anda bayıldı. Bodenstein son saniyede kadının başının fayanslara çarpmasını engelleyebildi. Cosima’yı kucağına aldı ve yatak odasına götürüp yatağa yatırdı. Rosalie endişeli bir halde kapıda duruyordu.

“Sanırım partiyi iptal etmeliyiz,” dedi Bodenstein.

Yeşillik Bistro’nun önünde birkaç bisiklet, motosiklet ve mobilet duruyordu. Aralarında sarı bir mobilet yoktu. Pia kafeye girdi. İçki tezgâhının arkasında duran Lukas’ı görmek midesinde tuhaf bir his uyandırıyordu. O akşam çok fazla bir kalabalık yoktu. Genelde gelen daimî genç müşteriler bu akşam başka yerde eğleniyorlardı anlaşılan. Lukas, Pia’yı halinden memnun bir şekilde selamladı, belli ki cumartesi gecesi yaşananları artık düşünmüyordu.

“Selam,” diyen Pia hepsi boş olan bar taburelerinden birine oturdu. “Burası ne kadar boş.”

"Futbol maçı var." Başparmağıyla arka bahçe tarafını gösterdi. "Bir şey içer misiniz?"

"İsterim. Ne tavsiye edersin?"

"Uzmanlık alanım Sex on the Beach'tir." Pia'ya göz kırptı ve bunu yaparken harika görünüyordu. Pia genç kız müşterilerin yüzde ellisinin sadece onun için geldiklerini tahmin etti.

"Bu konuyu hallettik sanıyordum," dedi Pia kuru bir sesle. "Benim canım Pina Colada istedi. Ama romu fazla kaçırma."

"Anlaşıldı."

Pia, Lukas'ın becerikli hareketlerle içkiyi hazırlayışını seyretti.

"Baksana," Pia elini çenesine dayadı. "Arka odadaki şu gizemli internet kafe hakkında bilgin var mı? Hani şu bugünden itibaren iz bırakmadan aniden ortadan kaldırılmış olan?"

"Onda gizemli bir şey yoktu ki," diye cevapladı Lukas şaşkın bir ifadeyle. "Zamanla kendi kendine gelişti ve tabii kulaktan kulağa yayıldı. Ancak gitgide Ulli ve Esther'in burada görmek istemeyeceği tipler gelmeye başlayınca onu bir çeşit kulübe dönüştürdük. Yani sınırlı giriş diyelim."

"Peki şimdi niye yok artık?"

"Esther bir anda kira kontratı ve kira istedi. Bu da aramızdan bazılarının işine gelmedi."

Lukas kokteyli Pia'nın önüne koydu. Güzelce süslenmiş ve meyveyle donatılmıştı. Ester paragöz bir insandı ve bu yüzden de bu hikâye ona inandırıcı geliyordu.

"Şerefe." Lukas, Pia'nın karşısına geçerek tezgâha yaslandı.

"Onunla iyi anlaşıyor musunuz?" Pia, Pina Colada'sından bir yudum aldı. "Hımm, çok lezzetli..."

"Esther'le mi? Evet." Lukas duraksadı. "Gerçi o Ulli gibi değil ama aslında iyi biri."

Lukas dirseklerini tezgâha koydu.

“Nasıl yani?” diye sordu Pia merakla.

“Esther buranın işletmecisi. Sonuçta masraflara dikkat etmeli. Ulli’nin ise kazanç, maaşlar, alış fiyatları ve vergi ödemeleri hiç umurunda değildi. Onun hep yeni fikir ve anlık kararları vardı ama Esther onu frenliyordu.” Lukas hüzünle gülümsedi.

“Ulli onun küçük şeyleri bile hesaplayan, dar görüşlü biri olduğunu söylerdi. Onun büyük vizyonları vardı ve günlük işlerle uğraşmak istemezdi.”

“Bilgisayarları nereye götürdünüz?” diye sordu Pia.

“Bir depoya. Münster’deki iş merkezlerinin oraya,” diye cevapladı Lukas. “Bir arkadaşın babasına ait. Orada devam edeceğiz.”

“Neye devam edeceksiniz?”

“Üyelere özel internet kafeye.” Lukas sırttı ve Pia bir an istemsizce o gece gözlerinde gördüğü arzuyu hatırladı. Bu haliyle istediği tüm kızlara rahatlıkla sahip olabilirdi. Birkaç iltifat, cam yeşili gözlerinin derin bakışları, biraz melankoli ve bir şiir ile...

“Senin kız arkadaşın yok mu?” Pia, Pina Colada’sının son yudumunu pipetiyle çekti.

“Hayır.” Lukas boş bardağı aldı. “Bir tane daha ister misiniz?”

“Olur ama bu sefer içerisinde hiç alkol olmasın.” Pia başını salladı. “Neden yok? Bu görüntünle kızlar senin için sıraya giriyorlardı.”

Saniyenin onda biri kadar bir süre boyunca Lukas’ın yüzü karardı.

“Bana koşulsuzca hayran olan küçük kızlardan daha sıkıcı bir şey olamaz. Kolay lokmalardan nefret ederim.”

Pia genç adamı düşünceli bir biçimde inceledi. Galiba güzellik kavramıyla sadece çirkin, şişman ve sivilceliler boğuşmuyorlardı, bu doğru olabilir miydi? Yoksa güzel olmak da kendince bir lanet miydi?

"Fazlasıyla hayal kırıklığına uğramışsın sen." Pia tehlikeli bir bölgeye girdiğinin farkındaydı ancak bu onun gerçekten de ilgisini çekmişti. Lukas kokteyl karıştırıcısını indirdi. Kaşlarının arasında bir kırıxıklık oluştu.

"Sanırım beklentilerim çok yüksek," diye cevap verdi.

"Kızlar konusundaki beklentilerin mi?"

"Hayır, hayattan beklentilerim." Yeniden Pia'nın içkisini hazırlamaya koyuldu. "Bu durumu elimdeki şu kokteyle benzetebiliriz mesela. Tadının nasıl olması gerektiğini biliyorsunuz ve sevinçle tatmayı bekliyorsunuz. Ama bir bakmışsınız ki tadı su gibi, tatsız. Bu sıkça başıma geliyor."

İkinci kokteylini Pia'nın önüne koydu ama bu seferki alkolsüzdü.

"Bu çok moral bozucu bir düşünce," dedi Pia.

"Çoğu şey moralimi bozacak kadar umurumda değil." Lukas kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını yana eğerek Pia'ya baktı. "Bana meydan okuyacak şeyler arıyorum. Özellikle de ilk bakışta olanaksız gibi görünen şeyler." Nazikçe gülümsedi. Pia bu yoruma cevap vermedi ve içkisinden bir yudum aldı. Ziyaretinin asıl nedenini konuşma vakti gelmişti.

"Jo isimli arkadaşının gerçek adı Jonas Brock, değil mi?"

"Evet."

"Ve kız arkadaşının adı da Svenja?"

"Doğru." Lukas, Pia'ya dikkatlice dinliyordu. "Neden soruyorsunuz?"

"Svenja'nın sarı bir mobileti var çünkü," diye cevapladı Pia. Lukas kaşlarını hayretle kaldırdı ve daha cevap bile veremeden Aydın birkaç siparişle yanlarında belirdi. Arka bahçeden seyircilerin çığlıkları geliyordu, galiba gol atılmıştı. Aydın, Pia'ya yandan bir bakış attı, tezgâha yaslanarak Lukas'ın içkileri hazırlayışını

izledi. Lukas'a nasıl baktığını gören Pia, Aydın'ın de genç adam için kolay lokmalardan biri olduğunu anladı.

"Yani aradığınız kız Svenja," dedi Lukas dolu tepsiyi Aydın'e geri uzatırken. "O hiç aklıma gelmezdi."

"Svenja salı gecesi Pauly'ye neden gitmiş olabilir?" diye sordu Pia.

"Hiçbir fikrim yok." Lukas, Aydın'ın tezgâha bıraktığı bardakları yıkıyordu. "Belki Toni bilir. Antonia Sander."

"Antonia'nın kim olduğunu biliyorum. Kızların şu an nerede olabileceklerini biliyor musun?"

Bardaklardan biri Lukas'ın elinden kayarak yere düştü ve parçalandı.

"Hay sıçayım," diye homurdandı ve parçaları toplamaya koyuldu. "Belki daha sonra buraya gelirler."

"Jo ve Svenja'nın son zamanlarda neden kavgalı olduklarını biliyor musun?"

"Ama sorular bunlar." Lukas gülümsüyordu ancak Pia onun savunmaya geçtiğini hissedebiliyordu. "Ben nereden bileyim."

"Jonas ve Svenja'nın cumartesi gecesi ciddi bir kavgaya tutuştuklarını duydum," dedi Pia.

"Bundan haberim yok," dedi Lukas. "Ama ben de sonradan kaleye dönmemiştım zaten."

"Ya bilgisayarları söktüğünüz pazar günü? Sana bir şey anlatmadı mı?" diye sordu Pia.

"Tek kelime bile etmedi. Canı sıkındı ama Esther yüzünden olduğunu düşünmüştüm."

Bistroya bir grup genç girdi ve gülerek ve sandalyeleri çekerek masalardan birine oturdular. Lukas'ın konuşmak için daha fazla vakti yoktu artık. Pia'dan para almayı kabul etmediği için Pia tezgâha on avro bıraktı, teşekkür etti ve kalktı.

“Eminim Svenja’nın Ulli’nin cinayetiyle bir ilgisi yoktur,” dedi Lukas. “O da buradaki herkes gibi Ulli’yi severdi.”

“Ama belki de katili görmüştür,” diye cevap verdi Pia. “Ve katil de onu gördüyse kız büyük bir tehlikede olabilir. Onu bu akşam göreceğ olursan beni muhakkak aramasını söyle, olur mu?”

“Tabii, olur, söylerim.” Lukas başını salladı ve tezgâhın üzerinden öne doğru eğildi. “Ve Bayan Kirchhoff...”

“Evet?”

“Mesajımda da gayet ciddi dim.”

20 Haziran 2006, Salı

Bodenstein bütün geceyi Cosima'nın bu krizine sebep olan şeyin ne olabileceğini düşünerek geçirmişti. İçten içe bu durumu sadece son günlerin aşırı stresli geçmesine bağlamak istese de eşinin ciddi bir rahatsızlığı olabileceği fikri onu derinden endişelendiriyordu. Pia Kirchhoff'u aramak için aşağıya indiğinde saat sabahın altısıydı. Soruşturma bu noktaya gelmişken çalışanlarını yalnız bırakmaktan hiç hoşlanmasa da Cosima'yı bugün tek başına bırakmak istemiyordu.

Pia sabah toplantısı esnasında Bodenstein'ın bugün özel nedenlerden dolayı gelemeyeceğini ve bu yüzden soruşturmanın yönetimini kendisinin yürüteceğini söylediğinde Frank Behnke hemen itirazlarına başlamıştı. Gereksiz yorumlarla burada en kıdemli memurun kendisi olduğunu ve dolayısıyla Bodenstein'ın yokluğunda onu vekaleten temsil etmesi gereken kişinin de kendisinden başka birinin olmaması gerektiğini ima ediyordu.

"Eğer şef böyle olması gerektiğini düşünüyor olsaydı benim yerime sizi arardı," dedi Pia. "Çok işimiz var ve bu yüzden yetki konularında kavgaya ederek vakit kaybedemeyiz."

Behnke arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "İşleri nasıl dağıtmayı düşünüyorsunuz sevgili iş arkadaşım?" Sesi oldukça ıgneleyiciydi. Pia bu yorumu duymazlıktan geldi. Pia masanın ortasında duran dosyaya uzandığında Behnke daha hızlı davranarak dosyayı kendi önüne çekti ve şeytanca sırıttı.

“Evet, ona bir bakın.” Pia soğukça gülümsedi. “Ben içeriğini biliyordum ama sizin her zamanki gibi son günlerde tam mesai bitiminde paydos yapmanız nedeniyle telafi etmeniz gereken bilgiler var.”

İşte bu oturmuştu. Behnke kızardı ve dosyayı Pia’ya doğru ittirerek onun hızla yere düşmesini sağladı.

“Arkadaşlar yeter,” diye uyardı Ostermann ve ayağa kalkarak dosyayı yerden kaldırdı. “Çocukça davranıyorsunuz. Şef olmadan bir gün idare edemeyecek miyiz!”

Pia ve Behnke masanın üzerinden düşmanca bakıştılar.

“Teklifim şu,” dedi Ostermann. “Frank ve Kathrin; Mareike Graf, Conradi ve Zacharias ile görüşsünler ve Pia da kızı aramaya çıksın...”

“Aynen. Hemen o takılmayı çok sevdiği çevreci kafeye gitsin,” diye söze girdi Behnke. “Belki şu hoş Lukas’ı da oradadır. Onunla muhabbet etmeyi çok seviyor nasıl olsa.”

Pia sinirden midesinin burkulduğunu hissetti. Kendine hâkim olmakta zorlanıyordu.

“Sarı mobiletli kızın adı Svenja Sievers,” diye cevapladı Pia. “Bunu dün öğrendim.”

“Aha, peki bunu bize ne zaman söylemeyi düşünüyordunuz?”

“Eğer sözümü kesmemiş olsaydınız bunu biliyor olacaktınız,” diye karşılık verdi Pia buz gibi bir tonla.

“Kai’nin teklif ettiği iş bölümüne itirazı olan var mı?”

Odadakilere göz gezdirdi. Kathrin Fachinger elindeki kalemle, Ostermann da Behnke’ye bakıyor ve Behnke de omuz silkiyordu. Ne harika bir takımdı bu!

“İyi.” Pia ayağa kalktı. “O halde sonra görüşürüz.”

Kısa bir süre sonra Ostermann ofisine giden kapısının önünde duruyor ve doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. “Frank’ı on beş

yıldır tanırım,” dedi sonunda. “Polis okulunda birlikte okuduk ve birlikte devriye gezdik. Aslında kötü biri değildir.”

“Öyle mi?” Pia çantasına uzandı. “Bunu benden saklamayı iyi becerdi ama bunca zamandır. Bence o iğrenç bir biçimde kendini beğenmiş biri ve kendini çok özel bir şey sanıyor.”

Ostermann duraksadı.

“O da aynısını senin için düşünüyor,” dedi Ostermann. Pia adama sanki onu sırtından bıçaklamış gibi baktı.

“Demek ki arkamdan konuşuyorsunuz. Bunu senden beklemezdim Kai.”

“Frank’a seninle sorunu neymiş diye sordum,” diye itiraf etti Ostermann. “Seni severim Pia ve değerli bir iş arkadaşım-sın. Frank’la bir türlü birbirinizi anlayamamanız beni üzüyor.”

“Bu benden kaynaklanmıyor.” Pia ortak kullandıkları ofise girmek üzere Ostermann’ın yanından geçti. Ostermann onu takip etti.

“Buradaki birçok kişi senin sadece eğlencesine çalıştığını düşünüyor.” Ostermann, Pia’nın masasının karşısında bulunan kendi masasına oturdu. “Yani şu çiftliği aldın, atların var... Bir memur maaşıyla tüm bunlar mümkün değil, değil mi?”

Pia gözlerini kısarak adamı süzdü.

“Şimdi olayı anladım,” dedi soğuk bir sesle. “Bu yüzden normalde konuşmayacağım bir şeyi sana anlatayım. Eniştem borsa uzmanı ve zamanında yeni piyasalarla ilgili bana tüyolar veriyordu. Birçok kişinin aksine ben onun uyarılarını dinleyip tam zamanında sattım. Yani çiftliğimi bugün artık kimseciklerin adlarını bile bilmediği yeni girişimcilere ve küçük işletmelere borçluyum.

Ostermann onu şaşkınlıkla dinliyordu. O anda Pia’nın cep telefonu titredi. Arayan hayvanat bahçesi müdürü Sander’di.

Sander'in ses tonu Pia'nin sinirini dindirmişti. Sander daha önce arayamadığı için özür diliyordu ama bir zürafa yavruladığı için bütün gecesini görevde geçirmişti. Bu sabah eve vardığında ise kızı okula gitmek üzere evden çıkmıştı.

"Svenja şimdi nerede olabilir?" Pia bir not defteri ile kalem aradı.

"Kelkheim'da bir doktorun yanında staj yapıyor," diye cevapladı Sander. "Doktor Kohlmeyer diye biri. Ancak ben başka bir nedenle aramıştım."

"Neymiş o neden?"

"E-postalarımı bakarken beni rahatsız eden bir mesaj buldum. Gönderen Jonas Bock ve içeriğinde de Svenja'ya ait web sitesinin bağlantısı vardı."

"Yani?"

"Bir bakın lütfen. E-postayı size iletiyorum."

Pia teşekkür etti ve bilgisayarını açtı. Az sonra Sander'den gelen mesajı açtı ve içerisindeki "www.svenja-sievers.de" adlı bağlantıya tıkladı. Web sitesinin ana sayfasında "Azgın Svenja'dan çıplak gerçekler" başlıklı bir pencere açıldı. Gördüklerine inanamayan Pia genç bir kızın utanç verici pozisyonlarda, çıplak, yarı çıplak, zilzurna sarhoş resimlerinin yanı sıra yüzü görünmeyen bir adamla cinsel ilişki esnasında çekilmiş fotoğraflarına baktı. Pia hiçbir şey anlamıyordu. Bu e-postanın dağıtımıcısı gizlenmişti ama gönderici olarak Jonas Bock görünüyordu. Ancak bu bağlantıyı neden paylaşmıştı ki? O kızın sevgilisiydi ve hatta söylenene göre nişanlılardı! Bu utanç verici fotoğraflar kızın web sitesine nasıl girmişti? Pia bağlantının kaynağını bulması için e-postayı Kai'ye iletti.

"Bunun gerçekten kızın sevgilisi tarafından gönderildiğine inanmıyorum," dedi iş arkadaşına, şüphesinin nedenlerini kısaca anlattıktan sonra.

"Başka kim olabilir ki?"

"Kıza zarar vermek isteyen biri." Pia bu fotoğraflar haricinde zararsız olan web sitesinde gezinmeye devam etti. "Onu ve Jonas'ı kıskanan biri. Bu e-postanın kim tarafından gönderildiğini bilmek isterim."

"Bir şey bulursam sana haber veririm."

"Pekâlâ." Pia çantasını aldı ve ayağa kalktı. "Kai?"

"Efendim?" İş arkadaşı ona soran gözlerle baktı.

"Arabuluculuk yapmaya çalıştığın için de sağol. Çok nazıksın."

Yarım saat sonra Pia, Svenja Sievers'in patronu Doktor Kohlmeyer'den kızın bir haftayı geçkin bir süredir işe gelmediğini öğrenmişti. Doktor haklı olarak öfkeliydi ve yardımcısının internette dolaşan pornografik görüntüleri de bu durumu hiç iyileştirmiyordu. Doktor Kohlmeyer'in muayenehanesinin bulunduğu Kelkheim Sağlık Kompleksi'nin çıkışında Pia hayvanat bahçesi müdürü Sander'le buluştu.

"O e-posta Svenja'nın patronuna da gönderilmiş," diye açıkladı Pia. "Çarşamba gününden beri işe gitmemiş ve fotoğraflar nedeniyle de iş akdini feshedecekmiş. Sizce Jonas'ı nerede bulabilirim?"

"Pislik herif," dedi Sander ancak Pia bu sözün Doktor Kohlmeyer'e mi yoksa Jonas'a mı yönelik olduğunu anlayamadı. "Sarının Jonas şu an okuldadır. Lise bitirme sınavı dönemindeler."

Ancak Jonas Bock okulda değildi. Saat ona çeyrek kala olan sözlü sınavına ve sonrasına da gelmemişti. Okul sekreteri evle-

rini aramış ancak orada da sadece hizmetçi kadın cevap vermiş ve Jonas'ın nerede olduğunu bilmediğini söylemişti. Babasının ofisini aradıklarında da Doktor Bock'un ofiste olmadığı cevabını almışlardı. Okul yönetiminin ve sınavı yapan öğretmenin bu iyi niyetli çabalarının da bir sınırı vardı. Saat on ikide Jonas Bock sözlü sınavına girmemiş sayılmıştı. Bununla da sınavdan kalmış oluyordu. Sınava giren diğer öğrenciler okul koridorlarında Jo'nun neden gelmediği hakkında tahminler yürüterek fısıldaşıyorlardı. Pia okul binasından çıktı ve dışarıda geçilen bitirme sınavını şampanya patlatarak kutlayan bir grup gencin yanına gitti.

"Dün eğlenceyi fazla kaçırdı herhalde," diye tahminde bulundu elinde içi şampanya dolu kâğıt bardak tutan erkek öğrencilerden biri.

"Belki de uyuyakalmıştır."

"Kutlama derken?" diye sordu Pia. "Ne kutlaması?"

"Doğum gününü," diye cevap verdi genç adam düz bir ses tonuyla. "Dün Jo'nun doğum günüydü."

Pia arabasına oturduğu anda son iki saattir Behnke'yle birlikte önce Mareike Graf'ı ardından Franz-Joseph Conradi'nin ifadelerini almış olan Kathrin Fachinger aradı. Her iki sanık da gece boyunca durumlarının nihayet farkında varmışlar ve ayrı ayrı sorgulanmaları sırasında kulüp çıkışı ile eve varmaları arasında geçen süre içerisinde neler olduğunu itiraf etmişlerdi.

"Golf kulübünden ormana gitmişler ve ormanda bir bankta eğlenmişler," dedi Kathrin. "Sonra da Conradi'nin kamyonetinin kaputunun üzerinde bir tur daha dönmüşler."

Pia bir an Bodenstein'ı arayıp ne yapması gerektiğini sormayı düşündü ama eğer o yokken Kır'ın yöneticisi olmak istiyorsa bu gibi kararları kendi başına alabilmeliydi.

“İkisini de bırakın,” dedi Kathrin’e. Mareike Graf ve Franz-Joseph Conradi’nin sabit bir ikametgâhı vardı, kaçma veya saklanma tehlikeleri bulunmuyordu. “Zacharias’la görüştünüz mü?”

“Evet. Ama o avukatı olmadan tek kelime bile etmiyor.”

“Peki.” Pia arabasını çalıştırdı. “Sonra görüşürüz.”

Sievers ailesi Bad Soden’de Königstein Caddesi’nin üzerinde ve tren istasyonunun karşısında bulunan, altmışlı yıllardan kalma çirkin bir apartmanda yaşıyordu. Pia apartmanın avlusunda bulunan ve bu saatlerde neredeyse boş olan otoparkta bir park yeri buldu. Lukas’ı düşünüyordu. Neden ona Jonas’ın dünkü doğum gününden bahsetmemiştii? Svenja ve Sander’in kızı belli ki partiye gitmişlerdi ama Lukas neden orada değildi? Halbuki Jonas’la iyi arkadaş değiller miydi? Tuhaftı. Pia çoğunlukla yabancısı soyadlarla bezenmiş kırktan fazla zil arasından doğru ismi bulana kadar bir hayli uğraşmak zorunda kalmıştı. Tam zile basacakken Ostermann aradı. Svenja’nın web sitesine giden bağlantıyı gönderen e-posta adresi Jonas Bock adına açılmış bir Hotmail hesabı üzerinden toplam 147 kişiye gönderilmişti.

“Biri kızısı çok zor durumda bırakmak istemiş,” dedi Pia. “Bu adresin arkasında gerçekten kim olduğunu bulabilir misin?”

Ostermann, “Sanmıyorum,” diyerek Pia’nın umudunu sol durdu. “Ama baksana, hiç *Double Life*’ı duydun mu?”

“Hayır,” diye cevapladı Pia şaşkınca. “O neymiş?”

“Sanal dünyada geçen bir internet oyunu. Oyuncular istedikleri figürü satın alıp *Double Life* dünyasında yaşayabiliyor, alışveriş yapıp evini düzenleyebiliyor.”

“Yani *Second Life*’ın bir taklidi,” dedi Pia.

“Ondan daha fazlası. *Double Life*’ta insanları öldürebiliyorsun, aldatabiliyorsun ve hırsızlık yapabiliyorsun. Hatta oyunun amacı bu. İşlediğin her suç sonrası da kimsenin tanımadığı

mafya babasından para geliyor. Figürler kimin katil olduğunu da bilmiyorlar.”

“Nereye varmak istediğini tam anlayamadım?”

“*Double Life* şiddeti özendirdiği için birkaç ay önce yasaklandı. O zamandan beri de insanlar oyuna iyice deli olmaya başladılar. Resmî web sitesi yok artık, ulaşmak da mümkün değil. *Double Life* topluluğu internetin yeraltına indi ancak yine de hızla büyüyor. BKA’daki ve Interpol’deki bilgisayar uzmanları haftalardır *Double Life*’ın yürütüldüğü sunucuları bulmaya çalışıyorlar.”

“Bu konuya nereden geldin?” Pia hiçbir şey anlamıyordu.

“*Double Life*’a giden bağlantıyı Svenja Sievers’in web sitesinde buldum,” dedi Ostermann. “Ki bu çok acayip bir şey.”

Apartmanın dördüncü katındaki evin kapısında Pia’yı bekleyen genç kız Svenja Sievers değil, onun kız arkadaşı Antonia idi. Pia hayvanat bahçesi müdürü Sander’in kızını süzdü. Güzel, temiz bir yüzü ve koyu renk kıvrıkcık saçları vardı ve babasının gözlerine sahipti.

“Senin okulda olman gerekmiyor muydu?” diye sordu Pia. Antonia tek kaşını kaldırdı ve omuz silkti.

“Svenja kötü durumda. Onu yalnız bırakamazdım. İçeri gelin.”

Pia kızın ardından daireye girdi.

“Svenja ve sen dün neredeydiniz? Ve Jonas bugün neden sözlü sınavına girmedi?”

Antonia aralık duran bir kapıya doğru baktı. “Svenja dün Jo’dan ayrıldı,” dedi alçak bir sesle. “Jo’nun ona yaptıklarından sonra başka ne yapabilirdi ki? Ama o zamandan beri çok kötü durumda.”

“Ne oldu ki?”

“Svenja ve Jo cumartesi gecesi kavga ettiler,” dedi Antonia sık sık kapıya doğru bakarak. “Königstein Kalesi’nde. Önce her şey yolundaydı ama sonra... sonra...”

Duraksadı ve orta yolu seçti.

“Jo, Svenja’yı öylece bırakıp çekip gitti. Tüm pazar onu aramadı ve sonra da... bu!”

“Svenja’nın web sitesindeki fotoğrafları mı kastediyorsun?”

“Siz nereden biliyorsunuz bunu?” diye cevapladı Antonia şüpheli bir tonla.

“Babandan,” dedi Pia. “Bu sabah o e-posta ona da gelmiş. Tıpkı Svenja’nın patronu ve diğer 145 kişi gibi.”

“İnanmıyorum!” Antonia başını salladı. “Daha dün akşam bununla bir ilgisi olmadığını söyleyip duruyordu yalancı pislik!”

“Sizin fotoğraflardan ne zaman haberiniz oldu?” diye sordu Pia.

“Dün öğleden sonra,” diye cevapladı Antonia. “Tarek beni aradı. E-posta ona saat dört gibi gelmiş. Biz de hemen kendi e-postalarımıza baktık. Svenja çıldırdı.”

“Anlaşılır bir durum.” Pia başıyla onayladı. “Bu fotoğraflar nereden geliyor? Onları kim çekti?”

“Kim olacak?” Antonia burnundan soludu. “Jonas tabii ki! Cep telefonuyla. Bunu ondan asla beklemezdim.”

“Neden fotoğrafları silmiyorsunuz?”

“Bunu denedik ama yapamadık. Svenja kendi sitesine giriş yapamıyor,” dedi Antonia.

“Jo bu gibi işlerden anlıyor. Eminim bir çeşit engel falan koymuştur.”

"Ama bunu neden yapsın? O Svenja'nın erkek arkadaşı. Onu böyle ifşa edemez ki!"

Antonia omuzlarını kaldırdı. Pia, Svenja ve erkek arkadaşı arasındaki kavganın nedenleri hakkında Antonia'dan daha fazla bilgi alamayacağını fark etti.

"Sen Hans-Ulrich Pauly'yi tanıyor muydun?" diye sordu bu yüzden.

"Evet, tabii ki." Kız yüzünü buruşturdu. "Biz durmadan Yeşillik'teyiz. Pauly hiç bana göre değildi. Svenja ise ona deli oluyordu. Ona tapıyordu."

"Neden?" diye bilmek istedi Pia.

"Bilmem. Ben önce bununla alay ediyordum ama Svenja bu konuda çok ciddiydi. O adam için el ilanları dağıtıyor, saatlerce bilgi stantlarında duruyordu. Bir keresinde de babamın yanına hayvanat bahçesine bile gitmiş. O biraz... Siz babamın kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

Antonia düşünceli bir biçimde alt dudağını kemiriyordu.

"Ben Pauly'yi pek sevmezdim. O çok bilmiş bir adamdı ve ne bileyim, yavşaktı. Hele Esther. O tam bir uyuz. Herkesin bu ikisinde ne bulduğunu bir türlü anlayamıyordum."

"Svenja sana Pauly'nin öldürüldüğü gün ona gittiğini söyledi mi?"

"Ne?" Antonia oldukça şaşırmış görünüyordu. "Hayır bunu bilmiyordum. Öğleden sonra kısa bir süre benim yanımdaydı. Sonra beni aradı ve telefonda deli gibi ağlıyordu. Ben çıkamıyordum ama, çünkü..."

Antonia'nın durmadan baktığı kapının eşiğinde bir genç kız belirmişti. Antonia'nın kız arkadaşının kötü durumda olması nedeniyle burada olduğunu söylemesi yalan değildi. Svenja berbat

görünüyordu, güzel yüzü ağlamaktan dağılmış ve şişmişti ve koyu sarı saçları yağdan tel tel birbirine girmişti.

“Selam,” diye fısıldadı kız. Antonia arkadaşının yanına koştu ve kolunu kızın üzerine attı.

“Yatakta kalsaydın,” dedi enerjik bir tonla. “Hadi gel.”

Onu odaya götürdü ve hafifçe bastırarak darmadağın yatağa soktu. Pia küçük odanın içinde etrafa bakındı. Müzik seti, televizyon ve bilgisayar; bunlar bugünlerde artık her genç odasının standart donanımlarıydı anlaşılan. Duvarda Robbie Williams, Justin Timberlake ve Herbert Grönemeyer posterleri asılıydı. Bunların yanı sıra yerlere ve bir koltuğa atılmış çok sayıda giysi vardı. Panjurlar kapatılmıştı ve ışık sadece minik bir aralıktan içeri sızıyordu. İçerisi havasızdı.

“Sizi Svenja’yla yalnız bırakayım mı?” diye sordu Antonia.

“Hayır, hayır kalabilirsin,” diye cevapladı Pia. Svenja bataniyesine gömüldü ve Antonia da yatağın kenarına oturdu.

“Svenja,” diye başladı söze Pia en yumuşak sesiyle. “Seninle salı gecesi hakkında konuşmam gerek. Büyük tehlike altında olabilirsin.”

Svenja sustu ve başını yana doğru eğdi. Uzun saçları bir perde gibi yüzüne düştü.

“Pauly’ye neden gittin?” diye sordu Pia. Sabırla cevap bekledi ama bir sonuç alamadı.

“Seni Pauly’nin bahçesinde gördüğünü söyleyen bir adamı tutukladık,” diye devam etti Pia. “Sonra da bir komşu senin motorundan düştüğünü söyledi. Neler oldu? Pauly’nin katilini mi gördün?”

Kız başını kaldırdı. Pia kızın ifadesizlikle maskeleyemeye çalıştığı gözlerindeki ümitsizliği ve çaresizliği görünce ürperdi.

Onun çok büyük sorunları vardı ancak onları anlatmaz ise ona kimse yardım edemezdi.

“Salı günü Pauly’yi gördün mü?” diye devam etti Pia. “Onunla konuştun mu? Svenja lütfen, bana cevap ver. Bu gerçekten çok önemli.”

Cevap yoktu, tepki yoktu.

“Dün Jo’nun doğum günü partisinde ne oldu? Onunla neden kavga ettin?”

Kızın yanağından bir gözyaşı süzüldü. Sonra bir tane daha. “Nasıl bu kadar kötü olabilir,” diye fısıldadı kız nihayet. “O kadar utanıyorum ki! Bir daha insan içine çıkamam!”

Svenja hıçkırdı ve durmadan akmaya devam eden gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Antonia kalktı ve ona kâğıt mendil getirdi. Svenja burnunu sildi.

“Anlayamıyorum.” Kendi kendine homurdanıyordu. “Barışmıştık biz. Sonra da yalan söylüyor ve bunu ben yapmadım diyor. Kendimden geçtim, ona bağırıp çağırdım, en azından dürüst olmasını söyledim. Sonra da koşarak kaçtım...”

Pia, Antonia’ya baktı, o ise söylenenleri başıyla onayladı.

“Nereye gittiniz?” diye sordu Pia. “Yeşillik Bistro’ya uğradınız mı bir daha?”

Svenja sertçe olumsuz anlamda başını salladı.

“Oraya bir daha gitmem,” diye seslendi. “Bir daha hiçbir yere gitmeyeceğim.”

“Jonas şimdi nerede olabilir?” diye merak etti Pia. “Bugünkü sözlü sınavına girmemiş.”

Svenja gözlerini indirdi ve yastığının yanında duran cep telefonunu aldı.

“Bana dün gece bir mesaj yolladı ama ben cevap vermedim. Bunu yaptığı için ve bana yalan söylediği için onu asla affedemem. Onu bir daha asla görmek istemiyorum! Asla!”

Svenja yüzünü iki elinin arasına koyarak şiddetlice ağlamaya başladı. Pia bu söylediklerinin tersinin geçerli olduğunu biliyordu.

“Mesajı bana gösterir misin?” diye rica etti nazikçe. Kız yukarı bakmadan telefonu ona uzattı.

“Yaptığım şy için üzgnüm,” diye okudu Pia. *“Ama sana ck sinrliydm. Bunu yapmamış olmyi dilerdm ve bni afetmeni dilerdimm. Bunu br daqa düzeltemeyecegmi biliyorm ama sensz yaşhayamam. Bni afet aşkm. Herşyi afet. JB.”*

Bu yazım hataları gencin bu mesajı aceleyle veya sarhoş bir halde yazdığını gösteriyordu. Pia cep telefonunun ekranına baktı. Jonas bu mesajı saat on bire doğru yazmıştı, yani Svenja ondan ayrıldıktan yaklaşık bir buçuk saat sonra. Bir anda Pia’nın içine korkunç bir şey doğdu. Bu mesajın içeriği çaresizceydi, neredeyse bir veda mektubu gibiydi. Pia, Antonia’ya bir işaret verdi ve odadan çıktı. Antonia peşinden geldi.

“Parti neredeydi?”

“Jo’nun dedesinin yazlık bahçesinde,” diye cevap verdi Antonia. “Neden?”

“Orası tam olarak nerede?” Pia kızın sorusunu duymazlıktan geldi. Antonia en iyi şekilde tarif etmeye çalıştı.

“İyi dinle Antonia,” dedi Pia ciddi bir sesle. “Lütfen bana bir iyilik yap ve Svenja’nın yanında kal ve babanı da ara. Ona nerede olduğunu söyle, sen ve Svenja için çok endişeleniyor.”

“Okulu kırdığımı duyarsa kafamı koparır benim,” diye cevapladı Antonia gözlerini kaçırarak.

“O halde anneni ara.”

“Bu pek mümkün değil.” Kız çilli yüzünü buruşturdu. “O öldü.”

“Efendim?” Ostermann’ın numarasını çevirmek üzere olan Pia durdu ve Antonia’ya şaşkın bakışlarla baktı.

“Beyin kanaması. O öldüğünde ben daha iki yaşındaydım.”

“Üzüldüm,” dedi Pia şefkatli bir ses tonuyla.

“Sizin bir suçunuz yok ki,” diye cevapladı Antonia. “Babamı ararım ve burada Svenja’yla kalırım. Söz.”

Pia, Sinai Yolu’na doğru giden Alle Caddesi’nden geçerek su kulesini geride bırakıp beton dökülmüş tarla yollarına saptı. Sevilen bir lokal olan Eberhard’ın Yeri’ni geçtikten sonra Nissan marka arabasını B8’in alt yoluna doğru yönlendirdi ve Kelkheim-Hornau ile Bad Soden ve Liederbach arasında kalan büyüleyici meyve bahçeleri bulunan Schmiehbachtal’e girdi.

Antonia orman tarafında çitlerle çevrili, kapısı olan bir yeri tarif etmişti. Pia büyük bir meşe ağacından sonra sağa saparak çakıl taşlı bir yola girdi, arabası hoplayarak bir sonraki yol ayrımına kadar ilerledi. Oradan düz devam etti. Yaklaşık beş yüz metre sonra sol tarafta, tarif edilen ahşap çit kapısını gördü. O kadar sert frene basmıştı ki çakıl taşları etrafa sıçramışlardı. Pia arabadan fırladı. Kapı açıktı. Pia düzgün, bakımı yapılmış ve hafifçe yukarı doğru eğimli arsaya girdi. Birkaç koca kıvılcık ağacı ile nizami kesilmiş çalılıklar arasında, çitlerin arkasında kalmış ahşap bir kulübe vardı. Kulübenin önüne partiden kalan çöpler saçılmıştı. Pia etrafına saçılmış boş Red Bull kutularına, kırılmış ve yarısı dolu bira ve votka şişelerine, kullanılmış kâğıt tabak ve bardaklara, yemek artıklarına ve diğer çöplere baktıktan sonra bakışlarını yukarı kaldırdı. Kalbinin bir an için durduğunu hissetti. Korkunç sezisi onu yanılmamıştı.

“Lanet olsun Jonas!” dedi kulübenin çatısından sallanan cesede bakarak. “Bunu neden yaptın?”

Sadece yirmi dakika sonra arsa insan kaynıyordu. Önce acil servis gelmişti, birkaç dakika sonra da ilk devriye arabası. Nihayetinde Frank Behnke de olay yeri inceleme ekibiyle aynı anda ulaşmıştı. Pia kısa bir süre tereddüt etmişti ama sonra tek başına idare edebilmesine rağmen onu aramaya karar vermişti. Bodenstein’ın yokluğunda tüm iş ve yetkiyi kendinde topladığına dair dedikodulara mahal vermek istemiyordu.

Behnke arabasından iner inmez Pia’ya, “Bunun Jonas Bock olduğu kanısına nereden vardınız?” diye sormuştu kadını yuvarıdan aşağı süzerek. Güneş gözlüğünü çıkarmadan etrafına bakındı.

“Onu tanıyorum çünkü.” Pia çimenlerden geçerek kulübeye doğru ilerledi. “Ayrıca kız arkadaşının web sitesinde de fotoğrafları var.”

“Çılgın bir parti olmuş anlaşılır.” Behnke o sırada gencin polisler tarafından her açıdan fotoğraflanan cesedine doğru baktı. “Burayı tek başına toplamak istememiş ve bu yüzden de kendini asmayı tercih etmiş.”

O anda Pia onu aradığına pişman oldu. Behnke’nin salakça yorumları iki dakika içinde onun sinirlerini hoplatmayı başarmıştı. Acil servisin doktoru cesedi incelemeye başlamıştı.

“Kendini asmak suretiyle ölüm,” dedi Pia’ya. “Tam bir katılaşma; ayaklarda, parmak uçlarında ve baldırlarda toplanmış kan ve geniş ceset lekeleri.”

“İntihar,” diye yorum yaptı Behnke, elleri kot pantolonunun ceplerinde polislerden birine doğru döndü ve “Onu indirebilirsiniz,” dedi.

“Bir dakika,” dedi Pia, meslektaşları tarafından herkesin ortasında terslenme ihtimaline rağmen. Pia cesede doğru yanaştı, ölümden katılaşmış, çocuğun genç yüzüne baktı. Gencin başı öne düşmüş, yüzü mavi bir renk almıştı, kafasının çevresinde, parlayan yeşil kurt sinekleri üşüşüyordu. Sol ayakkabısı kulübenin verandasına çıkan minik merdivenin en üst basamağındaydı. Kulübenin kapısında devrilmiş bir bira kasası vardı. Jonas gerçekten kız arkadaşıyla yapmış olduğu kavga sonrasında kendini on dokuzuncu yaş gününde öldürebilecek kadar umutsuzluğa mı düşmüştü yoksa tüm bunların arkasında başka şeyler de mi vardı?

“Cesedi incelemeyi bitirdiniz mi doktor hanım,” dedi Behnke alaycı bir tonla. “Şimdi gerçek doktor işinin başına geçebilir mi acaba?”

Pia onun baldır kemiğine ve belki de yarım metre daha yukarıya iyi bir tekme geçirmemek için kendine zor hâkim oldu.

“Buyurun,” dedi ve birkaç adım geri çekildi. İki polis memuru genci ipten kurtarıp doktorun yönlendirmesiyle kulübenin yanındaki çimenlikte, daha az çöp bulunan bir yere bıraktılar. Pia son on altı yıldır Frankfurt’taki adli tıp merkezinde çok sayıda cesedi otopsi masasında görmüş ve belki de ilk bakışta görünmeyen ama çok şey anlatan en küçük detaylara ve izlere dikkat etmeyi öğrenmişti. Genç adamın kendini öldürmesi için bir sürü makul ve geçerli gerekçe olmasına rağmen Pia neden bu intihara şüpheli yaklaştığını kendisi de bilmiyordu.

“Dudaklarındaki kan nereden geliyor?” diye sordu doktora. “Dilini ısırması olabilir mi?” Doktor başını olumsuz anlamda salladı. “Katılma nedeniyle çenesini açamam ama ağzında bir şey var.” Parmağıyla cesedin yüzünün sol tarafındaki kızarıklıkla işaret etti. “Bakın burası sert bir darbeden oluşmuş olabilir. Ölümün kısa bir süre içerisinde gerçekleşmiş olması

ve serbest salınım durumundan kaynaklı kanın alt bölgelerde yoğunlaşması sonucunda burada kan toplanmamış."

"İnsan her olaydan kendine bir cinayet çıkarabilir," diye huysuzca yorum yaptı Behnke saatine bakarken.

"Tişörtünün üzerinde kan lekeleri var," doktor dikkatinin dağılmasına izin vermiyordu. "Bunların bir başkasının kanı olması muhtemel çünkü cesette akmış bir kan göremiyorum."

Pia düşünceli bir biçimde başını salladı. Alanda izler aramakta olan bir memur onlara seslenerek el kol hareketleri yaptı. Pia ve Behnke dikleşen alanı çıktılar. Yerler güneşten kurumuş ve taş gibi sertleşmişti ve sarı renkteki çimenler üzerinde ayak veya tekerlek izleri görülmeyecek kadar kısa kesilmişti.

"Orada." Memur eliyle bir yeri işaret etti. "Bir cep telefonu."

Pia eğildi ve eldivenli sağ eliyle cep telefonunu kaldırdı. Özellikle gençlerde çok rağbet gören gümüş renkte Motorola marka bir telefondur. Arka kapağıyla birlikte pili ve sim kartı da yoktu. Telefon uzun süredir buradaymış gibi görünmüyordu. Pia memurlardan diğer parçaları aramalarını rica etti ve düşünceli bir biçimde etrafa bakındı. Yürüyüşe çıkmış birkaç kişi polis arabalarının yanında durmuş ve meraklı bakışlarla olan biteni anlamaya çalışıyorlardı. Pia, Bodenstein'ı arayıp durumu anlattı.

"Bunun bir intihar olup olmadığından henüz tam emin değiliz," diyerek meslektaşını da kendi şüpheli düşüncesine dâhil etti. "Birkaç pürüz var."

Behnke gözlerini devirdi ve tekrar kulübeye doğru gitti.

"İçgüdülerinizi dinleyin," diye önerdi Bodenstein. "Bana ihtiyacınız var mı?"

"Jonas'ın ailesine oğullarının ölümünü bildirmem gerek." Pia sesini alçalttı. "Bunu yalnız başıma yapmayı sevmiyorum, hele Behnke'yle birlikteyken."

“Gelip beni alın,” dedi Bodenstein. “Evdeyim.”

Pia cep telefonunun kapattı ve kulübeye döndü.

“Ne diyorsunuz Doktor Bey?” diyerek doktora döndü.

“İntihara benziyor,” diye cevap verdi doktor. “Ancak emin değilim.”

“O halde savcıyı arıyorum,” dedi Pia. “Gencin otopsisinin yapılmasını istiyorum. Siz ne dersiniz Bay Behnke?”

“Ben kimim ki sizin fikirlerinize karşı geleyim?” diye cevapladı Behnke abartılı bir mütevazılıkla. “Adli tıp konusundaki onca yıllık tecrübeleriniz sayesinde her şeyi doğru tahmin ediyorsunuzdur zaten.”

Pia ona baktı. Artık bu kadarı da fazlaydı.

“Bir nedeni var mı?” diye sordu Pia.

“Neyin bir nedeni var mı?” diye cevapladı Behnke.

“Bana karşı olan tutumunuzun. Size hiç hakaret ettim mi? Sizi kırdım veya kızdırdım mı? Sizden başka kimseyle bir problemim yok, bir tek sizinle sorun yaşıyorum.”

“Ne demeye çalıştığınızı anlamadım.” Behnke inatla güneş gözlüğünü çıkarmıyordu.

“Biz bir takımız,” diye cevapladı Pia. “Birlikte çalışmalıyız. Birbirimize karşı değil. İyi anlaşmamız benim için önemli.”

“Öyle mi?” diye karşılık verdi Behnke ve başka bir söz söylemeden arabasına gitti. Pia öfkenin içinde kaynadığını hissetti. Kendini çok aptal hissediyordu.

“Ukala pislik,” dedi onun da duyabileceği bir sesle. Neredeyse adamın durup kendisine karşılık vermesini diledi ancak Behnke bu dileğini yerine getirmedi.

Königstein’da Johannis Ormanı’nın bulunduğu bölge eskiden beri hep zengin ve soylu bir yaşam alanı olmuştur. İlk jene-

rasyondan ev sahipleri altmışlı ve yetmişli yıllardan kalma villalarını ve evlerini Frankfurt şehrinde yaşayan genç avukat ve yatırımcılara satmışlardı. Yeni sahipleri de ya onları yeni evler yaptırmak üzere yıkmışlar ya da tamamıyla yepyeni bir şekilde restore etmişlerdi. Rotkehlchen Yolu'na doğru giderken Pia ve Bodenstein üç adet inşaat sahasından geçmişlerdi, cadde-ler yamalar ve çukurlarla doluydu. Yüksek duvarların ardında oturan kişilerin bir litre benzinin kaç para olduğu konusunda hiç endişeleri olmayan insanlar oldukları belliydi. Yol kenarlarında park etmiş arabaların arasında en az iki yüz beygir gücüne sahip olmayanı bulmak zordu. Carsten Bock'un villası ise çevredeki en gösterişli villaları bile gölgede bırakacak kadar ihtişamlıydı. Pia, Nissan marka arabasını açık duran yüksek çelik giriş kapısından geçirdi. Girişin sağında ve solunda park yerine benzeyen ve bahçeye doğru giden alanlarda çok sayıda araba park etmişti.

"Hoş ev," dedi Pia evi görünce. "Ev" sözcüğü karşılarındaki binayı tanımlamakta kesinlikle yetersiz kalıyordu. Karşılarında tüm ihtişamıyla açık renk kum taşından yapılmış Normandiya stilinde sivri çatılı, kuleli ve yüksek pencereci bir şato duruyordu. Ön çatısı masif ağır sütunlarla taşınan koyu yeşil büyük ev kapısına altı adet basamakla çıkılıyordu. Pia, Ostermann'ın Doktor Bock'un işleri hakkında bulmuş olduğu bilgileri anımsadı. Bock Holding dünya çapında işler yapan büyük grup şirketlerinden oluşan bir kuruluştı. Tüm bunlar inşaat sektöründeki patentleriyle büyük paralar kazanmış olan Carsten Bock'un babası tarafından başlatılmıştı. Denetim yönetimi başkanı olan Heinrich van den Berg haziranın başında sürpriz bir biçimde görevinden istifa etmişti.

Bahçeden bulundukları yere doğru kahkahalar eşliğinde futbol yorumcusunun sesi ve mangalda pişen etin kokusu geliyordu.

“Parti veriyorlar,” dedi Pia rahatsız olmuş bir halde. “Sanırım oraya girmek istemiyorum.”

“Benim de yapabilecek daha iyi şeylerim var ona bakarsanız,” dedi Bodenstein meslektaşına. Pirinçten dökülmüş ağır kapı tokmağıyla kapıyı çaldı. Cevap yoktu.

“Maç seyrediyorlar.” Pia bugün cesedi buldukları sırada olay yerine gelen memurlardan onlarca kez saat dörtte Almanya-Ekvador maçının oynanacağını duymuştu. “Şurada zil de var.”

Bodenstein düğmeye bastı. Kısa bir süre sonra ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Kapıda bir kadın durmuş onları süzüyordu.

“Buyurun?”

Kadın tam da Pia’nın bu gibi bir şatoda karşılaşmayı bekleyeceği tarzda biriydi. Neredeyse kemikli denilebilecek kadar ince, düz göğüslü, saçları ve tırnakları bakımlı. Üzerinde yüksek yaz sıcaklığına rağmen bu çevrelerde sadelik göstergesi olan 34 beden kaşmir hırkalı bir takım, gerçek incilerden oluşan bir kolye ve özel tasarım bir kot pantolon vardı.

“Adım Bodenstein, bu da meslektaşım Bayan Kirchhoff. Hofheim Emniyeti’nden geliyoruz,” diye konuyu ele alarak kimliğini gösterdi Bodenstein. “Siz Bayan Bock musunuz?”

“Evet. Konu nedir?”

“Sizinle ve eşinizle görüşmemiz gerekiyor,” dedi Bodenstein. Kadın bir adım geri atarak onları geniş antreye aldı. Kapının yanında duran ve inanılmaz derecede büyük bir boyutta olan altın çerçeveli aynaya baktığında Pia, Bayan Bock gibi insanların yanında neden rahat edemediğini hatırladı. Onun ile Bayan Bock arasındaki fark, fark edilemeyecek gibi değildi. Kendisi kot pantolonu, 85C büyüklüğündeki göğsüyle doldurduğu tişörtü, sarı at kuyruğu saçları ve yüzündeki çilleriyle Bayan Bock’un yanında daha çok bir MTV sunucusu gibi görünüyordu. C&A

ile Armani kadar farklıydılar. Ev sahibesi onları büyük bir holden ve sonra yine büyük bir salondan geçirdi. Sonuna kadar açılmış pencereler büyük bir verandaya çıkıyordu. Bahçenin Rhein-Main bölgesine bakan büyüleyici bir manzarası vardı. Verandanın diğer tarafının sonuna doğru, masmavi parlayan havuzun arkasında yaklaşık otuz kişi rahat bambu koltuklara yayılmış, koca bir perdeye yansıtılan maçı seyrediyordu.

Onların geldiklerini gören bir adam şezlongdan kalkarak, verandanın diğer tarafına geçip salona geldi. Uzun boylu, kır saçlı ve kemikli bir yüzü olan Doktor Carsten Bock, Pia'nın onun sesini Pauly'nin telesekreterinde duyduğu anda gözünde canlandırdığı gibi bir tipti.

"Carsten, bu bey ve hanım emniyetten geliyorlarmış," dedi Bayan Bock.

"Öyle mi?" diye cevap verdi kocası çok etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Size nasıl yardımcı olabiliriz? Pek fazla vaktimiz yok da."

"Size kötü bir haberimiz var." Bodenstein adamın kendisinden kolayca kurtulmasına izin vermiyordu. Bayan Bock'un yüzü sertleşti. Gözleri korkuyla açıldı, tırnakları, ince göğsünde kavuşturulmuş kollarından göğsüne gömülüyordu.

"Jonas," diye fısıldadı kadın. "Aman Tanrım. Jo'nun başına bir şey geldi."

"Konu oğlumuz mu?" diye sordu Bock. "Jonas mı?"

"Evet." Bodenstein ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Size bunu söylemekten dolayı çok üzgünüm ama oğlunuz Jonas öldü."

Birkaç saniye boyunca bir şey olmadı. Ölü gencin anne ve babası Bodenstein'in yüzüne anlamayan, şok olmuş ve inanmayan gözlerle baktılar. Bodenstein bunu iyi bilirdi, her seferinde aynısı olurdu.

“Hayır,” diye fısıldadı Bayan Bock. “Bu doğru değil.”

Carsten Bock’un yüzü taşa dönmüştü ve kolunu eşinin omzuna atmak istedi ancak eşi elini ittirdi.

“Hayır!” diye bağırmaya başladı kadın. “Hayır! Hayır!”

Büyük ve sessiz bir çaresizlikle Bodenstein’a doğru atıldı ve onu yumruklamaya başladı, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Pia kadının bileklerini tuttu. Bunun üzerine kadın ağlayarak yere yığıldı. Yaklaşık on altı yaşlarında bir çocuk kapıda belirdi, koşarak kadının yanına geldi ve hemen dibinde dizlerinin üzerine çöktü.

“Anne!” diye bağırdı çocuk endişeyle. “Anne neyin var? Neler oluyor?”

“Ağabeyin ölmüş,” dedi babası, sesinde herhangi bir duygu yoktu. Dışarıdan stadyumda tezahürat yapan seyircilerin ve Alman Millî Takımı’nın oyununu öven yorumcusunun sesi geliyordu. Bockların misafirleri kötü bir şey olduğunu hissetmiş olmalıydı ki biri yayının sesini kapattı. Bir anda etraf sessizleşmişti. Bir tek iki büklüm bir şekilde yerde yatan, Jonas’ın annesinin hıçkırıkları duyuluyordu. Carsten Bock eğilerek karısının omzuna dokundu.

“Dokunma bana!” diye çığlık atan kadın elleriyle adama vurmaya başladı ve bir de tekme savurdu. Sonra da inleyerek kendini tekrar yere attı. Çocuk ise çaresizce kadının yanında duruyordu.

“Bir doktor çağıralım mı?” diye sordu Pia kısık bir sesle.

“Evde bir tane var,” diye cevapladı Bock. Bu sefer karısını omuzlarından tutup onu yerden kaldırdı ve bu sefer kadın karşı koyamadı ve adamdan destek alarak hole doğru yürümeye başladı. Her adımda kadının başı bir sağa bir sola yatıyordu ama inlemesi kesilmişti.

“Bizimle gelin,” dedi Bock hızla. “Sen de Benjamin.”

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar. Bu, son zamanlarda yaşadıkları en kötü durumdu. Pia verandaya çıktı. Misafirler yerlerinden kalkmışlardı ve endişeli gözlerle Pia'ya bakıyorlardı. Kimse tek bir söz etmiyordu ve arkalarındaki ekranda maç sessizce devam ediyordu.

"Parti sona erdi," dedi Pia ve tekrar içeriye döndü.

Bodenstein ve Pia yüksek oyma tavanlara kadar ulaşan cam kitaplıkların bulunduğu kütüphanede beklediler. Dakikalar sonra Carsten Bock odaya girdi ve kapıyı arkasından kapadı.

"Nasıl olmuş?" diye sordu olabildiğince sessiz bir tonla. Yüzü soluktu ama kendine hâkim bir hali vardı. Koltuğunun arkasına geçip ellerini koltuğun arkalığine koydu.

"Jonas'ı kayınpederinizin Schmiehbachtal'daki arsasında bulduk," dedi Pia. "Bugün sözlü sınavına girmemiş ve kız arkadaşına veda mektubunu andıran bir mesaj göndermiş. Bu nedenle arsaya gittik. Dün doğum gününü orada kutlamışlar."

"Size Jonas'ı neden... neden aramadığımızı söylemeliyim." Bock boğazını temizledi ve bir süre doğru sözcükleri düşündü. "Bir süre önce taşındı ve o zamandan beri... bir arkadaşında kalıyordu."

"Neden?" diye sordu Bodenstein.

"Anlaşmazlıklarımız vardı." Bock koltuğunun kolluk kenarına oturdu ve yüzünü ellerine gömdü.

"Peki... nasıl... o nasıl?.." diye sormaya çalıştı ve gözlerini tavana dikti.

"Asılmış bir halde bulundu. Ancak şu anda bunun kesinlikle bir intihar olduğunu tam olarak söyleyemeyiz," dedi Bodenstein. Adamın, oğlunun evden taşınmasıyla ilgili gizlediği bir şeyler olduğuna emin olsa da Bodenstein adama acıdı. Evladının ölümü bir anne ve babanın başına gelebilecek en kötü şeydi. Özellikle

de çocuğuyla arasında geçen son konuşmanın bir tartışma olması durumu daha da kötüleştiriyor olmalıydı.

“Ne demek bu?” diye sordu Bock.

“Onun öldürülmüş olması olasılığını da düşünmemiz gerekiyor,” dedi Bodenstein. “Bu yüzden de savcı otopsi raporu istedi.”

Carsten Bock eliyle yüzünü sildi.

“Şimdi ne olacak? Ben... ben... zorunda mı kalacağım, şey için...” konuşamıyordu.

“Hayır. Oğlunuzu kuşkusuz teşhis ettik,” dedi Bodenstein.

“Ancak önümüzdeki günlerde sizinle ve eşinizle bir kez daha konuşmamız gerekecek,” diye ekledi Pia.

“Neden?” Bock ona kızarmış gözlerle baktı. “Jonas öldü. Daha konuşacak ne var?”

“Eğer gerçekten bir suça kurban gittiye bunu yapanı yalamak bizim görevimiz,” diye cevapladı Pia. “Bunun için de Jonas hakkında bilgi sahibi olmamız gerekecek; arkadaşları ve tüm çevresi hakkında...”

“Ayrıca,” diye ekledi Bodenstein, “salı gecesi Hans-Ulrich Pauly adlı bir adam öldürüldü. Onun telesekreterinde sizin bir mesajınızı bulduk. Kayınpederinizi bu konuyla ilgili tutukladığımızı biliyorsunuzdur herhalde, kendisi ciddi bir şüpheli konumunda...”

“Siz... ne yaptınız?” diye sözünü kesti Bock şaşkınlıkla ve kollarını aşağıya indirdi. Pia adamın gözlerinin bir anlığına panik içinde alevlendiğini ama hemen tekrar söndüğünü fark etti.

“Bundan haberiniz yok muydu?” Bodenstein şaşırmişti. “Bay Zacharias’ı pazar günü tutukladık. Cinayetin yaşandığı sırada olay yerinde olmadığını kanıtlayacak bir tanığı yok. Üstelik olay yerinde de görülmüş, ki bunu da inkâr etmiyor.”

Carsten Bock hızla doğruldu ve pencere gidip dışarıya baktı.

"Lütfen şimdi gidin," dedi arkasını bile dönmeden. "Tüm bunları sindirmem gerekiyor."

"Kayınpederinin durumunu gerçekten bilmediğine inanıyor musunuz?" diye sordu Pia, Kelkheim'a doğru yola çıktıklarında.

"Bu biraz tuhaf doğrusu," dedi Bodenstein düşünceli bir halde. "Ama Zacharias'ın eşi belki de utancından kendi kızına bile henüz bir şey söylememiştir."

"Veya Bayan Bock eşine söylememiştir," diye tahminde bulundu Pia. "İkisinin arası pek iyi gibi değildi sanki. Onu nasıl ittiğini gördünüz mü?"

"Evet, gördüm."

"Bock da ona Zacharias'tan bahsettiğinizde tuhaf bir tepki verdi."

"Daha on dakika önce oğlunun öldüğünü öğrendi," diye sesli düşündü Bodenstein. "Böyle bir durumda insanlar pek mantıklı davranamayabilir."

"Hayır," diye itiraz etti Pia. "Bence hiç de mantıksız davranmıyordu. Ama Zacharias'tan bahsettiğinizde gerçekten de korkmuş gibi bir hali vardı. Halbuki..."

Pia'nın cep telefonu titredi. "Efendim, ben Kirchhoff," diye cevap verdi.

"Direksiyon başında cep telefonuyla konuşmak. Otuz avro cezası var," diye homurdandı Bodenstein ve Pia ona doğru suratını ekşitti.

"Burada seni Matthias Schwarz diye biri bekliyor. Onu çağırmissın."

Pia çiftçinin oğlunu tamamen unutmuştu. Ostermann'a birkaç dakika içinde orada olacaklarını söyledi.

“Ha, ama ben sizi daha eve bırakacaktım şef,” dedi Pia birdenbire, bu durum daha yeni aklına gelmişti.

“Gerek yok,” dedi Bodenstein. “Sizinle geliyorum. Şüphelilerimizde durum nedir?”

Pia, Kızıl Değirmen Yolu tarafına doğru giden çıkışta hızı altmışa indirdi, Hornau’ya ve B8’e giden çıkışı geçtikten sonra tekrar hızlandı. Pia şefine Behnke’nin Kathrin Fachinger’le birlikte yürüttüğü sorguların sonuçları ile dün Yeşillik Bistro’ya yaptığı ziyareti anlattı. Behnke’yle yaşadığı sorunlardan ise hiç bahsetmedi.

Matthias Schwarz iri yarı, tıknaz biriydi. Yüzü neredeyse yusuvarlak ve yengeç gibi kırmızıydı. Bakışları irite olmuş ve huzursuzdu. Pia onu oturmaya davet etti, ses kayıt cihazının kayıta olacağını belirttikten sonra Matthias’a kişisel bilgilerini söyllettirdi. Matthias Schwarz, 26 yaşında, fayansçı, şu anda işsiz ve ailesinin yanında Rohrwiesen Yolu’nda ikamet etmekte. Matthias’ın huzursuzluğu her halinden belliydi. Pia onu inceleyen bakışlarla süzdü.

“Komşunuz Bayan Schmitt ile ilişkiniz nasıl?” diye sordu lafı dolandırmadan. Schwarz yutkundu, âdemelması hızla yukarı aşağıya hareket ediyordu.

“Ne... ne demek istiyorsunuz?”

“Anneniz, Bayan Schmitt’in sizden faydalandığını söyledi. Bu doğru mu?”

Schwarz, saç diplerine kadar ağır biçimde kızardı.

“Hayır, bu doğru değil.” Başını salladı. “Ona ara sıra bahçe işlerinde yardım ediyordum, o kadar.”

“Hımm.” Pia elindeki dosyada bir şeyleri arıyormuş gibi karıştırdı. “Birkaç sabıka kaydınız var. Darp, tehdit, bir darp daha ama bu sonuncusu biraz tehlikeli saldırıymış.”

Schwarz sanki bu sabıkalarından gurur duyuyormuş gibi aptal ve mahcup bir ifadeyle sırıttı.

“Bayan Esther Schmitt’le en son ne zaman görüştünüz veya konuştunuz?”

“Cumartesi günü.” Başını kaşıdı. Pia’nın nereye varmak istediğini anlamıyor gibiydi.

“Cumartesi günü saat tam olarak kaçta?”

Schwarz düşündü.

“Bayan Schmitt size ne söylemeniz gerektiğini tek tek tembihledi, öyle değil mi?” diye sordu Pia bir süre sonra. Genç adam ona bakarken gözlerinden vicdan azabı okunuyordu.

“Pauly henüz yeni ölmüşken ona gittiğimin duyulması hoş olmaz diye düşünmüştü,” diye itiraf etti sonunda. Bu konuda zeki Bayan Schmitt gayet de haklıydı. Hoş görünmüyordu. Ancak özellikle de yaşlı olması gereken bir dönemde hâlâ başkalarının ne düşüneceğini düşünmüş olması daha da tuhaftı. Pia’nın kafasında bir düşünce belirdi. Belki de Pauly cinayetinde yanlış bir izi takip ediyorlardı. Belki de artık sevilmeyen sevgilinin anlık ölümü, planlı bir biçimde Esther’in ona bu kadar sadık komşu çocuğunun ellerinden olmuştu. Bir anda Pia, Bayan Schmitt hakkında hiçbir şey bilmediklerini fark etti. O hem Yeşillik Bistro’nun hem de bu işletmenin içinde bulunduğu evin sahibiydi ancak mal varlığı hakkında ne biliyorlardı? Bayan Schmitt’in yas tutması pek de uzun sürmemişti ne de olsa.

“Bayan Schmitt sizden bir şey istediği zaman istediklerini yapıyordunuz, değil mi?” diye sordu Pia. Schwarz başıyla onayladı ve sonra da kayıt cihazını hatırladı. “Evet,” dedi. “Her zaman.”

“Karşılık olarak size ne veriyordu?”

Matthias Schwarz, Pia’ya anlayışsız bir bakış attı.

“Neyin karşılığı olarak ne?” diye sordu Matthias.

“Onun için bir şey hallettiğiniz zaman size para mı veriyordu?”

“H... hayır.”

“Ne veriyordu peki?” Pia sesinde bilerek alaycı bir ton kullanıyordu. “Sadece iyi bir komşuluk namına komşunuzun işlerini yapmadınız ya, yoksa öyle miydi?”

Pia, Matthias gibi aptal insanların, onlara kullanılmış veya kandırılmış olduklarını hissettirdiğin zaman oldukça hassas tepkiler verdiklerini tecrübelerinden dolayı biliyordu.

Sözlerinin Schwarz’ın beyninde istediği tepkiye neden olması için biraz daha zaman gerekiyordu, bu yüzden de Pia konuşmaya devam etti.

“Bay Schwarz,” dedi. “Yüzünüzdeki, ellerinizdeki ve alt kollarınızdaki yanıklarla ilgili elimde bir rapor var. Bu yanıklar kaynar sudan kaynaklanmamış. Cumayı cumartesiye bağlayan gece Bayan Schmitt’in evinde miydiniz?”

Genç adam tereddüt etti. Yüzündeki ifadeden Pia adamın âşık olduğu kadına karşı şüphelerinin oluşmaya başlamış olduğunu okuyabiliyordu.

“Esther bana karşı hep çok iyiydi,” diye cevapladı Pia’nın bir önceki sorusunu. “Ben onun için çalışmıyordum ki, sadece ara sıra ona yardımcı oluyordum. Bunun için bana para vermek zorunda değildi.”

“Anlıyorum,” dedi Pia gülümseyerek. “Yani siz tam bir hayırseversiniz.”

Sabıka kaydıyla gurur duyan bu genç adamın olmak istediği son şey buydu.

“Saçmalamayın!” diye atıldı, ıslak gözlerini Pia’ya doğru bir an kaldırıp tekrar aşağıya indirdi. “Ben... ben istiyordum ki...” Sustu.

“Siz Esther Schmitt’in bir gün ona âşık olduğunuzu anlayacağını umuyordunuz, haksız mıyım?”

Matthias’ın boynunda başlayan bir kızarıklık yüzüne doğru yükseliyordu. Hızlıca yutkunmaya başladı.

“Ama bu asla gerçekleşmedi, değil mi?” diye devam etti Pia. “Siz onun için pratik ve ucuz bir işçiydiniz sadece.” Pia, genç adamın yüz ifadesinden hassas bir noktaya değindiğini fark etti.

“Bana cumartesi gecesini anlatın,” diye talep etti Pia. “Esther Schmitt’eydiniz. Onunla yattınız mı?”

Matthias sanki her an patlayacakmış gibi bir izlenim veriyordu. Avuçlarını kot pantolonuna sürttü.

“Hayır,” diye geveledi. “Yapamayacağını söyledi. Pauly daha yeni ölmüşken yapamazmış. Daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve yavaşça ilerlememiz gerektiğini.”

“Sizi oyaladı yani.” Pia kaşlarını kaldırdı. “Ve siz de bunu kabul ettiniz?”

Schwarz buna cevap vermedi. İçinde çaresizlik, anlaşılmazlık, şüphe ve öfke kaynıyordu. Âşık olduğu komşusuna karşı olan koşulsuz bağlılığı çözülüyordu.

“Beni akşam saat on bir gibi aradı,” dedi bastırılmış bir tonla. “Onu bistrodan almamı istedi. Ağlıyordu. Onu eve getirdim, o zaman bana sarıldı ve yalnız başına kalmaktan korktuğunu söyleyerek kalmamı istedi. O yatağa yattı. Ben ise koltukta uymak zorundaydım.”

Sustu. Kendiyle savaş halindeydi.

“Uyuyamadım. Bir şekilde onu nasıl... yani onun belki de... düşünüyordum işte. Neyse, bir ara uyandı, gelip benim uyuyup

uyumadığıma baktı. Ben kımıldamadım. Sonra aşağıya indi. Bir an yangın kokusu aldım. Sonra yukarı geldi omuzlarımı silkeledi ve yangın çıktığını söyledi.”

Pia sabırla adamın devam etmesini bekledi.

“Bahçede durduğumuzda Esther çıldırmış gibiydi.”

Çünkü bir anda buzdolabındaki o değerli köpek maması kutusu aklına gelmişti. Bu yüzden de komşunun oğlunu yanan eve geri göndermişti. Schwarz’ın yanıkları bundandı. Sonra Esther onu evine göndermiş ve susmasını söylemişti.

“Köpekler ve diğer hayvanlar neredeydi?” diye sordu Pia.

Schwarz artık Esther Schmitt konusundaki umutsuz ve aptalca aşk sarhoşluğundan ayılmıştı. Yangından bir gün önce kolilerce kitabı ve giysiyi ve bir sürü bitkiyi bahçeden Yeşillik Bistro’ya taşıdığını anlattı. Sonra da köpekleri Esther’in bir kız arkadaşının Taunusstein’daki köpek pansiyonuna götürmüştü.

Tüm bunların ışığında konu gayet açıktı: Yangını bizzat Esther Schmitt’in kendisi planlamıştı.

“Son bir soru daha,” dedi Pia adam susunca. “Pauly’nin öldürüldüğü salı gecesi neredeydiniz?”

Schwarz uyuşmuş gibi önüne bakıyordu ve kafasını ancak Pia soruyu ikinci defa sorduğunda kaldırdı.

Pia âşık olduğu kadın hakkındaki gerçeklerin onu nasıl kışkırdığını görebiliyordu.

“Maç seyrediyordum,” dedi sonunda düz bir ses tonuyla.

21 Haziran 2006, arşamba

Pia kendine ait olan Birkenhof çiftliğinin büyük kapısının önünde durduğunda saat gece üçü biraz geçiyordu. O ve Ostermann gecenin yarısına kadar Pauly'nin dizüstü bilgisayarındaki sabit diski araştırmakla geçirmiş fakat Pauly'nin herhangi birine karşı elinde kanıtları olduğuna dair bir ize rastlayamamışlardı. Gerçekten de sadece boş tehditler mi savurmuştu? Pia motoru halen çalışan arabasından indi ve kapıyı açmak üzere hamle yaptığı anda kalbi birdenbire hızla atmaya başladı. Kapı kilitli değildi.

“Bu da ne?” diye mırıldandı kendi kendine. Kapıyı kilitlemeyi asla unutmazdı çünkü özellikle yaz aylarında Unterliederbach'tan Zeilsheim'a uzanan ve A66 otobanına paralel ilerleyen bu yol üzerinde çok fazla gidip gelen oluyordu. Akşamüzerleri bu yol koşuya çıkanlar, yürüyüş yapanlar, patenciler, bisikletçiler ve komşu çiftliğin müşterileriyle dolup taşıyordu. Pia öne eğilerek arabasının farlarının ışığında kilide baktı. Kilit sağlamdı. Bu gece daha önce hızlıca gelip atlara yem verdikten sonra tekrar çıktığında kapıyı kilitlemeyecek kadar dalgınlığa kapılmış olabilir miydi? Huzursuz bir halde arabasına binip çiftliğine doğru sürdü. Tekrar inerek arkasından büyük kapıyı kilitledi. Ahırın önündeki ışığın düğmesine bastı ve atlarına baktı. Atları uykulu gözlerle gözlerini kırptırıyor, tayları da samanların üzerinde yatıyorlardı. Her şey yolundaydı.

Pia biraz sakinleşti. Ilık bir yaz gecesi idi ve havada ahır binasının kenarında bulunan leylakların ve güllerin kokusu asılıydı. Evinin önünde ise ikinci şoku yaşadı. Evin kapısı sonuna kadar açık duruyordu. Eğer Henning gelmiş olsaydı onu arardı, ayrıca o kapı kilitleme konusunda aşırı dikkatliydi. Yakınlarda bulunan otobanda o kadar az bir araç trafiği vardı ki Pia kendi kalp atışlarının yankılarını kulaklarında duyabiliyordu. Arabasına geri döndü, motoru çalıştırdı ve farları yaktı. Sonra 110'u çevirip birkaç saniye bekledi ve nihayet hattın diğer ucundaki polis memuru cevap verdi.

"Birini buraya gönderebilir misiniz?" diye rica etti Pia olanları kısaca anlattıktan sonra.

"Tabii, hemen birini yönlendiriyoruz. Tek başınıza eve girmeyin."

"Emin olun girmem. Burada kahramanlık yapacak değilim." Pia cep telefonunun kapağını kapadı ve tekrar arabayı, gelecek olan polisler için açmak üzere çiftliğin ana giriş kapısına sürdü. Hızla atan kalbi ve terli ellerinde tuttuğu Sig Sauer marka silahıyla birkaç dakika içinde gelmesi gereken devriye aracını bekledi.

Pia her odanın ışığının tek tek açılışını dışarıdan seyretti, her ışıpta kalp atışları normal frekansa kavuşuyordu. Kısa bir süre sonra gelmiş olan iki üniformalı polisten biri evin kapısında belirmiş, ona el sallıyordu.

"Burada kimse yok," dedi memur, silahını yerine takarken. "Bir şeylerin eksik olup olmadığına bir de siz bakın."

Pia tek tek bütün odaları gezdi. Her şey bıraktığı gibi yerli yerinde duruyor gibi görünüyordu.

"Böyle bir yerde yapayalnız yaşamak bir kadına göre değil zaten," dedi diğer memur.

“Tavsiyeniz nedir peki?” Pia mutfak sandalyelerinden birine oturdu. Bütün bedeni hâlâ titriyordu. “Gidip kendime herhangi bir adam mı bulayım?”

“Hemen bir adam bulmanıza gerek yok,” diyen memur sıırttı. “İlk başta bir köpek de yeterli olurdu. Burada çok yeriniz var nasıl olsa. Şimdi gidip uyuyun. Biz dışarıda olacağız. Vardiyamız saat altıda bitiyor, eğer o zamana kadar bir yerlerde bir şey olmazsa burada kalırız.”

Büyük bir minnet duygusu eşliğinde Pia memurların çıkmasını bekledi ve tüm ışıkları söndürdükten sonra soyunup yatağa yattı. Gözünü bile kırpamayacağını düşünmüş olmasına rağmen birkaç dakika içerisinde derin bir uykuya dalmıştı bile.

Öğleye doğru adli tıptan otopsinin ön sonuçları gelmişti. Jonas ölmeden önce kavga etmişti çünkü ellerinde ve kollarında savunma yaraları, ağzında ve dişlerinin arasında ise insan eti izlerine rastlanmıştı. Jonas Bock kalbe giden atardamarların kapanması ve beyne artık kan gitmemesi nedeniyle ölmüştü. Yani asılarak. Ancak bunu kendisinin mi yaptığı yoksa bir başkası tarafından mı yapıldığını otopsiyi yapmış olan Profesör Kronlage dahi söyleyemiyordu. Ancak tuhaf olan şuydu ki gencin ağzından alınan insana ait et örneklerindeki ve tişörtündeki kan izlerinin DNA analizi çocuğun kendi DNA’sıyla neredeyse bire bir uyuyordu.

“Laboratuvardan ip ve kancayla ilgili rapor geldi mi?” diye sordu Bodenstein. Başını kaldırdığında sabahlamış olan yüzlere baktı. Pia Kirchhoff ve Ostermann sabaha kadar bilgisayarın sabit diskinin içeriğini incelerken Behnke ise Alman Millî Takımı’nın zaferini kutlamıştı. Bir tek Kathrin Fachinger uykusunu almış ve dinlenmiş görünüyordu.

“Evet.” Ostermann sabah laboratuvarından gelmiş olan faksları karıştırdı. “Bir saniye... burada... cesedin asılı olduğu kancanın üzerinde sürtme ve naylon ipten aşınma izi bulmuşlar.”

“Bu onun oraya çekilmiş olduğunu gösterebilir,” diye tahminde bulundu Bodenstein. “Ama o sırada hâlâ yaşıyor olmalıydı çünkü ölüm nedeni asılmaydı.”

“Belki de kendi yapmıştır ve ip zamanla aşağıya inmiştir,” dedi Behnke. Pia bastırıldığı bir esneme ile olay yeri inceleme ekibinin olay yerinde çekmiş olduğu fotoğraflara baktı. Bir anda durdu.

“Şuna bir bakın!” dedi ve cesedin arka çarprazdan çekilmiş bir fotoğrafını havaya tuttu. “Dikkatinizi çeken bir şey var mı?”

Diğerleri fotoğrafa dikkatlice baktılar. “Ne demek istiyorsun?” dedi Kathrin Fachinger.

“Düşün ki, kendini öldürmek istiyorsun ve boynunu bir ilmekten geçiriyorsun.” Pia bir anda ayılmıştı. “Bunu nasıl yaparsın? ”

Kathrin Fachinger hayalî bir ilmeği boynundan geçirir gibi yaptı ve omuzlarına düşen saçlarını alarak onları yana çekti. “Dur!” diye seslendi Pia. Herkes ona şaşkınca ve anlamayan bakışlarla baktı.

“Fotoğrafa bakın,” dedi Pia heyecanla. “Saçları ipin altına sıkışmış! Kendisini assaydı o da Kathrin’in biraz önce yaptığı gibi saçlarını ilmeğin içinden kurtarırdı.”

Bodenstein, Pia’ya takdirle gülümsedi.

“Bu, yabancı birinin müdahalesini gösteren bir iz olabilir,” dedi Bodenstein.

“Adamın kanında 2,5 promil alkol vardı,” diye itiraz etti Behnke. “O durumda saçları hiç umurunda olmamıştır!”

“Sanmıyorum,” diyen Pia başını salladı. “Bu, uzun saçlı insanlarda bir reflekstir.”

“Bu, Jonas’ın bir cinayete kurban gittiğini gösterir,” dedi Kathrin düşünceli bir şekilde.

“Aynen,” diyen Pia meslektaşını onayladı.

“Ve ölmeden hemen önce de katilini ısırdı,” diye tespit etti Bodenstein.

“O halde Jonas’ın katilinde bir ısırık izi olmalı.” Bodenstein’in da bunun bir cinayet kanıtı olduğunu kabul etmesi üzerine Behnke de artık onların tarafına geçmişti. “Partiye giden herkesle görüşmemiz gerek. Ayrıca hepsinden de tükürük örneği almalıyız.”

“Evet, bu iyi bir fikir.” Bodenstein başıyla onayladı. “Hepsini çağıralım.”

“Zacharias’ın arsasında bulunan SIM kartının da inceleme sonucu geldi,” dedi Ostermann. “Jonas’ın cep telefonuna ait.”

Jonas SIM kartında çok sayıda zil sesi, logo ve telefon numarası haricinde fotoğraflar da saklamıştı. Bu fotoğrafları Kılı çalışanları şimdi Ostermann’ın ekranından inceliyorlardı. Jonas’ın en sevdiği motif kız arkadaşı Svenja’nın güzel yüzüydü anlaşılan çünkü kızın neredeyse kırktan fazla fotoğrafı vardı.

“Tanrım, ne boktan şeylerin fotoğraflarını çekiyor bunlar,” diye yorum yaptı Behnke. “Arabalar, boş şişeler, gülen ve komik suratlar yapan birtakım gençler ve bir çeşit belgelerin bulanık çekimleri.”

“Bunu büyütebilir misin?” diye rica etti Pia. “Bu nedir acaba?”

Ostermann birkaç yere tıkladı, fotoğraflar büyümüş ancak kaliteleri daha da kötüleşmişti.

“Bana biraz zaman ver, onları okunacak hale bir şekilde getirebilirim.”

“Bakın!” Pia fotoğraflardan birini işaret etti. “Bu, Pauly. Svenja’nın ona nasıl hayranlıkla baktığına bakın! Ve şurada da... Bu da Lukas!”

Pia fotoğrafa daha yakından baktı. Svenja, Lukas’ın kollarına gömülmüş, Jo’nun kamerasına gülümsüyordu.

“Biraz genç belki ama hoşmuş.” Behnke alaycı alaycı sırıttı. “Onunla yalnız kalmak istediğinize şaşmamalı.”

Pia, Behnke’nin provokasyonlarına tepki vermedi.

“Bu çekilen son fotoğraf.” Ostermann ekrandaki fotoğrafı bir oraya bir buraya döndürüyordu. “Bu ne ki?”

“Onu yazdırsana,” diye teklif etti Pia. Birkaç saniye sonra fotoğraf yazıcıdan çıkmıştı.

“Ne düşünüyorsunuz şef?” Pia çıktıyı şefine uzattı.

“Hım,” Bodenstein düşündü. “Bu bir ultrasona benziyor. İçinde de bir fetus var gibi.”

“Bana da öyle geldi. Böyle bir fotoğrafın Jonas’ın cep telefonunda ne işi var?”

“Çok basit,” dedi Bodenstein. “Kız arkadaşı hamile.”

“İşte bu acayip olur.” Pia başını salladı. Ancak bu durum Svenja’nın bu kadar kötü görünmesini de açıklardı. Bazı hamilelerde mide bulantısı tüm gün sürebiliyordu.

“Cep telefonunda yaklaşık yüz adet kısa mesaj vardı,” dedi Pia. “Son mesajını Svenja’ya göndermiş. Saat 22.56’da. Bundan kısa bir süre sonra da ölmüş olmalı. Kronlage ölümün 22.30 ila 23.00 arasında gerçekleşmiş olduğunu düşünüyor.”

Pia arama kayıtlarının çıktılarını karıştırdı.

“Son aramalar saat 22.19 ve 22.23’te yapmış. İkisi de Svenja’ya. Saat 22.11’de ise son gelen aramaya cevap vermiş ancak arayanın numarası gizliymiş. Sonra dört arama daha gelmiş ama

onlara cevap vermemiş. Saat 00.22'den itibaren ise cep telefonu kapalıymış."

Bodenstein, Pia evrakları karıştırmaya devam ederken sabırla bekledi.

"Telefonun üzerinde sadece Jonas'ın parmak izleri bulunmuş," dedi ve ekledi. "Ve ortada bir cinayet için de bir neden yok. Peki cep telefonu neden ölümünün üzerinden geçen bir saat boyunca açıldı?"

Doktor Carsten Bock üzerinde siyah gömlek ve siyah pantolonla kapıyı açtı. Zaten kemikli olan yüzü daha da çökmüştü ve sabahlamış görünüyordu.

"Eşiniz nasıl?" diye merak etti Bodenstein, kabul salonundan geçip şatoya benzeyen villanın içerisindeki kütüphaneye doğru ilerlerlerken.

"Nasıl olsun ki? Sakinleştirici aldı," diye cevapladı Bock. "Annesi yanında."

Bodenstein ve Pia'nın kütüphaneye önden girmelerini bekledi, sonrasında kendisi de onları takip ederek içeri girdi ve kapıyı kapattı.

"Yeni bir haber var mı?"

"Oğlunuz bir başkası tarafından öldürülmüş," diyen Bodenstein başını salladı. "Katil cinayeti örtbas etmek için onu asmış olmalı."

"Peki şimdi ne yapacaksınız?" Bock'un sesi kısık çıkıyordu.

"Jonas'ı öldürme nedeni olan birini arıyoruz," dedi Pia. "Olay yerinin yakınında Jonas'ın cep telefonunu bulduk. Ancak rehberindeki isimler ve çekmiş olduğu fotoğraflardan bir şey anlayamadık. Bize yardımcı olabileceğinizi umuyoruz."

"Denerim."

Pia, Bock'un ifadelerini dikkatlice inceliyordu. Adamın bir şeyi onda şüphe uyandırıyor. Çocuğunu travmatik bir biçimde kaybetmiş bir ebeveyn gibi davranmıyordu. Doktor Carsten Bock şok yaşamaktan çok uzaktı ve soğukluğu ile duygusuzluğu Pia'yı ürpertiyordu. Pia çantasını açtı, Jonas'ın cep telefonundaki resimlerin birer kopyasını çıkarıp babaya uzattı. Doktor Bock resimlere hızlıca göz gezdirdi.

"Bu fotoğrafların çekildiği yerleri veya burada görünen kişileri biliyor musunuz?" diye sordu Pia.

"Bakın bu, oğlunuzun kız arkadaşı. Onu tanıyor olmalısınız, haksız mıyım?"

"Evet, elbette Svenja'yı tanıyorum," diye cevapladı Bock. "Ve şu da Lukas van den Berg. Bazıları bana tanıdık geliyor ama isimler konusunda size yardımcı olamam."

"Jonas'ın buradan taşındıktan sonra birlikte yaşamaya başladığı arkadaşının adını verebilir misiniz?"

Bock fotoğraflara baktı, bir fotoğrafı gösterip yüzünü buruşturdu.

"Bu. Tarek Fiedler." Pia resme baktı ve Esther Schmitt'i cumartesi sabahı kamyonetle almaya gelen, Asyalı bir tipi olan siyah uzun saçlı genci tanıdı. Ayrıca Pia onu aynı akşam Königstein Kalesi'nde de görmüştü.

"Oğlunuzla aranız pek iyi değildi, değil mi?" diye sordu Bodenstein. Bock duraksadı.

"Jonas son aylarda çok değişmişti." Eliyle çökmüş yüzünü sildi. "Eskiden spor yapmayı çok severdi. İyi bir tenisçiydi ve yelken yapmaya bayılırdı. Hafta sonları bisikletlerimizle turlamaya çıkardık. Ama Tarek'le tanıştıktan sonra bunların hiçbirleriyle ilgilenmez olmuştu. O günden sonra sadece bilgisayarının başında oturuyor ve para kazanmaktan bahsediyordu."

"Oğlunuzun arkadaşından hoşlanmıyor muydunuz?" diye sordu Pia. Bock bir anda gergin bir hal almıştı.

"Hayır." Fotoğrafları Pia'ya uzattı. "Onu ilk günden itibaren sevimsiz biri olarak gördüm. Jonas'ın arkadaş çevresi hep çok genişti ama birdenbire artık her şey sadece Tarek'in etrafında dönmeye başlamıştı. Tarek'in bizim şirkete bilgi işlem sorumlusu olarak başvurduğunu öğrendiğimde iyice şüphelendim."

"Neden?" diye sordu Pia.

"Bana Tarek'in asıl ilgilendiği şeyin oğlum olmadığını, onu asıl amacına ulaşmak için kullandığı bir araç olarak gördüğünü düşünüyordum." Bock kısa bir ara verdi. "Pozisyon için bir başkasını seçtik. O zaman Jonas, Tarek'i evimize getirdi. Personel alımlarıyla bir ilgim olmadığını anlamıyor ve onu işe almam için bana baskı kuruyordu."

"Ama siz bunu yapmadınız," diye tahmin yürüttü Pia.

Bock, Pia'yı süzdü. "Nelere dikkat edilmesi gerektiğini bilen bir insan kaynakları yöneticim var. Eğer Tarek'i istemediyse bunun için haklı nedenleri vardır. Biz kimseyi sadece oğlumun arkadaşı olduğu için işe almayız. Bunu Jonas ve Tarek'e de söyledim."

"Ve bunun üzerine de kavga ettiniz."

"O zaman değil, hayır. Ben başvuru belgelerini istedim ve Tarek'in bu pozisyon için uygun yetkinliklere sahip olmadığını gördüm. Ne üniversite mezunuydu ne de iş tecrübesi vardı. İlla işe ihtiyacı varsa ona çağrı merkezimizde veya inşaat alanlarımızda iş verebileceğimi söyledim. Ama bunu istemedi. Hatta küstahlaşıp beni tehdit bile etti."

"Öyle mi? Ne dedi?"

"Tam detayını hatırlamıyorum. Kırgındı ve gururunun incindiğini düşünüyordu. Kendisine açık ve net olarak evimde ona bir yer olmadığını söyledim."

“Buna Jonas nasıl tepki verdi?”

“Tıpkı arkadaşı Tarek’in ona örnek olduğu gibi.” Bock’un yüzü karardı. “Mantıksızlaştı, bağırıp çağırarak benimle artık görüşmek istemediğini, benim istediğim gibi mühendis veya işletmeci olmayacağını, biyolog olmaya karar verdiğini söyledi.”

“Ve o zaman da onu evden attınız,” diye yorum yaptı Pia. Doktor Carsten Bock ona baktı. Buz mavisi gözlerinde sıcaklıktan eser yoktu.

“Hayır,” diye cevap verdi. “Ben onu evden atmadım. O kendisi gitti.”

Jonas’ın odası evin ikinci katındaydı ve büyüklüğü neredeyse Pia’nın tüm evi kadardı. Geniş duvarda yaklaşık üç metreye altı metre büyüklüğünde bir resim asılıydı. Resimde Kelkheim ve Königstein’in bir panoraması vardı. Orman ve çayırlarından kırmızı bir çizgi dolanarak geçiyordu.

“Bu da ne?” Pia resmi tam görebilmek için bir adım geri çekildi.

“B8’in planlanan güzergâhının bir bilgisayar simülasyonu,” dedi kapı eşiğinde duran Bock.

“Bunu mühendisleriniz mi tasarladı?” Pia etkilenmişti. Evler, Kelkheim Manastır’ı, Königstein Kalesi, Bodenstein Kalesi, Bangert’te bulunan Dresden Bankası’nın eğitim binası gibi tüm detaylar doğruydı. Neredeyse bir fotoğraf gibiydi.

“Hayır.” Bock’un sesi acı doluydu. “Bunu oğlum yaptı. Benim için değil, B8 karşıtı yeni arkadaşları için.”

Eliyle yüzünü sildi. Bir an Pia bu adamın gerçekten de duygularına teslim olup gözyaşlarına boğulabileceğini düşündü ancak birkaç saniye sonra adam kendine yeniden hâkim olmuştu.

“Jonas’ın bilgisayarı nerede?” Bodenstein gencin çalışma masasını işaret etti. Masada bir LCD ekran ile bir zamanlar bilgisayarın takılı olduğu kablo öylece duruyordu.

“Taşındığında onu da yanına almıştır.”

Bodenstein masanın çekmecelerini açtı. Çok sayıda ıvır zıvır, okul kitapları, DVD kapları vardı; kayda değer bir şey yoktu. Çekmecelerden birkaç kitap çıkardı ve onları açtı. Bir kitaptan birkaç eski fotoğraf düştü. Hepsinde uzun sarı saçlı bir kız, bir adamla sarmaş dolaş poz vermişti. Biri ispirtolu kalemle yüzünü karaladığı için adam tanınamaz haldeydi.

“Bu fotoğrafları almamda bir sakınca yoktur umarım?” diye döndü Bodenstein, Doktor Bock’a. O ise sadece kaşlarını kaldırdı ve omuz silkti. O fotoğraflara bakmak bile istememişti.

“Svenja ile oğlunuz arasındaki ilişkiden razı mıydınız?” diye sordu Pia.

“O ciddi bir şey değildi.”

Pia ultrason fotoğrafını çıkarıp ölen gencin babasına uzattı.

“Bu fotoğraf Jonas’ın cep telefonunda kayıtlıydı. Svenja’nın hamile olduğunu düşünüyoruz.”

Bock fotoğrafa hızlı bir bakış atıp gözlerini başka yöne çevirdi. Yüzünde ifade yoktu ancak yanağında bir sinir oynuyordu.

“Çok teşekkürler Doktor Bock,” diye araya girdi Bodenstein. “Sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyoruz.”

“Neden bir anda bu kadar acele ettiniz?” diye sordu Pia, Bockların mülkünü terk edip arabaya bindikleri sırada. “Bu buz gibi insandan neredeyse insancıl duygular çıkarmak üzereydim.”

Bodenstein cebindeki fotoğrafları çıkarıp Pia’ya uzattı.

“Bunlar Jonas’ın okul kitaplarından birinin içindeydi,” dedi. “Hallerine bakılırsa genç adam bunlara çok sık bakıyormuş.”

“Kız Svenja olabilir.” Pia tek tek fotoğraflara baktı. “Ama adamın kim olduğu belli değil. Belki laboratuvarda kalemi silirebiliriz.”

“Ben de öyle umuyorum.”

“Doktor Bock çok korkunç bir adam,” dedi Pia. “Buz gibi!”

“Oğlunun, düşmanlarıyla birlik olması onu çok incitmiş olmalı,” diye cevap verdi Bodenstein.

“Pauly, Bock’a sataşmakla tehlikeli bir alana girdi.”

“Bock’un Pauly’den nefret etmesinin sebebi Conradi’ninkiyle aynıydı,” diye sesli düşündü Pia. “Oğlunu kendine karşı doldurdu. Hatta daha da fazlası. Jonas çok açık bir biçimde babasının düşmanlarının tarafını seçti.”

“Ama Bock birini at nalıyla başına vurarak öldürecek bir tip değil,” diye karşılık verdi Bodenstein.

“Belki de anlık bir öfkeyle olmuştur,” diye devam etti Pia. “Svenja onu gördü ve bunu da Jonas’a anlattı. O da babasını ihbar etmek istediği için ölmek zorunda kaldı. Bu durum cesette bulunan DNA’nın Jonas’inkine bu kadar yakın olmasını da açıklıyor. Katili babasıydı.”

Bodenstein meslektaşına eğlenceli bir gülümsemeye karşılık verdi.

“İki vaka da çözüldü. Bock’u seri katil olarak tutuklayalım ve kendimizi de ciddi bir iftira davasına hazırlayalım.” Bodenstein sırtıyordu.

“Ama olmayacak bir şey değil bu,” diye itiraz etti Pia.

“Bu kadar basit olduğunu sanmıyorum.”

“Yine de iki cinayet arasında bir bağlantı var,” dedi Pia. “Bundan eminim.”

“Pauly ve Jonas’ın çevresindeki insanların ortak kişiler olduğuna şüphe yok,” dedi Bodenstein. “Ancak katillerin yöntemleri

birbirlerinden çok farklıydı. Pauly içerisinde duygular olan anlık bir şiddetin kurbanıyken Jonas'ta bu durum başkaydı. Çocuk asıldı, yani kasıtlı olarak öldürüldü."

Kathrin Fachinger, Wiesbaden'de yapılan miras açıklamasından şaşkırtıcı bilgilerle dönmüştü. Pauly, Mareike Graf'ın sandığı gibi meteliksiz değildi. Mirasında Yeşillik Gıda Ltd. şirketinin kendisine ait olan hisselerinin yanı sıra yangında kül olan tüm kişisel eşyalarını Esther Schmitt'e bırakmıştı. Borsa hisse senetlerini ise kendi bilgisayar şirketlerini kurmaları için eşit bir şekilde Lukas van den Berg ile Jonas Bock arasında paylaştırmıştı. Vasiyetini yazdığı zaman bu hisselerin değerleri seksen üç bin avroyu bulmuştu. Ostermann, Pauly'nin üç adet hayat sigortası olduğunu ve her birinde de parayı alacak kişi olarak Esther Schmitt'in adının yazılı olduğunu öğrenmişti. Yaklaşık üç yüz bin avro sevgilisinin ölümü durumunda onu teselli edecekti. Her şeyin üzerine bir de yangın sigortası durumu vardı ki, yangın hasarı durumunda Pauly, Esther Schmitt ve ev sahibi Mareike Graf toplam yüz elli bin avro alacaklardı. Bu haber Jürgen Becht ile K10'daki diğer meslektaşlarına, Matthias Schwarz'ın ifadesinin yanı sıra, Esther Schmitt'i kundakçılık konusunda tutuklamaları için yeterli nedenleri sağlıyordu. Onu tutuklamak üzere Kelkheim'a doğru yola çıkmışlardı bile.

Sommer bahçe yapı şirketi eski ABD kampı olan Eschborn'da Mann Mobilya'nın hemen karşısındaki alanda bulunuyordu. Bodenstein, Zacharias'ın yanına hapishaneye gitmişti ve bu yüzden de Pia ve Behnke'den Tarek Fiedler'le görüşmelerini rica etmişti. Tarek tek başına ıslık çalarak bir kamyonu bağlı halde bulunan bitkileri yerleştirmekle meşguldü.

"Merhaba Bay Fiedler," dedi Pia. Tarek Fiedler yaptığı işi bırakıp onlara doğru döndü.

“Merhaba,” diye cevap verdi ve Pia ile Behnke’ye merakla karışık kuşku dolu gözlerle baktı. “Bir suç mu işledim?”

Belli ki polisler konusunda tecrübe sahibiydi. Yaklaşık yirmili yaşlarının başlarındaydı, dikkat çekici dolgun dudaklı yüzü ve koyu renk gözleri; kaslı, dövme kolları ve kulaklarındaki piercinglerle uyumlu değil gibiydi.

“Hayır, işlemediniz.” Pia kendini ve Behnke’yi tanıttı. “Konu arkadaşınız Jonas Bock.”

Tarek iş eldivenlerini çıkardı.

“Duydum,” dedi. “Kendini asmış.”

“Öyle mi? Kimden duydunuz?” diye sordu Pia.

“Bir arkadaş. Kötü haber çabuk yayılır.”

“Jonas’ın öldürülmüş olduğunu düşünüyoruz. Tıpkı Hans-Ulrich Pauly gibi.”

Bu haber nihayet genci şaşırtmış görünüyordu.

“Jo öldürüldü mü?” diye sordu endişeyle.

“Her şey bunu gösteriyor,” diye onayladı Pia. “Jo’nun kiminle kavgalı olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Kız arkadaşıyla kavgalıydı.” Tarek bu habere çok da aşırı etkilenmemiş gibi görünüyordu. “Daha fazlasını bilmiyorum. Sonra Esther’e de sinirliydi. Pazar günü neredeyse tek kelime bile konuşmadı ve pazartesi günü de canı sıkındı.”

“Lukas ve Jonas’ın kurmak istedikleri şu bilgisayar şirketi neydi?”

“Lukas, Jo ve *ben*,” diye düzeltti Tarek Fiedler. “Off Limits İnternet Hizmetleri Ltd.”

“Ha, bir limited demek... Peki ne iş yapacaktı bu şirket?”

“Şirketlerin internetteki yüzlerinin tasarımını,” dedi Tarek.

“Biz Şu anda kendi sunucusuna sahip bir sistem geliŐtiriyoruz. Bu sayede mŐŐteriler kendi web sitelerini  evrimiŐi bir Şekilde kendileri y netebilecekler.”

“Biz kim?” diye sordu Pia. “Siz de ortaklardan mısınız?”

Tarek Fiedler kaşlarını kaldırdı.

“Benim sadece geri zekâlı bir bahçıvan olduğumu dŐŐ n yorsunuz sanırım?” Sesine bir anda saldırgan bir ton yerleŐmiŐti. “Tabii. Gettodan çıkmış ve buradaki asil insanlar için bahçıvanlık yapan dövmeli, küpeli yarı Çinli biri geri zek lıdır nasıl olsa, değil mi?”

“Bunu söylemedim,” diye cevap verdi Pia soğuk bir tonla. “Ancak Bockların Şirketine bilgi işlem müdürü olabilmek için yeterli değildiniz.”

Bunu söyleyerek onu hassas noktasından yakalamıŐti. Genç adam önce Pia’ya baktı, sonra da hiç de neşeli olmayan bir biçimde güldü.

“Beni okutacak zengin bir babam yok,” dedi. “Almanya’da da her Şey için bir diploman olmak zorunda işte.”

“Okumak için zengin bir babaya ihtiyaç yok,” diye cevap verdi Pia. “BAf g” ne güne duruyor?”

Pia, Doktor Bock’tan hoŐlanmamasına rağmen onun Tarek’e karşı olan olumsuz dŐŐ ncelerini anlayabiliyordu. Tarek’in gözlerinde okunan hoş görme ifadesi nefrete d n Őm Őti. Pia genç adamı kışkırtma taktiğinin işe yaradığını hissediyordu. Tam o sırada o ana kadar susmuŐ olan Behnke söze girdi.

“Jonas’ı nereden tanıyordunuz?” diye sordu.

“Yeşillik’ten,” diye cevap verdi Tarek. “Sulzbach’taki hayvan barınağında çalıŐtıĐım sırada Esther’le tanıştım. Kendisi hayvan koruma derneğinin baŐkanıdır.”

* Alman devletinin  niversite öğrencilerine sağladığı burs ( . n.)

“Ha, yani hayvan barınağında da çalıştınız, öyle mi?” Pia şaşırmış gibi görünmeye çalışıyordu. “Sanırım bir yerde hiç uzun süre kalamıyorsunuz?”

Tarek ona kısa bir bakış attıktan sonra yeniden Behnke’ye döndü.

“Bu da ne demek oluyor? Bu kadın bana mı sataşiyor, nedir?”

Behnke kendisine sunulan bu fırsatı değerlendirmekte gecikmedi.

“Tamam artık Bayan Kirchhoff. Konuya dönelim,” dedi bir öğretmenin ukala öğrencisini azarlamasına benzer bir tavırla. Pia meslektaşına öfkeli bir bakış attı. Tarek Fiedler de bunu fark edip alaylı bir biçimde sırıttı.

“Pazar günü neden bilgisayarları götürdünüz?” diye sordu Behnke.

“Esther bizden kira istedi. Para ödemeye hiçbirimizin niyeti yoktu.”

“Kiradan vazgeçmesini sağlayamaz mıydınız?”

“Esther’le aram iyidir,” diye itiraf etti Tarek. “Ama iş konusunda çok katıdır.”

“Sanki onunla olan ilişkiniz iyi anlaşmaktan çok daha fazlasıymış gibi geldi bana halbuki,” dedi Pia bir daha sözünü kesmemesi için Behnke’ye sert bir bakış atarak. “Bu, Esther’in sevgilisi öldüğünden beri mi böyle?”

Tarek ona bakmaya bile tenezzül etmedi.

“Ulli yakın bir dostumdu,” diye cevapladı. “Ve şu anda yapayalnız kalmış Esther’le ilgilenmemin nedeni de bu.”

“Peki,” dedi Pia.

“Bu kadın bir şey mi ima ediyor?” diye sordu Tarek, Behnke’ye bakarak. “Böyle salakça sorular karşısında, arkadaşşıma zor zamanında destek olarak sanki bir suç işlemişim gibi hissediyorum.”

“Sinirlenmeyin,” dedi Behnke ve nazikçe gülümsedi. “Meslektaşım böyle demek istemedi.”

Şimdi öfkeli olma sırası Pia’ya geçmişti. Behnke ne yapıyordu böyle? Onu Tarek’e karşı bilerek mi bu duruma düşürüyordu, yoksa karşılarındaki genç adamın “iyi polis-kötü polis” oyununa kanacak kadar aptal olduğunu mu düşünüyordu?

“Lukas neden pazartesi gecesi Jonas’ın partisinde olmak yerine Yeşillik’teydi?” diye sordu Behnke. “O Jonas’ın en iyi arkadaşı değil miydi?”

Tarek kısa bir süre duraksadı.

“İkisi ciddi bir kavga etmişlerdi,” dedi sonunda. “Konunun ne olduğu hakkında bir fikrim yok.”

Behnke onun bu hiçbir şeyden haberi yokmuş numaralarına kanıyor olabilirdi ama Pia bunları yemiyordu. Tarek Fiedler arkadaşlarının neden kavga ettiğini elbette biliyordu. Tarek doğum günü partisinde olanları anlatarak Svenja’nın anlattıklarını doğruluyordu. Kız arkadaşıyla kavga ettikten sonra Jonas iyice sarhoş olmuştu ve Tarek saat 22.00 gibi partiyi terk etmişti.

“Jonas sizde yaşıyordu,” dedi Behnke. “Evden neden ayrıldı?”

“Pederi siktiriboktan bir herif olduğu için.” Tarek iğrenerek nefes verdi. “Jo onun durmadan hayatına müdahale etmesinden sıkılmıştı.”

“Bunda sizin de az payınız yok sararım,” dedi Pia. Tarek buna tepki vermedi. Pia’ya bakmıyor ve onu görmezden geliyordu.

“Jo için arkadaşları babasından daha önemliydi,” dedi Behnke’ye dönerek. “Ailen vardır; arkadaşlarını ise kendin seçersin.”

“Bu doğru bir söz,” diye onayladı Behnke. Pia gözlerini devirdi. Bu ikisi belli ki birbirlerini bulmuşlardı.

“Madem Jonas’ın bu kadar yakın arkadaşısınız, o halde bize neden Svenja’nın web sitesine o fotoğrafları yüklediğini

ve bu e-postaları insanlara gönderdiğini de anlatabilirsiniz herhalde?" Pia kendini kolay kolay ekarte ettirmiyordu. Tarek cevap vermek üzere ağzını açtı ancak sonra vazgeçip sadece omuz silkmekle yetindi.

"Kendisinin yapmadığını söyledi," dedi. "Ama kim yapmış olabilir ki başka?"

"Jonas ve Svenja'nın ayrılmasından çıkarı olan biri," dedi Pia. "Bu kim olabilir?"

"Bilmem," dedi Tarek. Belli ki sinirlerine hâkim olma konusunda tecrübeliydi çünkü arkadaşının ölümü üzerine bile kontrolünü kaybetmiyordu.

"Sizce Svenja, Jonas'ı aldatmış ve Jonas da bu yüzden intikam almak istemiş olabilir mi?"

"Mümkün. Svenja kaşarın teki." Tarek'in ses tonu aşağılayıcıydı. "İçki içtiğinde tam bir KS'ye dönüşür."

Behnke sırttı.

"KS?" diye sordu Pia. "Bu ne demek?"

Tarek alaycı bir biçimde ona baktı, gözlerinde hor görü vardı.

"Kolay sikilebilir," diye cevap verdi.

Norbert Zacharias yıkılmış bir haldeydi. Ancak Zacharias, bizzat kendisinin rica etmesi üzerine ayarlanan, özellikle avukatı olmadan yapmak istediği görüşme esnasında gözaltında olmaktan çok da şikâyetçi olmadığı izlenimi vermişti.

Bodenstein bu duruma şaşırmıştı çünkü o, Zacharias'ın cinayet şüphesiyle gözaltında bulunmanın o kadar önemseydiği namına çok büyük zarar vereceğini düşündüğünü sanıyordu. Hâkim, Zacharias'ın avukatının itirazlarını ve kefalet karşılığında serbest bırakılma talebini reddetmişti.

"Bu akşam konuyla ilgili bir açıklama gerçekleşecek," dedi Zacharias. "Yüz sinirli insana bu bilirkişi raporlarındaki rakamları nereden çıkardığımızı ve Königstein'daki sayım alanını bu rakamlara neden dâhil etmediğimizi açıklamak zorunda kalmaktım. Ve bunun için bir açıklamam yok."

"Ama bunun kasıtsız yapılmış bir hata olduğunu söylememiş miydiniz?" diye sordu Bodenstein.

"Kasıtsız mı?!" Zacharias burnundan soludu. "Bock Danışmanlık gibi bir şirketin böyle bir hata yapabileceğine gerçekten inanıyor musunuz? Sayım alanı unutulmadı, bilerek dâhil edilmedi çünkü oradan çıkacak sayılar planlara uymayacaktı."

Bodenstein mevzuyu anlamıştı. "Bu da Pauly'nin şüphelerinde haklı olduğunu gösterir."

Zacharias başıyla onaylayarak, "Kesinlikle," dedi.

"Bu sayıların bilirkişi raporlarına ve planlara ne gibi bir etkisi olurdu?" diye sordu Bodenstein.

Norbert Zacharias iç çekti. "Yıkıcı," diye itiraf etti. "Gerçek sayılar üzerinden yapılacak hesaplamalar ve öngörüler yolun yapılması gerektiğini savunan insanlar için olumsuz sonuçlar verirdi. Esasen bu yol için acil bir ihtiyaç bulunuyordu, özellikle de Königstein dönemecine hiç ihtiyaç yoktu."

"Anlıyorum," diyen Bodenstein iki büklüm sandalyesinde oturmuş olan adamı inceledi. "Bunu itiraf ederseniz ne olur?"

Zacharias omuzlarını silkti. "Hessen eyaletinin trafik ve ulaştırma bakanlığı doğru veriler üzerinden yeni bir bilirkişi raporu hazırlanmasını teklif etti bile. Bu sefer Bock Danışmanlık'la ilgisi olmayan yeni, bağımsız bir şirketle çalışacaklar. Korkarım artık bir yol planlaması söz konusu olmayacak."

"Bu sizin için ne anlama geliyor peki?"

"Ben danışmanlık sözleşmemi kaybederim." Bunun onun için çok da önemli olmadığıнын izlenimini veriyordu.

"Damadınız bu duruma ne diyor? Bunun o ve şirketi için sonuçları ne olur?"

Zacharias kafasını kaldırdı. Bakışları kararmıştı.

"Yol yapılmaz ise büyük bir ihaleyi kaybetmiş olur," dedi.
"Çok para kaybeder."

"Neden?" diye sordu Bodenstein. "Raporların parasını çoktan almıştır bile. Bu durumda sadece siparişi veren kurum para kaybetmiş olmaz mı?"

"O kadar basit değil," diye ekledi Zacharias. "Daha başka şeyler de buna bağlı. Ama bu konu şimdiden çok ileri gitti."

"Çok ileri gidip gitmediğini bilmiyorum," diyen Bodenstein öne doğru eğildi. "Torununuz bütün bunlardan nasıl haberdar oldu?"

Bir anda Zacharias'ın sönük gözlerinde paniğe kapılmış bir ifade oluştu ve doğruldu.

"Jonas mı? O neyi biliyormuş?"

"İşte bunu ben de bilmek isterim," dedi Bodenstein. "Bu çok önemli. Biz Pauly'nin bilgileri Jonas'tan aldığından şüpheleniyoruz. Pauly, Jonas'ın mentoruydu ve ikisi de çok iyi anlaşıyorlardı. Babasıyla olan ilişkisi ise pek de iyi sayılmazdı."

Zacharias önüne bakıyordu.

"Bay Zacharias," diye uyardı Bodenstein. "Lütfen cevap verin. Bunu öylesine sormuyorum. Torununuz pazartesi gecesi bir cinayete kurban gitti."

Bir anda Kelkheim şehrinin emekli inşaat dairesi başkanının yüzündeki tüm renk soldu.

"Jonas öldü mü?" diye fısıldadı metanetini kaybetmiş bir halde. "Bu olamaz."

“Ne yazık ki öyle,” dedi Bodenstein. “Arkadaşlarıyla bahçenizde doğum gününü kutlamıştı. Ertesi gün orada cesedini bulduk.”

“Tanrım, Jo!” diye fısıldadı Zacharias. “Jo, ben ne yaptım!”

Tüm bedeni titremeye başlamış ve gözlerine yaşlar dolmuştu. Zorlukla kendine hâkim oluyordu. Bodenstein adama böylesi eziyet etmenin acımasızlık olduğunu düşünüyor ve bundan rahatsızlık duyuyordu ama öğrenmek istediği önemli bilgilerin Zacharias’ın ağzından dökülmesi için son bir itelemeye daha ihtiyacı vardı, bunu hissedebiliyordu.

Sanderler, Bad Soden’de ellili yıllardan kalma, sarmaşıklarla bezenmiş eski tarzıyla Johannis Ormanı bölgesi ve Königstein gibi burada da hâkim olmaya başlamış zengin insanların modern saraylarının yanına çok da yakışmayan müstakil bir evde yaşıyorlardı. Garajın önüne arka koltuğunda bir çocuk koltuğu bulunan eski bir Passat park etmişti ve yanında da yan aynası kırılmış sapsarı bir mobilet duruyordu. Pia zile bastı. Evin içersinden melodik bir ses geldi ve kısa bir süre sonra kucağında küçük bir çocuk taşıyan genç bir kadın kapıyı açtı. Pia kendini tanıttikten sonra Antonia ve Svenja’yı sordu.

“Dışarıda, bahçedeler,” dedi Antonia’nın ablalarından biri olduğu belli olan genç kadın. “Lütfen içeri buyurun.”

“To-ni!” Küçük çocuk ellerini çırpı. “To-ni! To-ni!”

Pia çocuğa nezaketen gülümsedi ve genç kadının peşinden eve girdi. Pia küçük çocuklarla karşılaştığı zaman anaçlık duyguları salgılayan hormonlardan yoksun olduğunu uzun zaman önce fark etmişti.

“Siz ceset bulunduğunda hayvanat bahçesindeydiniz, değil mi? Babam sizden bahsetti.”

“Ce-set!” diye seslendi çocuk. “Ce-set! To-ni!”

Genelde insanların onun hakkında ne dedikleri Pia'nın çok umurunda olmazdı ancak bu özel durumda Doktor Sander'in onun hakkında kızlarına ne anlattığını bilmeyi çok isterdi.

"Babanız da evde mi?" Bunu sanki hiç umurunda değilmiş de, sırf laf olsun diye sormuş gibi söylemişti ancak onu rüyalarına kadar takip etmiş olan bu adam hakkında ne kadar çok şey merak ettiğine kendisi bile şaşırmıştı.

"Hayır" diye cevap verdi genç kadın. "Babam hayvanat bahçesinde."

Pia'yı evin içinden geçirerek kış bahçesine götürdü. Tüm evde huzur verici ve rahat bir dağınıklık mevcuttu. Çok da iyi durumda olmayan parke döşeli yerlere oyuncaklar saçılmıştı. Aşınmış deri koltukların üzerlerinde iki kedi uyuyor, bir beyaz kedi ise yemek odasının antika büfesinin üzerindeki akvaryumun önünde durmuş, balıkları seyrediyordu. Büyük mutfaktaki masanın üzeri öğle yemeğinden kalan kirli bulaşıklarla doluydu ve radyodan müzik sesi geliyordu.

"Ben ikisini de çağırayım," dedi genç kadın.

"Teşekkürler," diyen Pia başını sallayarak teşekkürünü vurguladı ve etrafa bakınmaya başladı. Egzotik bitkilerle bezenmiş kış bahçesi oldukça büyüktü ve rahat, koyu renk deri koltuklarla döşenmişti. Alçakta duran bir masanın üzerinde açık duran kitaplar ve dergilerin yanı sıra üzerine bir şeyler yazılmış bir not defteri ve bunların arasında da yarım şişe şarap ile boş bir kadeh vardı. Pia öne doğru eğilerek bazı kitapların başlıklarını okudu. Bunlar genelde zooloji üzerine yazılmış kitaplardı. Belli ki kış bahçesi Doktor Sander'in en sevdiği yerd. Pia kendini bir anda davetsiz bir misafir gibi hissetti ve Antonia'nın Svenja eşliğinde bahçeden geldiğini görünce rahatladı. Svenja bugün, düne kıyasla çok daha iyi görünmüyordu. Sivri, soluk yüzü porselen bir bebeğinki gibi ifadesizdi ve neredeyse abartılı de-

necek bir makyaj yapılmış büyük gözleri cam gibi donuktu. Pia koltuklardan birine oturdu, kızlar ise karşısındaki koltuğa oturdular. Pia cebinden ultrason fotoğrafını çıkarıp onlara uzattı. Svenja sadece hızlı bir bakış atmış, üzerinde çok durmamıştı ancak Antonia kaşlarını çattı.

“Sen hamile misin Svenja?” diye sordu Pia.

“Neden?” Genç kız şaşırılmış gibi görünmeye çalışıyordu.

“Bu fotoğraf Jonas’ın cep telefonunda kayıtlıydı.”

“Jo’nun cep telefonuna nasıl ulaştınız?” diye sordu genç kız kuşkucu bir tonla.

“Bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm,” dedi Pia olabildiğince dikkatli bir şekilde. “Ama Jonas öldü.”

Antonia yüksek sesle derin bir nefes çekti, Svenja ise Pia’ya hipnotize olmuş gibi bakakaldı.

“Tanrım,” diye fısıldadı. Gözleri dehşetle büyümüştü. “Bu benim suçum... ben eğer...” Cümlesini yarıda kesti ve kendisi de şok altında olmasına rağmen Antonia kolunu arkadaşının omzuna attı. Aslında Pia, Jonas’ın korkunç ölümünün detaylarını kızlara anlatmak istememişti ancak Svenja’nın sevgilisinin onun yüzünden intihar ettiğini düşünmesini de istemiyordu.

“Hayır, Svenja,” dedi bu yüzden. “Bu konuyla bir ilgin yok. Jonas intihar etmedi. O öldürüldü.”

Mutfaktan radyodaki DJ’in neşeli sesi geliyordu. Konu yine futboldu. Bu aralar pek başka bir konu yoktu zaten.

“Eve gitmem lazım.” Svenja ayağa kalktı. Zorlukla nefes alıyordu ve bir hayalet gibi görünüyordu. Antonia arkadaşını bileğinden yakaladı ancak Svenja onu şiddetle itip eve doğru koşmaya başladı.

Boğuk bir gürültüyle evin kapısı çarptı. Antonia, Pia’ya çaresizce baktı.

“Bırak gitsin,” dedi Pia. “Bu onun için çok kötü bir şok ve bunu hazmetmesi gerekiyor.”

Antonia koltuğa geri döndü ve oturdu. Bir süre yüzünü ellerine gömüp başını salladı. Bu korkunç haber onu da sarsmıştı.

“Svenja çok değişti,” dedi endişeli bir şekilde. “Eskiden birbirimizden sır saklamazdık ama şimdi...”

“Hamile, değil mi?” diye sordu Pia.

“Evet,” diye itiraf etti. “Geçen hafta doğum kontrol hapı almak için reçete yenilemeye gittiği jinekologdan öğrendi. ”

“Bu salı mı gitti?” diye sordu Pia.

Antonia şaşkın görünüyordu. “Bunu nereden anladınız?”

Biraz önce balıkları seyreden beyaz tüylü kedi kış bahçesine girmişti, Antonia’nın bacaklarına süründükten sonra kızın kucağına zıpladı. Kız parmaklarını hayvanın yumuşak tüylerine gömerek onu farkında olmadan okşamaya başladı.

“O akşam Pauly’ye gitmesinin bir nedeni olmalıydı,” diye cevapladı Pia. “Gerekçesi de bu olabilir. Kendisini teselli etmesini veya ona tavsiyede bulunmasını istemiştir.”

“Olabilir.” Antonia’nın sesi bir anda bu haber onun canını yakıyormuş gibi çıkmaya başlamıştı. “Ona gittiğini bana bile söylememişti. Ama Svenja, Pauly’ye deli oluyordu. Onu tanıdığından beri et yemeyi bırakmıştı, hatta arabalara bile çevre kirliliği yüzünden karşıydı. Tüm bunlar eskiden onun hiç umurunda olmazdı.”

“Jo ve Svenja cumartesi gecesi kalede neden kavga ettiler?”

“Bilmiyorum, bana anlatmadı.” Antonia en iyi arkadaşı ondan sır sakladığı için kırgındı.

“Jonas nasıl biriydi?” diye sordu Pia. “Onu sever miydin?”

Antonia bir süre düşündü. "Evet, aslında severdim," dedi. "Ama o da çok değişmişti. Her şey çok değişti, şeyden beri... Of, neyse."

"Neyden beri?" diye üsteledi Pia. Antonia ağlamaya başlamıştı ve daha fazla konuşamadı. Pia sabırla kızın tekrar kendini toplamasını bekledi.

"Svenja, Jonas'a hamile olduğunu söylediğinde Jonas nasıl tepki verdi?" diye sordu.

"Sarınm çok sinirlenmişti." Antonia gözyaşlarını sildi. "Svenja bu ultrason filmiyle birlikte bana geldi ve kafası çok karıştı. Sonra da bu fotoğrafı Jonas'a gönderdi. Jonas ona bir mesajla cevap verdi. Svenja onu okuduğunda gözyaşlarına boğuldu ve çıkıp gitti. Onu arayıp onunla konuşmak istiyordu."

"Belki de bunu en başta yapmalıydı," dedi Pia, mantıklı olanın bu olduğunu söylemeye çalışıyormuş gibi bir tonda söylemişti bu sözleri.

"Evet, belki de." Antonia omuzlarını silkti. " O akşam da aralarında büyük bir tartışma koptu. Sonra tekrar beni arayıp ağladı."

Beyaz kedi birdenbire başını kaldırıp kucağından atladığı sırada sustu. Doktor Christoph Sander ve Lukas kış bahçesine inen merdivenlerde belirdiklerinde Pia'nın kalbi bir an duracak gibi oldu. Kedi miyavlayarak ve ilgi bekleyerek Sander'in bacaklarına süründü. Antonia ayağa fırladı ve babasının kollarına gömüldü.

"Baba," diye hıçkırdı ve adama tutundu. "Jo ölmüş."

"Ne?" Lukas solmuş ve dehşet dolu bir ifadeyle Pia'ya bakıyordu. "Hayır! Bu doğru olamaz. Ölmedi, değil mi?"

“Ne yazık ki doğru,” diyen Pia ayağa kalktı ve yanlarına gitti. “Onu dün buldum.”

Norbert Zacharias beş dakika boyunca kendine hâkim olma savaşı vermişti; Bodenstein’in gözleri önünde bir anda yaşlanmış gibiydi.

“Olayın iç yüzünü çok geç fark ettim,” diye fısıldadı bir anda. “Beni gerçekten de yol planlama işleri ve prosedürleri hakkında bilgi sahibi olduğum için danışmanları olarak istediklerini düşünmüştüm. Ama niyetleri bu değildi. Gerçekte sadece bir günah keçisine ihtiyaçları vardı. Aynı zamanda...”

Gözlerini kapadı. Gözyaşlarıyla boğuşuyordu.

“Ben rüşvet almam,” diye çıkıştı. “Belki de sadece fazla safım.”

“O zamanlar konu neydi?” diye sordu Bodenstein.

“Kelkheim şehir bölgesinin inşaat planları.” Zacharias’ın sesi tondan yoksundu. “Yerel planlama ofisi Ruppertshain, Fischbach ve Münster’deki çiftlik bölgelerini arsalara dönüştürmüştü. O zaman Finke ve Schwarz, Münster’deki arsalarının seçilmiş bölgelerin biraz dışında kaldığını fark etti. Her ikisi de planlarını yapmışlardı ve arsalarını damadımın inşaat şirketine satacaklardı. Bu durum ise onlar için bir felaketti. Bana hakaret ettiler ve beni planları yanlış okumakla suçladılar ve Ruppertshain’in nereden çıktığını sordular. Kısacası planlama ofisinde değişiklik istemem için beni zorladılar. Bu tabii halkta da büyük tepkiye neden oldu. Ruppertshain’dakiler artık oradan sadece ince bir hattın geçeceğini ve sadece oraların arsaya dönüştürüleceğini öğrenince ayaklandılar. Ancak değiştirilmiş olan plan belediye yetkilileri tarafından da onaylandı; Funke, Schwarz ve Conradi şehir merkezindeki arsalarını damadıma yüksek bir para kar-

şılığında sattılar ve o da orada pahalı inşaatlara başladı. Muhalefet her şeyi tekrar kontrol etmek istedi, doğal olarak Bock Danışmanlık'la olan bağlantımı ortaya çıkardılar ve büyük bir skandal patlak verdi. Funke hakkımda soruşturma başlatılmadan önce sağlık nedenleriyle erken emekliliğimi istememi önerdi. Beni ortada bırakmayacağına söz verdi."

"Damadınızın şirketlerinin resmî ihalelerde her daim en düşük teklifleri vererek düzenli olarak inşaat işleri aldığı doğru mu?" diye sordu Bodenstein.

"Evet." Zacharias söylenenleri başıyla onayladı. "Bu doğru. Kelkheim ve çevresinde her ne yapılacaksa bunları neredeyse her seferinde damadımın şirketlerinden biri alıyor. Rakiplerinin vereceği teklifleri önceden öğrenmek için birilerine ödeme yapıyor."

"O halde Pauly'nin bir çeşit 'mafya'dan bahsetmesi çok da yanlış değilmiş," dedi Bodenstein.

"Hiç de yanlış değildi." Zacharias başını yorgun bir halde salladı. "Söylediği her şeyde haklıydı."

"Her şeyi doğru anladıysam Pauly'nin en çok damadınıza zararı dokunacaktı," diye özetledi Bodenstein. "Tabii ki planlanan güzergâh üzerinde ucuz arsa kapmış olanların da arsaları için para alamayacak olması hoş olmayacaktı ancak Doktor Bock sadece kazançlı bir iş kaçırmış olmayacaktı. Ama yine de... bu yol yapımının ihalesini alacağından nasıl bu kadar emindi? Buna Kelkheim ve Königstein belediyeleri karar vermiyor mu?"

"Hayır," dedi Zacharias. "Bunun kararını Hessen eyaletinin ulaştırma bakanlığı veriyor. Ancak damadımın buna karar verecek olan insanlarla olan ilişkileri kuvvetliydi. Onun eli Berlin'e kadar uzanıyor."

“Pauly bütün bunları nereden biliyor olabilirdi?” diye sordu Bodenstein. “Jonas’tan mı öğrenmişti?”

Zacharias her an gözyaşlarına boğulacakmış gibi yüzünü buruşturdu.

“Korkarım evet,” dedi neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle. “Geçenlerde Jonas ve arkadaşı Tarek bahçeme gelmişlerdi. Orada bana arada sırada yardım ederlerdi. Jonas’ın arkadaşı peyzaj bahçıvanı. O gün iyi değildim. Damadım eğer yalan rakamlar hakkında bir şey söyleyecek olursam bundan acı bir biçimde pişman olacağımı söyleyerek beni tehdit etmişti. Kızım boşanma durumunda hiçbir talepte bulunmayacağına dair evlilik anlaşması imzalamıştı ve bu işi sonuna kadar götürmezsem Carsten onu açlık ve sefaletle terk edeceğini söylemişti.”

“Yani size şantaj yaptı.” Bodenstein çok da şaşırmamıştı. Pia, Bock hakkındaki düşüncelerinde haklıydı.

“Evet,” dedi Zacharias. “O akşam çok içkiliydim ve bir ara Jonas ile arkadaşına her şeyi anlattım. Kendi damadımın beni kullanmış olduğunu ve her şeyin ortaya çıkması durumunda yine benim kurban edileceğimi fark ettiğimde büyük bir hayal kırıklığına uğramıştım.”

“Torununuzun tepkisi nasıl oldu?” diye merak etti Bodenstein.

“Öfkeden deliye döndü,” diye anımsadı Zacharias. “Babasından nefret eder. Bu konunun üzerine gideceğini bilmem gerekirdi. Jonas, Pauly’ye gerekli bilgileri ulaştırdı. Şimdi sadece Pauly değil, Jonas da öldü! Ve ben artık iki insanın ölümüne neden olmuş biri olarak yaşamak zorundayım!”

“Pauly veya Jonas’ın bu konu yüzünden öldürüldükleri henüz kanıtlanmadı,” diye adamı rahatlatmaya çalıştı Bodenstein. “Siz salı gecesi Pauly’ye neden gittiniz?”

“Onu destekleyeceğimi söylemek için gitmiştim,” dedi Zacharias yorgun bir tonla. “Ama onu aynı zamanda uyaracaktım da, daha sakın ilerlemesi gerektiğini söyleyecektim. Damadımın işlerini bozmak için rüşvet verdiği kişilere ulaşmamız gerekiyordu. Pauly’nin o çıkışı yüzünden bu artık mümkün değildi çünkü hepsi böylece uyarılmış oldu.”

“Pauly’yle konuştunuz mu?” diye sordu Bodenstein.

Zacharias başını sallayarak, “Hayır,” dedi. “Kızı görünce korktum. Resmî olarak Pauly’nin düşmanıydım. Onun yanında görülmek istemedim.”

Bodenstein, Zacharias’a baktı. Ona inanıyordu.

“Sizi bırakacağız,” dedi.

“Hayır,” diye cevap verdi adam hızlıca. Bu, Bodenstein’ı şaşırtmıştı. “Lütfen bırakmayın.”

“Efendim?”

“Burada güvendedeyim.” Zacharias başını eğdi. “Neden avukatım olmadan görüşmek istedim sanıyorsunuz?”

“Söyleyin,” dedi Bodenstein. “Ben de buna şaşırmıştım zaten.”

“Beni temsil edecek olan avukat damadım için çalışıyor.”

Sander kızının saçlarını okşarken huzursuz bakışları Pia’nın bakışlarıyla buluştu.

“Svenja biliyor mu?” diye sordu sessizce. Pia başını salladı. Lukas inleme ile hıçkırık arası bir ses çıkararak merdivenin basamağına oturup yüzünü kollarının arasına gömdü. Pia sağ elinden dirseğine kadar uzanan beyaz sargıyı fark etti. Antonia babasından kurtularak Lukas’ın yanına oturdu ve iki koluyla birden oğlana sarıldı. Genç adam yüzünü kızın yüzüne dayadı. Pia, Lukas’ın yüzünden akan gözyaşlarını gördü. Sander

iki basamağı da inerek kış bahçesine girdi. Terliydi, yorgun ve stresli görünüyordu.

"Bahçeye geçelim," dedi ve açık duran cam kapıdan dışarıya çıktı. Pia onu takip etti. Evin duvarının dibinde büyük saksılar içerisinde domatesler vardı. Tarhlardaki ortancalar ve çardak gülleri tatlı kokularını havaya salmışlardı.

"Ne boktan bir gün," dedi Sander. "Hastaneden geliyorum. Bir hecin devesi Lukas'a saldırdı ve oğlanın kolunu parçaladı, hem de bir çocuk grubunun gözlerinin önünde! Neyse ki yine de şanslıydı. Hayvan bakıcıları ile hayvan pedagogu yetişmemiş olsalardı çok daha kötüsü olabilirdi."

Pia, Lukas ve Antonia'nın sıkıca sarılmış bir halde basamaklarda oturup ölen arkadaşlarının yasını tuttukları kış bahçesine baktı. Sander veranda ile bahçe arasındaki alçak duvara oturdu.

"Jonas'a ne oldu?" diye sorarak Pia'ya baktı.

"Onu asılmış bir halde bulduk," dedi Pia. "Jonas'ın hasmını ısırdığı ciddi bir mücadele meydana gelmiş. Dişlerinin arasında insana ait doku bulduk."

Doktor Sander yüzünü buruşturdu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Svenja nasıl tepki verdi?"

"Kaçtı," diye cevap verdi Pia. "Perişan bir hali vardı."

"Evet, kızcağız allak bullak olmuş bir durumda," diye onayladı Sander. "Şu uğursuz Pauly'nin çevresine katıldığından beri tamamen değişti. Artık onun için gerçekten endişeleniyorum."

"Pek haksız da sayılmazsınız," diye karşılık verdi Pia ciddi bir ses tonuyla. "Yakın çevresinde bulunan iki kişi cinayete kurban gitti, üstelik kız, Pauly'nin öldürülmesinden hemen sonra da adamın evine gitmişti. Ne yazık ki benimle bunun hakkında konuşmayı reddediyor."

Sander iki elini birden kullanarak koyu renk kıvrıcık saçlarını arkaya tarayıp dirseklerini dizlerine dayadı.

“Ne yapayım?” dedi karamsar bir sesle. Pia’dan ziyade kendi kendine konuşuyor gibiydi. “Toni’ye arkadaşlarıyla görüşmesini yasaklayamam, bunu ne kadar istesem de yapamam. Çünkü o zaman onlarla gizliden gizliye buluşur ve bana yalan söylemeye başlar.”

Sander konuştuğu Pia da birdenbire aklının soruşturma haricinde başka şeylerle meşgul olduğunu fark etti. Christoph Sander’in varlığı kalbinin hızla çarpmasına neden oluyordu ve bu durum onu huzursuz ediyordu. Bir erkek için böyle şeyler hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu, hatta çok çok uzun bir zaman olmuştu. Bir anda Henning’e neden ikinci bir şans tanımak istemediğini anlamıştı. Miadını doldurmuş, geçmiş ve eskimiş bir şeyler istemiyordu artık. Hayır yeni şeyler, yeni başlangıçlar ve yeni heyecanlar arzuluyordu. Dizlerinin bağlarını çözecek kadar güçlü tutkular ve maceralar istiyordu. Yıllar boyunca kendini kandırmış ve kendini duygusuz, rutin hayatından memnun olduğuna inandırmıştı. Bu doğru değildi – artık değildi.

“...içimdeki her şey Antonia’nın Jonas gibi insanlarla görüşmesine karşı çıkıyor,” diyen Sander’in sesini duyduğunda Pia kendini topladı.

“Jonas gibi insanlar derken neyi kastediyorsunuz?” diye sordu Pia.

“Şımarık, bencil serseriler. Saygısız ve duygusuzlar; yalnızca saçma sapan heyecanlar peşindeler.” Sander’in sesi alaycı geliyordu. “Aileleri ise vicdanlarını rahatlatmak için onları paraya boğuyorlar.”

“Onu ne kadar tanıyordunuz?”

“Svenja ile sıkça buraya gelirdi.”

“Ve?”

“Ve ne?” Pia’ya dikkatli ve gergin bir şekilde bakıyordu. Bu bakışı Pia’nın içine işliyordu.

“Sizde nasıl bir izlenim bıraktı?”

“Belli ki yanlış olan bir izlenim. E-posta ve fotoğraflar meselesini ondan beklemezdim. Bu onun gerçekte nasıl biri olduğunu gösterdi! Bu çocuklar doğru ve yanlış ayırt edemez hale gelmişler, hislere karşı saygıları yok ve değerler konusunda da sınırları bilmiyorlar.”

“Ancak Jonas diğerlerinden farklı olarak önemseydiği bazı değerlere sahipti,” diye itiraz etti Pia. “Yolun yapımına karşı çıkıyor ve çevreyi koruma amaçlı yapılan protestolarda boy gösteriyordu.”

“Bunu da nereden çıkardınız?”

Pia, Jonas’ın hazırladığı bilgisayar simülasyonundan bahsetti. Sander ona kuşkuyla baktı.

“Svenja’nın hamile olduğunu biliyor muydunuz?” diye sordu Pia.

“Efendim?” Sander’in yüzünde dehşetli bir ifade vardı.

“Geçtiğimiz salı günü öğrenmiş,” dedi Pia. “Sanırım Pauly’ye de o gece bu yüzden gitti. Belki de ondan kendisine akıl vermesini isteyecekti.”

“Hem de ondan?” Sander sinirle burnundan soluyup başını salladı. “Sanki başkalarının derdi onun umurundaymış gibi.”

“Salı günü Jonas ve Svenja kavga etmiş,” diye devam etti Pia. “Cumartesi tekrar kavga etmişler ve pazar günü Svenja onu görmemiş. Pazartesi günü internete fotoğraflar yüklenmiş, akşamında da Jonas öldü.”

Sander, Pia’ya baktı.

“Nereye varmaya çalışıyorsunuz?”

Pia, Sander'in, içinde uyandırdığı duyguları gözlerinde görebileceğini düşündüğü için adama bakmaya çekiniyordu. Aynı zamanda mesafeyi koruyamadığı için de kendine kızıyordu.

"İnternetteki fotoğraflar Svenja'nın erkek arkadaşını aldatığını göstermek içindi. Eğer Jonas bebeğin babası olmadığını düşündüyse bu, internetteki fotoğrafları ve arkadaş çevresi ile aileye gönderilen e-postaları açıklar. Kırılmış gurur ve kibir... "

Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Baba?" Antonia ağlamaktan kıpkırmızı olmuş yüzüyle verandanın girişinde belirdiğinde yüzündeki yaşlar henüz kurumamıştı. Sander ona doğru döndü.

"Lukas'la birlikte gidebilir miyim? Çocuk çok kötü durumda"

"Tabii ki. Ama çok gecikme." Sander başını salladı ve iki gencin de gitmesini bekledi.

"Lukas..." Sander iç çekti. "Bu sabah bana stajı bırakmak istediğini söyledi."

"Yeşillik Bistro'daki işinden de oldu sayılır," diye ekledi Pia. "Esther Schmitt, Pauly'nin vasiyeti ilan edildikten sonra Lukas'ı pek görmek istemeyecektir. Pauly, Lukas ve Jonas'a yaklaşık seksen bin avro değerinde hisse senedi bırakmış."

Sander'in hayretten ağzı açık kaldı.

"İnanılır gibi değil. İhtiyar Van den Berg bunu duyduğunda sevinçten dört köşe olacak!"

"Konu açılmışken," dedi Pia. "Lukas'ın babasını ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Oldukça iyi tanırım," diye cevapladı Sander. "Hayvanat bahçesinin kurucu yöneticilerinden ve biz de komşu sayılırız."

"Lukas'ın ve Jonas'ın babalarının birlikte iş yaptıklarını biliyor muydunuz?"

"Mümkün." Sander, Pia'yı dikkatlice izliyordu. "Van den Berg bir bankanın, Jonas'ın babası da büyük bir şirketin genel kurul başkanı. Böyle insanlar genelde birbirlerini tanır." "

"O, Bock Holding'in denetim kurulu başkanıydı," dedi Pia.

"Büyük işletmelerin patronları birbirlerine sıkça kazançlı işler paslarlar," diye karşılık verdi Sander. "Ve denetim kurulu bulundukça kazançlı bir iş." "

"Doğru," diyen Pia gülümsedi. "Ama beni daha çok Van den Berg'in bu mevkiyi neden terk ettiği ilgilendiriyor." "

"Ona sorayım mı?" Sander bunu büyük bir ciddiyetle söylemişti. "Onu bu akşam göreceğim." "

Pia bir süre düşündü. "Belki konuyu açmak için bir fırsat bulursanız şansınızı deneyebilirsiniz." "

"Son gelişmelere bakılırsa konunun oraya gelmesi çok da zor olmayacaktır," dedi Sander. Pia saatine baktı. Birlikte kış bahçesinden geçerek tekrar eve girdiler. Annika ütü yapıyor, çocuk ise oyun alanında kendi kendine oynuyordu. Sander salona girdiğinde çocuk parmaklıklardan kendini yukarı çekti.

"Dede, kaldır! Dede, gel'cem! Gel'cem!" diye bağırdı çocuk kollarını parmaklıklardan çıkararak. Sander'in ciddi yüzünde bir an sıcak bir gülümseme belirdi ve çocuğu alıp havaya kaldırdı. Annika ütüyü bıraktı ve sevinçle çığlıklar atan çocuğu kucaklamış olan babasını izledi. Pia bir anda bir sancı hissetti. Nedenini anlamadı ancak aile saadeti görüntülerine pek katlanamıyordu. Bütün gün boyunca arsasının ana giriş kapısı ile ev kapısını dün gece açık bir şekilde bulduğunu hatırlamamayı başarmıştı ancak bir anda yalnızlık korkusu siyah bir bulut gibi üzerine çöküvermişti.

"Bayan Kirchhoff bekleyin!" diye seslendi Sander arkasından. "Arabamı sizinkinin arkasına bırakmıştım!" "

Pia hızlıca yürümesine rağmen Sander onu bahçe kapısında yakaladı, yüzündeki gülümseme hala silinmemişti.

“Ne oldu?” Adamın yüzündeki gülümseme bir anda kayboldu ve Pia’yı meraklı bakışlarla süzdü.

“Yok bir şey,” dedi Pia. “Ne olabilir ki?”

“Bir anda öylece... Hüzünlü görünüyorsunuz.”

Her şeyin üstüne bir de zihin okuma yeteneği mi vardı bu adamın?

“Çözmem gereken iki cinayet vakası var,” diye cevapladı Pia. Neden biraz önce Antonia’nın yaptığı gibi o da birinin boyuna atlayıp teselli aramıyordu ki? Dün gecedен beri canını sıkkan şeyleri Sander’e anlatmak isterdi. Ancak o, yani yabancı bir kadın, ona çiftliğinde yalnız kalmaktan korktuğunu söylese Sander onun hakkında ne düşünürdü? Adamın zaten yeterince sorunu vardı ve belki de bu sefer Pia’nın da kendisini sıkıldığını düşünebilirdi.

“Bir ara lütfen hayvanat bahçesinde bir dondurma yemeye gelin,” dedi Sander o anda. “Çok memnun olurum.”

Pia kendini gülümsemeye zorladı. “Gelirim. Şu vakaları çözersem, daha güzel şeyler için kendime vakit ayırabileceğim diye umuyorum.”

Birlikte Sander’in arabasının yanında duruyor ve birbirlerine bakıyorlardı. Pia adamın gözlerine bakmaktan kaçındı. Bu kadar çekinmekten nefret ediyordu ve Christoph Sander’den bir hayli çekiniyordu.

“Gitmem gerek.” Çantasından arabasının anahtarlarını çıkardı. “Size iyi akşamlar.”

“Teşekkürler.” Sander geçebilmesi için yolu açtı. “Lukas’ın babasından bilgi alırsam sizi ararım.”

Pia kalp atışlarının sesini duyabiliyordu, arabasını geri vites alırken elleri hâlâ titriyordu. Duygusal olarak bir şeylere dalmak üzereydi ve bu iyi değildi, hem de hiç iyi değildi. Soruşturmanın gidişatı bu kadar karmaşıkken aklı başında olmalıydı.

22 Haziran 2006, Perşembe

Pia bir anda yüzüne tutulan el fenerinin ışığıyla uyandı. Kalbi göğüs kafesini delecekmiş gibi çarpıyordu ve tek bir parmağını bile kımıldatamayacak kadar felç geçirmiş gibiydi. Yatak odasında birinin olduğunu hissediyordu. Korkudan tüm bedeninden buz gibi ter boşalıyordu ama ne kaçabiliyor ne çılgık atabiliyor ne de yatağının yanında bulunan silahına uzanabiliyordu. Fener söndü ve gözleri karanlığa alışınca karşısında bir adamın gölgesinden daha fazlası olduğunu gördü.

“Lukas!” diye fısıldadı, neredeyse rahatlamaktan dolayı his-
terik bir gülme krizine girecekti. “Ne demek oluyor bu? Buraya
nasıl girdin?”

Sıcaktan dolayı üzerinde slip donundan başka bir şey olma-
dığı için utandı. Lukas, Pia’nın üzerine doğru eğildi. Güzel yeşil
gözleri ağlamaktan kızarmış ve şişmişti. Yakınlığı cumartesi
gecesindeki gibi Pia’yı rahatsız etmiyordu, hatta tam aksine onu
rahatlatmıştı. Gencin ellerini vücudunda hissetti ve gözlerini
kapadı. Ancak Pia’nın rahatlığı uzun sürmedi çünkü Lukas,
bileklerini sertçe yakalayıp başının üzerine doğru kaldırarak
bedeninin ağırlığıyla kadının üzerine çökerek onu yatağa bas-
tırdı. Pia onu itirmek istese de genç adam kendisinden daha
güçlüydü. Pia gözlerini açınca Lukas’ın şekli bozulmuş yüzünü
gördü ve korkmaya başladı. Çıt çıkarmadan boğuşuyorlardı,
ikisinin de pes etmeye niyeti yok gibi görünüyordu.

Lukas çok ağırdı ve Pia hareket edemiyor, hatta neredeyse nefes bile alamıyordu. Bağırarak istedi ancak ağzından tek bir ses bile çıkaramadı. Bağırma bile kimsenin onu duyamayacağı aklına geldiğinde ise paniği arttı. Etrafta komşu olmadığı gibi tesadüfen buralardan geçen kimseler de olmayacaktı. Yapayalnız ve tamamen savunmasızdı. Gözlerinden yaşlar aktı ve burnu tıkanı. Lukas bir anda doğruldu. Bakışları Pia'yı delip geçiyordu. Acıyarak gülümsedi ve ellerini Pia'nın boğazına götürdü.

"Lütfen, hayır," diye inliyordu Pia. "Lütfen, lütfen..."

"Tam bir hayal kırıklığı oldun Pia," diye fısıldadı Lukas sessizce. "Beni hayal kırıklığına uğratan insanlara ne yaptığımı biliyor musun?" diyerek kadının boğazını sıkmaya başladı.

Pia karanlığa bakıyordu. Tişörtü terden sıırılsıklam olmuştu ve kalbi bütün bedenini titretecek kadar hızlı atıyordu. Yatağında dümdüz yatıyor ve kalp atışlarının normale dönmesini bekliyordu. Böyle bir rüya görmeyeli yıllar olmuştu. Düğmeye doğru eğildi ve ışığı yaktı.

Saat sabah dört buçuktu. Pencere açıktı ancak havada bir serinlik yoktu. Pia'nın ağzı kupkuruydu, boğazı acıyordu ve uykusunda gerçekten de ağlamıştı. Hâlâ titremekte olan dizlerine rağmen ayağa kalktı ve mutfığa gitti. İki haftadır tek bir sigara bile içmemişti. Holdeki gardıroba asılı tüm ceketleri aradıktan sonra bir montun iç cebinde eski bir paket sigara buldu. İlk nefesi esrar gibi bir etki yaratmıştı, başı dönmüştü ancak parmakları artık titremiyordu ve vücudunun korkudan salgılamış olduğu ter üzerinde kurumuştur. Yıllardır, 1989 yazında Fransa'daki tatili sırasında başına gelenleri düşünmemişti. Tatil çok masum başlamış ancak büyük bir felaketle sonlanmıştı. Aylarca korku onun sadık bir takipçisi olmuştu. Yıllar geçtikçe bu korkunç olayları bastırmayı ve bir gün artık hiç düşünmemeyi başarmıştı.

Pia uzun bir duş aldı, ardından temiz iç çamaşını giyip üzerine de bir tişört ile kot pantolonu geçirdi. Hâlâ kâbusun etkisinden kurtulabilmiş değildi, evin kapısını açtı ve taze havayı ciğerlerine doldurdu. Taunus bölgesinde hava hâlâ karanlıktı ancak doğuya doğru ince ve aydınlık bir çizgi sıcak yeni günü müjdeliyordu. Pia ahıra doğru gitti. Günün bu, gece ile gündüzün arasında kalan ve rüyavari bir hali olan ağarma saatlerini seviyordu. Kuşlar evin arkasındaki ağaçlarda sabah şarkılarını söylüyorlardı. Atlar Pia'yı görünce memnun kişnemelerle ona selam verdiler. Günlük rutinden daha sakinleştirici ve rahatlatıcı bir şey olamazdı. Bu yüzden bir saat erken bile olsa Pia atlarını yemledi. Tavuklar, ördekler ve kazlara da kahvaltılarını verdi.

Çiftliğin diğerk tarafına geçti ve Hint domuzcuklarının neden ses çıkarmadıklarına şaşırdı. Normalde bu tüylü hayvancıklar onu, eskiden köpek kafesi olarak kullanılan ancak şimdi yaz aylarını geçirdikleri kafeslerinin parmaklıklarında sesler çıkarak heyecanla beklerdi.

"Hâlâ uyuyor musunuz siz?" Pia kafesi açan kola uzandı. Ancak domuzcukları kedi ve diğerk avcı hayvanlardan koruyacak olan kapının kolu, kafesin açık olduğunu gösteren pozisyondaydı. Pia'nın içinde bir şeyler buruldu ve içeride yaşanmış olan şeyleri görünce midesi kalktı. Bütün hayvanlar ölmüştü. Bir sansar veya bir tilki kafese girmiş olmalıydı. Bu korkunç gecede her şeyi taşıran son damla bu olmuştu. Pia dizlerinin üzerinde ıslak toprağa çöktü ve sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

Pia bir saat sonra kahvesini yudumlarken kendini toparlamaya çalıştı. Önce açık duran kapılar ve şimdi de ölü Hint domuzcukları. Kendini bunları düşünmemeye zorladı ve bilgisayarının ekranına baktı. Sander'den gelen e-postayı yeniden açtı ve Svenja'nın web sitesine giden bağlantıya tıkladı.

“Error 404” uyarısını veren bir sayfayla karşılaştı. “Sayfa bulunamadı.”

Birileri sayfayı silmişti ve bu kişi Jonas olamazdı, o ölmüştü.

“Kai,” dedi Pia meslektaşına seslenerek. “Svenja Sievers’in tüm web sitesi silinmiş. Bu nasıl olur?”

Ostermann, Pia’ya baktı “Kız kendi yapmıştır,” diye cevapladı birkaç saniye sonra. “Ya da sunucu silmiştir.”

“Ama Svenja kendi sitesine giremiyordu ki,” dedi Pia düşünceli bir tonla. “Bunu bana dün kız arkadaşı söyledi. Bunu kimin yaptığını öğrenebilir misin?”

“Denerim.” Ostermann başını sallayıp işe koyuldu. Saat henüz yediyi çeyrek geçiyordu ama Pia, Sander’in Lukas’ın babasıyla konuşup konuşmadığını bilmek istiyordu. Sander’in numarasını çevirdi ve birkaç saniye sonra adamın sesi duyuldu.

“Ben de sizi arayacaktım,” dedi Sander. “Ancak bu kadar erken rahatsız etmek istemedim.”

Bir anda Pia’nın içinde neredeyse hiç tanımadığı bu adama karşı kendisi hakkında daha fazla şey anlatma isteği uyandı.

Ve sırf bu yüzden, “Sabah dörtte bile arayabilirdiniz,” diye cevap verdi.

“Neden?” diye sordu Sander. “Yoksa yeni bir ceset mi var?”

“Bir değil, on beş,” dedi Pia. “Ölü Hint domuzcukları. Ve her şey eve geldiğimde ana giriş kapısı ile evimin kapısının açık olduğunu görmemden sadece iki gün sonra gerçekleşti.”

“Belki de o kadar ıssız bir yerde tek başınıza yaşamamalıyınız.” Sander, Pia’nın onu yönlendirdiği yoldan gidiyordu.

“Aynısını meslektaşlarım da söyledi,” diye cevap verdi. “Ama sırf yalnız yaşamamak için kalkıp kendime bir adam bulacak değilim.”

"Eşinize ne oldu?" diye sordu Sander. Sesinde merak vardı. Pia bu hilesi yüzünden biraz utandı ama sadece biraz. Bir zamanlar bu tür kadın-erkek ilişkilerinin ve baştan çıkarma oyunlarının ustasıydı. O günlerde korkusuz ve dertsizdi. Sonra da bilim insanı kişiliğine sıkı sıkı sahip çıkan ve duygusal oyunlara hiç dâhil olmayan Henning'le tanışmıştı. Ancak Lukas'la karşılaşması bu oyuna duyduğu özlemi yeniden alevlendirmişti.

"O Frankfurt'ta yaşıyor," dedi sanki önemsiz bir şey söylüyormuş gibi bir tonda. "Ama arama nedenim size ölen domuzcuklarımı anlatıp ne kadar üzgün olduğumu söylemek değildi. Dün Lukas'ın babasıyla konuşma fırsatı bulabildiniz mi? "

"Evet," dedi Sander. "Hem de oldukça detaylı bir şekilde. Jonas'ın öldüğünü henüz duymamıştı ve öğrenince şok oldu. Bock Danışmanlık'ta denetim kurulu başkanlığı görevini bırakmasının nedeni ise yönetim kurulunun yaptıklarından memnun olmamasıymış. Çok derine girmedi ama sanırım konu Yakındoğu projeleri ve kuşku uyandıran iş ortaklıklarıymış. "

Bir süre daha konuştuktan sonra Pia bilgiler için adama teşekkür edip telefonu kapattı. Başını kaldırdığında Ostermann'ın eğleniyormuş gibi görünen bakışlarıyla karşılaştı.

"Ne var?" diye sordu Pia.

Ostermann omuzlarını silkerek, "Hiiiç," dedi ve hafifçe sırtıttı. "Biraz önce yaptığın şey bana bir şeyler hatırlattı."

"Ne yapmışım biraz önce?" Pia masum bir ifade takındı.

Ostermann'ın sırtışı arttı ve geriye yaslandı.

"Soruşturmayı kendi özel ağını atmak için kullanıyorsun. Balık kim?"

"Ne balığı?" Pia yakalandığını hissetti.

“Ben de bir zamanla böyle bir ağa takılmıştım.” Ostermann kaşlarını kaldırdı. “Aslında hiç de fena değildi. Ama şu bacak olayım yaşanmamış olsaydı belki daha fazlası da olabilirdi.”

Bodenstein sekize doğru ofise girdiğinde canı sıkkın bir haldeydi. Çalışanlarının sabah toplantısında söylediklerini dinlemiyor gibiydi. Cosima pazartesi akşamı yaşanan olayların konusunu bir daha açmamıştı. Onu yoran esas şey Cosima’nın haksız suçlamalarından ziyade karısı için duyduğu endişe ve korkuydu. Ters giden bir şeyler vardı. Bugün nihayet kan tahlillerinin sonuçları gelecekti ama sonra... Bir anda çalışanlarının ona soran gözlerle baktıklarını fark etti.

“Jonas’ın arkadaşlarına ulaşip onları buraya çağırdım,” diye tekrar etti Ostermann. “Onlarla kim ilgilenecek?”

“Siz ve Bayan Fachinger,” dedi Bodenstein. “Pauly’nin öldürüldüğü gece ile pazartesi gecesi nerede olduklarını sorun ve vücutlarında neden ısırık izleri aradığınızı da açıklayın. Ayrıca Jonas ve Lukas’ın neden kavgalı olduklarını da bilmek istiyorum. Bayan Kirchhoff, siz de lütfen Lukas’la bir daha konuşun; Jonas’ın bilgisayarındaki e-postaları bulabilir.”

Pia her ne kadar dün geceki kâbustan sonra Lukas’la görüşme fikrini tuhaf bulsa da kafasını sallayarak şefini onayladı.

“Pauly’nin, arkadaşı Siebenlist’i tehdit ettiği şu konu ne oldu?”

Pia bunu tamamen unutmuştu!

“Dosya masamda duruyor,” dedi ve onu getirmek üzere gözden kayboldu.

“Vatandaşlardan öğrendiğiniz yeni bir şey var mı? Takip edilecek yeni bir ipucu?” diye sordu Bodenstein meslektaşlarına. Hepsini başlarını olumsuz anlamda salladı.

“Çarşamba akşamı Almanya, Polonya’ya karşı oynadı,” dedi Kathrin Fachinger. “O sırada herkes televizyonunun başındaydı. Doğru dürüst bir şeyler öğrenemedik.”

Pia elindeki dosyayla geri gelmişti.

“17 Ağustos 1982’de bir partide bir ölüm vakası yaşanmış,” dedi. “Marion Rehmer adlı bir kız çok sayıda kokteyl içerek komaya girmiş ve hastaneye götürülürken yolda şeker şokundan ölmüş. Ölüme sebebiyet, yardım etmeme ve yaralama konularında soruşturmalar açılmış ve zanlılar arasında Stefan Siebenlist de varmış. Ancak kanıt yetersizliğinden dava açılmamış. Tüm olay kaza olarak kayda geçip raflara kaldırılmış.”

Bodenstein’ın kaşları arasında memnuniyetsiz bir buruşma oluştu. “İş başına,” dedi ve bir anda ayaklandı. “Öğleden sonra görüşürüz. Bayan Kirchhoff, siz ofisime gelin.”

Ekip sandalyelerin çekilme sesleri eşliğinde dağıldı ve Pia midesinde tuhaf bir hisle şefini odasına kadar takip etti.

Bodenstein arkasından kapıyı kapatıp ona döndü.

“Dosyayı ne zaman okudunuz?” diye sordu keskince.

“Geldiğinde,” diye cevapladı Pia. Şefinin bu hallerine bir anlam veremiyordu.

“Ve içerisinde dikkatinizi çeken bir şey olmadı mı?”

“H... hayır?”

Bodenstein masasına geçti ve oturdu. “Jonas Bock’un cina-yete kurban gittiği anlaşıldıktan sonra dikkatinizin dağılmış olmasına bir şey diyemem,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Ölü kızın adı Marion Rehmer. Stefan Siebenlist, Bärbel Rehmer’le evlenmiş ve eğer doğru hatırlıyorsam seksenli yılların başında evlendiklerini söylemişti. Yani Rehmer Mutfak Mobilya Evi’nin mirasçısı. Kızlar akraba mıymış?”

Pia kızardı. Bunu gerçekten fark etmiş olmalıydı.

“Evet, gerçekten dikkatimden kaçmış,” diye itiraf etti. “Özür dilerim. Hemen Siebenlist’e gidiyorum.”

“Yapın bunu,” dedi Bodenstein soğuk bir sesle. “Çok işimiz olduğunun farkındayım ancak olay anı için şahit gösteremeyen bir adam konusunda daha dikkatli olmalısınız.”

“Evet şef,” dedi Pia sessizce.

“Siebenlist’e tanışını sorun.” Bodenstein, Cosima’yı aramak üzere telefonu eline aldı. “Daha önce söylediklerinden daha fazlası yoksa tutuklayın.”

Pia başıyla onayladı ama kımıldamadı. Siebenlist’in Pauly’yi öldürdüğüne ve sonra da başka yere taşıdığına inanmıyordu. O, Matthias Schwarz’dan şüpheleniyordu. Sıkça Esther Schmitt’e gittiği için Pauly’nin köpekleri onu tanıyordu ve bu yüzden de ona bir şey yapmazlardı. Ayrıca Schwarz cesedi kolaylıkla taşıyabilirdi.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu Bodenstein ifadesizce.

“Yok,” dedi Pia ve dışarı çıktı.

Pia hemen Kelkheim’a gitmedi, öncesinde bilgisayarına oturup 1982’deki ölüm vakası için gazete arşivlerini taradı. Taunus’un yerel gazetesi *Taunus-Gazetesi* 1973 yılına kadar her şeyi dijital olarak arşivlediği için orada bir şeyler bulabildi.

“Şef senden ne istiyordu?” diye sordu Ostermann.

“Bir şeyi gözden kaçırmışım,” diye cevap verdi Pia. Şefinin onu en azından toplantı esnasında herkesin önünde fırçalamadığına minnettardı ancak yine de davranışı onu kırmıştı. Gazetede bulduğu makaleyi yazıcıdan çıkardı ve tam okumaya başlamıştı ki Bodenstein sinirli bir ifadeyle ofise girdi.

“Siz hâlâ burada mısınız?” diye çıkıştı Pia’ya. Pia cevap vermeden çantasını kaptı, kâğıdı içerisine tıktı ve Bodenstein’in yanından geçerek sessizce dışarı çıktı. Şefinin, eşi konusunda

endişeleri olduğunu biliyordu ama özel sorunlarının acısını ondan çıkarmamalıydı!

Stefan Siebenlist, Pia'yı gördüğüne hiç de memnun değildi. "Çok az vaktim var," dedi Siebenlist zorlama bir gülümsemeyle. Pia ıslak ellerini hatırlayınca tokalaşmaktan vazgeçip selamlaşmayı tercih etmişti.

"Benim de. Kısa keselim o halde. 1982 yılında gerçekleşen şüpheli kazanın dosyasına baktım ve..."

"Burada olmaz!" diye sözünü kesti Siebenlist. "Ofisime geçelim."

Pia adamı mutfak bölümünün yanında bulunan küçük ve tıka basa dolu odaya kadar takip etti. Siebenlist kapıyı kapadı ve Pia'nın karşısında durdu.

"O gece ölen kızın baldızınız olduğunu neden bize söylemediniz?" Pia bu görüşmeyi bir an önce bitirmek istediği için hemen konuya girdi. Bir açıklaması yoktu ama Siebenlist'in yanında rahat değildi.

"Bunun konuyla ne gibi bir ilgisi var ki?" Islak gözleri titretti. "O gece yaşanan bir kazaydı."

"Marion eşinizin ablasıydı," diye cevapladı Pia. "Öldüğünde nişanlıydı ve şu an işlettiğiniz firma da ona ve o zamanki müstakbel eşine kalacaktı."

"Bununla ne ima ediyorsunuz?"

"Baldızınızın ölümü mesleki gelişiminiz için olumlu sonuçlar doğurdu." Pia adama baktı.

"Saçmalık," diye itiraz etti Siebenlist. "Bana karşı ne bir dava açıldı ne de bir soruşturma. Ben bir şey yapmadım. Tüm bunlar ne anlama geliyor?"

Pia konuştuğu insanların onun yüzüne bakmamalarından hoşlanmıyordu ve bir an adamın, fiziksel üstünlüğünün farkında olması kendisinde yine o aynı huzursuz duyguyu uyandırmıştı. "Size ne düşündüğümü söyleyeyim." Dışarıya kendine güvenen bir izlenim vermeye çalışıyordu. "Pauly o zamanlar neler olduğunu biliyordu ve siz de yirmi dört yıl boyunca gizlemeyi başardığınız sırrınız ortaya çıkacak diye korktunuz. Bu yüzden de bunu sizden başka bilen tek insanı öldürdünüz. Yani Pauly'yi."

Siebenlist sinirli bir biçimde diliyle etli dudaklarını yaladı.

"Marion birkaç kokteyl içtikten sonra komaya girdi. Onun şeker hastası olduğunu biliyordunuz ancak acildeki doktora bunu söylemeyerek şansınızı denediniz. Marion öldü, mobilya şirketi eşinize kaldı ve siz de patron oldunuz."

"Bunu ispatlayamazsınız," dedi Siebenlist. "Ve bu eski hikâye yüzünden de bir cinayeti bana yıkamazsınız."

"Öyle mi? Pauly'ye karşı öfkeliydiniz, namınız için endişeliydiniz, onun evinde görüldünüz ve gece nerede olduğunuzu kanıtlayacak bir tanığınız yok." Pia omuzlarını silkti. "Bu bir tutuklama emri çıkarmak için yeterli. Ayrıca etrafta biraz daha araştırma yaparsak hoşunuza gitmeyecek başka şeyler de öğrenebiliriz. Yardım etmemek zaten yeterince kötü."

"Tüm bunlar zaman aşımına uğradı."

"Hukuksal olarak evet." Pia bir ekip çağırmak üzere cep telefonunu çıkardı. "Eşinizin ailesi buna başka türlü bakacaktır. Avukatınız var mı? En iyisi onu emniyete çağırın. Sizi şimdilik tutukluyorum."

Siebenlist nihayet olayın ciddiyetini kavramıştı.

"Beni müşterilerimin ve çalışanlarımin önünde götüremezsiniz!" diye bağırdı. "Bunun ne demek olduğunu biliyor mu-

sunuz? Yarın tüm Kelkheim cinayet şüphesiyle tutuklandığımı öğrenmiş olur!"

"Salı gecesi sizin için tanıklık edecek birini söyleyin ve yirmi dört yıl önce tam olarak neler olduğunu hatırlayın," dedi Pia. "O zaman hayatınızın sonuna kadar mutlu mutlu yatak ve mutfak takımı satmaya devam edebilirsiniz."

"Böyle eski bir olay yüzünden, zorluklar çekerek oluşturduğum şeyi mahvetmenize izin vermeyeceğim." Siebenlist'in gözlerinde kıvılcımlar vardı. Pia'ya doğru bir adım attı ve Pia bir an adamın üzerine atılıp onu boğazlayacağını düşündü. Ancak adam bir anda kendi göğsünü tutarak yalpalamaya başladı. Kravatını çözdü ve iki eliyle masaya dayandı.

"Bilmek istediklerimi anlatacak mısınız yoksa memur arkadaşları çağırayım mı? 13 Haziran gecesi Pauly'ye gittikten sonra neredeydiniz?"

"Kalbim," diye fısıldadı Siebenlist boğuk bir sesle. "Tanrım, çok kötü durumdayım."

Pia çaresizce arkasını dönmüş olan adamın sırtına bakıyordu. Bir bu eksikti. Bu iğrenç adam gözleri önünde yığılıp kalacak ve o da ona ilk yardım uygulamak zorunda kalacaktı! Siebenlist masasının çekmecelerini hızla açarak sonuna kadar çekti ve içlerini karıştırdı.

"Eşim..." diye zorlukla nefes alarak dizlerinin üzerine çöktü. "Eşimi... çağırın... lütfen..."

Siebenlist hırlayarak yana doğru düştü. Pia küfretti ve kapıyı açtı. Tüm bunlar gerçek olamazdı!

Kapatmış olmasına rağmen Bodenstein hâlâ telefona bakıyordu. Cosima'nın biraz önce telefonda söylediklerinin onu rahatlatmış olması gerektiğini biliyordu ama kan tahlilinin sonuçları ne

olursa olsun Cosima'da haftalardır ters giden bir şeyler olduğunu seziyordu işte. Tüm bunlar yetmezmiş gibi bir de fazlasıyla vaktini alan ve gün geçtikçe dallanıp budaklanan bu iki cinayet vakası çıkmıştı. Durmadan yeni karanlık sırlar, cinayet işlemek için geçerli nedenleri olan yeni şüpheliler ortaya çıkıyor ama araştırmalar sonucunda hepsi de çıkmaza giriyor, hiçbir yere varmıyorlardı. Dâhilî telefonu çaldı. Arayan Ostermann'dı, sesi heyecanlı geliyordu.

"Şef," dedi Ostermann. "Jonas'ın SIM kartındaki fotoğraflar geldi. Bunlara bakmalısınız."

"Geliyorum." Belki de sonunda bir an önce sonuç alınmasını bekleyen Müdür Nierhoff'a sunup onu memnun edebileceği bir şeyler bulunmuştu. Az sonra laboratuvarı özel işlemlerden geçirilip büyütülmüş ve nihayet içeriği anlaşılabilir bir hale getirilmiş fotoğraflara bakıyordu. Jonas cep telefonu ile bir bilgisayar ekranında görünen belge ve e-postaların fotoğraflarını çekmişti.

"Bunlar Bock'u fena duruma sokacak." Ostermann memnun bir ifadeyle sırttı. "Bunları nasıl açıklayacağını merak ediyorum."

Bodenstein, Bock'un Hessen eyalet ulaştırma bakanlığı bir çalışanıyla yapmış olduğu bir yazışmayı hızlıca okudu. Birçok e-posta gidip gelmiş ve Jonas da hepsini kopyalamıştı. Aynısını babasının federal ulaştırma bakanlığında çalışan bir memurla yaptığı yazışmalar için de yapmıştı. Belli ki hiçbiri bu yazışmaların üçüncü şahıslar tarafından okunacağını düşünmemişti çünkü kimse şifreli konuşma zahmetine bile girmemişti.

"Bu gerçekten de onlar için ölümcül sonuçlar doğuracak," diye onayladı Bodenstein. "Ve bakın burada da Hofheim imar bakanlığından Schäfer'in yaptığı yazışmalar da var. Bock'a gönderdiği e-postanın ekinde şehir merkezinin kuzey bölgesinde

açılan ihalenin birinci etabı için rakiplerinin vermiş olduğu teklifleri yollamış.”

“Yasal olmayan bilgi alışverişi,” diyen Ostermann başıyla onayladı. “Rüşvet de var. Her şey var. Ne yapacağız?”

“Hiçbir şey. Bu konu bizim alanımızda değil,” dedi Bodenstein. “Frankfurt K30’daki arkadaşları arayın ve bu belgeleri onlara iletin. Bizim şüphemizi de açıklayın. Belki onların elinde zaten Bock’a karşı bir şeyler vardır.”

Tepe ışıkları yanan acil servis aracı mobilya mağazasının önünde duruyor ve Frankfurter Caddesi üzerindeki trafiğin kilitlenmesine neden oluyordu. Pia sessizce acil servis doktorlarının Siebenlist’i sedye üzerinde mağazadan çıkarmalarını seyretti. Karısının ve çalışanlarının düşmanca bakışları onun ambulansı hastaneye kadar takip etmek üzere ekip arabası çağırmasına engel olmamıştı. Siebenlist’in tutuklanmamak için kalp krizi numarası yapıp yapmadığı orada ortaya çıkacaktı elbet. Pia’nın aklını tüm bunlardan çok Siebenlist’in ona saldıracağı düşüncesi içerisinde kapılmış olduğu panik kurcalıyordu. Sinirleri artık mesleğini yapmasına izin vermeyecek kadar bozulmuş muydu?

Kapılar çarpılarak kapandı, siren ötmeye başladı ve ambulans hareket etti. Pia rahatlamış bir halde nefes alıp Frankfurter Caddesi’nin diğer tarafına geçti. Arabasını Kelkheim Polis Merkezi’nin otoparkına bırakmıştı, dolayısıyla Demiryolu Caddesi boyunca yürüyüp, Conradi’nin kasap dükkânının önünden geçerek Yeşillik Bistro’ya vardı. Kapısı açıktı ve genç bir adam günlük menünün yazılı olduğu büyük ahşap tabelayı kaldırırma yerleştiriyordu. Tam o anda kafenin tam önünde siyah M-serisi bir Mercedes durdu ve içerisinden sarışın bir kadın indi. Limon yeşili elbise, kocaman bir Paris Hilton güneş gözlüğü ve yüksek

topuklu ayakkabılarıyla Mareike Graf basamaklardan çıkarak bistronun içerisinde kayboldu.

"Bunun burada ne işi var?" diye kendi kendine konuşan Pia daha da yaklaştırmaya karar verdi. Bistronun yanından ya-vaşça geçti. Arka bahçeye giden kapı açıktı. Pia köşeden baktı. Güneşin altındaki banklardan birinde Esther Schmitt otu-ruyordu. Anlaşılan Pia'nın da tahmin ettiği üzere kefalet karşılığı serbest bırakılmış olmalıydı. Mareike Graf, bistronun içinden geçip kapıdan dışarı çıktığında daha birkaç gün önce kavga eden ve birbirlerine hakaretler yağdıran bu iki kadın selam-laşıp bir masaya oturdular. Pia konuşmalarını duyamıyordu. Bu ikili neden hiç var olmayan kin ve düşmanlık içeren roller oynamışlardı ki? Bunda bir iş vardı.

On beş dakika sonra Mareike'nin eşi, Pia'ya elini uzatıyordu. "Eşim maalesef evde değil," dedi Graf, Pia'yı camlı görüşme odasına götürdüğünde. "Farklı inşaat alanlarında birkaç müşteri gezdirecekti bugün. Onu arayayım mı?"

"Eşiniz inşaatlarda değil." Pia adamı inceledi ve ona acıdı. Adamın olan bitenden hiç haberi yoktu, tabii karısının ondan gizli saklı yaptıklarından da.

"Esther Schmitt'le birlikte Yeşillik Bistro'nun bahçesinde oturuyorlar. On dakika önce onları orada gördüm."

"Evet, ama..." diye gevelemeye başlayan Graf tekrar sustu.

"Eşiniz size pazartesi günü neden tutuklandığını anlattı mı?" diye sordu Pia.

"Evet," diyen mimar başını salladı. "Polisler yangını onun çıkardığını düşünüyor."

"Yanlış," dedi Pia. "Eski eşinin öldürüldüğü sırada nerede olduğuna şahitlik yapacak birini bulamadığı için tutuklandı."

“Pek anlayamadım?” Zavallı Manfred Graf endişeli görünüyordu. “Mareike’nin Pauly’nin ölümüyle ne alakası olabilir?”

“Sonuç olarak yokmuş,” dedi Pia. “Bize sonradan bir tanık gösterebildi. Bay Conradi’yle birlikteymiş.”

“Kelkheim’daki kasap mı?” diye sordu Graf şaşkınlıkla.

Pia başıyla onaylayarak, “Evet,” dedi. “Eşiniz sizin yıllar önce kanserden rahatsızlandığınızı ve artık iktidarsız olduğunuz için de Conradi’yle olan ilişkisini kabul ettiğinizi söyledi.”

Manfred Graf, Pia’yı gittikçe büyüyen bir hayretle dinliyordu. Önce solan yüzü sonradan kızarmıştı.

“Yoksa bilmiyor muydunuz?” diye sordu Pia.

“Hayır.” Manfred Graf oturdu ve Perrier marka suyundan bir yudum aldı. Kötü görünüyordu.

“Ne kanser oldum ne de iktidarsızım.”

“Ama eşinizin sabıkalarından haberiniz var, değil mi?”

“Sabıkalar?” Mimar, sevdiği kadın hakkında daha fazla yeni kötü şeyler duymayı kaldıramayacakmış gibi görünüyordu.

“Eşinizle üniversitede tanışmıştınız, değil mi?” dedi Pia. “Yani oldukça uzun bir süredir birbirinizi tanıyorsunuz. O halde en son 2003 yılında tehdit ve darp şikâyeti sonucunda açılan davada şartlı tahliyeyle serbest bırakıldığını biliyor olmalısınız.”

“Bu üniversite saçmalığını nereden çıkardığınızı bilmiyorum,” diye cevap verdi Manfred Graf düz bir ses tonuyla. “Mareike yaklaşık beş yıl önce ofisimde sekreter olarak çalışmaya başlamıştı.”

“Sekreter olarak mı?” Artık şaşırma sırası Pia’ya geçmişti. “O bize mimarlık okuduğunu söylemişti.”

“Okudu zaten. Üç veya dört sömestr,” dedi Graf. “Onunla tanıştığımda garson olarak çalışıyordu. Eşinden ayrılmıştı ve

paraya ihtiyacı vardı. Ben ona âşık oldum ve boşanmasından üç gün sonra da evlendik. Ben..."

Masadaki telefonun çalması sözünü bölmüştü. Danışmada duran ve el kol hareketleriyle bir şeyler anlatmaya çalışan resepsiyonist kadına doğru bakıp iç çekti ve telefonu kaldırıp birkaç saniye hattaki kişiyi dinledi.

"Sonra arayacağımı söyleyin," dedi Graf. "Hayır... hayır... bu umurumda değil, Bock'un kendisinin arıyor olması da umurumda değil." Telefonu kapatıp gözlüğünü çıkardı ve baş ve işaret parmaklarıyla burnunu ovaladı.

"Bock mu?" diye sordu Pia merakla. "Doktor Carsten Bock mu?"

"Evet," diyen Graf yeniden gözlüğünü taktı. Yaşlı ve depresif bir görüntüsü vardı. Pia bu kadar acı gerçeği onunla paylaşmak zorunda kalmış olduğu için pişmanlık duyuyordu.

"Bock Yapı en büyük müşterimizdir," dedi Graf. Gözleri tüm parlaklığını yitirmişti. "Bugünlerde Kelkheim'da onlar için büyük bir proje planlıyoruz, bir tane de Wiesbaden'de olacak. Ancak biraz önce duyduklarımdan sonra artık teklifini kabul etmeyi düşünebilirim."

"Ne teklifi?"

"Bock kendisine ait bir mimarlık ofisi istiyor. Bugüne kadar bağımsız çalışmaktan dolayı gururluydum ancak bu teklifini bir daha düşüneceğim sanırım."

"Yapmayın," dedi Pia hiç düşünmeden.

"Neden?" Graf'ın gözlerinde merak uyanmıştı.

"Bock hakkında ne biliyorsunuz? Onu tanıyor musunuz?"

"Tanıyorum demek abartılı olur," diye cevapladı Pia. "Onu iki kez gördüm."

“Ama ondan hoşlanmıyorsunuz, değil mi?” Graf acı bir gülümsemeyle yüzünü buruşturdu. “Ben de hoşlanmıyorum. Hatta ona güvenmiyorum. Ancak karım teklifini kabul etmem için bana baskı kuruyor.”

Pia nedenini tahmin edebiliyordu. Büyük bir serveti olan bir iş adamından boşanmak kendi halinde iyi kazanan bir mihmandan boşanmaktan daha fazla gelir getirirdi. “Bence bir daha düşünün bunu.” Pia kartını masasına bıraktı. “Bir sorum daha var. Eşiniz cuma akşamı Esther Schmitt’le ciddi bir kavgaya tutuşmuştu. Bugün ise ikisi sanki iki iyi dost gibi bir masada oturuyorlardı. Bunu açıklayabilir misiniz?”

“Belki de şimdi Pauly öldükten sonra yeniden iyi anlaşmaya başlamışlardır,” dedi Graf.

“Yeniden derken?” diye sordu Pia hayretle.

“Mareike ve Esther okula birlikte gitmişler ve birbirlerinin en iyi arkadaşıydılar. Ta ki o olaya kadar.”

“Hangi olay?” Pia’nın merakı uyanmıştı.

“Esther, Pauly’nin en iyi arkadaşı Gunter Schmitt’le birlikteydi ve dördü de bu yüzden çok yakın arkadaşlardı. Schmitt ALS hastalığına yakalandı. Esther ile ölümünden sadece dört gün önce, artık hareket edemediğinde ve yoğun bakımda yatarken evlendi. Pauly ise Esther’i Schmitt’in ölümünden sonra teselli etti. Belki de biraz fazla teselli etmişti çünkü Mareike bu ikisini Schmitt’in cenazesinin ertesi günü yatakta yakalamıştı. Bu da dostluklarının bitişi olmuştu.”

Pia anlamaya başladı.

“Yeşillik Bistro’nun bulunduğu bina Esther’in ölen eşine mi aitti?”

“Evet,” dedi. Graf başını sallayarak. “ Esther’e sadece Demiryolu Caddesi’ndeki bu ev değil, aynı zamanda Frankfurt’ta bulunan başka gayrimenkuller de kaldı.”

Adam gülümsemeye başladı.

“Mareike’nin elinde ise sadece küçük bir ev vardı, Esther’le boy ölçüşemedi tabii. Pauly, Mareike’ye onlarla birlikte kalmasını teklif etti ancak yatak odasından taşınmak zorundaydı.”

“Yani ayrılan Mareike değildi o halde,” diye ekledi Pia.

“Yok, asla,” diye cevapladı Graf. “Tam tersiydi. Pauly ondan ayrıldı.”

Van den Berglerin evi Bad Soden’de Freiligrath Caddesi’nin en sonunda bulunuyordu ve caddeden de görünmüyordu. Pia’nın avlunun kapısının zilini çalması üzerine diyafta bir kadın sesi duyulmuş ve kısa bir süre sonra da otomatiğe basılmıştı. Pia büyük avluya girince kaldırım taşlarıyla bezeli özel araba yolunu kayağan taşıyla örtülü çatısı ve parmaklıklı pencereli olan bungalov tipi eve kadar takip etti. İki arabalık garajın önünde Smart marka bir araç park etmişti. Evin hizmetçisi, Pia’yı kapıda karşıladı.

Konuşma tarzından Doğu Avrupalı olduğu anlaşılan kadın, “Lukas hasta,” dedi.

“Onu fazla rahatsız etmeyeceğim,” dedi Pia. “Ancak onunla acilen görüşmem gerekiyor.”

Evin içerisi dışarıdan görüldüğünden daha büyüktü. Parlak mermerle döşenmiş damalı bir zemini olan kabul odasında rahatlıkla bir balo düzenlenebilirdi. Duvarlarda asılı olan resimler belli ki gerçektir ve kesinlikle bir servet değerindeydiler. Pia, Frankfurt’taki zengin insanların evlerini biliyordu. Bu ev onların hiç de altında kalmıyordu. Hizmetçi merdivenlerden yukarıya, çatı katına doğru takip etti. Lukas bu kadında da

başta çıkarma taktiklerini uygulamış mıydı acaba? Kadın bir kapının önünde durup kapıyı çaldı.

“Lukas, misafiriniz var!” diye seslendi ve kapıyı açtı. Kadın yana doğru çekilerek Pia’nın geçmesine müsaade etti. Oda hayret verici bir biçimde sade döşenmişti. Bir gömme dolap, alçak tavanın altında bir yatak ve çatı eğrisinin altında da bir çalışma masası bulunuyordu. Masanın üzerinde açık bir dizüstü bilgisayar vardı ve giysiler yerlere saçılmıştı. Duvarda ise Jonas Bock’un da odasında bulunan aynı panorama resmi asılıydı, ancak bu biraz daha küçüktü. Çalışma masasının oradaki duvarda fotoğraflar vardı. Pia yatağa doğru baktı. Genç adam yatakta ona doğru döndüğünde Pia istemsizce irkildi. Dün gece gördüğü rüyada da aynı böyle görünüyordu: şişmiş üzgün gözler ve dağılmış saçlar.

“Selam,” diye mırıldandı Lukas. “Böylece yattığım için özür dilerim ama çok beter bir durumdayım.”

“Bunu görebiliyorum. Belki de hastaneye gitmelisin.” Pia gerçekten de endişelenmişti. Genç adam hiç iyi durumda değildi, ayrıca çatı katına yansıyan sıcak dayanılmaz ve boğucuydu.

“Hayır, hastaneye gitmek istemiyorum.” Lukas hâlâ kapıda duran hizmetçi kadına doğru baktı.

“Siz gidebilirsiniz Irina,” dedi Lukas. “Ayrıca hemen babamı da aramayın. Her şey yolunda.”

Kadın yorumda bulunmadan arkasına döndü ve odadan çıkarak kapıyı kapattı.

“Babam bu Rus ajanını bana bakıcılık yapsın diye tutmuş.” Lukas tekrar yastığına yaslandı. “Ara sıra onunla kırıstırıyor ve benim bilmediğimi sanıyor. Ama bu da tek eğlencesi, bu yüzden bir şey demiyorum.”

“Annen nerede?” Pia pencereye gitti ve onu sonuna kadar açtı. Sonra çalışma masasındaki sandalyeyi alarak yatağın yanına çekti.

“Boston’da.” Lukas yüzünü ekşitti. “MIT’de. Misafir öğretim görevlisi olarak elektroteknik ve enformasyon dersleri veriyor.”

“Öyle mi?” Pia şaşırmıştı.

“Babamın ilk evliliğinden çocuğu yok,” dedi Lukas. Sesinde alaycı bir ton vardı. “Bu nedenle de o çok değerli genlerini kendisi gibi bir zekâ küpüyle birleştirip üremeyi seçti. Annem, yani ikinci karısı, bu iş için ona uygun görünmüş belli ki.”

Güldü ancak bu mutlu bir gülüş değildi.

“İlk zekâ testimi ben henüz on üç aylıkken yaptılar. Büyük bir ihtimalle başarısız bir yatırım olup olmadığını hemen öğrenmeye çalışmışlardır. 150’nin altında bir IQ’m olsaydı beni kapı dışarı edeceklerdi herhalde.”

Sesindeki acı ton Pia’nın ruhuna dokundu. Tüm bunlar hiç de mutlu ve huzurlu bir çocukluk dönemi geçirmediğinin kanıtı gibiydi. Sander’in ona Van den Bergler hakkında söyledikleri aklına geldi.

“Anne ve babanla aran nasıl?” diye sordu Pia.

“Onların beklentilerini yerine getirmeye çalışıyorum,” diye cevapladı Lukas düz bir tonla. “Belki bir gün Nobel Ödülü falan alırsam bunu başarmış olurum. O zamana kadar elimden geldiğince onların denetimlerinden kaçmaya çalışıyorum. İddiaya girerim ki şu ajan şu anda babamı aramış, polisin burada olduğunu söylüyordur.”

“Babanın sana güvenmemesi için bir nedeni var mı?”

“Babam genel olarak kimseye güvenmez.” Lukas yüzünü buruşturdu. “O patolojik bir kontrol hastası.”

Lukas düşünceli bir biçimde tavana baktı.

"Baban, Pauly'ye para verdiğini düşünüyor," dedi Pia, Pauly'nin cesedinin bulunduğu gün Sander'in ona anlattıklarından yola çıkarak. Lukas'ın gözlerinde bir kıvılcım oluştu ancak hemen tekrar söndü.

"Evet, öyle sanıyor," diye onayladı. "Ama bu doğru değil. O parayı kazançlı bir biçimde yatırımda kullandım. Kendi şirketimize yatırdım." Lukas söylediklerini düzeltme gereği hissetti: "Hayır," diye mırıldandı. "Artık 'bizim' şirketimiz değil. Jo artık yok ki."

"Hazır konusu açılmışken..." Pia gelme nedenini açıklamak için bu fırsatı kullandı. "Senden Jonas'ın bilgisayarında bir şeylere bakmanı rica edecektim. Sanırım onun nerede olduğunu biliyorsundur."

Lukas başıyla onayladı. Yüzü ekşimişti, gözlerini ovaladı. "Jo'yu özlüyorum. Birlikte yapmak istediğimiz çok fazla planımız vardı. Ama şimdi... Artık o yok işte."

"Kavga ettiğiniz doğru mu? Nedeni neydi?"

"Bu kimin iddiası?" diye sordu Lukas, sesinde şüphe vardı. "Yoksa Tarek mi dedi?"

"Neden ondan şüphelendin?"

"Çünkü Jo'yla bir konuda bir anlaşmazlığımıza tanık olmuştu." Lukas iç çekti. "Birlikte çalışıyorsanız böyle şeyler olur. Ama bu bir kavga değildi."

"Jonas'ın doğum günü partisine bu yüzden mi gitmedin?"

Lukas bir saniye duraksadı.

"Çalışmak zorundaydım. Başkalarının yaptığı gibi ben de Esther'i ortada bırakamazdım."

Pia düşünceli bir biçimde gencin yüzünü inceledi. Belli ki şirket ortakları arasında her şey güllük gülistanlık değildi.

Lukas yana doğru yatarak sağlam olan eliyle başını destekledi ve Pia'ya baktı.

Panjurların aralıklarından sızan güneş odanın duvarlarında ince çizgiler çiziyor ve gencin yeşil gözlerine altın bir parlaklık veriyordu.

"Ulli ve Jo yüzünden gerçekten çok üzgünüm," dedi Lukas sessizce.

"Ancak bunlar olmasaydı sizinle hiç tanışamayacaktım. Her gece rüyalarım giriyorsunuz."

Gözlerini Pia'dan hiç ayırmadan üzerindeki örtüyü geriye attı. Üzerinde sadece iç çamaşırı vardı. Tam olarak neyi hayal ettiği gayet belli oluyordu. Pia bir gece önce görmüş olduğu kâbusu düşündükçe kalp atışlarını boğazında hissediyor ve Lukas'ın onu baştan çıkarmaya mı yoksa utandırmaya mı çalıştığını bir türlü çözemiyordu.

"Erkek fizyolojisi beni pek etkilemez," dedi Pia rahat bir şekilde ama aslında durumdan gayet rahatsızdı. "Çok sayıda çıplak erkek gördüm."

"Gerçekten mi?"

"Eşim adli tıp uzmanı," diye açıkladı Pia. "Bugüne kadar otopsi masasında sayısız erkek cesedi gördüm. Üstelik hepsi de çıplaktı."

Yan tarafta bulunan banyodan duşun sesi gelirken Pia masanın üzerine asılmış fotoğrafları inceliyordu. Genelde bunlar gençlerin anlık çekilmiş fotoğraflarıydı. Çoğunda Lukas ve Antonia yan yana, kol kola veya sarılmış bir halde bir motorun üzerinde ya da Jonas, Svenja ve Tarek'le birlikteydi. Birkaç dakika sonra Lukas ıslak saçlarıyla odaya geri döndü. Üzerinde sadece beline doladığı bir havlu vardı. Pia'nın adli tıpta görmüş olduklarıyla kıyaslanmak istememiş olmalıydı.

"Antonia bir zamanlar kız arkadaşın mıydı?" diye sordu Pia fotoğrafları işaret ederek. Lukas dolaptan temiz bir tişört çıkarıp üzerine geçirdi. Sonra da altına bir don çekti.

"Toni hâlâ benim kız arkadaşım," diye cevap verdi. "Ancak sizin düşündüğünüz gibi değil. O benim *en iyi* arkadaşım. Hiç yatmadık. Seks her şeyi mahveder."

"Yeni bir şeyler öğrenebildiniz mi?" diye sordu Bodenstein çalısanlarına.

"Hiçbir şey," diyen Kathrin Fachinger hoşnutsuz bir biçimde başını salladı. "Kimseciklerde bir çizik bile yoktu. Jonas Bock'ı canlı olarak gören son iki kişi kasabın oğlu Franjo Conradi ve Dean Corso lakaplı Lars Spillner'miş."

Dört saat boyunca Kathrin ve Ostermann, Jonas Bock'un arkadaş grubundan on iki erkek ile üç kızı sorguya çekmişti. Her birine de aynı soruları sormuşlardı: Jonas'ın partisinde ne kadar kaldın? Onunla tartıştın mı? Onunla tartışan biri var mıydı? Son zamanlarda onda bir değişiklik fark ettin mi?

Sorgulananların tümü de itiraz etmeden üzerlerinde ısıruk izleri aranmasına ve tükürüklerinden DNA örneklerinin alınmasına izin vermişti.

"Parti on buçukta bitmiş," diye ekledi Ostermann. "Jonas sarhoşmuş ve onlara hakaret etmiş. Her biri o gün Jonas'tan o e-postayı almış ama hiçbiri buna bir anlam verememiş."

"Pauly'nin öldürüldüğü gün ne yapıyorlarmış?" diye bilmek istedi Bodenstein.

"Bazıları Yeşillik'teymiş." Kathrin Fachinger ifadelerin yazıldığı sayfaları karıştırdı. "Bazıları Jonas'la birlikte San Marco dondurmacısında maçı seyretmiş. Jonas çok içmiş. Devreden

hemen sonra Svenja gelmiş ve onunla konuşmak istediğini söylemiş ama oğlan kızı başından savmış.”

“Svenja’nın hamile olduğunu bilen var mıydı?”

“Hayır.”

“Fotoğrafta Svenja’yla birlikte olan adamı tanıyabilen çıktı mı?” diye sordu Bodenstein.

“Kimse tanımamış gibi.” Ostermann yorgun bir biçimde ensesini ovdu. “Biraz önce Pia aradı. Stefan Siebenlist’in bir tanığı yokmuş. Onu tutuklamak istediğinde herif kalp krizi geçirmiş. Şimdi hastanedeymiş.”

Ostermann, Pia’nın ona Siebenlist, Esther Schmitt ve Mareike Graf hakkında anlattıklarını kısaca özetledi.

“İkisi bir zamanlar en iyi arkadaşlarmış, ta ki Esther, Mareike’nin kocasını elinden alana kadar.”

“Kim kimi ne yapmış? Ne?” diye sordu Bodenstein kafası karışık bir halde.

“Pia, Manfred Graf’a gitmiş,” dedi Ostermann. “Konuşurken adamın kanser de iktidarsız da olmadığını öğrenmiş. Pauly, Esther’e ölen kocasından yüklü bir miras kalınca Esther’i karısına kıyasla daha cazip bir fırsat olarak görmüş ve Mareike’yi terk etmiş.”

Bodenstein düşünceli bir biçimde kaşlarını çattı. Mareike Graf ile Esther Schmitt yıllarca süren küslüklerini Pauly’nin ölümünden fayda sağlamak için bir kenara bırakmış olabilirler miydi? Peki ya Siebenlist? Aslında gayet mantıklı görünüyordu. Adamın kaybedecek çok şeyi vardı.

Kelkheim’in ticaret bölgesindeki büyük hangar dışarıdan bakıldığında dikkat çekici değildi, hatta kullanılmıyormuş izlenimi veriyordu. Büyük beton plakalar arasından yabancı otlar çıkmış,

etrafta çer çöp ve ahşap artıkları birikmişti. Lukas, Pia'yı binanın etrafından dolaştırıp arka tarafa geçirerek güvenlik kameralarıyla izlenen demir kapıyı açtı. Birkaç tozlu raf haricinde boş olan büyük depoya girdiler. Kirli ve karanlık pencerelerden içeriye ancak puslu bir ışık sızıyordu.

"Burası doğru yer mi?" Pia'nın sesi büyük alan içerisinde yankılandı.

"Evet." Lukas hangarın sonundaki kalın demir kapıya yöneldi. "Tüm ekipman bir servet değerinde. Onları herkesin görebileceği şekilde deponun ortasında bırakamazdık."

Demir kapı hapishane kapısı gibi güvenliydi. Güvenlik kameralarının yanı sıra kapının açılması için şifre girilmesi gereken, Yeşillik'tekine benzer bir kart okuyucu da vardı. Lukas düğmeye basınca tavandaki floresan lamba titreyerek yandı ve penceresiz odaya mavi-beyaz bir ışık yayıldı.

"Off Limits İnternet Hizmetleri Merkezi'ne hoş geldiniz," dedi Lukas. Pia'nın hayretten ağzı açık kalmıştı. Burası bir tür ileri teknoloji laboratuvarına benziyordu. Masalar uzun bir sıra oluşturacak şekilde dizilmişti. Pia karşılıklı duran on dört adet LCD ekran saydı. Fayans döşeli yerlerde dolanan kabloların görüntüsü haşmetliydi. Duvarlar, üzerlerinde yanıp sönen ışıkları olan ve vızıltılı sesler çıkaran aletlerin bulunduğu raflarla doluydu. İçerideki klima dışarıdaki otuz derecelik sıcaktan sonra Pia'yı bir anda rahatsız edecek kadar soğuk bir hava üflüyordu odaya.

"Tanrım!" diye bağırdı Pia büyük bir şaşkınlıkla. "Tüm bunları sadece pazar günü buraya getirmiş olamazsınız!"

"Öyle olmadı zaten," dedi Lukas gülümseyerek. "Ana merkezimiz her zaman burasıydı. Yeşillik Bistro'daki makineler bir nevi test aletlerimizdi."

"Bu ne?" Pia konsollardan birine doğru gitti ve aletin üzerindeki ışıkları ile düğmelere baktı.

"Bu Off-Limits'in kalbi. Yani sunucumuz," diye açıkladı Lukas gururla. "Müşterilerimize kendi hostinglerini sağlıyoruz. Yani müşterilerimiz bizden bir hosting kir alıyor ve böylece evinden rahatça sunucumuza giriş yapıp kendi web sitesini yönetebiliyor. Biz müşterilerimizin isteklerine göre onların web sitelerini oluşturuyoruz; ben de müşterilerin çevrimiçi olarak girip sitelerinde istedikleri değişiklikleri kolayca yapabilecekleri bir yazılım geliştirdim. Word kullanmak kadar basit bir program."

"Aha." Pia yavaş yavaş tüm bunların ne demek olduğunu anlayabiliyordu ve etkilenmişti. "Tüm bunları kim kurdu?"

"Kendimiz kurduk. Tek tek, yavaş yavaş." Lukas neşeyle sırıttı. "Babamdan parayı bu yüzden almıştım."

"Peki 'biz' kim?" diye sordu Pia.

"Jo, Tarek ve ben şirketin yöneticileriyiz," dedi ve düzeltti: "Yani yöneticileri *idik* demek istedim. Şimdi sadece ben ve Tarek kaldık." Gülümsemesinde biraz gurur, biraz da hüznü vardı.

"İki tane de programcımız var. Fischi ve Franjo. Lars ağ-dan sorumlu. Markus muhasebeye bakıyor, yani faturaları falan kesiyor."

"Yani tam anlamıyla bir şirket," diye ekledi Pia.

"Aynen." Lukas en baştaki ekranın karşısına oturdu. "Vergi numarası olan ve ticaret odasına kayıtlı bir şirket."

"Bunu neden gizlice yaptığını anlamıyorum." Pia tekerlekli taburelerden birine oturdu. "Baban tüm bunları görse gururdan göğsü kabarırdı."

"Babam," Lukas sağ elindeki sargıyı gevşetti ve yüzünü buruşturdu. "Şu an gururlanmaktan çok uzak. Tüm bunları boşa harcanan zaman olarak görüyor ve bankacı olmamı istiyor. Aslında onun konumunda olan biri için bu kadar dar görüşlü olması hayret verici."

“Sen hangi ara tüm bu işlerle uğraşıyorsun?” diye sordu Pia merakla.

“Genelde geceleri,” dedi Lukas, Pia’ya gülümsedi. “Ancak Toni’nin babası bu işimi hayvanat bahçesindeki stajyerliğim ile birlikte yürütemeyeceğimi anlayışla karşıladı.”

Lukas bilgisayarın karşısına geçtiği an Pia büyük bir saygıyla ondaki değişimi fark etti. Bu gerçekten de onun dünyasıydı. Büyük bir dikkatle gözlerini bir an bile ekrandan ayırmadan Pia’nın ondan istediği şeyi bulmak için bilgisayarların birbirine bağlı olduğu ağın içinde arama yaparken Pia da odayı inceledi. Bir duvarda Pia’nın zaten daha önceden bildiği panorama asılıydı. Ancak bunda B8’in güzergâhını gösteren kırmızı çizgi eksikti. Pia ayağa kalktı ve resmin yanına gitti. Yakından bakıldığında bu resim Jonas ve Lukas’ın duvarındakinden farklı görünüyordu. Bu bir fotoğraf değil, daha çok bir şehir planıydı ve harfler ile rakamlardan oluşan bölümlere ayrılmıştı. Pia resmin üst kenarındaki yazıya baktı: “Make your most terrific discovery – sing up to your Double Life!”

“Burada,” diye seslendi Lukas bir anda ve Pia ona döndü. “Bu olmalı. Vay be, babalığının bilgisayarına girmiş.”

Lukas’ın yüzünde saygılı bir gülümseme oluştu ancak hemen tekrar silindi.

“Neye ihtiyacınız var?” diye sordu ciddi bir sesle.

“Sabit diskin tamamı olursa, çok iyi olurdu.”

“Bu maalesef mümkün değil. Bilgisayar ağa ait.” Lukas sandalyesini diğer masaya sürdü ve bir çekmece açtı, “Ancak size tüm ıvır zıvırı bir USB’ye kaydedeyim, oradan ihtiyacınız olanları alırsınız.”

* (İng.) “Hayatınızın en heyecan verici keşfini yapın – Double Life hesabınızı yaratın! (ç. n.)

Lukas sessizce ve odaklanmış bir halde çalışmaya devam etti.

“Bitti,” dedi bir süre sonra ve Pia’ya gümüş rengi ufak bir cisim uzattı.

“Teşekkür ederim,” dedi Pia gülümseyerek. “Pauly’nin sana ve arkadaşlarına oldukça fazla bir para bıraktığını biliyor muydun?”

Genç adam, Pia’ya hayretle baktı.

“Saçmalık,” dedi, “Ulli bir kilise faresi kadar fakirdi.”

“Pek değil. Size ve şirketinize yaklaşık seksen bin avro değerinde hisse senedi bırakmış.”

Lukas’ın parmakları bilgisayar faresinin üzerinde hareketsiz duruyordu. Taş kesilmiş yüzü floresan ışığının altında ölü gibi bembeyaz görünüyordu. Genç adam güçlkle yutkunuyordu.

“Neden böyle bir şey söylüyorsunuz?” dedi titrek bir sesle.

“Çünkü öyle. İş arkadaşım vasiyet açıklamasına katılmış.”

Lukas sessizce Pia’ya baktı, sonra başını eğip alnını yaralı olmayan sol eline dayadı. Pia, Lukas’ın ağladığını fark etti.

“Lukas...” Yanına gitmek, onu teselli etmek veya ona acı verdiği için ondan özür dilemek istedi ancak Lukas elini hiçbir şey duymak istemediği anlamına gelecek şekilde salladı. Pauly’nin vasiyetinde onu bu denli düşünmüş olması Lukas’ı şok etmiş gibiydi.

“Lütfen,” dedi Lukas kendini toplamaya çalışan bir ses tonuyla, “Lütfen. Yalnız kalmak istiyorum.”

Pia başıyla onayladı ve çantasını aldı. Kapıda bir kez daha ona doğru dönüp baktığında Lukas başını klavyenin üzerine koymuştu ve omuzları titriyordu.

Bodenstein ayağa kalktı ve yan ofise geçti. Pia Kirchhoff geri gelmişti. Pia, Behnke ve Kathrin Fachinger, Ostermann’ın ar-

kasında duruyor ve adamın omuzları üzerinden bilgisayarın ekranına bakıyorlardı.

“Ne var?” diye sordu Bodenstein.

Pia ona bakmadan cevap verdi: “Pauly’nin Bock’a karşı elinde olan delilleri buldum. Lukas, Bock’un çeşitli kurum ve bakanlıklarla yaptığı tüm yazışmaları Jonas’ın bilgisayarından kopyaladı.”

Pia sabahki tatsızlığın hâlâ kırgınlığını yaşıyordu. Bodenstein ise bunun farkında değilmiş gibi davranıyordu.

“Bundan bir şey çıkarabilir miyiz?” diye sordu.

“Sarının evet,” dedi Ostermann başını sallayarak. “Arkadaşlar çok sevinecek. Jonas sıklıkla babasının bilgisayarına girmiş olmalı. Tüm verileri güvenceye almam biraz zaman alacak.”

“Üç saatiniz var,” dedi Bodenstein. “Biz bu arada Schwarz’ın çiftliğine gideceğiz. Arama emri ve tutuklama kararı gelmek üzere. Bayan Matthes, Matthias Schwarz’ı yangın gecesi evden çıkarken gördüğünü teyit etti.”

“Onu bu yüzden tutuklayamayız,” diyen Behnke’nin yüzü asıktı. Bodenstein onun durmadan saate baktığını fark etmişti.

“Bu akşam acil bir işiniz mi var?” diye sordu ters bir şekilde.

“Hayır,” diyen Behnke omuzlarını silktiler. Elbette işi vardı. Brezilya bugün Japonya’ya karşı oynayacaktı. Bodenstein bir an onun bu halinden keyif aldığını fark etti. Sadece kendi akşamı mahvolmamıştı. Ama aynı zamanda bu düşüncesi nedeniyle kendinden utandı da. Aslında iş arkadaşlarını, amirlerini ve şüphelileri genelde sakın mizacıyla sinir eden dengeli biriydi.

“Biz zaten Schwarz’ı yangın için tutuklamıyoruz,” dedi. “Ancak salı akşamı için kusursuz bir şahit gösteremezse cinayet şüphesiyle yakasına yapışırız.”

“Ya varsa?” diye sordu Kathrin Fachinger.

"O zaman da Svenja'yı sıkıştırırız," diye cevap verdi Bodenstein ve ekledi: "Bu zaten çoktan yapılmalıydı."

Pia Kirchhoff ona sitemli bir bakış attı.

"Erkek arkadaşı daha pazartesi günü öldürüldü," dedi Pia soğuk bir tonla.

"Hamile ve pek dayanıklı değil. Eğer ona birkaç soru daha sorsaydım kendine bir şeyler yapacağından korktum."

Ostermann, Behnke ve Fachinger hızlıca birbirlerine baktılar. Şeflerinin ne tuhaf asabiyeti ne de Pia'yla arasındaki gerginlik gözlerinden kaçmıştı ancak kimse buna bir anlam veremiyordu.

"Tutuklama emri çıktığında bana haber verin." Bodenstein ofisine girdi ve kapıyı istemsizce hızlı bir biçimde kapattı. Sonra telefonu aldı ve Cosima'yı aradı.

"Yetişemeyeceksin, değil mi?" dedi Cosima.

"Belki yetişirim," diye cevap verdi Bodenstein mutsuzlukla. Cosima her zamanki gibi beklenmedik bir nedenle son dakikada iptal edilen diğer olaylarda olduğu gibi yine soğukkanlıydı. Bu ilk defa olmuyordu. Ancak Bodenstein bunun onu rahatsız ettiğini ilk defa hissetmişti.

"Bana soruşturmalarımın her şeyden daha önemli olduğunu söylediğinden beri vicdanım rahatsız. Bu doğru değil. Ancak bazen her şeyi öylece bırakıp gidemiyorum işte."

"Ah, öyle demek istememiştim," diyen Cosima hafifçe güldü. "O akşam canım biraz sıkındı sadece."

"Belki de sadece dürüsttün ve gerçekten ne düşündüysen onu söylemişsindir," diye ısrar etti Bodenstein.

Bir süre sessizlik oldu.

"Yirmi yıldan uzun bir süredir birlikteyiz ve zaman zaman geç saatlere kadar çalışman gerektiğini biliyorum," dedi Cosima ciddi bir tonla. "Bunun için seni suçlamıyorum."

Cosima tam olarak onun duymak istediklerini söylüyordu ancak bu Bodenstein'in hoşuna gitmiyordu. Şimdi bu konuyu böylece kapatmalıydı ancak bunu başaramadı. İçinde bir şeyler kavga edecek yer arıyordu.

"Yani geç saatlere kadar çalışmam senin işine geliyor, öyle mi?"

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Cosima hayretler içinde. "Ben böyle mi söyledim?"

"Ama düşündün."

"Şimdi iyi dinle," Cosima'nın sesi keskinleşmişti, "ağzımdan düşüncesizce bazı sözcükler çıkmış olduğu için senden resmen özür diliyorum. Yaptığı işi anlıyor ve ona saygı duyuyorum, tıpkı senin benim işime anlayış gösterdiğin gibi. Tamam mı? Bundan sonra konuşmadan önce laflarıma iyice dikkat edeceğim, hele de şimdi her kelimeyi hassas bir teraziye koyduğunu öğrendikten sonra!"

"Ben..." diye söze girdi Bodenstein sesini yükselterek ancak Cosima konuşmasına izin vermedi.

"Bu akşam nerede olacağımızı biliyorsun," diyerek sözünü kesti. "Yanımıza gelmeyi başarırsan mutlu olurum ancak gelemezsen de sana kızmam. Görüşürüz."

Bodenstein elindeki ahizeye bakakaldı. İçinde, hem kendine hem de Cosima'ya karşı kaynayan bir öfke vardı çünkü Cosima haklı, kendisi ise haksızdı. O anda kapı çaldı. Pia içeri girip ardından kapıyı kapattı.

"Tutuklama emri geldi mi?" diye homurdandı Bodenstein.

"Hayır."

"O halde beni neden rahatsız ediyorsunuz?"

“İlk adımı atmak için fazla gururluysanız bunu ben yaparım o halde,” diye cevap verdi Pia korkusuzca. “Sürekli bir fişek gibi patlamanızdan korkarak işimi doğru düzgün yapamam.”

Bodenstein sert bir yanıt vermek üzere ağzını açtı ancak bir anda öfkesinin dağılmış olduğunu fark etti.

“Bana neler olduğunu ben de anlamıyorum,” diye itiraf etti.

“Herkesin kötü bir günü olabilir. Bizim Schwarz’a gitmemizi ve sizin de bu akşam mesaiye kalmamanızı teklif edecektim.”

“Benden kurtulmak mı istiyorsunuz?” diye sordu Bodenstein kuşkuyla.

“Sizinle çalışmayı Behnke’yle çalışmaya binlerce kat tercih ettiğimi biliyorsunuz,” dedi Pia kuru bir tonla. “Ancak şimdi bu halinizle onun iyi günlerinden bile daha iyi bir durumda değilsiniz.”

Bodenstein istemsizce sırıttı. Bu kadının cesareti vardı. Kendisi asla canı bu kadar sıkkın olan bir amirinin odasına böylesine girmeye cesaret edemezdi.

“Ne yapayım o halde?” diye sordu.

“Eğer bugün benim evlilik yıldönümüm olsaydı burada olmaktan daha iyi bir şey bulurdum herhalde,” diye cevap verdi Pia. Bodenstein duvardaki takvime baktı. Pia’nın bunu nereden bildiğini bilmiyordu ancak haklıydı. Demek Cosima onunla ve çocuklarla bu yüzden yemeğe çıkmak istiyordu!

“Lanet olsun,” diye homurdandı.

“Bir buket çiçek alıp eve gidin,” diye teklif etti Pia. “Ve eğer son günlerde eşinize de bize karşı olduğunuz kadar nazik davrandıysanız bence bir de özür dileyin.”

Bodenstein bakışlarını ona çevirdi ve mahcup bir biçimde gülümsedi. “Bu kadar adaletsiz davrandığım için özür dilerim, gerçekten.”

“Sorun değil,” artık Pia da gülümsüyordu, “ama Şimdi  i ek iler kapanmadan acele edin, yoksa benzinlikteki yarı solmuş çiçeklerle idare etmeniz gerekecek.”

Pia, Kathrin Fachinger ve Behnke on beş polis memuru desteğiyle Schwarz ailesinin çiftliğine vardıklarında Erwin Schwarz ve eşi bir yere gitmek üzereydiler.

“Rahatsız ettiğimiz için  zg n m,” dedi Pia ve arama iz-nini çıkardı. “Ancak  iftliğinizi ve evinizi aramamız gerekiyor.”

“Neden?” Erwin Schwarz diklenmiŐti. Pia bundan etkilenmedi.

“Her Şey bunun içinde yazıyor,” diyerek eline belgeyi sıkıştırdı ve memurlar tüm çiftliğe ve eve dağılarak etrafı aramaya başladılar. Pia gözünün ucuyla ahırda bir hareket algıladı. Hemen ardından bir kapı çarpıldı ve bir arabanın motoru çalıştı. Behnke hemen tepki verdi ve    polis memuruyla birlikte çiftlik kapısından fırlayarak Matthias Schwarz’ın Golf marka arabasının önüne atladı. Genç adam panikle direksiyonu çevirdi ve aynı anda gaza bastı. Memurlardan biri zamanında kaçamadı ve kendisine çarpan arabanın etkisiyle havaya fırladı. Pia yerde yatan ve acılar içinde kıvranan memurun yanına koştu. Schwarz ise durmadı ve patinaj çekerek yolda ilerlemeye devam etti.

“Şimdi ne yapacağız?” diye seslendi Behnke.

“Nereye gittiğini tahmin edebiliyorum.” Pia cep telefonunu çıkarıp bir numara tuŐladı. “Siz memur arkadaş için ambulans  ağırın.”

Schwarz ailesinin  iftliğindeki aramalar Pia’yı hiç de etkilemeyen, annenin tiz çığlıkları ve çiftçinin tehditleri arasında gerçekleŐiyordu. Matthias Schwarz’ın kaçıŐını vicdan azabının bir göstergesi olarak görüyordu ve Kelkheim Polis Merkezi memurlarının Matthias’ı on beş dakika sonra Yeşillik Bistro’nun

önünde tutuklamalarına hiç şaşırılmamıştı. Schwarz âşık olduğu Esther Schmitt'in yanına sığınmaya çalışmış ancak Esther yardım isteğini büyük bir soğukkanlılıkla geri çevirmişti. Her şey bittiğinde saat sekizi birkaç dakika geçiyordu ve Pia, Behnke'yle birlikte panik bir halde sorgu odasında onları beklemekte olan Matthias'ı sorgulamak üzere Hofheim'a doğru yola çıkmıştı.

"Devlet memuruna karşı gelme," diye saymaya başladı Behnke. "Kasıtlı, tehlikeli yaralama ki bu halen daha adam öldürmeye dönüşebilir, vurup kaçma... Bayağı pisliğin içine gömüldünüz. Neden kaçtınız?"

Pia ve Kathrin Fachinger aynalı camın arkasında duruyor ve Behnke'nin, futbol maçını kaçırmasının acısını Schwarz'dan çıkarmasını seyrediyorlardı, adama acıdıkları söylenemezdi. Schwarz ise sadece aptal bir biçimde masaya bakıyor ve hiç konuşmuyordu. Acaba hangisi onu daha çok yaralamıştı? Sonuçları ağır olan kaçıışı mı yoksa Esther Schmitt'in ona karşı sergilediği buz gibi tavır mı? Yarım saat sonra Behnke sorguyu sonuçsuz bir biçimde bıraktı ve genç adamı hücrelerine gönderdi.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Behnke daha sonra ofiste hep birlikte oturduklarında.

"Bırakalım bir gece düşünsün," diye karar verdi Pia.

"O bizim aradığımız adam," dedi Ostermann kendinden emin bir tonla. "Olayı itiraf etmiş sayılır. Cep telefonunda 14 Haziran günü Esther'e yazdığı bir mesaj buldum. Mesajda, '*İstedüğün şeyi yaptım*' diyordu."

"Bu herhangi bir şey olabilir," diyen Pia başını salladı. "Belki domates ekmiştir veya çimleri biçmiştir."

"Ama Esther ona daha önce, '*Ben gelene kadar o domuzu ortadan kaldırmış ol*' diye yazmış."

"Domuz mu?" diye emin olmaya çalıştı Pia.

“Evet.”

Pia, “Peki,” diyerek iç çekti. “Üzgünüm arkadaşlar ama o zaman bir daha işe koyulmalıyız. Bay Behnke kiminle konuşmak istersiniz? Tekrar Schwarz’la mı yoksa Esther Schmitt’le mi?”

“Schmitt’e giderim.” Behnke, Ostermann’ın yazıcıdan basmış olduğu mesajın çıktısını aldı. “Maç nasıl olsa bitti.”

Kathrin Fachinger, Behnke’yi takip etti ve Pia da aşağıdaki hücrelere giderek Schwarz’ı tekrar çağırttı.

“Kimseyi ezmek istemiyordum,” dedi Schwarz ilk defa konuşarak. “Gerçekten. Arabanın otomatik olduğunu o heyecanla unutmuşum.”

“Neden kaçmaya çalıştınız ki?”

Adam kafasını ellerinin arasına gömdü ve sustu.

“Bay Schwarz, böyle susarak durumu iyileştirmiyorsunuz,” dedi Pia ısrarla. “Nöbetçi hâkim kaçmanızı suçunuzun bir itirafı olarak görecektir. Neden kaçtınız?”

Sessizlik. Boş bakışlar.

“Cep telefonunuzda Esther Schmitt’e ait bir mesaj bulduk.” Pia kadının adı geçtiğinde vereceği tepkiyi merak ediyordu. “Size o dönene kadar domuzun gitmiş olması gerektiğini yazmış ve siz de bunun üzerine 14 Haziran günü istediğini yaptığınıza dair bir cevap yazmışsınız.”

Matthias Schwarz’ın su gibi açık renk gözleri sessizce Pia’nın yüzüne odaklandı ancak genç adam hemen sonra yeniden başını eğdi.

“Annem haklıydı,” diye mırıldandı. “O beni sadece kullandı.”

“Esther’in isteği üzerine yaptığınız şey neydi?” diye sordu Pia ısrarla. “Pauly’nin öldürüldüğü salı gecesi neredeydiniz?” Pia genç adamın karın kaslarının kasıldığını gördü.

“Bay Schwarz, bekliyorum,” diye hatırlattı birkaç dakika sonra. Matthias bir anda yumruğunu masaya indirdi. Onun bu kaslı ve güçlü hali, içinde yaşattığı kontrolsüz öfke, kin ve intikam duygularıyla karışınca tehlikeli bir karışım oluşmuştu.

“Yalancı pislik!” diye haykırdı ve Pia’ya çılgın gözlerle baktı. “Siz karılar hepiniz aynısınız! Hepiniz de yalancı pisliklersiniz!”

“Sakin olun,” diye uyardı Pia ancak başarılı olamadı. Baraj yıkılmıştı ve Matthias Schwarz ruhsal kölelik halinden, ayağa fırlayıp iki eliyle birden yakaladığı masayı büyük bir güçle küçük odanın diğer köşesine fırlatarak kurtuldu. Pia ani ve hızlı bir hareketle kendini güvenli bir yere atmıştı ve bir köşede bekleyen polis memuru çılgına dönmüş gencin üzerine atlayarak onu zapt etmeye çalışmış olsa da adamın kendi başını alnından kan boşalana kadar duvara vurmasına engel olamamıştı. Schwarz’ın sonunda inleyerek ve kolları arkada kelepçeli bir biçimde yere yatırılabilmesi için karakoldan üç polisin daha gelmesi gerekmişti. Pia birçok şey görmüştü ancak en kötü sorgulama anılarında bile bu kadar büyük bir öfke patlamasına şahit olmamıştı. Pia, Schwarz’ın önünde çömeldi.

“13 Haziran salı günü komşunuz Hans-Ulrich Pauly’yi öldürdünüz mü?” diye sordu. Matthias kanlı yüzü, hayal kırıklığı ve acı dolu gözleriyle öyle bir bakıyordu ki Pia ister istemez ona acıdı.

“Evet.” Genç adamın kasları gevşedi. “Evet, ben yaptım. Bunu Esther istedi.”

Pia’nın çiftliğine varıp arabasından indiğinde hissettiği tek şey yorgunluktu. Gerçi elinde bir itiraf vardı ancak gerçek katil yoktu. Bundan emindi. Esther Schmitt’in kendisine yardımcı olmayı reddetmesi Matthias Schwarz’ı çok derinden yaralanmıştı. Matthias komşusunun birlikte yaşadığı sevgilisine hayran ve âşıktı.

Esther, onun bu basit ruhunun kısıtlı evrenindeki güneşiydi ancak kadın onun bu aşkını ve sadakatini ayaklar altına almış ve onu yapışkan bir böcek gibi üzerinden atmıştı. Schwarz çok zeki biri değildi ancak Esther'in istediğini yaptığını söyleyerek kadını ince bir ipin üzerine çıkarmıştı, yani bir intikam fırsatı görmüş ve bunu kullanmaktan çekinmemişti. Esther Schmitt her ne kadar itiraz etmiş ve söz konusu domuzun gerçekten de Matthias'ın ona hediye etmek istediği koca göbekli Vietnam domuzu olduğunu söylemiş olsa da Behnke onu tutuklamıştı. Bu kulağa mantıklı geliyordu ve belki de doğrudu. En geç yarın sabah cinayetin detayları istendiğinde Schwarz'ın ifadesinin yalan olduğu ortaya çıkacaktı. Bodenstein, Pia'yla aynı fikirdeydi. Pia onu aramış ve Bodenstein'in sesindeki iç huzuru ve sakinliği duyunca rahat bir nefes almıştı. Pia'nın gözleri boş köpek kafesine gitti. İstemsizce, domuzcuklarının katledilmesi ve bütün gün düşünmemeyi başarmış olduğu geçen gecenin korkusu içinde yeniden canlanmaya başlamıştı. Ahıra doğru gitti. Bahçedeki bütün işlerini halledip hayvanlarıyla da ilgilendikten sonra eve girdiğinde güneş batmış ve gece başlamıştı. Buzdolabında sos ve şnitzel buldu ve onları da mikrodalgaya koydu. Bir anda ana sigorta attı, tüm ışıklar ve televizyondaki haber spikerinin sesi kesildi. Pia felç geçirmiş gibi mutfakta kalakaldı ve kanın beynine sıçradığını hissetti. Bir önceki geceye benzer bir durumu bir daha kaldıramazdı. Kaçarcasına evden çıktı, arabasına bindi ve Frankfurt'a doğru yola çıktı.

Henning'in bu habersiz ziyaretinden hoşnut olup olmaması umurunda değildi, onun şu anda Henning'in tüm kötülükleri savma gücüne sahip, o serinkanlı haline ihtiyacı vardı. Kısa bir süre aradıktan sonra bir park yeri buldu ve onca sene boyunca birlikte yaşadıkları eve girdi. Henning belki de bir gün kendisine geri döner umuduyla anahtarların onda kalması için ısrar etmişti. Pia yine de zile bastı. Hiçbir tepki gelmeyince anahtarı

deliğe soktu ve her köşesini bildiği eve girdi. Televizyon son ses açıktı. Mutfakta Henning'in temizlikçi kadına bırakmayı tercih ettiği o tipik dağınıklığı vardı. Boş bardaklar, kullanılmış tabaklar, yarım şişe kırmızı şarap ve yemek artıkları. Pia gülümsedi. Eskiden akşamları buraları toplardı çünkü sabahları dağınık bir mutfaka girmek istemezdi. Salona girdiğinde kapı eşiğinde donup kaldı. Tam olarak ne görmekte olduğunu idrak edemedi. Salon masasının üzerinde inleyerek birbirine dolanmış iki bedenin sevişmelerini seyretti. Tuhaf bir biçimde Pia'nın aklı masaya gitmişti. O masayı Henning'le birlikte Leipzig'deki bir antika dükkânından iki bin üç yüz Alman markı karşılığında almışlardı. İçinde beliren kıskançlığın acısına henüz hazırlıklı değildi. Henning'in ona yalan söylediğini fark ettiğinde ise ayrıca öfkelenildi. Üzerinde şık elbisesi ve parlak çorapları olmayan savcı Löblich baldırlarındaki selülitler ve koca poposuyla pek de alımlı görünmüyordu. Pia bir an tekrar çekip gitmeyi düşünmüş olsa da şeytana uymayı tercih etti.

"Masa görüldüğü kadar sağlam değil," dedi ve şeytanca bir keyifle olayın yarıda kesilişini seyretti.

"Pia!" diye haykırdı Henning korku dolu ve nefes nefese. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Sana anahtarlarını geri getirmek için gelmiştim. Böldüğüm için özür dilerim."

Henning elleriyle masanın yanında, yerde duran gözlüğünü aradı. Savcı Löblich de aynısını yapıyor ama bir yandan da çıplaklığını eline geçirdiği ilk giysi parçasıyla örtmeye çalışıyordu.

"Anahtarları mutfak masasına bırakıyorum." Pia döndü. "Size iyi eğlenceler."

"Bekle!" diye seslendi Henning. Henning ona ulaşmadan Pia anahtarları evin kapısının yanında duran büfenin üzerine

bırakıp çıkmıştı. Pia dışarı adımını atar atmaz koşarak arabasına doğru ilerledi, Henning'in balkondan kendisine seslenişlerini duymazlıktan gelirken boğazı düğümlenmişti. Tuhaftı aslında. Ayrılmayı kendisi istemişti ancak hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

23 Haziran 2006, Cuma

Pia belirli bir hedefi olmadan şehrin içinde dolanıp durdu. Kendi çiftliğine dönmek istemedi. Boş evden de oranın ıssızlığından da korkuyordu artık. Pia, Henning'i de suçlayamıyordu, sonuçta ayrılan kendisi olmuştu, adam değil. Öylece eve girmekle ne büyük aptallık etmişti! Gözyaşları yanaklarından süzülmesine rağmen bir anda histerik bir gülme krizine tutuldu. Ne utanç verici bir durum oluşmuştu!

Acaba Henning şu anda Löblich'le ikinci denemesine başlamış mıydı? Tam bunu düşünürken cep telefonu çaldı. Arayan Henning'di! Yani ikinci denemeye kalkışmamıştı. Pia ısrarla çalan telefonu duymazlıktan geldi. Bir süre sonra mesaj sesi geldiğinde Pia, Henning'in de onun artık cevap vermeyeceğini anladığını ve bu yüzden kısa mesajlar göndermeye karar vermiş olduğunu düşündü. Merakla telefonun kapağını açtığında ise gelen mesajın Henning'den değil, Lukas'tan olduğunu gördü. *Uyanık mısınız? Sizinle konuşmak istiyorum. Uyku tutmuyor. Lukas.*

Lukas. O ve Christoph Sander sırayla –Pia'nın elinde olmadan– rüyalarına girmeye devam ediyorlardı. Henning'in yalnızlığa karşı bir seçenek olarak kalması artık söz konusu olamayacağına göre Lukas iyi bir alternatif olabilirdi.

Yarım saat sonra Lukas, Pia'nın mutfak masasında oturuyordu. Solgundu, gözleri donuk ve ağlamaktan kızarmış bir haldeydi. Pia onun için tavada iki yumurta kırdı ve yanına da iki dilim ekmek kesti. Tabağı önüne koyduktan sonra oğlanın iştahla yiyişini izledi. Lukas her lokmayı ağzına atmadan önce lokmaya bakıyordu. Kardeşleri olmayan tek çocuklar böyle yerdii ama içgüdüsel olarak yeterince yemek alamamaktan korkan, çok sayıda kardeşi olan çocuklar böyle yemezdi. Lukas sakince yemeğini yemiş ve yüzüne tekrar biraz renk gelmişti.

"Teşekkür ederim," dedi bir parça ekmekle tabağını sıyırdıktan sonra. "Karşılığında bulaşığı yıkarım."

"Bulaşık makinem var," dedi Pia gülümseyerek. "Kolunu yormamalısın. Hâlâ acıyor mu?"

"İdare eder," diye cevapladı Lukas. "Şimdi bir içki iyi giderdi. Bir şeyler miksleyeyim mi?"

"Pek fazla malzemem yok."

"Bakabilir miyim?"

"Tabii."

Lukas buzdolabı ile mutfak dolaplarını kurcaladıktan sonra bir şişe votka, domates suyu ve tabasco sos çıkardı.

"Bloody Mary?" diye teklif etti Pia'ya.

"Neden olmasın?"

Lukas içkiyi hazırlamaya uğraşırken Pia da bir sigara yaktı. Henning'in çıplak kışırın yabancı bir kadının bacakları arasındaki o görüntüsünün yarattığı şoku henüz atlatamıştı ve Lukas'ın yanında kendini şu an daha iyi hissediyordu. Geçen bir sene boyunca bunu kendi kendine ne kadar inandırmaya çalışmış olsa da yalnız yaşamının ona göre olmadığını artık kendine itiraf etmeliydi. Lukas, Jo'yla birlikte yaptıkları planları anlattı ve kadehlerini tokuşturup Bloody Mary'lerini yudumladılar.

Önce bir tane, sonra iki, sonra üç. Tadı insanı baştan çıkaracak kadar iyiydi ve korkunun gölgesi gitgide küçülüyordu.

"Jo'nun bilgisayarlarla arası iyi miydi?" diye sordu Pia.

"Evet, bayağı iyiydi," diye cevapladı Lukas. "O ve Franjo kendilerini çok geliştirdiler."

"Ancak bilgisayarlar konusunda en iyileriniz Tarek ve sensin, değil mi?"

"Ben daha iyiyim," dedi hiç çekinmeden. "Çünkü ben henüz hiç yakalanmadım."

"Öyle mi? Ama Tarek yakalandı, öyle mi?"

"Ben tüm isimleri araştırdığınızı sanıyordum?" Lukas hayretle kaşlarını çatı. "Tarek beş yıl önce bir virüs yazmıştı ve bununla dünyanın yarısının bilgisayarlarını ve ağlarını çökertmişti. Microsoft onun yakalanması için ciddi bir meblağ duyurunca bir arkadaşı onu ele verdi. Sekiz ay yattı, cezasının kalanını şartlı tahliye olarak geçirdi."

Pia esmer bahçıvan Tarek'i hacker olarak pek düşünemedi.

"Sen de illegal işler yaptın mı?"

Lukas sırtıttı ve Pia'nın içkisini tazeledi.

"Eskiden evet. Başka bilgisayarlara giriyordum ve nereden baksan elli virüs ve trojan yazmışımdır," diye itiraf etti. "Ancak virüsleri hiç serbest bırakmadım. Benim tek derdim güvenlik açıkları bulmaktı. Öylesine bir şeylere zarar veren biri değilim."

"Böyle şeyler yazmak çok zor, değil mi?"

"Benim için değil," diye iddia etti Lukas. "Zorlayıcı şeyleri seviyorum."

"*Make your most terrific discovery,*" diye alıntılıdı Pia depodaki resimdeki yazıyı. Lukas'ın sırtması geçmişti.

"Efendim?" diye sordu Lukas.

"Bu cümleyi bugün sizin orada okudum," diye açıkladı Pia.

"Senin de duvarında asılı olan o panorama resminin üzerinde yazılıydı. Bunun anlamı ne?"

"Hiçbir anlamı yok. Artık yasaklanmış olan bir internet oyununun reklamı."

Bir anda Pia'nın aklına Ostermann'ın bir süre önce ona anlattıkları geldi. *Double Life*, yasak internet oyunu. Evet, cümle böyle devam ediyordu, *Double Life* diye bir şeyler de vardı.

"*Double Life*," dedi Pia sesli olarak.

"Oyunu biliyor musunuz?" Lukas bardağını karıştırıyordu.

"Svenja'nın web sitesinde *Double Life*'a yönlendirilen bir bağlantı vardı." Pia başıyla onayladı. "Meslektaşım bana oyunu anlattı. Interpol sunucuları arıyormuş."

"Doğru." Lukas geriye doğru yaslanarak Pia'yı inceledi. "Bu yüzden bu kadar popüler. Arkadaşlarım hâlâ oynuyorlar."

Pia'nın zihninde birçok konu bir araya gelmeye başlamıştı.

"Dean Corso ve Boris Balkan?"

"Aynen." Lukas güldü. "Çocuklar geçen kaleden onların isimlerini söylediğinizde ölümüne tırstılar."

Bir anda bir patlama sesi geldi ve tekrar sigorta attı. Pia ayağa kalktığı anda çok fazla içmiş olduğunu fark etti. Zorlukla sigorta dolabına kadar elleriyle etrafı yoklayarak ulaşmaya çalışırken kendi ayakkabılarına takılınca kıkırdadı. Sigorta şalteri bir türlü yerinde durmuyordu. Üç saniye sonra tekrar atıyordu.

"Neyse." Pia tekrar etrafı elleriyle yoklayarak geri döndü. "Bir yerlerde mum olacaktı."

Lukas, Pia'nın çakmağını yakarak kadına ışık tuttu. Pia çekmeceleri tek tek açtı ve bir paket küçük mum buldu. Birkaç tanesini yakıp mutfak masasına yerleştirdi.

“Ne hoş oldu,” dedi Lukas gülümseyerek. Lukas’ın ona bakışları onu baştan çıkarmaya çalıştığında kullandıklarıyla aynıydı.

“Sanırım seni eve bırakmalıyım artık,” diye mırıldandı Pia sessizce.

“Dört Bloody Mary’den sonra size araba kullandırtmam,” diye cevap verdi Lukas. “Asla.”

“Doğru,” dedi Pia. “Ben sarhoşum.”

Aslında Lukas’ın onun yanında olmasından mutluydu. Onun varlığı bozuk sigorta dolabının tüm korkunçluğunu alıyordu.

“Sana yatmak için nevresim, yastık falan getireyim,” dedi Pia. “Koltukta yatabilirsin.”

Kelkheim mezarlığı birçok büyük cenaze töreni görmüştü ancak Hans-Ulrich Pauly’nin cenazesi büyük otoparkın bile ağzına kadar dolmasına yol açmıştı. O sıcak cuma günü Schmiehbachtal’a giden köprünün altına kadar arabalar sıra halinde park etmişti. İçine dalınası bir maviliği olan gökyüzü bulutsuzdu. Bodenstein ve Pia geride kalarak cenazeye gelenleri izliyorlardı. Pauly’nin tabutu için kazılmış çukurun yakınında bulunan bir ağacın arkasında fotoğrafçı bir polis, kamera ve ekipmanıyla taziyeye gelenlerin fotoğraflarını çekmek üzere hazır bekliyordu. Bodenstein ve Pia, Pauly’nin katilinin cenazeye geleceğini umuyorlardı. Stefan Siebenlist sorgulanabilir durumda değildi ancak karısı bir avukat tutmuştu. Matthias Schwarz ise daha ilk sorgularında bile çelişkilere boğulduğu için serbest bırakılmıştı. Arabasıyla çarptığı polis memuru beyin sarsıntısı geçirmiş ama kırık bir kol ve çürüklerle kurtulmuştu. Bu nedenle Matthias Schwarz sadece ağır yaralamadan yargılanacağı için bir hücreye kapatılmasına gerek görülmemişti.

Tabutun hemen arkasından Esther Schmitt yürüyordu. Yüzünde vakur ve taş gibi bir ifadesi vardı, kuru gözleri bir güneş

gözlüğünün arkasına saklanmıştı. Esther'in arkasında Yeşillik Bistro'ya sık gelen genç müşteri kitlesi ve çalışanları yürüyordu. Bazıları hıçkırıyor ve el ele tutuşuyordu. Pia, Lukas'ı gördü. Lukas'ın yaralı olmayan koluna da Svenja sıkıca yapışmıştı.

"Bak sen, güzel çocuk Lukas da ölen arkadaşının sevgilisine ne çabuk da yanaşmış," dedi Bodenstein hafif ironik bir ses tonuyla.

"Sanırım daha ziyade birbirlerini teselli ediyorlar," dedi Pia şefine karşı gençten yana taraf tutarak ama bunu neden yaptığını bilmiyordu.

"Yoksa o güzel yüzüne mi kandınız?" Bodenstein, Pia'ya alaycı bir bakış attı. "O yeşil gözleriyle aklınızı mı aldı yoksa?"

"Saçmalamayın," dedi Pia rahatça. Çantasındaki cep telefonu titremeye başladı. Pia ilgilenmedi. Büyük ihtimalle arayan yine bugün otuz kırk kez aramış olan Henning'di.

"Bu veledede güvenmiyorum," dedi Bodenstein sessizce kendi kendine düşünerek. Her kelimesinde ise Pia'nın içindeki o tuhaf olumsuz duygu güçleniyordu. "O çok *fazla iyi* bir genç. Harika bir oyuncu. Bir şekilde bana herkesin istediği görüntüyü yansıtabilen boş bir perde gibi geliyor."

"Bu doğru değil," dedi Pia. "Onu tanımıyorsunuz. O çok mutsuz ve çok yalnız."

"Öyle mi?"

"Önce mentoru, sonra da en iyi arkadaşı öldü. Ailesi mütemadiyen seyahatte ve ona ayıracak vakitleri yok."

Bodenstein kaşlarını kaldırdı. "Bu ajitasyonları yiyiyor musunuz? Bunu sizden beklemezdim."

"Bana Doktor Sander anlattı bunları," diye savundu Pia kendini. "O da bu gence karşı anlayış gösteriyor."

“Sander’in anlayışı da benim gözlemlediğim kadarıyla sınırlı,” dedi Bodenstein. “O sadece Lukas’ın babasının eğitim şeklini destekliyor. Aynı zamanda bir baba olarak söylemeliyim ki Lukas’ın yaşında olan gençler anlayış hariç her şeyi isterler. Daha çok kendilerine acımak ve tüm dünya ve özellikle de aileleri tarafından trajik bir biçimde anlaşılmamaktan yakınmayı severler.”

Pia konuyu daha derinleştirmek istemedi. Lukas başkaydı. Ona oyun oynamış olamazdı ya! Yoksa oynamış mıydı? *Baştan çıkarıcı*, diye düşündü kalede giydiği tişörtü düşünerek bir an ama sonra bu düşünceden kurtulmak için başını salladı. Bodenstein’in sözleri Pia’nın içinde, beynine iğneler gibi batan şüpheler uyandırmış ve Jonas’ın öldürüldüğü gece Lukas’la yapmış oldukları konuşmayı hatırlatmıştı. Neden arkadaşının doğum gününden bahsetmemişti? Neden Jonas ve Svenja’nın cumartesi gecesini kalede tartıştıklarını söylememişti? Bir anda Pia kendini kötü hissetti. Bodenstein’in, Lukas’ın bir gece onda kaldığını duyması durumunda neler diyeceğini düşündüğü anda tüyleri ürperdi.

Bir saat sonra her şey bitmiş ve insanlar mezarlıktan ayrılmışlardı. Esther Schmitt, Wolfgang Flöttmann ve birkaç kişiyle birlikte onların yanından geçtiğinde Bodenstein, Svenja’yı gözden kaçırmış olduğunu fark etti.

“Olamaz.” Pia başını salladı. “En azından Lukas dikkatimi çekmedi. Belki hâlâ mezarın başındadırlar.”

Ancak mezarın başında sadece sıcak güneşe rağmen mezarı hızlıca toprakla doldurmakla meşgul olan mezarlık çalışanlarına rastladılar.

“Lukas’ı arıyorum.” Pia cep telefonunu aldı ve Lukas’ın numarasını çevirdi. Karşısına telesekreterin o bilindik sesi çıktı:

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyor... Tabii ki olması gerektiği gibi cenaze sırasında Lukas cep telefonunu kapatmış olmalıydı.

"Svenja'nın evine gidelim," diye teklif etti Bodenstein. "O elbet bir ara oraya gelecektir. Belki de güzel çocuk Lukas onu daha fazla teselli etmekle meşguldür."

Pia bu alaycı yoruma bir tepki vermedi. Bodenstein'in Lukas'tan hiç hoşlanmaması onu rahatsız ediyordu. Genç adama olan yakınlığı onu körleştirmiş miydi gerçekten yoksa Bodenstein, Lukas'tan sadece iyi görüntüsü yüzünden onu kışkandığı için mi hoşlanmıyordu? Bunu düşündükçe ikinci seçenek ona daha yakın geliyordu. Yine de şüphe ete girmiş bir kıymık gibi içinde bir yerlerde kaldı.

Lukas'ın cep telefonu hâlâ kapalıydı ve Svenja da kayıptı. Ne Lukaslarda ne de Svenjalarda evde kimse vardı.

"Başka nerede olabilirler?" Bodenstein, Pia'ya baktı. "Lukas'ı artık oldukça iyi tanıyorsunuz."

Pia kızardığını hissetti. Ama Bodenstein'in bunu herhangi bir art niyetle söylemediğini anlayınca rahatladı.

"Belki Münster'deki şirkete gitmişlerdir," diye tahminde bulundu. Ancak orada da yoktular. Yeşillik Bistro'da ya da Zacharias'ın Schmiehbachtal'deki bahçesinde de değillerdi. Lukas ile genç kızın nasıl bir araçla gittiklerini merak etti çünkü Lukas'ın bir arabası yoktu. En azından Pia onu hiç araba kullanırken görmemişti. Numarasını tekrar çevirdi, telefon sonunda çalıyordu.

"Svenja'nın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu Pia, Bodenstein'in BMW'sinin kaputuna yaslanarak. Amiri, Jonas'ın öldüğü kulübeye kadar inmişti.

"Hayır," diye cevapladı Lukas. "Cenazede birlikteydik. Sonra eve gitmek istedi."

“Ancak oraya gelmedi. Siz mezarlıktan nasıl çıktınız? Sizi çıkarken göremedim.”

“Ben Tarek’in arabasıyla çıktım, Svenja ise mobiletiyle.”

“Sen neredesin şimdi?”

“Neden? Beni görmek mi istiyorsunuz?”

“Hayır, çalışmam lazım.” Pia, şefine bakındı.

“Ya sonra?” Lukas sesini alçaltmıştı. “Daha sonra görüşür müyüz? Dün gece çok güzeldi. Gerçekten.”

Aman Tanrım! Pia ne işler açmıştı başına?

“Yine ayartıcı rolünü mü oynuyorsun sen?” diye sordu Pia.

Lukas birkaç saniye bir şey söylemedi.

“Neden böyle şeyler söylüyorsunuz?” Lukas’ın sesi kırıgınlıkla geliyordu. “Dün gece gayet efendi gibi davrandım halbuki.”

Pia söylediklerinden pişman oldu. Lukas haklıydı. Ve ayrıca Pia da Lukas’ın yanında olmasından memnun olmuştu. Gence bunu söylemek haksızlıktı.

“Öyle demek istemedim,” dedi Pia hemen. “Ancak gerçekten de Svenja’yla acilen görüşmemiz gerekiyor. Nerede olabilir?”

“Belki Toni’dedir,” diye tahminde bulundu Lukas.

“Doğru. Bunu düşünmemiştim. Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Lukas sessizce güldü. “Ayrıca hizmetçimiz iki haftalığına Urallar’a defolup gitti, yani bir arabam var. Bu akşam size gelebilirim isterseniz. Hani belki yine sigorta atar da evde yalnız başınıza korkarsanız diye dedim.”

Pia duraksadı. Bunu nereden biliyordu? Evde yalnız kaldığında huzursuz olduğunu ona söylemiş miydi? Pia, Bodenstein’in bayırdan çıkarak arabaya doğru geldiğini gördü ve Lukas’ın bu sözüne bir yorum yapmadı.

“Ben seni ararım, olur mu?” dedi hızlıca.

“Söz mü?”

“Evet, söz. Sonra konuşuruz.”

Sanderlerde de kimse kapıyı açmadıktan sonra, tam Bodenstein ve Pia arabaya binecekken Opel Hayvanat Bahçesi’nin yeşil pikabı garaja girdi ve Doktor Sander araçtan indi. Bodenstein hayvanat bahçesi müdürünün Pia’yı görür görmez yüzünde oluşan memnun gülümsemeyi fark etti.

“Merhaba,” diye seslendi Sander ve yanlarına geldi. “Bana mı gelmiştiniz?”

“Merhaba Doktor Sander,” diye cevapladı Bodenstein. “Aslında Svenja Sievers’i arıyorduk. Kızınızla birlikte olduğunu umuyorduk.”

“Ee? Değil mi?”

“Evde kimse yok,” diye cevapladı Bodenstein.

“Toni’yi arayabilirim,” diye teklif etti Sander. Bir inşaatta çalışmış gibi görünüyordu, gömleği ve kot pantolunu kir içindeydi.

“Biraz hırpani görünüyorum,” diye özür diledi görüntüsü için, sanki Bodenstein’in düşüncelerini okumuşçasına. “Bu aralar hayvanat bahçesinde her şey kaos halinde. Bugün bir impala kaçtı ve aslında sadece içme havuzu olmak üzere düşünülmüş olan suya düştü.”

“Görünüşe göre siz de hemen suya atlamışsınız,” dedi Pia.

“Birilerinin hayvanı oradan çıkarması gerekiyordu,” diye güldü Sander. “Ama açık söyleyeyim, serinlemek de iyi geldi.”

“Bir dondurmadan daha mı etkili?” dedi Pia neredeyse flörtöz bir tonda, ki bu da Bodenstein’in kulak kabartmasına neden olmuştu.

“Serinlemek çok daha hızlı etki ediyor,” dedi Sander gülümseyerek. Bodenstein iş arkadaşına ve hayvanat bahçesi

müdürüne bakıyordu. Sonra gözleri yeşil kamyonete kaydı ve arkasına yüklenmiş çok sayıda ıvır zıvırın arasında bulunan eski ahşap paleti fark etti.

“Bu aracı sık sık kullanır mısınız?” diye sordu öylesine.

“Efendim?” Sander, Bodenstein’a şaşkınca baktı. “Pikabı mı kastediyorsunuz?”

Bodenstein başıyla onayladı.

“Arada sırada.” Sander irite olmuş görünüyordu. “Bunlardan üç tane var bizde. Hayvanat bahçesinde ihtiyaç olmadığına bir tanesiyle bazen eve gelirim.”

Bodenstein adamın Pia’ya soran gözlerle baktığını ve Pia’nın da şefinin nereye varmak istediğini bilmediğini gösteren omuz silkmesiyle cevap verdiğini fark etti.

“Aracın incelenmesini isteyeceğim,” dedi Bodenstein, Sander’e.

“Buyurun,” diye cevap verdi Sander. “Bence mahzuru yok. Bundan ne elde etmeye çalışıyorsunuz?”

“Pauly’nin cesedi çimenliğe bırakılmadan önce ahşap bir palet üzerinde taşınmış,” diye açıkladı Bodenstein ve Sander’in yüz ifadesinin taş dönmelerini seyretti.

“Bir dakika,” diye çıkıştı müdür. “Yoksa bu herifin ölümüyle bir ilgim olduğunu mı ima ediyorsunuz?”

Bodenstein adama düşünceli bir biçimde baktı.

“Bir şey ima etmiyorum,” diye cevapladı sakın bir ses tonuyla. “Geçen hafta salı gecesi ne yapıyordunuz?”

Sander’in yüz ifadesi asıldı. “Londra’daydım,” dedi. “Uçağım dokuz buçuk gibi indi, sonra da taksiyle eve geldim, bavullarımı boşalttım, duş aldım ve yaklaşık saat on iki gibi de yattım. Taksi ile uçak biletinin fişleri hâlâ duruyor ve eğer onları tanık olarak yeterli görüyorsanız kızlarıma da sorabilirsiniz.”

Son cümlesini alaycı bir tonda söylemişti.

“Bu aracı başka kim kullanmış olabilir?” diye sordu Bodenstein.

“Genel olarak her çalışan,” diye cevapladı Sander. “Bildiğim kadarıyla hepsinin ehliyeti var.”

“Kaç kişiden bahsediyoruz?”

“Ben hariç kırk üç.”

“En son bu aracı kimin kullandığını öğrenebilir misiniz?”

Sander, Bodenstein’a öfkeli bir bakış attı.

“Belki de önce adamlarınız cesedin oraya taşınıp taşınmadığını doğru dürüst incelemeliler. Böylece ben de boşuna vakit kaybetmemiş olurum.”

“İyi fikir,” dedi Bodenstein soğuk bir sesle. “Arabayı hemen yanımızda götürelim.”

Sander omuzlarını silkti ve anahtarlığındaki araba anahtarını çıkarıp Pia’ya uzattı.

“Kızım, Svenja’nın nerede olduğunu biliyorsa size haber veririm,” dedi. “Olur mu?”

“Tabii ki.” Bodenstein başıyla onayladı. “Lütfen şüphelerimi kişisel olarak algılamayın. Her izi takip etmek zorundayız.”

“Sorun yok,” diyen Sander döndü. “Size iyi akşamlar.”

Pia yeşil kamyonetin direksiyonunda şehir dışına giden sapağı geçmişti ki Sander aramış ve kızı Antonia’nın iki kız kardeşi ile havuza gitmiş olduğunu söylemişti. Antonia, Svenja’nın nerede olduğunu bilmiyordu ve ondan üç gündür haber almamıştı.

“Şefimin size karşı davranışı için özür dilerim,” dedi Pia.

“Haklıydı.” Sander’in sesi kırıgın gelmiyordu. “Pauly’nin cesedinin araçta taşındığı kanıtlanırsa ciddi bir sorunum olur çünkü aracı kimlerin kullandığını bilmiyorum ve bunun da bana birinin kendi rızası ile söylemesi pek muhtemel olmaya-

caktır. Çalışanlarım araçların özel nedenlerle kullanılmasından hoşlanmadığımı biliyorlar.”

“O halde onlar ile ben konuşurum, resmî olarak,” diye cevap verdi Pia.

“Buna bir itirazım olmaz. Sesiniz çok konuşmaktan kısılırsa da size bir dondurma ısmarlarım.”

Pia sesinde gülümsediğini duyabiliyordu ve o da gülümsedi.

“İşte buna iyi bir teklif derim,” dedi Pia. “Yeter ki hayvanların havuzuna atlamak zorunda kalmayayım.”

Sander güldü.

“Bugün ne kadar çalışacaksınız daha?” diye sordu Sander geçiştiren bir tonla.

Pia kalbinin çarptığını hissetti.

“Svenja’yı bulmamıza bağlı,” dedi. “Bulamazsak şimdi paydos edebilirim. Neden ki?”

“Pazartesi günü ziyaretçilere yeni tesislerimizi tanıtacağız. Tabii ki henüz içerilerinde hayvanlar yokken,” diye cevap verdi adam. “Belki siz de bir gezip görmek isterdiniz?”

“Bu harika olurdu,” dedi Pia sevinçle. “Paydos yapıp yapamayacağımı bir öğreneyim hemen.”

Ticari suçlar bölümünde çalışanlar Bock Holding hakkında Ostermann’ın sabah vermiş olduğu bilgilerin üzerine atlamışlardı. Geçmişte de birçok kez Bock’un işlerini pek de temiz bir biçimde elde etmediği konusunda bazı bilgiler edinmişlerdi ancak bugüne kadar resmî bir araştırma için ellerine yeterince kanıt geçmemişti. Bu durum artık önlerindeki e-postalarla değişmişti ve Pia’nın Lukas’tan elde etmiş olduğu kusursuz malzemeler Bock’u ve müşterilerini ciddi sıkıntıya sokmaya yetecekti.

“Zacharias eve döndü mü?” diye sordu Pia. Kamyoneti tamirhaneye bırakmış ve gece vardiyasındaki teknisyenlerden aracı olabildiğince hızlı bir biçimde incelemelerini rica etmişti.

“Serbest bırakıldı,” Bodenstein başıyla onayladı.

“Bock’un tüm bağlantıları ve telefonları için teknik denetim talep etmeliyiz,” diye teklif etti Pia. “Kayınpederinin, sırlarını ortaya dökeceğinden endişe ediyor olmalı.”

“İyi fikir,” dedi Bodenstein, “Savcıyı arayın.”

“Bunu bir başkası yapsa?” Pia biraz mahcuptu. “Eğer acil bir şey yoksa bugünlük paydos etmek isterim.”

Bodenstein ona hayret dolu bir bakış attı. Pia bugüne kadar, süren bir soruşturma esnasında hiç ondan zamanında paydos yapmak için istekte bulunmamıştı.

“Yoksa balık yemi tuttu mu?” diye sordu Ostermann. Pia ona karanlık bir bakışla cevap verdi. Bodenstein’in merakı uyanmıştı.

“Cep telefonumu açık bırakacağım,” dedi Pia. “Svenja ortaya çıkarsa...”

“Hayır, hayır,” diye sözünü kesti Bodenstein, “siz gidin. Eğer kızı bulursak ben onunla konuşurum. Bugün sıra bende.”

Pia ofisten çıkar çıkmaz şefinin Ostermann’ın üzerine saldırıp biraz önceki yorumu için onu sıkıştıracağını çok iyi biliyordu. Ancak bu umurunda değildi. Bugün on gündür ilk defa boş olan akşamı için sevinçliydi ve bu akşamı Christoph Sander’le birlikte geçirmek onu daha da sevindiriyordu.

Son ziyaretçiler bir saat önce hayvanat bahçesinden çıkmıştı ve büyük alan artık sadece çalışanların ve hayvanlarındı. Sander ve Pia tura henüz tamamlanmış olan idari binadan başlamışlardı. Hayvanat bahçesinin üst kısmında, ziyaretçilerin panorama pencerelerinden yeni yapılandırılmış Afrika Ovası’nı ve içindeki

zürafaları, zebraları ve antilopları izleyebilecekleri bir restoran inşa edilmişti. Sander, Pia'yı bu ovadan geçirerek zürafaların bulunduğu bölüme doğru yönlendirdi. Bu yeni ovaların hayvanat bahçesi için nasıl yeni imkânlar sunduğunu anlattı. Pia onu dikkatlice dinlerken adamın bu konuda duyduğu heyecanı ve başardıklarına karşı hissettiği gururu hayranlıkla inceledi. Sık sık ona gizlice bakıyor ve Henning'le onu nasıl kıyasladığını düşünüyordu ancak bu karşılaştırma sonucunda eşi Henning, Sander'in oldukça gerisinde kalıyordu. Afrika Ovası'nın alt kısmından yürüyerek özgürlük düşkünü mirketlerin yanından geçtiler ve tüm hayvanat bahçesini boydan boya kesen ve Kronberg'den Königstein'a kadar uzanan Filozof Yolu'na saptılar.

"Hep zoolog mu olmak istediniz?" diye sordu Pia.

"Biyolog," diye düzeltti Sander. "Evet, aslında öyle. Hem anne hem de baba tarafından üzerimde böyle bir yük vardı. Onlar da..."

Pia'nın cep telefonu titredi. Pia özür dileyip cevap verdi. Endişesinin aksine arayan ne Henning ne de Bodenstein'di. Arayan Lukas'tı.

"Selam Lukas," diye cevap verdi Pia, Sander onun kiminle konuştuğunu anlamıştı. "Svenja'nın nerede olduğunu öğrenbildin mi?"

"Hayır," diye cevap verdi genç adam, "herkesi aradım ancak kimse bir şey bilmiyor. Siz şu an neredesiniz?"

"Henüz yoldayım," diyen Pia bilerek net bir cevap vermemişti. Hem ne yaptığı Lukas'ı hiç ilgilendirmiyordu hem de Sander'in bu genç ile Pia arasında fazla bir samimiyet olduğu konusunda yanlış bir fikre kapılmasını önlüyordu böylece.

"Daha sonra size uğrayabilir miyim?"

"Bence bu pek iyi bir fikir değil," dedi Pia. "Şimdi kapatmam gerek. Yine de aradığın için teşekkür ederim."

“Bir dakika!” diye seslendi Lukas, Pia telefonu kapatmadan önce.

“Evet?”

“Yanlış bir şey mi yaptım? Bana kızgın mısınız?”

“Hayır. Ancak şu anda pek vaktim yok.”

“Tamam. Svenja hakkında bir şey duyarsam size haber veririm.”

Bir süre boyunca Pia ve Sander sessizce yürümeye devam etti.

“Lukas’ın bilgisayar şirketiyle neler başarabildiği hayret verici, değil mi?” diye sordu Pia.

“Bilgisayar şirketi mi?” Sander şaşırılmış bakışlarla Pia’ya baktı. “Bana sadece bir internet kafeden bahsetmişti.”

“Hayır, ondan çok daha fazlası,” dedi Pia. “Lukas bana her şeyi gösterdi ve anlattı. Gerçekten etkileyici. Çalışanları, programları ve web sitesi olan gerçek bir şirketleri var ve müşterilerine kendi sayfalarını çevrimiçi yönetebilecekleri ve tasarlayabilecekleri bir program sunuyorlar.”

“Ah.” Sander olduğu yerde durdu.

“Bundan haberinizin olmamasına şaşırdım açıkçası. Lukas bana bu yüzden hayvanat bahçesindeki stajını bıraktığı için anlayış gösterdiğinizi söylemişti.”

“Öyle mi dedi?” diye emin olmak istedi Sander.

“Evet, böyle bir şey söyledi. Ayrıca parayı babasından aldığı ve Pauly’ye vermediğini de söyledi.”

“Size güveniyor olmalı,” diye cevap verdi Sander. “Bu iyi bir şey. Beni ise hâlâ babasının bir yardımcısı olarak görüyor. Ancak kendi yolunu bulması beni sevindirir. Umarım karmaşık psikolojisi bu konuda kendisine engel olmaz.”

“Bununla ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Pia şaşkınlıkla.

“Lukas erken yaşta acılarla baş etmek zorunda kaldı,” diye açıkladı Sander. “Bir yuva sıcaklığı nedir bilmiyor ancak her çocuğun buna ihtiyacı vardır. Çocuğa sadece giysi, yemek, eğitim ve altında yaşayabileceği bir çatı sunmak yetmiyor.”

Birlikte ağır adımlarla yürümeye devam ederek Afrika ceylanı ağılından ve kanguruların yanından geçtiler. Sander cebinden bir anahtarlık çıkarıp Filozof Yolu’ndan yeniden hayvanat bahçesine geçen kapıyı açtı.

“Neden bahsettiğinizi biliyor gibisiniz,” dedi Pia. “Toni bana eşinizi kaybettiğinizi söylemişti.”

“On beş yıl önce,” diye onayladı Sander kısa bir süre duraksadıktan sonra. “Bir anda üç kızımınla öylece yapayalnız kaldım.”

“Ne oldu?” diye sordu Pia sessizce.

“Beyin kanaması. Aniden. Carla ölmeden önce iki ay komada kaldı.”

Sander sesli bir iç çekti. “Namibya’ya göç etmemizden bir hafta önce oldu. Onun ölümünden sonra ben de tüm planlarımdan vazgeçtim ve Almanya’da kaldım. Kolay değildi ancak sanırım kızlarımı yetiştirme konusunda iyi bir iş çıkardım.”

Gülümsedi ancak yüzünde oluşan hafif pırıltı bir anda tekrar soldu.

“Kızlarımla iyi bir ilişkim var,” dedi, “ve Annika bana iki yıl önce hamile olduğunu söylediğinde bile bu benim için bir yıkım olmadı. Belki de Lukas veya Svenja’nın bizim evde vakit geçirmeyi sevmelerinin nedeni de budur.

“Zavallı Svenja,” dedi Pia.

“Evet öyle. Bazı insanlar çocuklarına yeterince para vermenin yeterli olacağını düşünüyor.” Sander’in sesi sertleşmişti. “Tıpkı Lukas’ta olduğu gibi. Bu çocuğu dokuz yaşından beri tanırım. Daha o zamanlar sorunları vardı.”

“Ne gibi?”

“Hayalî arkadaşlar uydurur ve kendi dünyasına çekilirdi. Babası o daha on bir yaşındayken çocuğuyla biraz daha fazla ilgilenmek yerine onu bir psikiyatriste götürmüştü.”

“Lukas’ın hasta olduğuna inanıyor musunuz?” diye sordu Pia. Kuşkuları yeniden ortaya çıkmıştı.

“O hep büyük beklentilerin baskısı altındaydı,” dedi Sander. “Bu baskıyı da yaptığı her şeyi sonuna kadar aşırıya kaçarak yapmakla bastırmaya çalıştı: spor, sigara içmek, uyuşturucu, seks. Birkaç yıl önce bir sinir krizi geçirdi, sonrasında da okulu bıraktı. Bu onun babasına başkaldırma yöntemiymi, halbuki tek istediği sevgi ve takdir edilmektir. Aslında o çok mutsuz bir çocuk.”

“Babası onunla bir hayli gurur duyuyor olmalıydı,” dedi Pia. “Lukas bilgisayarlarla inanılmaz şeyler yapıyor.”

“Bu, Van den Berg’in gözünde sadece zaman kaybı,” diye cevap verdi Sander. “Bu adam başka bir kuşağa ait. Ona kalsa Lukas bankacılık eğitimi almalı, askere gitmeli ve üniversite okumalı. Hayvanat bahçesinde çalışmasının nedeni de babasına göre oğlanın ancak bu şekilde disiplinin ne demek olduğunu öğreneceğini düşünmesiydi.”

“Bir insan gündüzleri hayvanat bahçesinde, akşamları bir kafede çalışıyorsa benim gözümde disiplinlidir, hatta bir de bunlara ek olarak bilgisayar programları yazabiliyor ve bu yaşta kendi şirketini kurup yönetebiliyorsa müthiş disiplinlidir.”

Pia yavaş yavaş Lukas’ın davranışlarını anlamaya başladı. Lukas çaresizce takdir edilmenin peşindeydi, sadece dış görünüşüyle kısıtlı olmayan gerçek ve dürüst bir takdirdir.

“Yakışıklı olmasından dolayı mutsuz,” dedi Pia.

Sander başıyla onaylayarak, "Biliyorum," dedi. "Daha birkaç hafta önce bana bir kızın ondan görünüşü yüzünden mi, babasının parası nedeniyle mi yoksa gerçekten o olduğu için mi hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl anlayabileceğini sormuştu. Genç bir insan için oldukça zor bir sorudur bu."

"Siz ona ne önerdiniz?" diye bilmek istedi Pia. Sander hemen cevap vermedi. Güneşin batışıyla saklandıkları yerlerden çıkan ve orada öylece oturup onlara bakan vaşakları izledi.

"Her kızla hemen yatağa girmeyi bırakmasını söyledim," Sander'in ses tonu nesneldi ancak Pia'nın yüzü kızarmıştı. "Ona cinselliği aşkla karıştırmanın büyük bir hata olduğunu söylemeye çalıştım."

"Cinsellik her şeyi mahvediyor," dedi Pia.

"Nasıl yani?" Sander, Pia'yı şaşkınlıkla inceledi.

"Bana bunu Lukas söyledi. Haklı da." Pia kalp atışlarının hızlandığını hissetti, aynı anda hem sıcaklıyor hem de üşüyordu. Orada ilk gördüğü andan itibaren onu etkilemiş olan bir adamla yapayalnız durmuş ve en mahrem konular hakkında sanki hava durumundan bahseder gibi bir tonla konuşuyordu.

"Hangi konuda? Cinselliğin her şeyi mahvetmesinde mi?" diye sordu Sander. Koyu renkli gözlerindeki ifade Pia'nın dizlerinin bağına çözüyordu.

"Hayır," Pia gözlerini kaçırmadı, "Cinselliğin aşkla aynı şey olmadığı konusunda. Bu dersi ben de oldukça acı bir biçimde öğrendim. Büyük aşka olan inancımın sadece bir hayal ürünü olduğunu öğrenmek beni derinden sarsmıştı."

"Neden?" diye sordu Sander.

"Çünkü öyle bir şey yok, bu sadece bir masal."

Christoph Sander, Pia'ya dikkatlice baktı.

“Bu çok üzücü olurdu.” Sander yeniden vaşaklara baktı. “Carla ve ben birbirimizi okul zamanından beri tanıyorduk. Bizimki öyle büyük bir sevda veya ilk görüşte aşk değildi belki ancak çok iyiydi. On beş yıldır beni birazcık bile onun kadar ilgilendiren başka bir kadınla karşılaşmadım.”

Sander yeniden Pia’ya döndüğü anda Pia’ya sıcak bastı. Güneş tepelerin ardında kaybolmuştu ve hava kararmaya başlamıştı. Yakındaki ormandan reçinenin ve vahşi sarımsağın mayhoş kokusu yayılıyordu. Sander’in yüz ifadesi yarı karanlıkta artık seçilemiyordu.

“Ancak sonra sizinle tanıştım ve bir anda belki de ikinci bir şans vardır, diye düşündüm.”

Pia’nın boğazı düğümlendi. Cevap veremiyordu. Bu itirafı aynı anda hem sarsılmış hem de duygulanmıştı. Bir anda Ostermann’ın saçma “rastgele” ifadesini düşündü. Birbirlerinin karşısında duruyor ve birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Sander ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Tam o anda, Pia’nın adamın kendisine sarılacağını düşündüğü anda Sander’in cep telefonu çaldı.

“Özür dilerim,” dedi Sander üzgün bir halde. “Ancak buna cevap vermem lazım, bu zil sesi aileye ait.”

“Sorun değil.” Pia kollarını önünde kavuşturdu ve önlerinde durdukları vaşaklara baktı. Bir kulağıyla Sander’in birisine, SMS’i kendisine göndermesini ve kendisinin de polise haber vereceğini söylediğini duydu. Tekrar Sander’e doğru döndü ancak mesafesini korudu. Aralarında olabilecek olanlar şimdilik henüz bir ümit olarak kalmak zorundaydı.

“Toni’ye Svenja’dan bir SMS gelmiş,” dedi Sander ciddi bir ses tonuyla. Pia’nın düşüncelerini toplaması ve uzaklaşmış olduğu soruşturmayla yeniden odaklanabilmesi için biraz zamana

ihtiyacı vardı. Kısa bir süre sonra Sander ona kısa mesajı okudu. *Selam Toni, öylece kaçtığım için üzgünüm ancak tüm bunlara artık katlanamıyorum. Yine haber veririm, merak etme iyiyim. Svenja.*

Pia kendi cep telefonunu çıkararak Bodenstein'ı aradı.

"Hemen cep telefonunun konumunu bulmalıyız," dedi şefine, "ayrıca ailesiyle konuşmalıyız."

"Ben ilgilenirim," diye cevap verdi Bodenstein. "Bana mesajı gönderin. Svenja'nın evinin önünde buluşuruz."

Anita Percusic sarıya boyalı saçları, kırıksık hatları ve yıllar boyunca yaptığı aşırı solaryum ziyaretlerinin izini taşıyan dekoltesiyle cılız yapıda biriydi. Bodenstein, Svenja'nın annesinin biyolojik yaşının ellilerde olduğunu tahmin ediyordu.

Bodenstein ona kızının kaybolmasıyla ilgili bilgi verdiğinde, "Belki de bir kız arkadaşında kalıyordur," dedi kadın, derin ve sigara içmekten çatallaşmış sesiyle.

"Bazen bana haber vermeyi unuttur."

Kadın mutfığa giderek bir sigara yaktı.

"Kızınızın bir cinayete tanık olduğundan şüpheleniyoruz," dedi Bodenstein.

"Ne? Kim öldürüldü ki?"

"Hans-Ulrich Pauly, Svenja'nın erkek arkadaşının öğretmeni." Pia bir annenin kızının hayatı hakkında bu kadar az şey bilmesine şaşırıyordu. "Svenja onu iyi tanıyordu. Svenja'nın Toni'yle birlikte sıklıkla gittiği Kelkheim'daki bir bistronun sahibiydi."

"Svenja'yı bir şeyle suçluyor musunuz?" Kadın granit mutfak tezgâhına yaslandı ve gözlerine duman kaçtığı için gözlerini kırptırdı.

"Hayır. Sadece onunla konuşmak istiyoruz."

"Kızınız hamile," diye araya girdi Pia. "Ve muhtemelen çocuğun babası olan erkek arkadaşı Jonas pazartesi akşamı öldürüldü."

"Ne?" Anita Percusic sigaralı elini aşağıya indirdi. "Jonas öldü mü?"

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar.

"Evet," dedi Bodenstein. "Kızınız size bunu söylemedi mi?"

"Hayır," diye mırıldandı Svenja'nın annesi. Yanan sigarayla dikkatsizce kül tablasına bıraktı ve bir mutfak taburesine oturdu. Jonas'ın ölüm haberi, kızının hamileliği ve kaybolması haberlerinden daha çok sarsmış gibiydi. Bir anlığına oda ölüm sessizliğine büründü.

"Peki ben şimdi ne yapacağım?" diye sordu Svenja'nın annesi çaresizce, sesi aynı zamanda sitem dolu çıkmıştı. "Benden ne istiyorsunuz?"

"Svenja nerede olabilir?" diye bilmek istedi Bodenstein. "Geçen haftadan beri işe gitmemiş. Birkaç saat önce bir kız arkadaşına bir mesaj yazmış ve sonrasında da cep telefonunu kapatmış, bu yüzden onun izini süremedik."

Bayan Percusic çaresizlik ifade eden bir hareketle cevap verdi.

"Peki kızınız Svenja hakkında herhangi bir şey biliyor musunuz?" Pia kadının ne kadar umursamaz olduğuna şaşıırıyordu. "Kızınız henüz reşit değil. Veli olarak görevinizi yerine getir miyorsunuz."

"Bakın," Anita Percusic kafasını kaldırdı, "eşim havaalanında vardiyalı olarak çalışıyor ve ben de zengin arkadaşlarından geride kalmasın diye Svenja'ya mobilet, bilgisayar, MP3 çalar ve diğer saçmalıkları almak için sabahtan akşama kadar deli gibi çalışıyorum. Ancak tüm bunlara cevabı sadece nankörlük ve suratsızlık!"

"Svenja'nın odasına bakabilir miyiz?" diye rica etti Bodenstein.

Svenja'nın annesi yerinden doğruldu, kızının odasına girip ışıkları açtı. Yatak yapılmamıştı, elbiseler etrafa saçılmıştı ve odaya, sanki günlerdir havalandırılmamış gibi ağır bir hava hâkimdi. Pia kızın çalışma masasına oturdu ve bilgisayarını açtı. Hiçbir şey olmadı. Pia masanın altına doğru eğildi ve bilgisayarın kasasının açık olduğunu fark etti. Sabit disk yerinde değildi. Pia bu durumu şefine gösterdi.

"Bayan Percusic?" diye seslendi Bodenstein. Anne kapıda belirdi, parmaklarının arasında yeni bir sigara tütüyordu.

"Svenja günlük tutar mıydı?"

"Sadece bilgisayarında. Ve ayrıca internette. Blöf mü ne öyle bir şey."

"Blog," dedi Pia.

"Aynen, blog."

"Svenja akrabalarına gitmiş olabilir mi?" diye merak etti Bodenstein. "Kendisini özellikle rahat hissettiği bir yer var mıydı? Belki bir sınıf gezisine ya da tatile gitmiş olma ihtimali nedir? Peki ya öz babası?"

"Onu tanımıyor bile," diye cevap verdi Bayan Percusic. "Annem Berlin'de yaşıyor. Oraya gittiğini düşünmüyorum. Ve ayrıca tatil veya sınıf gezisi mi? Sanmam, bu konuda bir bilgim yok."

Kızın odasında ne bir fotoğraf albümünden ne bir mektuptan, ne küçük notlardan ne bir konser biletinden ne de normalde genç kızların sakladığı diğer şeylerden eser vardı. O kadar az sayıda özel eşyası vardı ki bu oda herhangi birine ait olabilirdi. Bu tuhaftı.

"Svenja son zamanlarda herhangi bir şekilde değişti mi?"

"Bilmem. O neredeyse hiç konuşmazdı."

"Neden?"

"Neden, neden! Ne bileyim ben?!"

Pia çantasından birkaç fotoğraf çıkardı. Aralarında Svenja'nın web sitesinden alınan ve kızı bir adamla birlikte gösteren fotoğraf da vardı. Anita Percusic fotoğrafı inceledikten sonra iğrentiyle yüzünü buruşturdu.

"Bunu nereden buldunuz?" diye sordu. Bodenstein ona anlattı. Kadın bir kez daha dikkatlice baktı ve yutkundu.

"Domuz herif," diye homurdandı ve fotoğrafı Pia'ya geri verdi.

"Bu adamı tanıyor musunuz?" diye bilmek istedi Pia.

"Hayır." Anita Percusic bir anda arkasını döndü ve salona gidip oradaki deri koltuğa oturdu. Bodenstein ve Pia onu takip etti.

"Bayan Percusic," Bodenstein'in sesi ısrarcıydı, "Kızınızın başı büyük belada. Eğer o fotoğraftaki adamı tanıdıysanız bunun kim olduğunu bize söylemelisiniz."

"Onu tanımıyorum," diyen kadın ellerini dizlerinin arasına sıkıştırmış, önüne bakıyordu. Pia büfenin üzerinde gümüş çerçeveli birkaç fotoğrafı gördü. Svenja'nın kameraya doğru gülümsediği bir tanesini eline aldı. Genç kız o zamandan beri çok değişmişti. Bir düğün fotoğrafı özellikle dikkatini çekti.

"Ne zaman evlendiniz?" diye sordu.

"Üç yıl önce. Neden?"

"Eşiniz oldukça genç."

"Ne var bunda? Ben otuz sekiz yaşındayım, bu da çok yaşlı sayılmaz," diye cevapladı Bayan Percusic keskin bir tonla.

"Svenja üvey babasıyla nasıl anlaşıyor? Eşinizin adı ne?"

"Ivo. İyi anlaşıyorlar, sanırım."

Bodenstein ve Pia birbirlerine baktılar. Anita Percusic söylediklerinden çok daha fazla şey biliyordu. Ama neden konuşmuyordu? Kimi koruyordu? Sakladığı neydi?

24 Haziran 2006, Cumartesi

Dışarı çıkıp otoparka doğru ilerlerken, "Svenja'nın annesi fotoğraftaki adamı tanıyor," dedi Bodenstein. "Kim olduğunu neden söylemiyor?"

"Belki de üvey babasıdır," diye tahmin yürüttü Pia.

"Aklımdan geçmedi değil," diyerek Bodenstein başıyla onayladı. "Svenja'nın annesine diyeceğim yok gerçi ama güzel ve on yedilik kızının yanında yaşlı bir karga gibi görünüyor. Ayrıca genç kız da bütün gün adamın etrafında."

Arabanın anahtarını çıkardı.

"Havaalanına şimdi mi gidelim yoksa yarın sabaha kadar bekleyelim mi?"

Pia'nın eve gidesi yoktu. Elektrik arızası için henüz bir elektrikçi çağırmamıştı ve Sander'le yaşadığı tuhaf andan sonra nasılsa uyku tutmayacağını biliyordu.

"Bence şimdi gidelim," diye cevap verdi bu yüzden.

On beş dakika kadar sonra Frankfurt dört yolu üzerinden, hiç kapanmayan ışıklarıyla Ren-Main Bölgesi'nin kararmasına pek izin vermeyen havaalanına doğru yol aldılar. Pia havaalanının gece görüntüsünden hoşlanıyordu, burayı tıpkı karanlık kış gecelerinde huzur veren ıslıl ıslıl benzinlikler gibi görüyordu. Saatine baktı. Saat bire çeyrek vardı. Sander şu anda ne yapı-

yordu acaba? Sessizce arabalarına yönelmişlerdi, vedaları da mesafeli ve hızlı olmuştu.

Bodenstein BMW marka arabasını, Gelen Yolcu A kapısının önündeki bir park yerine bıraktı. Salona girdikten sonra havaa-lanının ihtişamlı C salonundaki bilgilendirme kontuarına kadar ilerlemek zorunda kaldılar.

“Ostermann balıkçılıkla ilgili neyi kastetti bugün?” diye sordu Bodenstein, sanki öylesine laf açıyormuş gibi bir tonla. Pia her ne kadar bu sorunun geleceğini epeydir beklese de yine de hazırlıksız yakalanmıştı.

“Hiç,” diye kaçamak bir cevap verdi. “Saçma bir espri.”

“Size inanmıyorum,” dedi Bodenstein. “Sander’le aranızda bir şeyler olduğunu görmemek için insanın kör olması gerek.”

Utancından Pia’nın yüzü kıpkırmızı oldu.

“Bu doğru değil. Aramızda herhangi bir şey yok,” Pia uygun bir zamanda Ostermann’ın kafasını koparmayı düşündü.

“Yani Kirchhoff’un artık hiç şansı yok,” diye ekledi Bodenstein kaybolmuş gibi görünen bir yolcunun yanında geçerken. Pia, şefiyle özel hayatı hakkında pek az konuşurdu ve konuştuğu zaman da önemsiz şeylerden bahsederdi. Pia durdu.

“Hâlâ eşim olan adamı, oturma odamdaki masada bir sav-cıyla sevişirken yakaladım. O zamandan beri artık bir şansa ihtiyaç duymadığına eminim.”

Şefinin birkaç saniye boyunca ne diyeceğine bilemez halde kalmasını görmek Pia’nın hoşuna gitti. Bodenstein her ne kadar dedikoduya bayılsa da Pia’nın bu kadar açık sözlü olacağını belli ki beklememişti. Ancak bir anda sırtmaya başlaması Pia’yı şaşırttı.

“Şimdi anlıyorum,” dedi.

“Neyi anlıyorsunuz?” diye sordu Pia kuşkuyla.

“Kirchhoff aradığında neden cevap vermediğinizi,” dedi Bodenstein. “Bunu sürekli yapıyor, öyle değil mi?”

“Evet, sürekli yapıyor.” Pia da sıırttı. “Dün geceden beri yaklaşık elli kez.”

Aşağı yukarı bir saat ve yirmi telefon çağrısından sonra Frankfurt Havaalanı’nda bulunan Ivo Percusic C salonunun bilgilendirme kontuarına gelmişti. Binanın korumasından sorumlu güvenlik şirketinde çalışıyordu. Pia adamın tipi karşısında irkildi. Yapılı, bir seksen beş boyunda, askerî tarzda kısa kesilmiş saçları ve somurtan bir yüz ifadesi vardı adamın. Güvenlik şirketinin siyah üniforması içindeki Ivo Percusic, pek de sataşmak istemeyeceğiniz türden biriydi.

“Üvey kızınız kayıp,” dedi Bodenstein.

“Svenja’yı en son ne zaman gördünüz?”

Bu haber Percusic’i huzursuz etmiş benziyordu.

“Nasıl kayıp?” diye sordu.

“Bir kız arkadaşına, bir süre ‘kaçak’ olacağını söyleyen bir mesaj göndermiş.”

Bodenstein daha önce kızın annesine sorduğu soruları Percusic’e de sordu ve annenin aksine adam Svenja’daki değişiklikleri fark ettiğini söyledi. Svenja’nın son zamanlarda epey sinirli olduğunu ve sık sık odasına çekilip ağladığını anlattı. Ancak üzüntüsünün nedeni hakkında onunla konuşmak istememişti. Hayır, Svenja’yla bir sorunları olmamıştı, kız onu sever ve ona saygı duyardı, o da aynı şekilde kızı sevip ona saygı duyuyordu.

“Svenja’nın hamile olduğunu biliyor muydunuz?”

Adam kısa bir süre duraksadı. O zamana kadar ifadesiz olan yüzünden ilk defa rahatsız olduğu görülebiliyordu. Başıyla onayladı.

“Svenja’nın annesi bilmiyormuş,” dedi Bodenstein.

“Eşinize bunu neden söylemediniz?”

Ivo Percusic omuzlarını silkti.

“Belki de üvey kızınızla yattığınız için, öyle mi?”

“Hayır,” diye cevap verdi Percusic. “Onunla yatmadım.”

“Bay Percusic,” Bodenstein’in sesi ısrarcıydı, “Svenja büyük bir ihtimalle bir cinayete tanık oldu, şimdi de kayıp. Ayrıca erkek arkadaşı da geçtiğimiz pazartesi günü cinayete kurban gitti. Şu anda hoş bir sohbet yapmıyoruz, anlıyor musunuz?”

Adam Bodenstein’a baktı.

“Jonas öldü mü?” diye sordu hayretle. “Öldürüldü mü?”

“Jonas’ı tanıyor muydunuz?” diye sordu Pia.

“Evet, elbette tanıyordum.” Percusic başıyla yavaşça onayladı.

“Eşinize neden üvey kızınızın hamileliğinden bahsetmediniz?” diye üsteledi Bodenstein.

“Bunun için bir nedeniniz olmalı.”

“Svenja istemedi. Ona söz vermek zorunda kaldım,” diye cevap verdi adam. Ellerini yumruk yapmış, içten içe kendiyle savaş veriyor gibiydi. “Geçen hafta eve geç saatte geldi, sabah dört gibi. Kafası karışık ve mobiletıyla kaza yaptığını söyledi.”

“Geçen hafta salı günü mü?” diye sordu Bodenstein. Percusic başıyla onayladı.

“Deli gibi ağlıyordu,” dedi, “onu sakinleştiremedim. Sonra hamile olduğunu ama çocuğun kimden olduğunu bilmediğini söyledi.”

“Baba olarak kimlerden şüpheleniyordu?” diye sordu Pia.

“Söylemedi,” dedi Percusic, iki koluyla bilmediğine dair bir hareket yaparak. “Kendi yaşıtı erkeklerden sıkıldığını, hatta

Jonas'tan bile sıkıldığını söylemişti. Sonra da evli bir adamla bir şeyler yaşadığını anlattı. Yalan söylediğini düşündüm."

Percusic'in Almancası iyiydi. Almanya'daki on yılın sonunda şivesiz konuşuyordu.

"Svenja, Jonas'ın ne yaptığını anlattı mı?" diye sordu Pia. "Şu e-postalar ile web sitesindeki fotoğraflardan bahsetti mi?"

Percusic bir kez daha başıyla onayladı.

"Size tam olarak ne anlattı?"

Ivo Percusic bir an düşündü ve neredeyse kazıtılmış kadar kısa saçlı başını kaşıdı.

"Svenja, Jonas'a öfkeliydi çünkü ona bir şeyler yapmış," dedi adam kızla konuştuklarını hatırlayarak, "Jo'nun babası ve Pauly'yle ilgili bir şeylerdi. Bu yüzden de kavga etmişler. Bana da, eğer Jo gerçeği öğrenirse intihar edeceğini söylemişti."

"Hangi gerçek?" diye sordu Pia.

"Bilmiyorum," Percusic, Pia'nın bakışlarından kaçındı. Bildiği bir şeyler olduğu apaçık ortadaydı. Neden bildiklerini söylemiyordu ki? Pia, Svenja'nın bir erkekle sevişirken çekilmiş fotoğraflarını uzattı.

"Bu resimdeki adamı tanıyor musunuz?" diye sordu. Percusic resme dikkatlice baktı, yüzü karardı ancak başını iki yana salladı. O da tıpkı eşinin iki saat önce yaptığı gibi yalan söylüyordu.

"Bu pazartesi akşamı saat on bir ile on iki arasında neredeydiniz?" diye sordu Bodenstein.

"Evdeydim. Yalnızdım. Kahretsin. Bana inanmıyorsunuz."

"Evet," diyerek başıyla onayladı Bodenstein. "Svenja'yı seviyorsunuz. Jonas'ın ona yaptıklarını öğrendikten sonra da öfkelenirsiniz. Hesap sormak istediniz. Görüşmeniz kontrolden çıktı ve Jonas'ı öldürdünüz."

"Hayır, lanet olsun. Öyle bir şey yapmadım."

“Verdiği partiden haberiniz vardı, Svenja bundan bahsetmişti.”

“Haberim olsa ne fark eder ki, orada değildim.”

“Gencin katiline ait DNA örneğimiz var. Bize tükürük örneği verirseniz ve DNA’nız bulduğumuz örnekle örtüşmezse bütün şüphelerden kurtulursunuz.”

Hofheim’a doğru yoldayken arabanın içinde kimse konuşmadı. Pia’nın cep telefonundan mesaj bildirim sesi geldi. Telefonunu eline aldığı anda gelen mesajın Lukas’tan olduğunu düşündü ama yanılmıştı, mesaj Sander’den gelmişti.

Hâlâ uyanık mısınız?

Pia cevap yazdı.

Evet. Çalışmam gerekiyor. Siz neden uyanıksınız?

Bir dakika bile geçmeden yeni bir mesaj bildirimi daha duyuldu.

Bunu cidden soruyor musunuz?

Bodenstein, Pia’ya soran gözlerle baktı ama Pia sırtarak mesaj yazmaya devam etti.

Hayır. Ben de hâlâ ne olurdu diye düşünüyorum...

Beklentiyle cep telefonunun ekranına bakmaya devam etti.

Bunu nasıl öğrenebiliriz? diye yazdı Sander.

Pia’nın kalbi hızla atıyordu.

Buluşup yarıda kaldığımız yerden devam ederek...

Emniyet merkezine ulaşmışlardı. Bodenstein arabayı giriş kapısına kadar sürüp park etti, ardından araçtan indi.

Orası şimdi çok karanlıktır. Ama buluşmak iyi fikir. Peki nerede?

Pia isteksizce arabadan indi. Bodenstein arabanın etrafından dolaşp Ivo Percusic’in inebilmesi için arka kapıyı açtı.

“Birazdan geliyorum,” dedi Pia, parmaklarının heyecandan titrediğini hissediyordu.

Siz bir şey önerin, diye yazdı. Bodenstein ve Percusic karakolun kapısından geçip gözden kayboldular.

Kahvaltı?

Pia bir an düşündü. Saat üçü yirmi geçiyordu. Ivo Percusic’le işleri bitene kadar beş olurdu.

Kulağa iyi geliyor. Bende? Altıda?

Mesajı göndermeden önce bir dakika duraksadı. Gönderdikten sonra Bodenstein’in arabasının kaputuna yaslanıp cep telefonuna baktı. Sanki on fincan kahve içmiş ve ardından da bir prize parmaklarını sokmuş gibi hissediyordu. Ekran aydınlandı ve Pia gülümsedi.

Ben ekmekleri getiririm. Siz kahveyi yaparsınız. Nerede oturuyorsunuz?

Bir polis aracı Pia’yı evine bıraktığında saat altıya çeyrek vardı. Ivo Percusic itiraz etmeden kan ve tükürük örneği vermişti ancak pek konuşmamıştı. Ivo Percusic’in nisan ayında işine son verilene kadar Doktor Carsten Bock’un yanında şoför ve yakın koruma olarak çalışmış olması şaşırtıcıydı. Ayrıca Svenja’nın annesiyle de Bocklarda tanışmıştı, kadın uzun yıllar boyunca Bockların şatosunda hizmetçi olarak çalışmıştı. Polis aracı Pia’nın çiftliğinin önündeki yeşil kapıda durdu. Pia üniformalı iş arkadaşlarına teşekkür edip araçtan indi. Ağaçların yüksek dallarındaki kuşlar sabah konserlerini vererek doğan günü karşılıyordu. Pia büyük kapıyı açtı, kapıyı ardından kapamadı zira kapının zili bozuktur. İki kısırağı üst tarafı açık kapılarının üzerinden bakıp mutlu ve umut dolu seslerle konuşuyordu. Pia, hayvanların yemini kaplarına boşaltıp eve geçmeden önce önlerine yarım balya saman serpti. Birazdan Christoph Sander gelecekti! San-

der bütün gece uyuyamamıştı, üstelik Pia yüzünden! Pia evin kapısını açarken heyecandan titriyordu. Eve girerken hızlıca tüm sigortalara göz attı, hepsi hâlâ düzgün bir şekilde çalışıyordu. Bir anda kalakaldı. Salon kapısı ardına kadar açıktı! Vücuduna akın eden adrenalin akışını hissedip tir tir titremeye başladı. Refleksle silahına uzandı ancak silahının belinde olmadığını fark etti. Elbette Sander'le dünkü buluşmasında silahını yanına almamıştı. Bodenstein'la havaalanına gitmek için arabasını karakolda bırakmış ve sonrasında da eve gelmemişti. Pia, kendi evinde bir hırsız gibi parmak uçlarında sessizce ilerlerken kalbinin atışlarını kulaklarında duyuyordu. İçeride kimse yoktu ve bir şeye dokunulmamış gibiydi. Rahatlayarak salon kapısını kapatıp yatak odasına gitti. Giysi dolabını açıp dün akşam her zamanki gibi iç çamaşırı çekmecesine bıraktığı silahına baktı. Parmakları, Sig Sauer P6 marka silahının üzerinde gezinirken rahatlamadan dolayı dizlerinin bağı çözüldü.

“Çok şükür,” diye mırıldanıp dolaba yaslandı. Gözleri yatağının yanındaki sehpaye takılınca bir anda irkildi. Olduğu yerde donup kalmıştı ve hakiki bir panik dalgasının tüm bedenine yayıldığını hissediyordu. Sehpanın üzerinde, kan kırmızısı güllerle dolu bir vazoduruyordu ve vazoyu oraya kendisi koymamıştı.

Pia evden koşarak çıkıp Gretna ve Neuville'in ahırına saklandı. Korkuyla tir tir titriyordu. Kimse kırmızı güller konusunu bilmiyordu, hiç kimse. Aylarca Pia'yı takip ettikten sonra ona tecavüz eden o heriften başka kimse. O zamanki polis memurlarından başka kimseyle bu konu hakkında konuşmamıştı, böylece de yıllar içinde bu korkunç olayların anısını bastırması mümkün olmuştu. Gözyaşları boğazında düğümlenmişti, korku vücudunu acı içinde kasiyordu. Evde olmadığı zaman biri evine girmiş ve çiçekleri yatağının yanına koymuştu, bunu yapan her kimse güllerle ilgili olayları biliyordu! Artık çiftlikte tek başına yaşaması mümkün değildi. Birinin evine, hatta yatak odasına

ondan habersiz girdiği düşüncesi bile tek başına onu dehşete düşürmeye yetiyordu. Saçlarını kemirmeye çalışan meraklı tayı eliyle uzaklaştırmaya çalışıyordu. Hayvanlarıyla aynı çatı altında yaşama hayali de böylece bitmişti. Bu akşamdan itibaren bir otele geçecek ve pazartesi sabahı da evi satması için emlakçıyla görüşecekti. Burada bir saniye daha kalmak istemiyordu!

“Merhaba?”

Ahırın kapısında bir adam gölgesi belirdi. Bu görüntü karşısında Pia’nın adrenalin seviyesini saniyeler içinde yeniden yükseldi. Bir anda yerinden sıçrayınca Neuville ile Gretna da korkuyla zıpladı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Christoph Sander endişeyle. “Evin kapısı açıktı ve ben de...”

Sözünü yarıda kesip ellerini havaya kaldırdı.

“Teslim oluyorum,” dedi bir adım geriye atarak. Pia ancak o zaman silahı ona doğrulttuğunu fark edip gözyaşlarına boğuldu.

“Oliver?”

Bodenstein bir anda dönüp Cosima’nın uykulu gözlerle kapıda durduğunu fark etti.

“Seni uyandırmak istemedim.”

“Uyandırmadın. Uyanıktım zaten.”

Cosima’nın üzerinde sadece bir tişört vardı, dağınık saçları yüzüne düşüyordu. Esneyerek mutfak masasına oturdu. Bu haliyle kızına ablası olabilecek kadar benziyordu.

“Bu gece hiç uyudun mu?” diye sordu.

“Hayır,” diye cevap verdi Bodenstein. “Bana acıyor musun?”

“Feci şekilde hem de,” dedi Cosima gülümseyerek. “Bir kez daha birlikte yatağa girmeye ne dersin? Sen bana araştırmadan bahsedersin ben de sana bir şeyler anlatırım.”

“İyi fikir,” dedi Bodenstein ve başını sallayıp esnedi. “Ben de zaten tüm mantıklı açıklamaları kaybetmek üzereyim. Her ipucu önce ümit verici oluyor ama sonunda hiçbir yere varmıyor. Bu iki cinayetin birbiriyle bağlantılı olduğuna eminim.”

Cosima’ya hızlıca bir bakış attı, karısının onu pürdikkat ve ilgiyle dinlediğini görünce memnuniyet içinde rahatladı. Son haftalarda karısıyla fikir alışverişinde bulunmayı özlemişti. Cosima’nın son günlerdeki rahatsızlığı yüzünden ona daha fazla yük olmamak için cinayetler hakkında karısıyla konuşmamıştı. Bu sabah Cosima nihayet eskisi gibiydi, sinirli ve bezgin halinden eser yoktu. Birlikte üst kata çıktılar. Bodenstein önce ayakkabılarını sonra da takım elbisesi ile kravatı çıkarırken aklında uçuşan düşünceler bir anda yerli yerine oturdu, daha önce göremediği bağlantıları artık net olarak görebildi.

“Jonas’ın babası,” dedi sesli bir şekilde düşünerek.

“Jonas’ın babası mı?” diye sordu Cosima. “Ne olmuş ona?”

Ivo Percusic ve eşi resimdeki adamı tanımışlardı. Ya Svenja’nın evli bir adamla olduğu yalan değilse? Her ne kadar Bodenstein, Bock’tan pek hoşlanmıyor olsa da onun hayatı tehlikede olabilirdi. Percusic’in Bock ailesinden nefret etmek için yeterince sebebi vardı.

“Tekrar çıkmam gerek,” diyerek hızlıca yeniden üzerini giyip cep telefonuna uzandı. “Sen de bana bir şey anlatacaktın?”

“Öyle iki arada bir derede olmaz,” dedi Cosima yorganın altına gömülüp. “Sen gelene kadar bekleyebilir.”

“Tamam,” Bodenstein’in aklı bambaşka bir yerdeydi. Karısına hızlıca gülümsedi, bir yandan telefonla Pia’ya ulaşmaya çalışıyordu.

Pia, ahırın karanlığında, histerik hıçkırıklar arasında sesi titreyerek Christoph Sander'e olanları anlatmıştı. Sander saman balyasının üzerine, Pia'nın yanına oturmuş, onu sakinleştirmek için kollarının arasına almıştı. Pia da rahatlayınca sinirleri boşalmış ve ağlamaya başlamıştı.

"Sanırım sinirlerim eskisi kadar güçlü değil," diye itiraf etti Pia biraz sakinleştikten sonra. "Önce açık kapılar şimdi de çiçekler."

Sander ona endişe dolu gözlerle baktı.

"Bu kapının anahtarı kimde var?" diye sordu.

"Komşu kadın, eşim, annem ile babam ve bende." Pia elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

"Ancak hiçbiri böyle bir şey yapmaz. Özellikle de kırmızı gül olayını kimse bilmiyor..." Pia sözünü yarıda kesip sessizce başını salladı.

"Bu güllerin olayı nedir?" diye sordu Sander usulca.

Yıllardır ruhunu kemiren her şeyi adama anlatma arzusu duyan Pia, içinde yükselen büyük bir ihtiyaç hissetti. Sander'i pek tanımıyor olsa da yine de ona güvenebileceğini hissediyordu.

"Çok uzun zaman önceydi," diye başladı söze bir süre duraksadıktan sonra. "Liseden mezun olduktan sonra arkadaşlarımla Fransa'ya gitmiştim. Orada biriyle tanışmıştım, Frankfurt'tan bir üniversite öğrencisiydi. Benim için basit bir flörtten ibaretti ancak onun için daha fazlasıymış. Beni takip etmeye başladı, haftalarca ve aylarca beni rahatsız edip tehdit etti. Üç kez daireme gizlice girmiş ve yatağımın yanına kırmızı güller bırakmıştı."

Bu korkunç zamanlara dair anılar Pia'yı ürpertti.

"Çaresizdim, ona karşı suç duyurusunda bulunup delil olarak da bana yazdığı mektupları gösterdim polise. Ama bir şey olduğu takdirde devreye girebileceklerini söylediler." Pia iç

çekti. "Günün birine bu herif bir anda beni takip etmeyi bıraktı. Tam her şeyin bittiğini düşündüğüm zaman da evime zorla girip bana... tecavüz etti, beni neredeyse boğuyordu."

"Tanrım," Sander kadını sıkıca kollarına aldı. "Korkunç."

"Kimseye bundan bahsetmedim , eşime bile," dedi Pia. Başı dönüyordu. Nihayet bu öyküyü birine anlatabildiği için rahatlamıştı. Ayrıca Sander'in, geçmişindeki bu karanlık yüzünden onu itici bulacağından korkmasına gerek kalmamıştı.

"Bazen konuşmak iyi gelir," dedi Sander usulca. Sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

"Kahvaltımızı biraz farklı hayal etmiştim ama," diye fısıldadı Pia. "Özür dilerim, böyle olduğu için..."

"Hayır, hayır," diye sözünü kesti Sander hızlıca. "Hiçbir şey için özür dilemeyin. Sorun yok. Ancak gerçekten bir şeyler yapmalısınız. İş arkadaşlarınızdan polis koruması isteyemez misiniz?"

"O zaman her şeyi anlatmam gerekir."

"Ben sizin yerinizde olsam bunu yapardım," dedi Christoph Sander ciddi bir sesle. "Sonsuza kadar susup içinize atamazsınız. O zaman her şey büyüyüp daha da kötüleşir. Bu konuda konuşmak her zaman daha iyidir. Hem de olabildiğince çok konuşmalısınız."

Bunun düşüncesi bile Pia'yı huzursuz etmişti. Herkes ne kadar zayıf olduğunu ve ne kadar korktuğunu görecekti; yaşadığı utancı, aşağılandığını ve ölümden zar zor kurtulduğunu bilecekti. Bir an için her yer sessizleşti. Christoph Sander yumuşak hareketlerle Pia'nın yüzünü okşuyordu. Pia adamın kalbinin de en az kendisinininki kadar hızlı attığını duyabiliyordu.

"Bir dinleyicimiz var," diye fısıldadı Sander aniden. Pia kafasını kaldırınca yana yatırdığı başıyla onlara şapşalca bakan

tayı gördü. Pia gülmekten kendini alamadı, Sander de gülüyordu. Sander ayağa kalkıp Pia'ya elini uzattı ve kalkmasına yardım etti. Birbirlerine baktılar ve yeniden ciddileştiler.

“Gel,” dedi Sander, Pia'nın elini tutarak. “Şimdi önce şu gülleri çöpe atalım.”

Bockların arazilerindeki ana kapı sonuna kadar açıktı. Bodenstein arabasıyla kapıdan geçti ve villanın önünde park etmiş beyaz bir Nissan Micra gördü. Anita Percusic iki saat önce eşini karakoldan bu arabayla almıştı. Büyük ihtimalle Bodenstein doğru tahmin etmişti. Geç kalmamış olmayı umuyordu. Telsizle destek çağırdı. Sonra torpido gözünden silahını alıp araçtan indi ve eve doğru yürüdü. Kapı açıktı. Bodenstein, Percusic'in silahlı ve her şeyi göze almış olduğundan endişe duyuyordu. Silahının emniyetini açtı ve büyük giriş salonuna girdi. Birinci kata çıkan merdivenlerden seri ama temkinli ayak sesleri geldi.

Bodenstein, Jonas'ın küçük kardeşini merdivenlerde görünce, “Benjamin!” diye seslendi sessizce. Çocuk irkildi ve olduğu yerde kalakaldı. Bodenstein silahını indirip çocuğa yanına gelmesini işaret etti. Genç çocuk önce duraksadı, etrafına korku dolu gözlerle baktıktan sonra salonu hızla koşarak geçti.

“Burada neler oluyor?” diye fısıldadı Bodenstein. “Annen ve baban nerede?”

“Ben... ben... bil... bilmiyorum,” çocuk korku ve heyecandan kekeliyordu. “Sanırım kütüphanedeler.”

“İvo buraya yalnız mı geldi yoksa yanında biri var mıydı?” diye sordu Bodenstein.

“Yalnızdı,” dedi Benjamin; oğlanın beti benzi atmıştı ve tir tir titriyordu. “Jonas'ı babamın öldürdüğünü söylüyor.”

Bodenstein'ın kaybedecek daha fazla vakti yoktu.

"Sen şimdi dışarı çık." Elini çocuğun omzuna koyup ona doğru eğildi. "Kapının orada arabamı göreceksin, bir BMW. Ona bin ve ben gelene kadar içeride kal, tamam mı?"

Benjamin korkuyla açılmış gözlerle başını öne salladı ve açık kapıdan dışarıya çıkıp gözden kayboldu. Bodenstein kütüphanede kendisini nelerin beklediğini bilmiyordu ancak kapının önünde öylece durup meslektaşlarının gelmesini bekleyemezdi. Derin bir nefes aldı ve ani bir hareketle kapıyı sonuna kadar açtı. Gözlerinin önünde hayret verici bir sahne vardı: Üzerinde sadece bir tişört ve iç çamaşırı olan Doktor Carsten Bock bir sandalyede oturuyordu; arkasında duran karısı, adamın kafasına bir silah doğrultmuştu. Ivo Percusic da kollarını kavuşturmuş, adamın tam karşısında dikiliyordu. Bayan Bock hiç de kendisi gibi değildi. İnci kolyeli, sürekli gülümseyen, bakımlı ve kendine hâkim kadın, en büyük oğlunun ölümüyle birlikte yok olmuş ve yerine, ateşlenmeye hazır bir 38'liği eşinin kafasına dayamış yorgun ve soluk bir kadın gelmişti. Bodenstein, kadının oğlunun ölüm haberini aldığı anda eşini iterek yere yığıldığını hatırladı. Bana dokunma, diye bağırmıştı. Şatonun görkemli duvarlarının dışarıya yansıttığı şeylerin hiçbiri kalmamıştı artık.

"Bayan Bock," dedi Bodenstein sakın bir tonla. "Silahı bırakın."

"Hayır," diye cevap verdi kadın bakışlarını önünden ayırmadan. "Bırakmayacağım. Nihayet gerçekleri öğrenmek istiyorum. Bu herif bana yeterince yalan söyledi ve beni aldattı."

"Mantıklı olun." Bodenstein, Bayan Bock'un her şeyi yapabilecek durumda olduğunu fark etmişti. "Benjamin'i düşünün. Eşiniz hapse girdiğinde onun size ihtiyacı olacak."

"Hapis mi?" Bayan Bock'un gözleri parladı ve Percusic'e baktı. Carsten Bock hiçbir şey söylemiyordu. Öylece oturmuş, ifadesiz gözlerle karşısındaki duvara bakıyordu.

“Evet, hapishane,” diye onayladı Bodenstein. “Onun aleyhine yeterince delil topladık. Rüşvet ve istismar suçlamalarıyla yüzleşecek.”

“Peh,” diyen Bayan Bock silahın namlusunu yeniden eşinin başına bastırdı. “Avukatları sayesinde o suçlamalardan kefaletle hızlıca kurtulur. Oğlumun kız arkadaşını hamile bıraktığını biliyor muydunuz?”

Kadının öfkesi sesine yansımıştı.

“Jonas, bunu öğrendiği için ölmek zorunda kaldı!”

Bodenstein, “Eğer bu gerçekten dediğiniz gibi olduysa kocanız bundan da sorumlu tutulacaktır,” dedi. “Ama şimdi onu vurursanız siz hapse girersiniz.”

“Umurumda bile değil.” Kadın siniri bozuk bir biçimde güldü. “Bu domuzun ölmesini o kadar sık diledim ki! Bana, babama ve oğullarıma yaptıkları hakkında hiçbir fikriniz yok!”

“Gerlinde, lütfen silahı indir,” dedi Bock sesine hâkim olmaya çalışıyordu. “Sana her şeyi açıklayacağım. Ben hiçbir şey...”

“Kapa çeneni,” diye sözünü kesti karısı ve silahla başına bir darbe indirdi. “Oldukça uzun bir süre beni aptal yerine koydun zaten.”

Yumuşuyor, diye düşündü Bodenstein. Ama Bayan Bock’u silahı bırakmaya nasıl ikna edebilirdi? Konuşarak mı? Kadın konuşmaya devam etmeliydi. Ne de olsa soğukkanlı bir katil değildi. Eğer kocasını gerçekten öldürmek isteseydi bunu hemen ve tereddütsüz yapardı zaten. Ne kadar çok konuşursa, elindeki silahı ondan alma şansı o kadar yüksek olurdu. Bodenstein etrafa bakınırken bakışları Ivo Percusic’inkilerle buluştu. Adam, Svenja’nın babasına, çenesini tutmasını işaret ediyordu.

“Babama tuzak kurdun,” diye devam etti Bayan Bock ve her sözcüğü silah namlusunu adamın kafasına bastırarak vurgulu-

yordu. "Beni aç ve açıkta bırakmak istiyordun! Senin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmediğimi düşündün, domuz! Ama şimdi fazla ileri gittin. Oğlumu öldürdün, sana sorun yaratacağını düşündüğün için onu öldürdün. Söyle! İtiraf et!"

Doktor Carsten Bock yüzünü istemsizce buruşturdu. Korkudan titriyor gibiydi.

"Bu kızla bir ilişkim olduğunu itiraf ediyorum," dedi kısık bir sesle. "Ama Jonas'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok."

"Tek bir sözüne dahi inanmıyorum." Gerlinde Bock nefretle gülümsedi. Gözleri ateş gibi parlıyordu ancak silah tutan elleri titremiyordu. "O akşam Münih'te olmadığını çok iyi biliyorum!"

"Bayan Bock, silahı bana verin, lütfen." Bodenstein rica edercesine elini uzattı. "Şimdi kocanızın söyleyecekleri zorla alınmış ifadeye girer ve mahkemede hiçbir geçerliliği olmaz. Bırakın onunla ben konuşayım."

Kadının göz kapakları titredi, duraksadı.

"Ne dediğini duydun." Bock ayağa kalktı ancak nefretle dolmuş karısının yapabileceklerini yanlış değerlendirmiş ve büyük bir hataya düşmüştü. "Şimdi şu lanet silahı indir geri zekâlı dana!"

Kadının dudakları kararlı bir ifadeyle kıvrıldı ve silahı ateşledi. Bodenstein saniyenin onda birinde tepki verip kadının koluna vurdu. Patlama kulakları sağır edecek şekilde etrafta yankılandıktan sonra kurşun Bock'un kafası yerine bir kitap rafına çarptı. Gerlinde Bock silahın tepmesiyle sendeledi ve Bodenstein elindeki silahı kaptı. Kadın bir anda histerik bir şekilde çılgılık atmaya başladı. Dizleri üzerine çöküp yeri yumruklamaya başladı. Aynı anda Bodenstein'in çağırdığı destek ekip içeriye akın etti. Bock ve Percusic karşı koymadan teslim oldular, Bayan Bock da ancak kocası dışarı çıkarıldıktan sonra

sakinleşmeye başladı. Bodenstein kadının yanına gidip diz çöktü ve elini kadının kemikli omzuna koydu.

“Bunu neden yaptınız?” diye fısıldadı kadın gözyaşları içinde, “neden bu domuzu öldürmemi engellediniz?”

“Sizi engellediğim için sevinmelisiniz,” diye cevap verdi Bodenstein. “Oğlunuz Benjamin’in size ihtiyacı var, eşiniz uzun bir süre hapiste yatacak.”

Pia, Bodenstein’in ofisine girdiğinde adam altıncı veya yedinci kahvesini içiyordu. Pia solgun ve hırpalanmış görünüyordu, aynı Bodenstein gibi.

“Özür dilerim,” diye tekrarladı ona daha önce telefonda da söylediği gibi. “Cep telefonumu arabada bırakmışım.”

Bodenstein iç çekerek, “Sorun değil,” dedi.

“Bock, Svenja hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordu Pia.

“Gerçekten de onunla bir ilişkisi varmış ama güya onun şimdi nerede olduğunu bilmiyormuş. Oğlunun cinayetiyle bir ilgisi olduğunu inkar ediyor. K30’daki arkadaşlar yoldalar. Bugün Bock’tan rüşvet alan herkesi tutuklayacaklar.”

“Bayan Bock nerede?”

“Höchst’teki psikiyatri merkezinde.” Bodenstein kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Tanrım, kıyısından döndük. Neredeyse adamı vuruyordu.”

“Tüm bu olaylar bu hale nasıl geldi?”

“Percusic, Svenja’nın fotoğrafında Bock’u tanıdı,” dedi Bodenstein. “Bu yüzden eski patronuyla hesaplaşmak istedi. Her şey Bayan Bock’un, Percusic’in, eşini Svenja’yla olan ilişkisini öğrendiği için Jonas’ı öldürmekle suçladığını duyunca kontrol-den çıktı.”

“Öyle mi olmuş peki?”

"Jonas'ta bulduğumuz DNA'ların benzerliğine bakılırsa bir akrabası tarafından yapıldığı görünüyor. Ancak Bock, pazartesi akşamı Münih'te olduğunu iddia ediyor."

"Percusic'in Bock'a gidebileceğini nasıl tahmin ettiniz?" diye sordu Pia, nasıl olduğunu bilmek istiyordu.

"İçgüdü," dedi Bodenstein zayıf bir gülümsemeyle, "Tanrı'ya şükür olaylar elimde patlamadı."

Bodenstein eve vardığında Cosima mutfak masasına oturmuş ve alışveriş listesi hazırlıyordu.

"Ee?" diye sordu Cosima merakla.

"Sorma." Bodenstein buzdolabına giderek bir yoğurt çıkardı. "Altıncı değil de yedinci hissim varmış."

Olayların özetini anlattı.

"Neler yaşadığını anı anına bilmemem iyi aslında," dedi Cosima. "Eğer öyle olsa bir dakika bile huzur bulamazdım."

"Ben bile hâlâ titriyorum," diye itiraf etti Bodenstein. "Belki de çok az uyuduğum ve çok fazla kahve içtiğim içindir."

"Tekrar çıkman gerekiyor mu?"

"Sonra." Çekmecedan bir kaşık çıkardı ve yoğurdu açtı.

"Ben de sonbahardaki Yeni Gine araştırma gezisini iptal edeceğim," dedi Cosima ve listeye bir şeyler yazmaya devam etti. Bodenstein yoğurdu yemeyi bıraktı.

"Neden? Yoksa yavaş yavaş mantıklı olmaya mı başladın?"

"Eh işte." Cosima adama bakıp gülümsedi. "Verdiğim kararın mantıklı olup olmadığı tartışılır."

"Şimdi merak ettim bak."

"Bir hafta önce öğrendim," dedi Cosima. "Önce şok oldum. Ama artık büyükanne olabilecek yaşıyım ve sonra da..."

Bodenstein anlamayan gözlerle eşine baktı.

"Önce hasta olduğumu düşündüm çünkü bunu hiç bekle-miyordum," Cosima ciddileşti. "Kırk beş yaş pek de yaşlı sayıl-maz ama bir kez daha bez değiştirme ve emzirme düşüncesine alışmam gerekti."

Bodenstein anlamaya başlamıştı.

"Hayır," dedi inanmayarak, "gerçekten mi?"

"Gerçekten," dedi Cosima başıyla onaylayarak, "çocuğumuz olacak."

Bodenstein sessizce bakakaldı. Sonra sırtıtmaya başladı. Her şeyi beklerdi ama bunu beklemezdi.

"Ve bu yüzden de Yeni Gine'den vazgeçtin?"

"Çok mu yumuşadığımı düşünüyorsun?" Cosima gülüm-süyordu.

"Eh yani, yaşınla birlikte biraz pimpiriklendiğini düşünüyö-rum," diye cevap verdi Bodenstein ve karısının yanına gidip onu sıkıca kollarına aldı. Cosima kollarını adamın boynuna doladı.

"Sana bunu daha önce söylemediğim için üzgünüm," diye fısıldadı Cosima, "ama önce kendim kabullenmeliydim. Bu se-nin için de gerçekten uygun mu? Bütün o işleri bu yaştan sonra tekrar baştan yaşamaya hazır mısın?"

"Ben... çok coşkuluyum." Bodenstein'ın mutluluktan gözleri yaşarmıştı. "Ah Cosi, buna inanamıyorum, bu harika bir şey! Gerçekten!"

Birbirlerine bakıp gülümsediler.

"Bunu kim tahmin edebilirdi?" dedi Bodenstein sessizce. Cosima'nın yanaklarına dokunup onu önce nazikçe sonra da büyük bir tutkuyla öptü.

“Size ne oldu böyle?” Rosalie’nin sesi arkalarında yankılandı. Öpüşmeyi bırakıp birbirlerine yeni âşıkklar gibi kıkırdarak baktılar.

“Ona söyleyelim mi?” diye sordu Bodenstein. Cosima başıyla onayladı.

“Ne söyleyeceksiniz?” Rosalie anne ve babasına kuşku dolu gözlerle bakıyordu.

“Sen söyle,” dedi Bodenstein eşine. Cosima, kocasını bırakıp kızının yanına gitti ve ona sarıldı.

“Hamileyim, düşünebiliyor musun Rosi? Aralıkta bir bebeğimiz olacak,” diye ilan etti. Rosalie kendini annesinin kollarından sertçe kurtardı.

“Efendim?” Önce annesine sonra babasına hayretler içinde baktı. “Böyle bir şey olamaz! Bu çok utanç verici!”

“Neden?” diye sordu Bodenstein. “Bunda utanılacak ne var?”

“Kaç yaşında olduğunuzun farkında mısınız?” diye cevap verdi Rosalie sitem dolu bir sesle.

“Ne demek istiyorsun yani?” Cosima hınzırca sırıttı. “Çocuk yapmak için mi yoksa çocuk doğurmak için mi fazla yaşıyoruz?”

Bu cümle karşısında Rosalie’nin nutku tutuldu.

“İnanamıyorum,” diye söylendi kız ve ortadan kayboldu. Bodenstein sırıttı. Gençlerin bu kadar erdemlilik taslaması hayret vericiydi, nedense anne ve babalarının da aynı onlar gibi birbirlerini sevdiğini ve birbirleriyle seviştiğini unutuyorlardı. Bodenstein bir anda on iki yaşındayken kendi anne ve babasını yakaladığı anı hatırladı. Onlar adına utanmadan haftalarca yüzlerine bakamamıştı.

“Şimdi onun gözünde fena halde eksiye düştük,” dedi ve Cosima’nın elini tuttu. “Şimdi yatağa gidip kapıyı da arkamızdan kilitlemeye ne dersin?”

“Peki sonra?” Cosima başını yana eğip sırttı.

“Onu o zaman gösteririm sana,” dedi Bodenstein.

Svenja Sievers’in kayıp ilanı akşamüzeri radyo ve televizyonlarda yayımlandı. Cep telefonu sinyallerinden yerini belirleyememişlerdi; kullanım verilerine göre cep telefonu en son cuma günü saat 20.07’de Bad Soden’de açılmıştı, yani tam da Svenja’nın Antonia Sander’e mesaj attığı sırada. O zamandan beri de telefon kapalıydı. Halktan gelen bazı ihbarlar olmuştu ancak detaylı araştırma sonrasında bu ihbarlar da boş çıkmıştı. Her iki cinayet için yürütülen tüm soruşturmalar K1 memurlarını çıkmaza sürüklemişti. Bodenstein keyifli bir halde karakola döndüğünde çalışanlarını keyifsiz bir uyuşukluk içinde bulmuştu. Hiçbir başarı elde edemedikleri için ekibin tamamının şevki kırılmış ve ofislerdeki boğucu sıcaklık da moralleri sıfıra indirmişti.

Her ne kadar gereksiz olduğunu bilse de, “Yeni bir şey var mı?” diye sordu Bodenstein. “Biraz önce Andrea Müller adında biri aradı,” dedi Kathrin Fachinger. “Yeşillik ekibinin bir üyesi ve sizinle konuşmak istedi.”

“Ben onu ararım,” dedi Bodenstein. “Bana numarasını verin.”

Bodenstein ekibindekilere evlerine gitmelerini söyleyecekti ki Ostermann, Federal Emniyet Amirliği’nden gelen bir laboratuvar raporunu fakstan çıkardı.

Rapora göz attıktan sonra, “Bir şey var!” dedi. “Pauly’nin cesedi gerçekten de Opel Hayvanat Bahçesi’ne ait kamyonette bulunmuş.”

“Laboratuvar, yükleme alanının iç kısmında Pauly’e ait saç, kan ve deri hücreleri bulmuş, ayrıca otopsi sırasında Pauly’nin üzerinde bulunan ahşap kıymıklar da paletin ahşabıyla uyuyormuş. İri taneli yemek tuzu örnekleri de bulunmuş, bu tuzlar yalama tuz kalıpları için de kullanılır. Ayrıca kamyonetin arka-

sındaki yükleme kapağında da Pauly'nin bisikletinin boyasından örnekler bulunmuş. Yani kesin ve net."

Bir anlığına etrafa sessizlik çöktü. Sonra Bodenstein boğazını temizleyerek, "Bayan Kirchhoff," dedi. "Bana Doktor Sander'in telefon numarasını verin; Frank, siz de Sander'in tarüğünü kontrol edin. Gerçekten bize söylediği uçakla gelip gelmediğini kontrol edin."

Pia söze, "Ben..." diye başladı ancak Bodenstein bir el hareketiyle onu susturdu.

"Hayır," dedi, "bunu ben ele alacağım. Siz eve dönün."

Pia iç çekip başıyla onayladı. Bodenstein, artık onun Sander konusunda objektif olamayacağını düşünüyordu ve bu sebeple de onu soruşturmanın dışında bırakıyordu. Belki de haklıydı. Bir not kâğıdının üzerine Sander'in numarasını yazıp şefine uzattı.

"O halde ben yola çıkıyorum," deyip çantasına uzandı.

"Bir dakika," dedi Bodenstein ve Pia'yı inceledi. "Lütfen düşünmeden hareket etmeyin sakın."

Bu bir uyarı gibiydi.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Pia.

"Sander hakkındaki soruşturmaların dışında kalın. Yani demek istiyorum ki onu ne arayın ne de ona mesaj atın."

"Pauly cinayetiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Bodenstein bir an için duraksadı.

"Sebebi ve imkânı vardı," diye cevap verdi, "fırsatı olup olmadığını da şimdi öğreneceğim."

Doktor Christoph Sander, Bodenstein'in emniyete gelmesini söyleyen telefonundan yarım saat sonra karakola gelmişti. Hayvanat bahçesindeki işlerinin en yoğun olduğu, böylesine güneşli

bir cumartesi öğleden sonrasında işinden alıkonulmasıyla ilgili tek bir söz dahi etmemişti. Bodenstein, Sander'ı kendi ofisine götürüp kahve teklif etti ancak doktor kahveyi nazikçe geri çevirdi, ardından Bodenstein adama laboratuvarından gelen sonuçları gösterdi.

"Pauly'nin katili, hayvanat bahçesiyle bir şekilde bağlantılı," dedi Bodenstein sonunda. "Bu arabayı kullanabilme imkânı olan biri. Bu durumda bütün odağımız size ve çalışanlarınıza kaydı."

"Tüm çalışanlarım Pauly'yi tanırdı, sonuçta sık sık sorun çıkarıyordu," dedi Sander kollarını önünde kavuşturup. "Ancak aralarından birinin onu öldürebilecek ve cesedini özellikle de hayvanat bahçesinin çim alanına bırakacak kadar ileri gidebileceğini düşünemiyorum."

"Peki ya siz? Londra'dan bize söylediğiniz uçakla gelmişsiniz. Bunun için nasıl bir açıklamanız var?"

Sander koyu renkli gözleriyle Bodenstein'ı dikkatle süzdü.

"Daha önceki bir uçuşa yer ayırtmıştım," dedi. "Telefonla *check-in* işlemimi de yapmıştım ancak Heathrow Havaalanı'na giderken yolda bir kaza oldu ve ben de taksinin içinde trafikte sıkışıp kaldım. Havaalanına vardığımda uçak gitmişti, bu yüzden de bir sonraki uçağa bindim."

Anlattıkları inandırıcı geliyordu ama aynı zamanda uyurma da olabiliirdi.

"Çok açık konuşacağım," diye devam etti Bodenstein. "Şu anda birçok şey size karşı görünüyor. Sebep, imkânlar, fırsat – her şey uyuyor. Buna Bayan Kirchhoff'la kurduğunuz arkadaşlık da dâhil, dışarıdan bakınca kendi çıkarınız için onu etkilemek istiyormuşsunuz gibi görülebilir."

Sander'in yüzünde tek bir mimik dahi belirmedi ve ifadesiz kalmaya devam etti.

“Sizi suçlu olarak görmeme engel olan tek şey,” diye devam etti Bodenstein, “cesedin bulunduğu yer ve kamyonetin içinde cesede dair izler bulmamız. Sanırım, Pauly’nin cesedini gerçekten bir yere atacak olsaydınız hayvanat bahçesinin çimenliğini seçmezsiniz. Ayrıca kamyonetteki paleti imha eder ve aracı iyice temizlersiniz.”

Sander sadece kaşlarını kaldırıp susmaya devam etti. Bodenstein koltuğunda geriye yaslandı ve karşısındakini dikkatle inceledi.

“Birini mi koruyorsunuz?” diye sordu. Bu düşünce Sander’i şaşırtmışa benziyordu.

“Hayır,” Sander başını iki yana salladı. “Neden böyle bir şey yapıp kendimi de şüpheli duruma sokayım ki?”

“Sempatî duyduğunuz biri için mesela...”

“Mümkün değil. Tüm çalışanlarımla iyi anlaşırım ama asla bu kadar ileriye gitmem.”

“Peki ya bir aile dostunuz ve vakfınızın kurucularından birinin oğlu için?” diye ısrar etti Bodenstein.

“Lukas’tan bahsediyorsunuz sanırım.” Sander kaşlarını çattı, bir süre bu fikri düşündü ancak hemen tekrar vazgeçti. “Bu çocuğun Pauly’yi öldürmesi için hiçbir nedeni yoktu ki. Onu severdi.”

“Onu ne kadar iyi tanıyorsunuz?” diye sordu Bodenstein.

“Oldukça iyi,” diye cevap verdi Sander. “Üstelik uzun zamandır da.”

Bodenstein, yeniden geriye yaslanıp karşısında oturan adamı değerlendirmeye çalışırken, “Bakın, Lukas’ı pek tanımıyorum,” dedi, “ama birçok kişinin aksine ben kendisini pek de sempatik bulamadım. Fazla iyi. Bu bazen aldatıcı olabilir.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Sander oturduğu yerde dikleşti.

“Lukas iyi görünümlü, akıllı ve çevresi tarafından sevilen bir genç. Son günlerde sorguladığımız kişilerden biri bile onun adını zikretmedi.”

“Neden zikretsiner ki? Pauly veya Jonas’ın cinayetleriyle ne ilgili olabilir? Her ikisi de yakın arkadaşıydı.”

“Bu da benim alışkanlığım işte, yani başkalarının asla şüphelenmediği insanlardan şüphelenmek.” Bodenstein gülümsüyordu. “Meslektaşım Bayan Kirchhoff, Lukas’a bayılıyor. Bu çocuk konusunda artık yeterince tarafsız olamadığını düşünüyorum.”

“Peki nedeni ne?”

İki adam da birbirlerine sessizce baktı.

“Duygular bir insanın nesnelliğini kolay etkileyebilir,” dedi Bodenstein. “Tecrübeli polisler için bile geçerlidir. Bayan Kirchhoff, Lukas’a merhamet duyuyor, sizin çocuk hakkında anlattıklarınızın da buna katkısı oldu elbette. Merhamet çok güçlü bir duygudur.”

Sander tek kelime etmeden Bodenstein’a sabırla baktı.

“Bence,” diye devam etti Bodenstein, “Lukas bir manipülasyon ustası. Herkese, o anda görmek istedikleri yüzünü gösteriyor veya o anda hangi yüzü işine geliyorsa onu. Herkes Lukas’ta kendi neyi görmek istiyorsa onu görüyor. Ancak kimse gerçek Lukas’ı tanımıyor.”

Sander çenesini, yumruk yaptığı eline düşünceli bir biçimde yasladı.

“Sanırım Lukas’ı gözünüzde gereğinden fazla büyütmüşsünüz,” diye cevap verdi. “Haklısınız, iyi görünümlü ve kendinden emin bir hali var ama aslında oldukça güvensiz ve hassas bir genç; babasından hiç göremediği desteğin ve takdirin peşinde.”

“Siz onu seviyorsunuz,” diye tespitte bulundu Bodenstein.

“Evet, doğru,” diye onayladı Sander, “o çocuğu severim. Daha çok küçük yaşta epey travmatik olaylar yaşadı. Şimdi yeniden acı çektiğini görmek benim de içimi parçalıyor.”

“Pauly mutfak kapısının önünde öldürülmüş,” dedi Bodenstein. “Cesedi kamyonetinizin arkasına yüklenmiş ve çimenliğe bırakılmadan önce yaklaşık yirmi dört saat boyunca orada kalmış. Bunu yapmak güç ister.”

“Kesinlikle. Soğukkanlılık veya nefret de gerektirir. Özellikle Pauly konusunda, her ikisini de Lukas’tan katiyen beklemem. Ayrıca çocuğun ehliyeti bile yok.”

“Peki kimden beklersiniz? Çalışanlarınızdan kimin aracınıza erişimi ve Pauly’ye karşı bu kadar büyük bir nefreti olabilir?”

“Hiçbirinin.”

“O halde şöyle sorayım: Çalışanlarınızdan kim sizden bu denli nefret ediyor olabilir ve bu yüzden de size bu olayla zarar vermek isteyebilir?”

“Tüm bunların cinayeti benim üzerime yıkmak için mi yapıldığını düşünüyorsunuz? Neden?” Sander inançsızca gülümsedi.

“Belki de biri sizden intikam almak istemiştir? İşten çıkarmış olduğunuz ve kendine haksızlık edildiğini düşünen bir elemanınız var mı?”

Hayvanat bahçesi müdürü düşünürken alnı kırıştı. Bodenstein onu dikkatle inceliyordu.

“Aslında biri var,” dedi bir süre sonra. “Genelde hep haksızlığa uğradığını düşünen insanlardan biri. Sadece dört hafta bizimle çalıştı ama ekip ruhuna sahip değildi, ayrıca tembel ve sorumsuzdu. Onu iki kez ikaz ettim ve yaklaşık bir ay önce de işten çıkardım. O kadar öfkelenmişti ki üzerime yürümüştü. Yumruklaştık.”

“Bana adını söyler misiniz? Bunu kontrol etmek isterim.”

“Tarek. Tarek Fiedler.”

Bodenstein ayağa kalktı. Tarek Fiedler! Esther Schmitt'i evinin yıkıntılarından çıkaran çocuk. Lukas ve Jonas'ın arkadaşıydı ve Schwalbach'ta bahçıvan olarak çalışıyordu. Pauly'yle de tanışıyordu.

“Siz gidebilirsiniz Bay Sander,” dedi Bodenstein ve masada önünde duran Jonas'ın dosyasını eline aldı. “Hemen geldiğiniz için teşekkür ederim”

“Rica ederim.” Hayvanat bahçesi müdürü ayağa kalktı ve Bodenstein ile tokalaşmadan ofisten çıktı.

Bodenstein yarım saat sonra Tarek Fiedler'in Ostring'deki dairesinin kapısına vardığında birkaç bavulla daireden çıkan bir gençle neredeyse çarpışıyordu. Genç bir anda irkildi ve gayri ihtiyari tüm çantaları yere bıraktı.

“Franjo Conradi'sin, değil mi?” Bodenstein gencin yüzünü emniyetten hatırlıyor gibiydi.

“Evet. Neden?” Genç geriye doğru bir adım attı. Penceresiz merdiven boşluğunun loş ışığında Bodenstein gencin yüzünde yara izleri olduğunu görebiliyordu. Dudağı şişmiş, sol gözü hafif morarmıştı, gözlüğü çatlamış ve eğrilmişti.

“Sana ne oldu?” diye sordu.

“Hiçbir şey.” Genç yerdeki bavulları kaldırmak üzere eğildi. Kısa boylu ve ince yapıydı, hızlı hareketleri gergin olduğunu gösteriyordu. Franjo Conradi korkuyordu.

“Bay Fiedler evde mi?” diye sordu Bodenstein. “Onunla muhakkak görüşmem gerek.”

“Hayır. Şirkete gitti,” diye cevap verdi Franjo hızlıca.

“Taşınıyor musun?”

“Evet,” diye cevap verdi genç kısaca. Bodenstein gencin gözyaşlarıyla mücadele ettiğini görünce hayret etti. Bir şeylerin delikanlıyı derinden sarstığı belliydi çünkü onun yaşındaki bir genç adam yabancıların karşısında ağlamak yerine on dördüncü kattan atlamayı yeğlerlerdi.

“Biriyle kavga mı ettin? Tarek’le mi? Sizin hem arkadaş hem de şu bilgisayar şirketinde ortak olduğunuzu düşünüyordum?”

“Arkadaş!” Franjo inleme ile gülme arasında bir sesle cevap vermişti. “Bir zamanlar öyleydik, Tarek gelmeden önce. Onun için önemli olan sadece paraydı.”

Elini, kanayan ve şişmiş dudağına götürdü.

“Bu şirket ve bu gerzek oyuna karnım tok artık,” dedi sertçe, “gerçekten bir şeyleri değiştirmek istediklerini sanmıştım, bir şeyleri daha iyi yapmak istediklerini düşünmüştüm. Ama tüm bunlar umurlarında bile değilmiş. Şirkette aslında neler olup bittiğini çok geç fark ettim.”

Genç bir idealistti ve ailesinden de bu fikirleri için ayrılmıştı.

“Kimlerden bahsediyorsun?” diye sordu Bodenstein, delikanlıdan bilgi alabilmek umuduyla. Ancak bu soruyu soranın polis olması genç adam için pek kabul edilemezdi, cevap vermedi.

“Nasıl gideceksin?”

Franjo omuzlarını silkip, “Bilmiyorum,” dedi.

“İstiyorsan seni götürürüm. Kelkheim’a gidiyorum.”

Yolda Franjo biraz daha rahatlamıştı. Pauly’nin onu kendi yolunda gitmesi için cesaretlendirdiğinden bahsetti.

“Babam kasap olmak istemediğimi anlamıyor,” dedi, “ona göre nankörün tekiymişim. Ancak hayatımın sonuna kadar sosis hazırlayıp tezgâh arkasında durma düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor.”

Bodenstein sessizce dinliyordu. Conradi, Pauly'nin oğlunu kendisine karşı kışkırttığını anlattığında adamı anlayışla karşılamıştı ancak şimdi delikanlının ağzından çıkanlar tamamen başka bir hikâyeydi. Franjo kasap olmak istemiyordu, tıpkı Lorenz'in de polis olmak istememesi gibi. Bodenstein kendi babasına, Bodenstein Çiftliği'nin vârisi olmak istemediğini ve bunun yerine hukuk okuyup polis olmak istediğini söylediğinde babasının nasıl hayal kırıklığına uğradığını hâlâ çok iyi hatırlıyordu. Çocuklarına asla belirli bir meslek konusunda baskı kurmamak için kendine söz vermişti fakat Rosalie yaz döneminde mutfakta aşçı yardımcısı olarak çalışmak istediğinde, kızına bunu yasaklamaya çalışırken yakalamıştı kendini. "Biyoloji okumak istiyorum," demişti Franjo, "ve Galapagos Adaları'ndaki bir araştırma merkezinde çalışmak istiyorum. Babama bunu söylediğimde bana güldü ve beni evlatlıktan reddetmekle tehdit etti."

Bodenstein göz ucuyla çocuğun haşatı çıkmış yüzüne baktı.

"Bu yüzden ben de katıldım şirkete," diye devam etti Franjo. "Jo öküz gibi para kazanacağımızı söylemişti. Bilgisayarlarla aram iyidir ve programlama yapabiliyorum ama yine de bir Lukas değilim!"

"Ne demek bu?" dedi Bodenstein. Yoksa nihayet Lukas'ı sevmeyen veya ona hayranlık duymayan birini mi bulmuştu?

"Lukas bir dâhi," diye cevap verdi Franjo ve Bodenstein hüsrana uğradı. "İnsanların kitap okuması kadar kolay kaynak kodları okuyabiliyor ve Perl, Java, BASIC ve C'yi Tarek'ten on kat daha iyi biliyor. *Double Life* onun fikriydi ancak şimdi Tarek her şeyi kendine almaya çalışıyor."

"Lukas ve Tarek iyi anlaşıyorlar mı?"

“Lukas herkesle iyi anlaşır,” dedi Franjo ve sonrasında sesi acı bir ton aldı. “Tarek, Lukas’a yalakalık yapıyor çünkü onsuz hiçbir şey olmuyor. Bunu Tarek bile fark etti.”

“Sen Lukas’ı sever misin?”

“Evet,” dedi Franjo başıyla onaylayarak, “gerçi arada bir kafayı yiyor ama dâhilerde bu olağan bir şey. Ulli bize demişti, eğer Lukas arada sırada tuhaflaşırsa bu onun hastalığı yüzündenmiş. Tarek, Lukas’la alay ediyordu, tabii gizlice ama bundan hiç hoşlanmıyordum. Bence arkadaşlar birbirleri hakkında kötü konuşmamalı.”

Bodenstein bu ifadeyi çok ilgi çekici bulmuştu.

“Lukas’ın hastalığı ne?” diye sordu.

“Ulli dedi ki, Lukas’ın dissosiyatif bozukluğu varmış,” Franjo omuzlarını silkti. “Bununla neyi kastettiğini anlamadım.”

Bodenstein da bu terim hakkında bir şey bilmiyordu ve buna sonra bakmaya karar verdi.

Bodenstein park yerine vardığında Tarek Fiedler, Münster’in ticaret bölgesinde bulunan, kurdukları internet şirketinden dışarı çıkıyordu. Cep telefonunu kulağı ile omzu arasına sıkıştırmış, bir yandan kapıyı kilitlerken bir yandan da telefonda biriyle yüksek sesle ve öfkeyle tartışıyordu. Bodenstein’ı gördüğünde eliyle selam vererek telefonu kapadı.

“Merhaba Bay... üzgünüm adınızı unuttum,” dedi nazik bir sesle, gülümseyerek. Biraz önceki öfkesinden eser kalmamış gibiydi.

“Bodenstein. Birkaç sorumu cevaplamak için biraz vaktiniz var mı?”

“Tabii,” genç adam başıyla onayladı. Cep telefonu çaldı ancak umursamadı.

"Bay Pauly'nin cesedi Opel Hayvanat Bahçesi'ne ait bir kamyonetin arkasında taşınmış," dedi Bodenstein. "Cesedin kamyonete nasıl taşındığını ve aracı kullanmış kişileri araştırıyoruz."

Genç adamın yüzündeki gülümseme yok oldu.

"Ah, anlıyorum," dedi. "Sanırım Sander'le konuştunuz. Beni işten çıkardığında kavga etmiştik. Arabasını çaldığımı düşündüğüne inanamıyorum."

"Hayır düşünmüyor," diye cevap verdi Bodenstein, "ancak her ipucunu takip etmemiz gerekiyor, düşük olasılık olsa bile."

Tarek'in cep telefonu sürekli çalmaya devam ediyordu.

"Neden Lukas'a arabayı sormuyorsunuz? Sander olmadığı zaman kamyonetleri hep o alır."

"Ehliyeti yok diye biliyorum."

"Bilmem. Ama araba kullanabiliyor."

Bodenstein genç adamın neden arkadaşı Lukas'ı ispiyonladığını düşündü. Onu kıskanıyor muydu? Sander'in Tarek Fiedler hakkında söylediklerini hatırladı, kendini sürekli haksızlığa uğrayan biri gibi görüyor demişti.

"Lukas ve Jonas'ın şirketindeki işiniz tam olarak nedir?" diye sordu.

"Bu şirket hepimizin, hepimiz ortağız," diye düzeltti Tarek. "Ancak şirketi kurarken gerekli sermayem yoktu, bu yüzden de resmî olarak Lukas ve Jo şirket sahibi olarak görünüyor. Ancak içeride bir hiyerarşi yok. Herkes en iyi yaptığı işleri yapıyor."

"Peki sizin en iyi yapabildiğiniz iş ne?"

"Programlama," Tarek gülümsedi. "Elbette artık sadece yasal şeyler. Ben dersimi aldım."

"Lukas'la nasıl anlaşıyorsunuz?"

"Çoğu zaman iyi," genç adam düşünceli görünmeye başladı. "Ancak son zamanlarda çok değişti."

"Ne gibi?"

"Söylemesi zor. Bazen çok... tamamen başka bir yerde gibi, sonra birden sebepsiz yere parlıyor ve etrafa bağırmaya başlıyor. Ancak babasının baskısı da çok tabii. Para musluğunu kapamış ve bu da Lukas gibi biri için epey acı bir durum."

"Neden?"

"Şirketin parası yaşlı Van den Berg ve Jo'nun babasından geliyor, üstelik çoğu zaman bunun farkında bile değiller. Lukas ve Jo parayı... çaldılar doğru bir sözcük değil aslında çünkü faiziyle geri ödeyecekler."

Cep telefonu yeniden çalmaya başladı ancak bu sefer melodi başkaydı. Tarek ekrana bir bakış attı.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu sabırsızca. "Yapacak çok işim var da."

"Franjo Conradi'yi neden dövdünüz?"

"Bunu kim dedi?"

"Elinizin üzerinde yaralarınız var," diye tespitte bulundu Bodenstein. "Franjo'nun da yüzünde. Ben sadece bağlantıyı kurdum."

Bir anda genç huzursuzlanmaya başladı.

"Kavga ettik. Önemsiz bir mesele."

"Önemsiz bir mesele olmayacak kadar kötü görünüyordu Franjo. Sizin buralarda, önemli bir mesele yüzünden kavga edenler nasıl görünüyor acaba?"

"En azından ölmezler," Tarek gülümsüyordu ama gözlerindeki ciddiyeti hâlâ koruyordu. "Mesela bir arkadaşım biriyle ciddi şekilde kavga etti."

"Jonas mı?"

"Evet. Lukas'la kavga etmişti."

Günün boğucu sıcağı yerini ılık bir yaz akşamına bırakmıştı. Şato restoranın terasından vadi harika görünüyordu. Bodenstein'in erkek kardeşi Quentin, Cosima ile Bodenstein yemek yerken yanlarına oturmuştu.

"Bu arada bizim ahırda yeni bir antrenör kadın var," dedi Quentin düz bir sesle. "Müstakbel gelininiz, Thordis Hansen."

"Gerçekten mi?" Bodenstein geçenlerde garajda yaşadığı karşılaşmayı hatırladı. "Ne zamandır?"

"Evvvelsi günden beri. Waldhof arazisinin istihkak davası henüz çözülmedi, çiftlik bakımsız kaldı."

"Yazık olmuş," dedi Bodenstein. Geçen yıl içinde at çiftliğinin sadece eski sahiplerini değil, aynı zamanda yeni sahibini de parmaklıklar arkasına göndermişti.

"Bana uyar." Quentin garsona el salladı ve boş kırmızı şarap şişesini işaret etti. "Tüm ahırlar dolu. Ayrıca nihayet inşaat dairesinden olumlu bir sonuç aldım. Şimdi sadece bütçeyi halletmek kaldı. Böylece gelecek baharda eski harayı yıkıp yenisinin inşaatına başlayabiliriz."

"Ya? İnşaat dairesiyle işi nasıl hallettin?" diye sordu Bodenstein merakla. "Eski hara için anıt koruma konusunda güçlü nedenleri vardı."

"İnşaat dairesinin yöneticisi iyi yerlerde yemek yemeyi seviyor," diye cevap verdi Quentin.

"Rüşvet vermişsin."

"Hiç de bile, siz polisler her şeyi fazla ciddiye alıyorsunuz."

"Sadece biz polisler değil," dedi Bodenstein. "Ayrıca inşaat dairesinin başkanı ve ona rüşvet veren kişi bu sabah gözaltına alındı. Tam da bu yüzden. Umarım senin işlemlerini tamamlamış ve imzalamıştır. Aksi takdirde onun yerine gelecek yeni

yöneticinin de eskisi gibi oburun teki olmasını umut etmen gerekecek.”

Quentin oturduğu yerde bir mum gibi dikleşip, “Saçmalama,” dedi.

“Saçmalamıyorum,” diye cevap verdi Bodenstein. “Schäfer’in rüşvet aldığı tek kişi sen değilsin.”

Terasta yeni müşteriler göründü ve Quentin’in eşi Marie-Louse gelenleri karşılayıp son boş masaya götürdü.

“Şu karşıdaki Thordi’nin annesi değil mi,” dedi Cosima, sesinde hafif alaycı bir ton vardı, “hani şu ikinizin de gençlik aşkı olan?”

Bodenstein kardeşler başlarını o tarafa çevirdi. Gerçekten de gelen Inka Hansen’di ve yanında birkaç erkek ile kadın vardı. Bodenstein bir anda Doktor Christoph Sander’i görünce gözlerine inanamadı.

“Bak sen şu işe,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Opel Hayvanat Bahçesi’nin yönetim kurulu ve mütevelli heyeti ile onların eşleri,” diye açıkladı Quentin. “Ayda bir kez buraya yemeğe gelirler. Sonbaharda kendi restoranları tamamlandığında sanırım onları müşteri olarak kaybedeceğim.”

Bodenstein, Doktor Sander’in Inka Hansen’in sandalyesini nazikçe itmesini izledi. Inka adama, yirmi beş yıl önce olsa Bodenstein’a bile cinayet işletebilecek bir gülümsemeyle teşekkür etti. Görünen o ki Pia Kirchhoff boşuna ümitlenmişti. Hayvanat bahçesi müdürü ile veteriner kadının birbirlerine karşı davranışlarına, karşılıklı gülümsemelerine ve menüyü incelerkenki hallerine bakılırsa aralarında belli bir samimiyet oluşmuş demektir. Hoş bir dul adam ile hâlâ çok güzel ve yalnız bir kadın, hem işleri sebebiyle birlikte çalışan hem de birçok ortak ilgi alanına sahip insanlar, çok iyi bir kombinasyon. Tüm bunlar

göz önüne alındığında, hâlâ evli olan bir polis memuru, Doktor Sander'in hayatına nasıl uyabilirdi ki? Bodenstein'in bu adama karşı güvensizliği artıyordu. Ve bir anda tüm bu süre boyunca onu bu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladı.

Pia tüm akşamüzerini ve akşamını her ne kadar anlamsız olsa da yine de büyük bir gerginlikle Sander'in onu aramasını bekleyerek geçirmişti. Sander'i uyarmadığı için kendisine öfkeli miydi? Yoksa Bodenstein onu tutuklamış mıydı? Bu bilinmezlik Pia'yı deli gibi geriyordu.

Cep telefonu titrediğinde saat ona çeyrek vardı. Ancak arayanın Sander değil de Bodenstein olduğunu görmek Pia'yı hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Bayan Kirchhoff," diye söz başladı Bodenstein kısık sesle; arkadan çatal bıçak sesleri ile uğultulu konuşmalar geliyordu. "Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Neden? Pardon. Tabii."

"Doktor Sander ve siz, aranızdakiler ciddi mi yoksa şey... öylesine bir flört mü?"

Pia, Sander'in ismini duyduğu anda kalp atışlarını ağzında hissetti. Birden, bu sabah şefi onu aramamış olsaydı neler olabileceğini düşündü.

"Neden bilmek istiyorsunuz?" diye sordu dikkatlice. "Yoksa yine merakınız mı uyandı?"

"Hayır, ciddi bir mesele," dedi Bodenstein sessiz konuşmaya çalışarak. "Her şeyi ne kadar düşünürsem düşüneyim, bir şekilde sizin, yani özellikle sizin iyi planlanmış bir senaryonun bir parçası olduğunuzu hissediyorum."

“Bu kaniya nasıl vardınız?” Pia yutkundu ve yerinde doğruldu. “O yani...” adını söylemek Pia’ya zor geliyordu. “Yani Sander neden planlar yapsın, senaryolar kurgulasın ki?”

“Bunu ben de tam olarak bilmiyorum. Ancak belki de Svenja’yla bir bağlantısı vardır, sonuçta kızının arkadaşı. Veya Lukas’la. İkisi de bir şekilde bu olayların içindeler ve Sander de olan bitenden haberdar. Onları koruduğunu düşünüyorum ama sadece bir his.”

Bodenstein ve hisleri! Bodenstein’i sıklıkla yanıltmışlardı. Pia, bir an için Bodenstein’in geçen sonbaharda hislerine güvenmekle hata edip karateci bir kadınla nasıl karşı karşıya kaldığını hatırladı.

“Şu anda kardeşimin restoranındayım,” diye açıkladı Bodenstein. “Sander de burada. Yanında da Inka Hansen var. Bir anlama gelmek zorunda değil, sonuçta hayvanat bahçesinin veterineri ama onlar... neyse işte...”

“Ama onlar ne?” Pia gözlerini kapadı. Tüm o güzel sözler, o güzel mesajlar, bu sabahki anlayışlı tavırlar, tüm bunlar kurnaz bir planın parçası mıydı? Adamın tek amacı polis kadının gözlerini kör etmek miydi? Sessiz kuşkularının bu şekilde onaylanması açık bir yara gibi acı veriyordu.

“İkisi oldukça samimi görünüyor.”

“Neden olmasınlar ki? Sonuçta her gün birlikte çalışıyorlar.” Pia kendi sesinin nasıl da yükseldiğini hissetti. “Onunla benim aramda şeyden başka bir şey yok... yani aramızda bir şey yok işte.”

Hayallerinden nefret etti, salak, çocuksu âşık hallerinden ve Bodenstein’dan da nefret etti çünkü onun bu yanılsamasını paramparça etmişti. Hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. Bodenstein nihayet telefonu kapadıktan sonra Pia boş gözlerle gökyüzüne

baktı. Gözleri yaşarmış bir halde Sander'e kendini kullandırıp kullandırmadığını düşündü. Pia'nın ondan hoşlandığını hemen fark etmiş olmalıydı. Bu zayıflığından mı faydalanmıştı? Yoksa balık hiç Pia'nın ağına düşmemiş, aksine oltaya takılan Pia mı olmuştu? Pia bu kadar yanılabilceğine inanamıyordu. Yine de bu sabah en büyük sırrını açıkladığı adam şu anda başka bir kadınla yemekteydi, belli ki Pia'yı pek de düşünmüyordu, aksi takdirde kısa bir süreliğine de olsa onu aramaz mıydı? Uzun zamandır kendini bu kadar kötü ve yalnız hissetmemişti. Far-
kında bile olmadan iş hayatı ile özel hayatı birbirine karışmıştı. Pia tüm dikkatini verip kafa karıştırıcı rüyaları ile korkuları arasında, ne zaman doğru yoldan saptığını geriye doğru takip etmeye çalıştı. Hâlâ gökyüzüne bakarken cep telefonu tekrar çaldı. Pia telefonun ekranına baktı. Lukas! Yaralanmış ruhunu okşamak için tam da ihtiyacı olan kişiydi.

Alman futbolcular İsveç'i 2-0 yenip Dünya Kupası'ndan eledik-
ten sonra tüm Almanya olağanüstü bir hal almıştı. Gecenin geç
vaktine kadar kornalar, bayraklar ve tezahüratlar eşliğinde araç
konvoyları geçiyor, taraftarlar Frankfurt'un sokaklarını arşınılı-
yordu, sanki Almanya çoktan dünya şampiyonu olmuş gibiydi.

"Gerzekler," dedi Lukas. "Hepsinde birer tahta eksik."

Pia ona kısa bir bakış attı. Lukas telefonda konuştuktan on
beş dakika sonra Pia'nın yanına gelmişti. Kolları yukarı kıvrıl-
mış beyaz gömleği, dar kotu ve açık bıraktığı sarı saçlarıyla
bir baş meleğe benziyordu. Pia ona nereye gitmek istediğini
sormamıştı. Evde yalnız kalmaktan ve Sander'in davranışları
hakkında düşünmekten iyiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Lukas. Van den Berglerin hizmetçisine
ait Smart marka araçla fuar alanından geçip şehir merkezine
doğru ilerliyorlardı.

“Siz bugün farklısınız,” diye tespitte bulundu. “Kafanız karışık ve burada değil gibisiniz.”

“Çözmem gereken iki cinayet var ve bir türlü ilerleyemiyorum,” dedi Pia, Lukas’ın hassasiyeti karşısında şaşırmıştı.

“Konu bu değil. Biri sizi üzmüş. Haksız mıyım?” Sesinde o kadar büyük bir anlayış vardı ki Pia neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı.

“Peki,” Lukas, Pia’ya kendini toparlaması için gereken zamanı verdi. Mainz çevre yoluna saptı, oradan da Yeni Mainz yoluna girdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Pia.

“Kokteyl içmeye.”

“Burada mı? Bankalar muhitinde?”

“Evet. Daha önce hiç Maintower’a gittiniz mi?”

Lukas park yeri bulmaya çalışıyordu, nihayet Smart için yeterince büyük bir alan buldu.

“Hayır,” dedi Pia başını iki yana sallayarak, “oraya öylece girilebiliyor mu?”

“Ben girebiliyorum,” dedi Lukas sırtarak. Pia bundan zerre şüphe etmedi. Yüz seksen yedi metre yükseklikteki Helaba Gökdelenin en üst katında bulunan restorana vardıklarında Lukas cebinden plastik bir kart çıkardı. Pia’nın elini tuttu ve bekleyen insanların arasından geçerek Pia’yı da arkasından sürükledi. Resepsiyonun granit kontuarının arkasındaki koyu lacivert üniformalı iki genç kadın ile bir adam, gülümseyerek giriş kontrollerini yapıyorlardı. Lukas, insanların cumartesi akşamlarının nasıl geçeceğine karar veren bu üçlüye plastik kartını gösterdi, ardından kart bir okuma cihazından geçirildi.

“Kimliğinizi görebilir miyim?” Adam kuşkulanmıştı. Yüksek binalara yapılan terör saldırılarının artık imkânsız sayılmadığı

bir çağda, Frankfurt'ta da güvenlik önlemlerini sıkılaştırmışlardı. Lukas kimliği uzattı. Kimliği inceledikten sonra adamın yüzündeki donuk gülümseme bir anda yeniden nazik ve neredeyse itaatkâr bir hale geldi.

Lukas'a kimliği ve plastik kartı geri veren adam, "Çok teşekkür ederim," dedi. "Maintower'a hoş geldiniz. Buyrun..."

Popüler giriş kapısı bir vızıldamayla açıldı. Pia güvenlik kontrollerinden geçip asansörlere kadar Lukas'ı takip etti.

"Bunu nasıl başardın?" diye fısıldadı Pia, bir güvenlik görevlisiyle birlikte asansöre binerlerken.

"Babamın adı Frankfurt'ta tüm kapıları açar." Lukas, Pia'ya göz kırptı. Asansör saniyeler içinde yüz seksen yedi metre yukarı fırladı.

"Beni etkilemeye çalışıyorsun," dedi Pia.

"Elbette." Lukas sırtıyordu. "Madem benimle dışarı çıkıyorsunuz, o halde öylesine bir yere gidemezdik ya."

Maintower restoranına girdiklerinde Pia'nın nefesi kesildi. Sekiz metre yükseklikte panorama pencereler tüm şehri içine alan bir manzara sunuyor ve ayaklarının altına muhteşem bir ışık denizi seriyordu.

Restoran müdürü, tıpkı aşağıdaki personelin nezaketiyle, "İyi akşamlar Bay Van den Berg," diye selamladı. "Sizin için ne yapabiliriz?"

"Kız arkadaşım buraya ilk defa geliyor." Lukas kibirli bir tavır sergiliyordu. "Bu yüzden de pencere kenarında oturmak istiyor, en iyisi bar kısmında olsun."

"Elbette. Bir dakika lütfen." Kadın hızlıca yanlarından uzaklaştı. Saniyeler sonra masaları hazırды. Birileri Van den Berg'in oğlu geldiği için yerinden olmuştu. Yerlere kadar uzanan pencerelerden görünen manzara nefes kesiciydi, ayrıca kokteyller de

kesinlikle mekânın hakkını veriyordu. Lukas'la olmak Pia'ya iyi geliyordu, Lukas'ın ilgisi ve sıkboğaz etmeyen yaklaşımı Pia'nın hüsrana uğramış ruhuna ilaç gibi geliyordu. Sander, Henning ve mesleki sorunları ay kadar uzaktaydı artık. Erkeklerin ve tüm duyguların canı cehenneme! Beşinci kokteylden sonra Pia'nın keyfi oldukça yerine gelmişti.

"Burası sıkıcı olmaya başladı," diye düşündü Lukas bir anda. "Gel başka bir yere gidelim."

"Ben varım," diye cevap verdi Pia. Çakırkeyif haldeydi, Lukas'ın bakışları karşısında kendini uzun zamandır hissetmediği kadar genç ve çekici hissediyordu. Mantığı da artık pes etmiş ve onu uyarmayı bırakmıştı. Yıllardır hep mantıklı ve makul olmuştu ancak bu gece olmak istemiyordu.

25 Haziran 2006, Pazar

Acil çağrı, merkeze yediyi çeyrek geçe ulaşmıştı. Arayan komşusunun evinde bir ceset olduğu bilgisini vermişti. Görevli memur bir devriye arabasını söz konusu adresi kontrol etmekle görevlendirmişti. Başkomiser Krause ve Komiser Bernhardt yakınlardaydı ve hızlıca Freiligrath Sokak 52 numaraya varmıştı. Önce zili çalmış ancak cevap alamayınca, kameralarla izlenen parmaklıklı kapıdan atlamışlardı. Parka benzeyen bir bahçeden geçip villanın etrafından dolaşarak binanın arka tarafına ulaşmışlardı. Özenli çiçek bahçesini geçerek evin açık teras kapısından içeri girmişlerdi. Komşu adamın söylediği gibi üzerinde sadece mayo olan bir adamı yazı masasının önündeki parkelerde yatar halde buldular. Başının çevresinde kan gölü vardı ve kurumaya başlamıştı bile. Başkomiser Krause cesedin yanına çöktü ve parmaklarını adamın şah damarlarına koydu.

"Ambulans çağır!" diye seslendi meslektaşına. "Adam hâlâ yaşıyor!"

Bodenstein olay yeri inceleme ekibiyle birlikte içeri girdiğinde, "Ne oldu?" diye sordu.

"Biri kafasını patlatmak istemiş," diye cevapladı ambulans doktoru. "Ayrıca kollarında ve omuzlarında da çürükler var."

"Durumu nedir?" diye sordu Bodenstein.

"Kritik." Doktor başını kaldırdı, "Birkaç saattir burada belli ki," dedi.

"Deutschen Bank'tan Van den Berg, değil mi?" diye sordu olay yeri inceleme memuru. Bodenstein başıyla onayladı. Van den Berg'in giysileri bahçedeki havuzun şezlongunda düzgünce katlanmış duruyordu. Her şey adamın her akşamki rutin havuz sefası esnasında bir saldırgan tarafından hazırlıksız yakalandığını gösteriyordu. Belli ki bir mücadele olmuştu zira iki sandalye ve bir ayaklı lamba devrilmişti.

"Ayrıca terasta da kan izleri var!" diye seslendi olay yeri inceleme memurlarından biri. "Söz konusu silah da burada."

"Neymiş?"

"Kâğıt ağırlığı."

Bodenstein olayı yeniden canlandırmaya çalıştı. Van den Berg'e saldıran kişi evin içinden gelmiş olmalıydı çünkü kimse yanında bir kâğıt ağırlığı taşımazdı. Ağır yaralı Van den Berg zorlukla çalışma odasına ulaşmış, orada bir kez daha dövüşülmüştü. Ancak saldırgan bu kadar iyi korunan bir eve fark edilmeden nasıl girmiş olabilirdi?

"Bayan Kirchhoff'a ulaşamıyor," dedi üniformalı memurlardan biri Bodenstein'a. "Cep telefonu kapalı."

"Cebi kapalı mı?" Bodenstein buna öfkelenmekten ziyade şaşırılmıştı çünkü Pia cep telefonunu asla kapamazdı, özellikle de bu hafta sonu olduğu gibi nöbetçiye. Pia Kirchhoff sorumluluk sahibi biriydi, üstelik de erken uyanırdı. Cep telefonu kapalıysa bunun bir sebebi olmalıydı.

Bodenstein ağır yaralı adamdan uzaklaşıp Pia'nın sabit hattını aradı.

Pia'nın, "Merhaba," diyen sesini duyunca rahatladı ancak bu rahatlama uzun sürmedi çünkü konuşan telesekreterdi. Yanlış bir şeyler vardı. Eğer hasta olsaydı bunu Bodenstein'a muhakkak

söylerdi. Memur hâlâ Bodenstein'ın yanında duruyor ve ona beklenti içinde bakıyordu.

"Bayan Kirchhoff'un evine bir ekip arabası gönderin," dedi. Bodenstein'ın içine kötü bir his doğuyordu. Yoksa Pia dün gece Sander'le konuşmuş muydu? Belki de buluşmuşlardı? Bodenstein, Van den Berg'in komşusuna döndü. Adam olay yerinin uzağında duruyordu. Lukas'tan başka bir akrabasının olup olmadığını öğrendi adamdan. Hizmetçi kadın birkaç gündür izindeydi. Bodenstein tam yaralı adamın aile hekimini soracakken kapı açıldı ve genç bir adam içeri girdi.

"Lukas," dedi komşu adam üzgün bir sesle. "Zavallı çocuk."

"Burada neler oluyor?" Lukas elindeki ev anahtarını yere düşürdü, memurlar ile acil yardım ekibinin arasından geçip babasının çalışma odasına girdi. Birkaç saniye boyunca öylece kalakalıp anlamayan gözlerle babasına baktı.

"Baba," diye mırıldandı. "Baba lütfen uyan! Baba!"

"Baban ağır yaralı ve bilinci kapalı," dedi Bodenstein elini gencin omzuna koyup. "Arkadaşlar onu şimdi hastaneye götürecekt."

Lukas, Bodenstein'ın elini sertçe itti. Doğrulup içerideki adamlara kan çanağına dönmüş kırmızı gözlerle vahşice baktı.

"Bizi rahat bırakın! Defolun buradan!" diye çığlık attı. "Evimizden siktirip gidin! Pislikler! Burada ne işiniz var sizin!? Çıkın! Polisi çağıracağım!"

Bodenstein gence anlamayan gözlerle baktı. Şu ana kadar bu çocuğu sadece çok nazik ve güler yüzlü halde görmüştü ancak bir anda saldırgan ve kötü birine dönüşmüş gibiydi. Lukas, öfkeden kudurmuş bir ifadeyle en yakınındaki memurun üzerine atıldı ve memuru yumruklamaya başladı. Onu zapt etmek için üç kişi gerekmişti.

"Tanrım," dedi doktor, "böyle bir şeyi de ilk defa yaşıyorum."

“Ben de,” diye cevapladı Bodenstein. Lukas’ın o güzel maskesinin ardında insanlara göstermediği çok farklı bir yönü olduğunu düşündü tekrardan. Bodenstein diz çöküp yere yatırılmış halde duran, nefes nefese kalmış gencin bileğini tuttu. Memurlar ne olur ne olmaz diye Lucas’ı hâlâ tutuyordu ancak öfkenin yarattığı enerji sönmüş gibiydi ve artık karşı koymuyordu.

“Baban acilen hastaneye götürülmeli,” dedi Bodenstein ciddi bir tonda. “Ağır yaralı.”

“Ne olmuş burada?” Lukas adama şaşkınlık içinde bakıyordu.

“Henüz tam olarak bilmiyoruz.”

“Ama bugün Şato Otelindeki branşa gidecektik birlikte,” diye mırıldandı Lukas kısık sesle, sonra yüzü buruştu ve hıçkırıklara boğuldu.

“Onu bırakın,” dedi Bodenstein. Lukas’a elini uzatıp ayağa kalkmasına yardım etti ve kolunu gencin omzuna attı. Genç adam güvensiz gözlerle etrafa bakınıyordu. Dövüşürken kolundaki pansuman sökülmüştü ve yarası hafifçe kanıyordu. Lukas duygusuz gözlerle yarasına baktı. Neredeyse aciz bir sarhoş gibi, Bodenstein ve birkaç memurun arasından geçip salona gitti, adım atmak ona çok güç geliyor gibiydi.

“Şato Otelini arayıp rezervasyonumuzu iptal etmeliyim,” diye fısıldadı.

Lukas, acil servisten gelen doktorun yapmak istediği sakinleştirici iğneye karşı geldiği için Bodenstein, Van den Berglerin aile hekimini bulmuştu. Doktor Bertram Röder, Lukas’ın babası ambulansla götürüldükten hemen sonra Van den Berglerin evine ulaşmıştı. Lukas kendinde değilmişçesine bir merdiven basamağında oturuyor ve boş bakışlarla etrafa bakıyordu. Odasına gitmeyi reddetmişti ve az önceki saldırgan halini çok iyi hatırlayanlardan hiçbiri bu konuda onu zorlamak istememişti.

“Lukas ne olacak peki?” diye sordu Bodenstein aile hekimine. “Biri annesine haber vermeli. Doğru hatırlıyorsam annesinin Boston’da çalıştığını söylemişti.”

Doktor Bertram Röder, Bodenstein’a tuhaf bir bakış attı.

“Bunu size Lukas mı söyledi?” diye sordu.

“Evet, öyle bir şeylerdi,” dedi Bodenstein başıyla onaylayarak. “Neden?”

“Lukas’ın annesi vefat etti. On dört sene önce kanserden öldü.”

Bir an için koskoca ev mutlak bir sessizliğe büründü. Bodenstein’ın aklına bir şey geldi.

“Dissosiyatif bozukluk ne demek?” diye sordu doktora, ardından da Franjo Conradi’nin anlattıklarını ekledi.

“Şimdi,” dedi Doktor Röder boğazını temizleyerek, “Lukas’ın uzun yıllar önce psikiyatrik tedavi gördüğü doğru. Çoklu kişilik bozukluğundan şüphelenilmişti.”

“O nedir? Şizofreni mi?”

“Temel olarak.”

Bodenstein bakışlarını, kendinden geçmiş halde kollarına bakan gence çevirdi.

“Çoklu kişilik bozukluğunun oluşmasının temelinde travmatik bir olay yatar, özellikle de erken çocukluk döneminde. Çoğu çoklu kişilik bozukluğu hastası duygusal olarak suistimal edilmiş veya çok erken yaşlarda terk edilme travmasını yaşamıştır. Lukas annesini henüz yedi yaşındayken kaybetti.”

“Çoklu kişilik,” Bodenstein’ın bakışları yeniden Lukas’a odaklandı. “Bu Doktor Jekyll ve Bay Hyde, gibi bir şey mi?”

“Öyle de denilebilir. Çeşitli kişiliklerin oluşması aslında bir tür kendini koruma mekanizmasıdır, kişilikler arasında geçişler ‘trigger’ olarak adlandırılan tetikleyiciler üzerinden gerçekleşir.”

“Bu rahatsızlık kendini nasıl gösterir?”

“Çoklu kişilik bozukluğundan muzdarip kişiler terk edilme korkusu yaşar. Çoğu zaman ikili ilişkilerinde hassasiyetten yoksun olarak görünürler, ani cinsel dürtüleri ve eylemleri vardır, uygunsuz ve güçlü öfke nöbetleri geçirirler ki bunlar çoğunlukla bazı zaman aralıklarına dair hafıza kaybı yaşamalarından kaynaklanır.”

“Yani şu anlama geliyor,” dedi Bodenstein, düşünürken alını kırıştı, “bir kişilik bir şey yaparsa diğer kişilik bunun farkında bile olmayabiliyor.”

“Öyle durumlar kayda geçmiştir, evet” diye onayladı Doktor Röder.

Evin zili çaldı. Polis memurlarından biri kapıyı açtı. Christoph Sander hızla salona girdi. Endişeli görünüyordu. Bakışları Lukas’a odaklandı. Gencin önünde çömeldi ve elini tuttu. Bodenstein neler dediğini duyamıyordu ancak Lukas’ın bakışlarının yeniden canlandığını fark etti. Sander gencin saçını okşadı ve teselli etmek için delikanlıya sıkıca sarıldı. Lukas yüzünü Sander’in omzuna gömdü.

“Babam ölüyor!” dedi Lukas hıçkırıklar içinde ve çaresiz bir küçük çocuk gibi Sander’e tutundu. “Şimdi ben ne yaparım?”

Bodenstein’in cep telefonu titredi. Arayanın Pia Kirchhoff olmasını ve cep telefonunu şarja koymayı unuttuğunu söylemesini umuyordu ancak umutları boşa çıkmıştı. Bunun yerine Pia’nın çiftliğine gönderdiği ekip arabasından bir memur arıyordu.

“Burada hiç kimse yok,” diye rapor verdi hattın diğer ucundaki memur. “Dış kapı kapalı. Ancak evin önünde bir arazi aracı duruyor.”

“İçeri girin,” dedi Bodenstein sesini alçaltarak. “Bir şey olup olmadığından emin olun.”

"Nasıl?" diye sordu hayal gücünden yoksun memur.

"Yan çiftliğe sorun," diye cevapladı Bodenstein sert bir tonla, "bildiğim kadarıyla onlarda anahtar var."

Sander, Lukas'ı yukarı çıkıp bir süre uzanmaya ikna etmişti. Beş dakika sonra Sander merdivenlerden indi.

"Ambulansı evin önünde gördüm," dedi. "Ne oldu?"

"Lukas'ın babası bilinçsiz halde masasının önünde yatıyordu." Bodenstein bu adamdan pek hoşlanmıyordu, özellikle de Inka Hansen'in ona nasıl baktığını gördükten sonra.

"Tanrım." Sander gerçekten de sarsılmış görünüyordu. "Şu çocuğun da başına gelmeyen kalmadı. Şimdi o ne olacak?"

"Bir süre yalnız kalmamalı," dedi Doktor Röder. İki adam birbirini tanıyor gibiydi.

"O zaman kızımı buraya göndereyim, yanında kalsın. Sonra da Lukas bize gelebilir."

"Bu iyi olur. Biraz önce sinirlerine hâkim olamadı çünkü."

"Tamamen kontrolden çıktı," diye ekledi Bodenstein, "bir memura saldırdı ve kontrolsüzce etrafa bağırdı."

"Önce bir yakını öldürülüyor, sonra en yakın arkadaşı, hemen ardından da babası saldırıya uğruyor," diye cevapladı Sander sertçe. "Bu çocuktan ne bekliyorsunuz ki? Aynı sizin gibi soğukkanlı ve umursamaz olmasını mı?"

Hakkında böylesi bir yargıda bulunulması Bodenstein'ı fazlasıyla öfkelenmişti. Dilinin ucuna gelen cevabı ağzından kaçırmamak için kendini tuttu. Bunun için tüm gücünü kullanmak zorunda kalmıştı.

"Bayan Kirchhoff da burada mı?" diye sordu Sander.

"Hayır," dedi Bodenstein, bu adamla gereğinden fazla sohbet etmek istemiyordu. "Neden sordunuz?"

"Bu sabah saat dört gibi kendisinden tuhaf bir mesaj aldım."

“Mesaj mı? Ne yazmış?”

Sander cebinden cep telefonunu çıkarıp kapağını açtı, mesaj ekranda belirene kadar tuşlara bastı ve sonrasında cep telefonu Bodenstein’a uzattı.

DOUblelIFE. Tark. Glr.

“Bu ne anlama geliyor?” Bodenstein başını kaldırdı.

“İşte,” dedi Sander, omuzlarını silkerek, “bunu bir bilsem.”

“Bayan Kirchhoff size neden sabahın dördünde mesaj atıyor?” diye sordu Bodenstein kuşkulu bir sesle. “Bundan önce bir yazışmanız oldu mu?”

Sander’in ifadesi bir anda donuklaştı.

“Ona bu mesajdan önce bir şey yazıp yazmadığımı soruyorsanız, hayır.”

“Ancak bir gece önce yazdınız, değil mi?”

“Evet,” Sander, Bodenstein’ın bakışlarından kaçınmadı ve tek bir kirpiğini bile kıpırdatmadı. “Doğru fark etmişsiniz, bir gece önce.”

Bodenstein’ın Sander’e karşı antipatisi adamın söylediği her sözcükle gitgide artıyordu. Bu adamda ne vardı böyle? Çok yakışıklı değildi, çoğunlukla huysuzdu ve buna rağmen sadece Pia Kirchhoff’un değil, aynı zamanda mantıklı ve soğuk mizaçlı Inka’nın da beğenisini kazanmıştı! Bodenstein bu sefer kendini tutamadı.

“Dün gece aklınızda Inka Hansen vardıysa tabii...”

“Bunu da nereden çıkardınız?”

“Dün gece onunlaydınız, doğru değil mi?” diye ısrar etti Bodenstein saçma bir kıskançlık nöbeti içinde.

“Özel hayatımın sizi neden ilgilendirdiğini bilmiyorum ama,” dedi Sander, Bodenstein’ı daha da öfkeliendiren iğneleyici bir

tonla, "ama evet, doğru. Birlikte yemekteydik. Sonrasında evime gittim. Tek başıma. Sorunuz yeterince cevaplanmış oldu mu?"

"Evet oldu. Teşekkürler," diye karşılık verdi Bodenstein soğuk bir tonda. İki adam birbirlerine bir süre daha düşmanca baktıktan sonra Sander hışımla arkasını dönüp evden çıktı.

"Ah! Doktor Sander!" diye seslendi Bodenstein ardından. Adam durup isteksizce arkasına döndü.

"Lukas biraz sakinleştiğinde beni lütfen arayın. Onunla konuşmam gerek. Sizin söylediğinizin aksine araba kullanmasını gayet biliyormuş. Hayvanat bahçesinin kamyonetini siz yokken sık sık eve götürürmüş."

Sander'in önce betinin benzinin attığını, sonra kızardığını, ardından da oldukça öfkeli bir biçimde yoluna devam ettiğini görmek Bodenstein'ı çocukça sevindirmişti. Belki de şimdi kızlarını sorguya çekebilecek ve güzel çocuk Lukas'ın bunca zaman hiç utanmadan onu nasıl kullandığını öğrenecekti.

Çiftliğinde Pia'dan hiçbir iz yoktu. Komşu kadın polislere dış çitin kapısını açmış, onlar da Bodenstein'ı aramışlardı. Bodenstein on beş dakika sonra çiftliğe varmıştı. Pia'nın arabası ceviz ağacının altında duruyordu, evin panjurları kapalıydı ve tüm kapıların kilitleri de yerli yerindeydi. Zorla giirilmeye ya da kaçırılmaya dair herhangi bir iz yoktu. Bodenstein meslektaşının kâğıt üzerindeki eşini aramış ve ona Pia'dan haberi olup olmadığını sormuştu. Ancak adamın haberi yoktu. Bay Kirchhoff da endişelenmişti çünkü kimseye haber vermeden ortadan kaybolmak hiç de Pia'nın tarzı değildi. Pia'nın annesi ile babasını ve kız kardeşini aramıştı ancak onlardan da bir şey çıkmamıştı. Saat on bire doğru Pia'nın başına bir şey gelmiş olma ihtimali neredeyse kesinleşmişti. Behnke karakolun tüm memurlarını nöbete çağırıp özel bir araştırma ekibi kurmakla görevlendi-

rılmıştı. Bu ekip tüm polis merkezlerinde, hastanelerde ve adli tıp kurumlarında Pia'yı arayacaktı. Belki de arkadaşlarıyla bir yerlere gitmiş ve yolda kaza yapmıştı veya saldırıya uğramıştı ya da soyulmuş bile olabilirdi, hatta... hayır, Bodenstein bu son olasılığı düşünmek dahi istemiyordu. Belki de kayboluşunun kısa süre içinde çok da masum ve zararsız bir açıklaması ortaya çıkacaktı. Komşu kadın ne tuhaf bir şey duymuş ne de görmüştü. Akşamüzeri Pia'yla çitlerin üzerinden sohbet etmişti. Ancak yine de bir kez daha eşine ve çalışanlarına sormak istedi, ayrıca Pia dönene kadar hayvanlar ve bitkilerle de ilgilenmeye söz verdi. Bodenstein oldukça huzursuz bir halde Hofheim'daki polis merkezine döndü. Yol boyunca dün akşam Pia'yı aradığı için bir şeylere sebep olup olmadığını, kadının da bu yüzden ortadan kaybolup kaybolmadığını düşündü. Yoksa Pia'nın Sander denen adama karşı olan duyguları kabul ettiğinden daha mı derindi? Pia, Sander'e neden bu tuhaf mesajı yazmıştı? Bodenstein için net olan tek bir şey vardı: Inka Hansen'in dün akşam öyle gülmüşüğü ve meslektaşının da büyüüne kapıldığı bu adama katiyen güvenmiyordu.

Kı memurlarının gerginlikleri, katil veya kurban aradıkları zamankilerden farklıydı. Bu sefer iş arkadaşlarını arıyorlardı ve kriminal araştırma ekiplerinden herkes Pia'yı aramak için canla başla işinin başındaydı. Otuz iki kadın ve erkek memur, Bodenstein ve Doktor Henning Kirchhoff toplantı odasına girdiğinde içeride hazır bekliyordu. Ostermann çevredeki hiçbir hastaneye Pia'nın tarifine uyan birinin kaldırılmadığını raporladı. Hessen bölgesindeki tüm karakolların Pia'nın kayboluşundan haberi vardı. Pia'nın evindeki olay yeri inceleme ekibi, bulaşık makinesinde kullanılmış kahve fincanları ile bardaklar, ayrıca üzerinde kan izleri olan yatak çarşafı ve havlu bulmuştu. Bodenstein iş arkadaşının özelini ve mahremini araştırmaktan ve tüm

Çalışanların önünde bunları konuşmaktan hiç hoşlanmıyordu. Bu yüzden sözü aldı. Öncelikle cep telefonu ile sabit telefonuyla yaptığı tüm görüşmelerin kontrol edilmesi gerekiyordu, ayrıca diğer hastaneler de araştırılmalıydı. Dolandırıcılık bürosundan bir memur içeri girdi.

“Bu sabah dört buçukta Idstein Bölge Hastanesi’ne bir kadın getirilmiş,” dedi. “Bilinci kapalıymış ve üzerinde herhangi bir kimlik de bulunamamış. Otoban işçilerinden biri Idstein otoban park yerinde bulmuş. Tarife bakılırsa, Bayan Kirchhoff olabilir.”

Bodenstein başını kaldırdı. Idstein mı?

“Ne bekliyorsunuz?” dedi. “Hemen oraya gidin!”

“Bir sorun var. Kadın bir buçuk saat önce bilinci açılmadan ölmüş.”

Memurların sesleri, orkestra şefi sahneye çıktığında seyircilerden gelen sesler gibi yankılandı. Odaya dehşet dolu sessizlik çökmüştü. Bodenstein bir anda ayağa kalktı.

“Ben oraya gidiyorum,” dedi.

“Ben de geliyorum,” sessizce arkada duran Doktor Kirchhoff da yerinden doğruldu. Rengi atmıştı ama yine de kendine mukayyet oluyordu.

Kirchhoff’la birlikte, belli ki fazla mesaiden yorgun düşmüş travma cerrahi bölümünün başhekiminin odasına girerlerken, *Lütfen Tanrım, lütfen Pia olmasın*, diye dua etti Bodenstein sessizce. Yolculuk boyunca Kirchhoff ile Bodenstein belki en fazla on kelime konuşmuşlardı, onları bekleyen şeyin dehşeti çok korkunçtu. Dün akşam saat ona çeyrek kala Pia’yla telefonda konuşmuşlardı ve bu görüşme yüzünden kendine lanetler okuyordu! İş arkadaşı her zamanki gibi soğukkanlı ve aklı başında konuşmuş olsa da sonuçta o da bir insan, bir kadındı ve üstelik belki de yanlış adama açık olmuş bir kadındı. Sander’i aramış

mıydı? Sander ona mı gitmişti? Kavga mı etmişlerdi? Sander bu kavga esnasında onu... Hastanenin, cesetleri adli tıbbı veya cenaze evine gidene kadar sakladığı soğutmalı alana ulaşmışlardı. Her tarafı fayans döşeli odanın ortasında duran sedyenin üzeri kapalıydı. Bir yerlerden soğutucunun vızıldayan sesi geliyordu. Bodenstein yere bakıyordu, cebindeki ellerini yumruk yapmıştı. Görmek istemiyordu. Bilmek istemiyordu. Cesedin üzerindeki örtü hışırdadı ve hekim kadın sessizce geri çekildi.

Bodenstein, "O değil," diyen Kirchhoff'un sesini duyunca tüm bedenine birden büyük bir rahatlama yayıldı. Gözlerini açıp titreyen dizlerle sedyeye yaklaştı. Kadın sarışındı. Pia'yla tek benzerliği de buydu.

Bodenstein bir saat sonra emniyet merkezine geri döndüğünde ilk ipucu bulunmuştu. Behnke ve birkaç iş arkadaşı dil sorununa rağmen Elizabeth çiftliğinin yaklaşık elli hasat işçisiyle konuşmuş ve aralarından iki kişi Pia'nın on buçuk gibi, omuzlarına kadar saçları olan bir kadınla birlikte Smart marka arabayla evden çıktığını anlatmıştı. Belli ki kaçırılma durumu söz konusu değildi. Ostermann cep telefonunun takip raporunu hazırlamıştı. Pia yaklaşık saat ikiye kadar Frankfurt'daydı ve cep telefonu en son Königstein'da sinyal vermişti. Saat dört buçuğa doğru telefon kapanmıştı.

"Görüşmelerin listesi de var mı?" diye sordu Bodenstein.

"Bugün pazar şefim." Ostermann başını iki yana salladı. "Telefon şirketindekiler bu kadar hızlı değil."

"Baskı yapın, laboratuvara da. Bir saat içinde tüm sonuçları istiyorum," dedi Bodenstein.

"Emniyet Müdürü Nierhoff'a ulaştınız mı?"

“Evet,” diye cevapladı Ostermann. “Basın toplantısı düzenliyor. Yarı ölü bir banka müdürü için golf oyunundan bile vazgeçti.”

Bodenstein yorum yapmaktan kaçındı. Nierhoff’la arasında halka ilişkiler konusunda net bir iş bölümü vardı ve bundan da epey memnundu. Pauly ve Jonas Bock’un dosyalarını alıp Pia’nın yazdığı tüm raporları okumak için masalardan birine oturdu. Odaklanamamış bir halde Jonas Bock’un sorgusunun üzerinden geçti. Bir anda bir şeyi hatırlar gibi oldu. Bu hissini doğrulamak için sayfaları geriye doğru hızlıca çevirdi. Opel Hayvanat Bahçesi. Sander. Lukas. Kamyonet. Orada bir şey görmüştü ama neydi? Bodenstein, Pia’nın en küçük detayları bile hatırlama yetisini özledi. O anda Pia’nın Sander’e göndermiş olduğu gizemli mesajı hatırladı. Cep telefonunu açıp Sander’in ona iletmiş mesajı aradı.

“Ostermann?”

“Efendim?” Ostermann monitörünün arkasından başını kaldırdı. Bodenstein ona telefonunu uzattı.

“Bu SMS’i Bayan Kirchhoff dün gece Hayvanat Bahçesi Müdürü Sander’e göndermiş.”

“DOUblelIFE. Tark. Glr.” diye okudu Ostermann.

“Bunun hakkında ne düşünüyorsunuz?” diye sordu Bodenstein.

“*Double Life* bir internet oyunu ve anayasa gereği şiddete özendirici olarak sınıflandırılmış, bu yüzden de yasaklanmıştı. Svenja’nın web sitesinde de bunun için bir bağlantı bulmuştum. Pia’ya bundan bahsetmiştim.”

Bodenstein, Franjo Conradi’yle yaptığı konuşmayı hatırladı ve gencin söylediklerini bire bir hatırlamaya çalıştı. *Şu gerzek oyun. Double Life, Lukas’ın fikriydi.*

“Franjo Conradi ve Tarek Fiedler’i arayın,” dedi onu şaşkın bakışlarla izleyen Ostermann’a. “Hemen buraya gelsinler, bu oyun hakkında bir şeyler biliyorlar.”

Ostermann anlamayan gözlerle şefine baktı.

“Dün ikisiyle de konuştum,” diye cevapladı.

“Tarek Fiedler bir ara Opel Hayvanat Bahçesi’nde çalıştı. Ayrıca ikisinin de hem *Double Life* oyunu hem de Lukas’la bir bağlantıları var. İkisinden de bir şeyler öğrenmeye çalışın.”

Bodenstein cep telefonunu yanına alıp Behnke’yi çağırıp kapıya yöneldi.

Van den Berglerin villasının önünde bazı televizyon kanallarının yayın araçları ile onlarca muhabir toplanmış, sabırsızlıkla bir haber bekliyorlardı.

“Van den Berg’in ölümünden gerçekten fayda sağlayabilecek olan tek kişi Lukas olurdu,” diye düşündü Bodenstein sesli bir biçimde. “Aynı zamanda eve zorla girildiğine dair herhangi bir ize rastlanmaması da bunu doğruluyor.”

“Lukas neden kendi babasını öldürmek istesin ki?” diye sordu Behnke hayretle. Bodenstein, Tarek Fiedler’in ona söylediklerini hatırladı.

“Çünkü ona artık para vermiyordu. Ayrıca babasının sürekli kurallar koymasından da bıkmıştı.”

“Sanmıyorum. Çocuk şok olmuş gibiydi.”

“Gerçekten öyle miydi yoksa rol mü yapıyordu? Lukas akıllı, ayrıca psikolojik rahatsızlığı da var.”

Bodenstein, Sanderlerin kapısının önünde durdu.

“Basın mensuplarını Hofheim’a gönderin,” dedi Bodenstein. “Ben Sander’e gidip Lukas’la konuşacağım.”

Ancak Lukas komşuda değildi. Antonia'nın ablası Lukas'ın evden çıkmayı reddettiğini söyledi.

"Babanız yanında mı?" diye sordu Bodenstein merakla.

"Hayır, Toni karşıda," diye cevap verdi Annika Sander.

"Babam hayvanat bahçesinde."

Bodenstein teşekkür edip arabasına döndü. Basın çalışanları da yola çıkmaya hazırlanıyordu. Birkaç dakika içinde sokak yeniden boş ve terk edilmiş haldeydi. Bodenstein kapıyı çaldı ancak cevap alamadı. Behnke düşünmeden bahçe kapısının üzerinden tırmanıp kapıyı içeriden açtı. Çimenlerin üzerinden evin etrafından dolandılar. Salon pencereleri hâlâ açıktı.

"Lukas?" diye seslendi Bodenstein ve eve girdi. "Lukas!" Bodenstein, salonun kapısında birden ortaya çıkan kızı görünce irkildi. Antonia Sander solgundu ve huzursuz görünüyordu. Bodenstein'ı görmek onu rahatlatmışa benziyordu.

"Zili söktüm," diye açıkladı Bodenstein'a. "Sürekli zile basıyorlardı. Özür dilerim."

"Sorun değil." Bodenstein kızı inceledi. "Lukas nerede? Nasıl?"

Antonia duraksadı. "O çok tuhaf," dedi sonra sessizce, "gelin."

Kız arkasını döndü, Bodenstein ile Behnke kızı salondan giriş alanına, oradan da birkaç saat önce Van den Berg'i buldukları çalışması odasına kadar takip etti. Biri devrilmiş sandalyeleri ve lambayı yerine yerleştirmişti ancak parkelerin üzerindeki kan lekesi temizlenmemişti. Heybetli maun masanın arkasındaysa Lukas oturuyor ve cansız gözlerle önüne bakıyordu.

"Merhaba Lukas."

Delikanlı, Bodenstein'a kısa bir bakış atıp hafifçe gülümsedi. Gözleri kan çanağına dönmüş ve parlıyordu.

"Bir telefon bekliyorum," dedi sessizce. "Annemde cep numaram yok ki."

Bodenstein aslında Lukas'a dün gece ne yaptığını sormak niyetindeydi ancak bir anda ona acıdı. Soru sormak için doğru bir zaman değildi.

"Annen aramayacak Lukas," dedi dikkatlice. "Doktor Röder bize onun on dört yıl önce vefat ettiğini söyledi."

Lukas ona bakıyordu. Ağız oynuyordu, sanki ağrısı varmış gibi kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Bir damla gözyaşı aktı yüzünden.

"Doktor Röder'in bir halt bildiği yok," dedi sesini kontrol etmeye çalışarak. Sonra da aklına bir şey gelmiş gibi, "Bayan Kirchhoff nerede?" diye sordu

"O... o başka işlerle ilgilenmek zorunda kaldı," diye kaçamak bir cevap verdi Bodenstein .

"Cebi kapalı," dedi Lukas. "Onu aramaya çalıştım. Hasta mı?"

"Hayır."

Lukas'ın bakışları Bodenstein ile Behnke arasında gidip geldi.

"Benden bir şey saklıyorsunuz," dedi. "Ona bir şey olmadı, değil mi?"

"Ne yazık ki sana bu konuda bir şey söyleyemem Lukas." Bodenstein orta yolu bulmayı tercih etti. "Birkaç sorumuzu cevaplandırabilecek durumda mısınız?"

"Şimdi mi cevaplamak zorundayım? Yorgunum. Uyumak istiyorum."

"Gel bize geçelim," diye girdi Antonia söze. "Kahvaltılık bir şeyler hazırlayayım."

Lukas'ın göz kapakları titredi ve şaşkınlıkla kıza baktı. Kızın varlığını unutmuşa benziyordu.

"Toni," dedi ve bir anda yeniden gözyaşları yüzünden akmaya başladı. "Toni! Babam hastanede. Belki de ölecek!"

Öğlene doğru termometreler gölgede otuz üç dereceyi gösteriyordu. Hiç esinti yoktu ve gökyüzü soluktu. Kışın moraller de havanın durumu gibiydi. Almanya'daki tüm polis karakollarına 38 yaşında, 1,78 boyunda, zayıf, sarışın, mavi gözlü komiser Pia Luise Kirchhoff'un kaybolduğu bilgisi gönderilmişti. Main-Taunus, Frankfurt, Darmstadt, Offenbach, Limburg ve Giessen bölgelerindeki tüm hastaneler kontrol edilmişti. Telefonlar çalışıyor da çalışıyordu ancak hiçbir arama sonuç vermiyordu. Tarek Fiedler'e ulaşamıyordu ancak Franjo Conradi çağrıldıktan kısa süre sonra Hofheim'daki emniyet müdürlüğüne gelmişti. Bir sandalyenin üzerinde dimdik oturuyor, her seste ya da telefon çalışmada irkiliyor ve biri ofise girince korkarak etrafa bakınıyordu.

"*Double Life* hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Ostermann. Her ne kadar oyunun ana sayfasına girmiş olsa da kaydolmayı başaramamıştı. Üçüncü denemesinde FATAL ERROR uyarısı gelmiş ve oyundan atılmıştı.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi, ağzı yüzü dağılmış genç adam ellerine bakarak. Ostermann kaşlarını kaldırdı. Franjo biri tarafından fena halde korkutulmuştu. Neden? Ne biliyordu?

"Şimdi beni iyi dinle," dedi Ostermann öne eğilip, "şu oyun beni hiç ilgilendirmiyor. Senin de tanıdığın iki kişi öldü. Svenja Sievers kayıp, tıpkı iş arkadaşım Bayan Kirchhoff gibi. Başlarına bir şey gelmeden onları bulmak istiyoruz, Lukas'ın da bu cinayetlerle bir ilgisi olduğundan da eminiz artık, bu yüzden bana bildiklerini anlatmak zorundasın. Sana bir şey olmayacak, söz veriyorum."

"Lukas mı?" Franjo kafasını yukarı kaldırıp hayretle Ostermann'a baktı. "Neden Lukas?"

"Bunu sana söyleyemem. Ama Lukas ile Tarek'in bu oyunla ne ilgileri olduğunu bana söylemen gerek."

Tarek'in ismini duyan genç adam irkildi. İçinde büyük bir mücadele yaşadıktan sonra konuşmaya karar verdi.

"*Double Life*'ı Lukas yazdı. Aslında başta sadece B8 yolunu gösteren bir bilgisayar animasyonu olarak düşünülmüştü. Bu da BUNTE ve ULK'nin web siteleriyle bağlantılı olacak ve CD-Rom şeklinde Kelkheim ve Königstein'daki tüm evlere dağıtılacaktı."

Lukas, Jonas ve Tarek, Lukas'ın bilgisayar animasyonundan yarattığı oyunu daha da geliştirmiş ve internete koymuşlardı. Başlarda oyun çok masumdu, oyuncular bir figür ile Kelkheim ve Königstein'da dolaşabilir, Yeşillik Bistro'dan yemek sipariş edebilir ve Kelkheim sinemasına rezervasyon yaptırabilirlerdi. Sonrasında Lukas ve Jonas, oyuna çevrimiçi bankacılık da eklenbilir mi diye denemek için Taunus Bankası'nın bilgisayarına giriş yapmışlardı. Bu oyundan Amerika'daki Second Life gibi bir oyun yaratmak istemişlerdi.

"Lukas bir Client-yazılım geliştirmişti. Bunun üzerinden kişiler kendi web sitelerini yönetip düzenleyebiliyorlardı," diye açıkladı Franjo. "Bu yazılımdan da *Double Life*'teki karakterinizi yaratıp oyun içinde hareket edebileceğiniz bir ortam oluştu. Bu hesabı açmak için de kaydolurken kredi kartı bilgileri girmek ve yapılan her şey için para ödemek gerekiyordu. Bu bir internet dükkânından alışveriş yapmak gibiydi."

Ostermann hayretler içinde başını salladı. Lukas'a karşı saygısı artıyordu.

"Katılanlar çoğaldıkça *Double Life* da iyileşiyordu çünkü Lukas her oyuncuya kaynak kodun belli kısımlarını açıyordu, bu sayede herkes geliştirmeye katkı sağlıyordu. Ancak Tarek her şeyin içine etti."

"Neden?"

Franjo başını kaldırdı. "TPS'nin ne olduğunu biliyor musunuz?"

"*Third-Person-Shooter*." Ostermann başıyla onayladı. "Tıpkı Tomb Raider gibi."

"Aynen," diye onayladı Franjo, "Tarek oyunda suçluların ve silahların da olmasının iyi olacağını düşündü."

Yüzünü buruşturdu.

"Lukas buna ne dedi?" diye sordu Ostermann.

"Önce bir şey demedi. O sırada kendisi de Interpol'den saklanmamızı sağlayacak güvenlik ve erişim kodları üzerinde çalışıyordu. *Double Life* kendi sunucumuz üzerinde çalışmasına rağmen Lukas bir şekilde bu sunucuyu yurt dışındaki bir başka sunucu ağına eklemeyi başardı. Polislerin ulaşması mümkün değildi."

Franjo iç çekti.

"Artık talepler yığılmaya başlamıştı. İnsanların katili oynamak için nasıl paralar harcamaya istekli olduğuna şaşarsınız. Bir silah ruhsatı yüz avro ve bu ruhsatları da sadece 'Baba' verebiliyordu."

"Lukas?" diye tahmin etti Ostermann, Franjo başıyla onayladı.

"Vurulanlara ne oluyordu?"

"Yirmi dört saat boyunca bloke olurlar ve karakterleri de bu süre boyunca kaledeki zindanda kalır. Parayla çıkabilir veya bekleyebilirler."

"Ama bu paralar sanal, öyle değil mi?"

"Hayır. Her şeyi banka hesabınızdan ödeyebilirsiniz." Franjo acı dolu bir gülümsemeyle ekledi, "*Double Life* bir altın madeniydi. İşte bu yüzden de kavga çıktı."

Bodenstein, Jonas Bock ve Pauly'nin dosyalarını her seferinde yeni bir şeyler fark edebilme umuduyla sürekli karıştırdıktan sonra dosyaları bir kenara koyup masasının başına oturmuştu. Lukas'a karşı gerçekten merhamet duysa da yine de ona güven-

miyordu. Daha önce hiç “çoklu” kişiliği olan biriyle karşılaşmamıştı, bu nedenle de Lukas’ın tuhaf davranışlarının psikolojik rahatsızlığının bir göstergesi mi, yoksa mükemmel bir biçimde sahnelenmiş tiyatro oyunu mu olduğunu bir türlü çözemiyordu. Ne olur olmaz diye, Lukas’ı bıraktığı Sanderlerin evinin önünde bir ekip arabasının beklemesini emretmişti. Polisin orada bulunmasına dair yaptığı resmî açıklamasıysa meraklı ve ısrarcı muhabirlere karşı koruma sağlamak istemesiydi. Gerçekteyse Bodenstein, Lukas’ın evden çıkıp çıkmadığını bilmek istiyordu. Lukas, Heinrich Van den Berg’in tek akrabası ve adamın ölümünden çıkar sağlayabilecek tek kişiydi. Hastaneden yeni haber yoktu. Van den Berg’in durumu biraz stabil hale gelmiş olsa da bilinci hâlâ kapalıydı. Hekimler başına aldığı ağır darbeden dolayı kalıcı bir hasar olup olmayacağını değerlendiremiyorlardı. Pencereden içeri giren sıcak bir esinti, Bodenstein’in masasının üzerinde duran, hasat işçilerinin ifade dosyalarını karıştırdı. Küfrünü içinde tutup kâğıtları toplamaya başladı. İşte beklediği ilham tam da o anda gelmişti! Elbette! Çözüm hep gözlerinin önündeydi ancak hiç fark etmemişti. Bodenstein yerinden fırladı ve Ostermann’ın ofisine girdi.

Franjo Conradi, Ostermann’ın bilgisayarının başına oturmuş ona *Double Life*’ın nasıl açıldığını gösteriyordu. Bir oyuncu kimliğiyle giriş yaptı ve Ostermann, Kelkheim ve Königstein şehirlerinin neredeyse mükemmel bir 3D simülasyonu karşısında hayretler içinde kaldı ancak görüntü sadece birkaç saniye sürdü. Ekranda yüksek hızda geriye doğru sayan bir dijital gösterge göründü. Aynı bir bomba gibi.

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Ostermann.

Franjo dudaklarını ısırdı.

“Lukas, *Double Life*’ı kapamak istiyordu,” dedi sonunda. “Bunu daha Jo ölmeden önce söylemişti çünkü Jo ile Tarek sürekli oyun yüzünden kavga ediyordu. Her şey, birkaç yazılım

şirketinin *Double Life*'la ilgilenmesiyle başlamıştı. Lukas oyunu kesinlikle satmak istemiyordu ama Jo ve Tarek ona sürekli baskı yapıyorlardı.”

“Yazılımcılardan teklifler mi gelmişti?”

“Birçok teklif hem de. Japonlar üç milyon teklif etmişti, Amerikalılarsa çok daha fazlasını.”

“Üç milyon dolar mı?” Ostermann'ın anlamayan bakışları Bodenstein'in gözleriyle buluştu.

“Avro,” Franjo'nun sesi oldukça ifadesizdi. “Lukas dünyasını satmayacağını, satmak yerine onu imha edeceğini söylemişti. Bunun üzerine Tarek çıldırdı ve Lukas'a nasılsa babasından yüklü bir miras kalacağını söyledi. Tarek için her şey paraydı, her zaman.”

“Bu geri sayım nedir?”

“Geri sayım, Lukas'ın oyunu kaldırma işlemine başladığını gösteriyor. Altı saat ve otuz dört dakika sonra sunucu bir DOS saldırısı başlatacak ve Lukas'ın yarattığı bir solucanı devreye sokacak. *Double Life*'la bağlantıda olan tüm sunucu ve bilgisayarlar durdurulacak. Ve ‘Svenja’nın yanında Sober, MyDoom veya Sasser çocuk oyuncağı kalır.”

Ostermann gencin söylediği her şeye inanıyordu. Lukas'ın derdi para değildi, onun için ‘hackerlık’ onuru önemliydi. Kendi ruhani varlığını satmak yerine büyük bir patlamayla ortadan kaybolmayı tercih ediyordu.

“Svenja mı?” diye sordu Bodenstein yanlarına yaklaşıp.

“Lukas solucana neden o ismi verdi?”

Franjo, Bodenstein'a kısa bir bakış attı.

“Tarek'e sorarsanız Svenja'ya kafayı taktığı için. Ama aslında tam tersi.”

“Ne demek istiyorsun?” diye bilmek istedi Bodenstein. Franjo yüzünü buruşturdu.

“Şöyle ki, tam bilmiyorum ama Tarek’e göre Svenja, Lukas’a âşık olmayan tek kızmış.”

Bodenstein gence bakıyordu. Zihninde uçuşan yapboz parçaları kendiliğinden mantıklı bir bütün oluşturmaya başlamıştı. Behnke ile Kathrin Fachinger içeri girdiğinde Ostermann’ın telefonu çaldı. Telefonu açtı ve bir süre dinledi.

“Laboratuvardan aradılar,” dedi sonunda endişeyle. “Mutfak havlularından alınan kan örneğindeki DNA ile Jonas’ın ağzından alınan doku numunesi birbirine uyuyor. Yani Jonas’ın katili Pia’nın evindeymiş.”

“Kim olduğunu tahmin edebiliyorum,” diye mırıldandı Bodenstein. “Ne kadar körmüşüm.”

“Doktor Bock mu?” diye tahmin yürüttü Behnke. “Veya Sander mi?”

“Hayır,” Bodenstein başını iki yana salladı. “Ofisime gelin.”

“Ya ben?” diye girdi araya Franjo Conradi mahcup bir halde. Bodenstein korkmuş bir tavşana benzeyen gence baktı.

“Pauly’nin öldürüldüğü akşam neredeydin?”

“Yeşillik Bistro’da. Toplantıda,” diye cevap verdi genç. “Bunu daha önce de...”

“Lukas’ın bütün akşam orada olup olmadığını hatırlıyor musun?”

Gencin alnı kırıştı ve dikkatlice düşündü.

“Toplantı sekiz buçuk gibi bitmişti,” dedi. “Biz ön tarafta kafede oturduk. Svenja içeri girdi. Ağlamıştı. Hatırlıyorum çünkü birkaç aptal çocuk salakça yorumlar yapmıştı.”

“Devam et,” diye ısrar etti Bodenstein.

“Svenja, Lukas’la konuştu, sonra tekrar dışarı çıktı. Lukas önce oradaydı ama sonra Sören tezgâhın arkasında yalnız kalmıştı.”

“Lukas tekrar geri döndü mü?”

“Sanmıyorum.” Franjo, Bodenstein’a güvensizce baktı. “Ama Andi onu bir kez görmüş, eve gittiğinde.”

“Andi mi?”

“Andrea. Andrea Aumüller.”

Bu isim Bodenstein’da karanlık bir anıyı uyandırmıştı.

“Dün arayıp sizinle görüşmek isteyen kız,” diye hatırlattı Kathrin Fachinger.

“Andrea ne görmüş?” diye sordu Bodenstein. Franjo duraksadı.

“Opel Hayvanat Bahçesi’nin yeşil kamyonetini. Münster dört yolunda. Toni’nin babası buralarda olmadığına Lukas onunla sık sık gezerdi.”

Bodenstein genci orada bırakıp ofisine yöneldi.

Lukas’ta doğru olmayan bir şeyler olduğunu biliyordu. Lukas, Pauly’nin öldürüldüğü akşam Tarek Fiedler’in de söylediği gibi yeşil kamyonetle yoldaydı. Lukas’ın hayran olduğu Svenja ağlayarak Yeşillik Bistro’dan ayrıldığında onu takip etmişti. Pauly’ye kadar. Pauly’yi Lukas’tan başkası öldürmemişti ve şartlar uygunken de onu hayvanat bahçesinin çimenliklerine bırakmıştı. Bodenstein, Doktor Sander’i aradı. Meşguldü. “Lanet olsun.”

“Ne oldu şefim?” Behnke kapıda göründü.

Bodenstein’ın cep telefonu titredi. Arayan Sander’di.

“Ben de tam sizi arıyordum,” dedi ve Sander’in ona söylemek istediklerini merakla bekledi.

“Ne? Gitti mi? Olacak iş değil! Bizi bekleyin, on beş dakikaya yanınızdayız.”

Telefonu hemen kapayıp arkasını döndü.

“Ostermann,” dedi, “Lukas van den Berg için geniş çaplı bir arama başlatın. Bizi yeterince aptal yerine koydu. Neymiş, araba kullanmayı bilmiyormuş!”

"Bize açıklama yapar mısınız şefim?" diye sordu Behnke şaşkınlıkla. Bodenstein masanın çekmecesinden silahını aldı ve kabzasına yerleştirdi.

"Hasat işçileri Bayan Kirchhoff'un yanında güya sarışın bir kadın görmüşler. Kadın madın değildi, Lukas'tı! Ostermann şu Andrea denen kızı arayın ve o akşam tam olarak ne gördüğünü öğrenin. Biz Sander'e gidiyoruz. Bu çocuğun Svenja'yı ve büyük bir ihtimalle Bayan Kirchhoff'u kaçırdığından eminim. Bayan Kirchhoff belki de onu çözmüştü ve o yüzden de onun için tehlikeli hale gelmişti."

"Peki neyi çözmüştü?" diye sordu Ostermann.

"Lukas, Pauly'nin katili," diye cevap verdi Bodenstein ayağa kalkarken. "Başından beri tahmin ediyordum ama sebebi konusunda emin olamamıştım. Şimdiyse biliyorum: Lukas kıskanmıştı. Ona karşı koymuş tek kız Svenja'ydı. Ve onu da Pauly'yle birlikte görünce sigortaları attı. Pauly'yi öldürdü, kamyonete yükledi, sonra da çimenliğe bıraktı. Artık önündeki tek engel Jonas'tı. Onunla zaten *Double Life* yüzünden kavga edip duruyordu. Svenja ve Jonas'ın tekrar barışmalarını engellemek için Svenja'nın web sitesine o fotoğrafları yükledi. Bayan Kirchhoff, pazartesi akşamı bistroda Lukas'la konuştuğunda, Jonas'ın partisinden özellikle bahsetmemişti çünkü onu öldürmeyi çoktan planlamıştı. Kolundaki ısıruk da kendisini deveye bilerek ısırtmış olmasından kaynaklanıyordu, bu sayede yara izini saklayabildi."

"Ama Lukas'ın DNA'sının Jonas'inkine bu kadar yakın olması oldukça zor bir ihtimal," diye söze girdi Behnke. Bodenstein'in, teorisindeki bu boşluk için de bir açıklaması vardı.

"Bizi yanıltmasına izin verdik," dedi. "Jonas'ı ısırın ille de onun katili olmak zorunda değil."

Behnke'nin hâlâ şüpheleri vardı.

“Lukas’ın Svenja’nın kayboluşuyla ne ilgisi olabilir?” diye sordu.

“Svenja’nın bilgisayarında sabit sürücü eksikti,” dedi Bodenstein ceketini alıp, “ve o sabit sürücüde orada olmaması gereken bir şey vardı: *Double Life*’a erişim. Acele edelim. Bu çocuk psikolojik olarak ağır hasta ve her şeyi yapabilecek halde.”

Bodenstein, Kronberg Caddesi’ne girmişti ki araç telefonu çaldı. Arayan Ostermann’dı.

“Andrea Aumüller dün gece ağır bir trafik kazası geçirmiş ve Frankfurt’taki üniversite hastanesinde komada yatıyor. Bir tanık, memurlarımızdan birine Münster dört yolunda koyu renkli bir Mercedes’in kızı resmen beklediğini ve onu bilerek ezdiğini anlatmış.”

“Bu ne zaman olmuş?”

“On bir buçuk gibi.”

“Lukas’ın babasının koyu renk bir S-serisi aracı var,” dedi Behnke. “Arabayı bugün garajda gördüm.”

Bodenstein dudaklarını sıktı. Kız onu dün aramış ve kendisiyle konuşmak istemişti ama o bunu unutmuştu. Bodenstein’i aradığı için mi ezilmişti? Lukas kızın kendisini yeşil kamyonette gördüğünü mü öğrenmişti? Franjo Conradi de çok korkuyordu. Burada neler dönüyordu? Her ne olursa olsun saldırgan hiçbir şeyden çekinmiyordu, cinayetten bile. Eğer Lukas, Pia’nın nerede olduğunu biliyorsa Pia büyük tehlike içinde demektir.

Sander’in evinin önünde iki ekip aracı hazır bekliyordu. Bodenstein durup arabadan indi. Yeşil kamyonet evin girişinde duruyordu. Behnke ve Kathrin Fachinger memurlarla birlikte Van den Berg’in evinde birtakım izler ve ipuçları aramak üzere

yürümeye devam etti. Doktor Sander, Bodenstein'ı karşıladı. Yüzü soluktu ve ifadesinden büyük stres altında olduğu anlaşılıyordu.

"Lukas, Antonia'yı tuvalete kilitlemiş," diye anlattı, "sonra da bahçeden kaçıp gitmiş."

"Kızınız nerede?" diye sordu Bodenstein. "Onunla konuşmam gerek."

"Bunu ben de isterdim," diye cevapladı Sander. "Ancak kız kardeşlerine Lukas'ın nerede olduğunu bildiğini ve oraya gideceğini söylemiş. Kendine bir şey yapacağından endişeliymiş."

"Siz buna neden engel olmadınız?"

"Tanrım, çünkü burada değildim!" diye cevapladı Sander öfkeyle. "Benim de arada sırada işe gitmem gerek!"

"Kızınız büyük tehlikede," dedi Bodenstein ciddi bir ifadeyle. "Pauly'yi ve Jonas'ı öldüren büyük bir ihtimalle Lukas. Pauly'nin öldürüldüğü akşam sizin kamyonetinizle yoldaymış. Bir tanık onu Münster'deki dört yol ağzında görmüş. Svenja ve Bayan Kirchhoff'u da kaçırdığından eminiz."

Sander, Bodenstein'a hayretler içinde bakıyordu.

"Lukas devenin kendisini ısırmasını sağlamış olmalı, böylece Jonas'la dövüşürken oluşan ısırık yarasını gizleyebilecekti," diye devam etti Bodenstein. "Bu çocuğun kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı. Hatta babasını bile öldürmeye çalıştığından şüpheleniyorum. İçinde yaşadığı o internet oyununu da öyle bir programlamış ki altı saat sonra program kendini imha edecek ve böylece binlerce bilgisayarda epey ciddi ve öngörülemez hasara yol açacak."

"Delirmişsiniz siz," dedi Sander, kendini inançsız bir kahkahaya zorlayarak. "Bütün bunlar tamamen saçmalık!"

"Saçmalık olduğuna inanmıyorum," diye karşı çıktı Bodenstein bir anda içinde yükselen öfkeyle. "Sevgili Lukas'ınızın sandığınız

gibi biri olmadığını anlamak için daha ne kadar ispata ihtiyacınız var? Çocuk hasta. Çoklu kişilik bozukluğu var.”

Sander başını salladı.

“Kızınızı arayın,” diye talep etti Bodenstein adamdan.

“Bunu zaten denedim. Cebine cevap vermiyor. Kardeşleri denemeye devam ediyorlar.”

“Kapalı mı?”

“Evet.”

Polis memurlarından biri sokaktan karşıya geçti.

“Garajdaki Mercedes kısa bir süre önce bir kazaya karışmış,” dedi. “Önde hasar var ve ön ızgarasında da kan izleri mevcut.”

Bodenstein ve Sander polis memurunu garaja kadar takip ettiler. Behnke aracın içini araştırıyordu.

“Bir şey buldum,” dedi bir anda. Arabadan inerken elinde iki adet cep telefonu tutuyordu.

“Biri Pia’nın,” dedi Kathrin Fachinger.

“Diğeri de Svenja’nın olabilir,” diye ekledi Sander titrek bir sesle. “O ve Toni birkaç hafta önce aynı telefonları almışlardı. Tanrım.”

Mercedes’in arka kısmına yaslanıp çaresizlik içinde yüzünü kapadı.

“Size bunun ne anlama geldiğini söyleyeyim,” dedi Behnke, “Bu arabayla kızı kasten öldürmeye çalışan kişi sadece Svenja ve Bayan Kirchhoff’u kaçırmakla kalmamış, ayrıca Van den Berg’i de öldürmeye çalışmış.”

“Ve bu kişi de Lukas.” Bodenstein öfkeyle başını salladı. So-kağın karşısından genç bir kız yanlarına koştu.

“Baba!” diye seslendi nefes nefese. Sander kıza döndü. “Toni’ye ulaştım! Kelkheim’da Lukas’ın şirketinde!”

Münster sanayi bölgesindeki depo alanının önünde, Antonia Sander'in gümüş renkli Vespa'sı tek başına duruyordu. Depo alanının kapısı açıktı, aynı zamanda bilgisayar odasına giden kapı da. Bodenstein ve Behnke silahlarının emniyetini açtı. Kızın yalnız olmama ihtimali vardı, ayrıca Lukas'ta da Bayan Kirchhoff'un silahı olabilirdi. Bodenstein bir anda deponun içinden onlara doğru gelen Sander'i gördü.

"Nerede o?" diye seslendi heyecanla. "Kızım nerede?"

"Burada ne işiniz var?" diye tersledi Bodenstein adamı. "Size evde kalmanız gerektiğini söylememiş miydik?"

Pia Kirchhoff'un yirmi bir yaşında bir akıl hastasının elinde olduğu düşüncesi Bodenstein'ı çıldırtıyordu. Pia'nın cep telefonunu görene kadar hâlâ Pia'nın ona ulaşacağını umuyordu. Ancak şimdi başına bir şey geldiği belliydi.

"Kızım tehlikedeyken evde öylece oturamam," diye cevapladı Sander keskin bir tonda. "Antonia! Toni!"

"Buradayım!" Kızın sesi duyulmuştu.

Bodenstein büyük alana girdi ve etrafına şaşkınlık içinde bakındı. Dışarıdaki ağır sıcağa rağmen burası neredeyse soğuktu. Mavimsi ışık veren floresan lambaların altında vızıldayan ve yanıp sönen cihazların ışıklarına baktı, etrafa göz atınca ekranlarında geri sayımın başladığını gösteren bilgisayarları gördü. Siyah ekranda kırmızı rakamlar. Beş saat on sekiz dakika sonra *Double Life* kendini imha edecek ve aynı zamanda büyük zararlar verecek olan solucanı salacaktı. Antonia ağlamış bir yüzle bir köşeye sinmişti, elleri ve ayakları kablolarla bağlanmıştı, cep telefonu da elindeydi.

"Toni!" Sander kızına doğru atıldı ve onu çözmek için kabloları çekiştirdi. Behnke'nin de yardımıyla sonunda kızı çözmüşlerdi. Kız babasına sarıldı.

“Baba,” Antonia hıçkırıklara boğulmuştu, “Lukas tamamen aklını kaçırmış! Buraya geldiğimde Tarek’le dövüşüyorlardı. Birbirlerini öldüreceklerini sandım.”

“Seni kim bağladı?” diye sordu Bodenstein.

“Lukas,” Antonia yüzünü sildi ve kabloların kestiği bileklerini ovaladı. “Peşinden gitmemi istemedi.”

“Nereye gidiyordu? Tarek nerede?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı Antonia titrek bir sesle. “Lukas bir solucandan bahsetti ve kimsenin ona şantaj yapamayacağını, o herifi öldüreceğini söyledi.”

Bodenstein’ın bakışları Sander’in gözlerini yakaladı, adamın gözlerinde net bir biçimde korku vardı. Bu adam konusunda yanılmış mıydı? Gerçekten de Pia Kirchhoff için endişeleniyor muydu?

“Lukas onlara bir şey yapmayacak,” dedi Sander gür bir sesle ancak aslında kendisini buna inandırmak istiyor gibiydi.

“Umarım haklısınızdır,” diye cevapladı Bodenstein sinirle. “Ben psikolog değilim, profilci de değilim ama Lukas’ın daha önce de iki kez cinayet işlemiş ve bir kez cinayete teşebbüs etmiş tehlikeli bir psikopat olduğuna inanıyorum.”

Bodenstein’a göre Lukas saatli bombaydı ve her şeye hazırды. Zaman daralıyordu.

“Sanırım, Königstein’daki kalede,” dedi Kathrin Fachinger bir anda. Bodenstein ona döndü.

“Bunu nereden çıkardınız?” diye sordu hayretle.

“*Double Life*’ın zindanı orası,” diye cevapladı Kathrin. “Belki de Lukas kendi oyunundan ilham alıyordur.”

“Lukas o kaleyi çok seviyor,” diye onayladı Antonia, “oraya çok sık giderdik, Jo, Svenja, Lukas ve ben.”

“Tamam.” Bodenstein başını kaldırdı ve Sander’e baktı.

“Siz kızınızla eve gidiyorsunuz.”

“Hayır,” diye itiraz etti Antonia, “ben de geliyorum. Kaleyi sizden daha iyi biliyorum. Ayrıca Lukas bana bir şey yapmaz.”

Taunus bölgesinde gökyüzü kurşun gibi ağır ve karanlıktı. En alttaki bulut kümeleri hareketsizdi, sanki gökyüzü gitgide aşağıya iniyordu. Kuşlar ötmeyi bırakmıştı. Her canlı yukarıdan gelenin farkındaydı, bir tek futbol taraftarları hariç. Tüm Königstein siyah, kırmızı ve sarı renklerine bürünmüştü. Keyifle bayraklarını sallayan yolcuların bulunduğu araç konvoyları yolları tıkıyordu. Bodenstein sabırsızlıkla direksiyona hafif yumruklar atıyordu.

“Mammolshain yönünden gidin,” dedi Sander, öne eğilmişti.

“Sonra?”

“Tanrı aşkına, yapın işte!”

Bodenstein dikiz aynasından adama öfkeli bir bakış attı ve söylediğini yaptı. Sander onları Opel Hayvanat Bahçesi’nin park alanının içinden geçirip Kronberg Caddesi’ne yönlendirdi. Bölge girişinden hemen önce Falkenstein’a doğru sola saptılar. Birkaç dakika içinde Königstein’in eski şehir merkezine ulaşmışlardı.

“Özel harekât ekibi ne zaman gelmiş olur?” diye sordu Bodenstein. Behnke telefonunu aldı.

Sıcak bir rüzgâr parke taşların üzerindeki kâğıt parçalarını ve tozları havalandırıyordu. Yürüme yolunda çok kalabalık yoktu, insanlar yaklaşmakta olan fırtına nedeniyle evlerine çekilmişti. Sander, Bodenstein’ı net ve kısa emirlerle dar yollardan Luxemburg Kale’sinden ve Protestan kilisesiden geçirdi. Bodenstein kalenin ana kapısına giden yolu gördüğünde gaza bastı.

“Tim yarım saat sonra gelmiş olur,” dedi Behnke. “Eğer şehir merkezinden geçebilirlerse.”

“O kadar bekleyemeyiz.” Bodenstein’ın sinirleri bozuktu. Lukas silahlıydı ve hiçbirini kurşungeçirmez yelek giymemişti.

Sander ve kızını tehlikeye atamazdı ama kıza ihtiyacı vardı. İlk yağmur damlaları ön cama düşmeye başladı.

“Nereye gitmemiz gerektiğini söyle.”

“Anlatması çok uzun sürer,” diye cevapladı kız. “Sizinle geliyorum.”

“Hayır. Çok tehlikeli. Lukas silahlı.”

“Biz de geliyoruz,” diyerek kızını destekledi Sander.

Bodenstein başını iki yana sallayarak, “Bunun sorumluluğunu alamam,” dedi. “Sizin kalmanız konusunda...”

“Daha ne kadar konuşmayı düşünüyorsunuz?” diye sözünü kesti Sander ve kapısını açtı. Arabadan inip kale kapısına doğru yürümeye başladı. Antonia da babasının peşinden gitti.

“Onları durduramayacaksınız şefim,” dedi Behnke. “Acele edelim yoksa bir kaza olacak.”

Pia zaman mevhumunu yitirmişti. Ağzı kâğıt gibi kurumuştı ve başı ağrıyordu. Kollarını ve bacaklarını oynatmaya çalıştı, kan yeniden uzuvlarına akın ettiğinde inledi. Zorlukla gözlerini açtı ve neredeyse bitmiş mumun titrek ışığına baktı. Bulunduğu yerin birkaç metre üzerinde belli belirsiz bir ızgara gördü. Ne olmuştu? Neredeydi? Ne zamandır buradaydı? Yer soğuk ve nemliydi, taşlar acı verici şekilde sırtına batıyordu. Lukas ona gelip birlikte Maintower’a gittiklerinde cumartesi akşamıydı. Aslında kaldırabileceğinden çok daha fazla içmişti, ama neden? Pia gözlerini kapayıp düşündü. Susamıştı ve idrar kesesi de patlamak üzereydi. Maintower. Lukas. Sonrasında bir yere daha gitmişlerdi, bir diskoydu bu ve orada yüzlerce kişinin olduğu bir parti vardı. Bahçıvan Tarek’i görmüşlerdi ve daha fazla içmişlerdi. Sonra anılar birdenbire son buldu ve böylece kalakaldı. Midesi bulanmıştı, kusmuştu, Lukas ile Tarek ağır bir kavgaya tutuşmuşlardı ve Lukas bir anda acelesi varmış gibi davranmıştı. “Özür dilerim Pia,” demişti, “ama halletmem

gereken bir iş çıktı." Pia'yı eve bırakmak istemişti. Pia'nın beyni zonkluyordu. Bir bagajın içini hatırladı. Güller. Kırmızı güller. Aracın bagajında yatağının yanında bulduğu güllerin aynılardan görmüştü. Eve hiç ulaşamamıştı, onun yerine burada, yaklaşık iki metre karelik bir deliğin içinde nemli ve soğuk taşların üzerindeydi. O zamandan beri ne kadar süre geçmişti? Üç saat mi? Otuz saat mi? Uzaklarda bir yerlerde gök gürlüyordu. Pia'nın parmakları uyuşmuş ve kaskatıydı, yine de zorlukla doğrulmayı başardı. Bir an için olduğu yerde durup baş dönmesinin geçmesini bekledi. Duvarlar sert ve kaygandı, ızgara da ulaşamayacağı kadar yukarıdaydı. Bir anda tepesinde adım sesleri duydu. Kalbi hızla çarpmaya başlayınca soğuk duvara yaslandı. Bir anda zihni tekrar berraklaşmıştı ve korkuyordu.

"Bayan Kirchhoff?" diye fısıldadı biri tepesinden. "Neredesiniz?"

Lukas! Pia'nın vücudu anında rahatladı. Güvendedeydi!

"Buradayım!" diye seslendi kısık bir sesle. "Aşağıda!"

El fenerinin ışığı yukarıdan yüzüne doğru geldi.

"Tanrı'ya şükür!" Lukas ızgarayı iki eliyle kavradı. "Öldüğünüzü düşünmüştüm."

Lukas'ın yüzü gergindi, gözleri parlıyordu ve alnından terler akıyordu.

"Neredeyim ben? Bana ne oldu?"

"Königstein Kalesi'ndeyiz." Lukas sanki arkadan saldırıya uğrayacakmış gibi etrafına bakındı. "Hemen buradan gitmeliyiz."

"Neden?" diye sordu Pia. "Neler oluyor?"

Lukas cevap vermek yerine ızgarayı oynatmaya çalışıyordu. Harcadığı güçle nefes nefese kalsa da ızgarayı yerinden oynatamamıştı.

"Lanet olsun!" diye haykırdı. "Aptal ızgarayı kaldıramıyorum! Olamaz ya!"

Lukas'ın paniği Pia'yı tuhaf bir biçimde kendine getiriyordu.

"Neden hemen gitmemiz gerek? Kimden korkuyorsun Lukas?"

"Ellerini ızgaradan çek!" diyen keskin bir ses duvarlarda yankılandı. "Bırak!"

Lukas bir anda irkilip arkasını döndü.

"Ona bir şey yapma," dedi titreyen bir sesle. "Onun bunlarla bir ilgisi yok!"

Adım sesleri duyuldu.

"O şeyi durdurabildin mi?"

"Hayır! Lanet olsun! Bu boktan solucanı koymasaydın başarabilirdim!"

"Aptalca bir mazeret! Süper beyninle her şeyi yapabiliyordun hani? Bunun senin için bir sorun olduğunu söyleme bana."

Pia diğer kişinin sesini tanımaya çalıştı. Midesi acıyla burkuldu. Bu bir oyun değil, ucunda ölüm vardı. Kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Lukas'a bir şey olursa bu delikte ölecekti! Korku damarlarında kaynamaya başladı.

"Lukas?" diye seslendi hafif bir sesle. "Lukas neredesin?"

Ancak bir cevap alamadı, onun yerine bir silah sesi duyuldu.

Antonia diğerlerini hızlıca dış kale bahçesinden eski harabelere doğru götürdü. Yağmur hızlanmıştı ve kale duvarlarının arasından sert bir rüzgâr esiyordu. Art arda şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü duyuluyordu. Kız bir anda durup dar ve harap haldeki kapıyı işaret etti.

"Oradan yer altı mahzenlerine gidiliyor," diye seslendi. "Ayrıca zindanlara gitmek için de kuyudan ve gizli geçitten geçmek gerekiyor."

"Ne gizli geçidi?" Bodenstein gözlerini yağmurdan korumak için kolunu siper etti.

“Birkaç sene önce doğrudan eski şehir bölgesine giden yarı kapalı bir geçit bulduk,” diye cevapladı Antonia. “Sanırım şehir idaresindekiler bile bu geçidi bilmiyordur. Ama biz istediğimiz zaman kaleye buradan girebiliyoruz.”

Antonia, döküntü haldeki kale kapısına doğru yürüdü, aradaki dar geçitten sıkışarak karanlıkta kayboldu. Bodenstein, Behnke ve Sander onu takip etti. İçerisi sıcaktı. Geçen günlerin sıcaklığı küçük alanda birikmişti. Behnke bir el feneri yaktı. Taş ve yıkıntıların arasından dikkatlice ilerleyip pek de merdiven sayılamayacak kadar kötü durumda olan dik bir merdivene ulaştılar. Behnke karanlık deliği aydınlattı. Eski kalenin içine ilerledikçe, küf kokulu hava da serinliyor ve nemleniyordu. Nihayet zorlu inişi bitirmişler ve Bodenstein’e neredeyse klostrofobi etkisi yaşatacak kadar dar bir aralığa varmışlardı. Bodenstein tonlarca oynak taş düşünmemeye çalışarak Antonia’yı takip etti. Antonia durdu.

“Orada ışık var,” diye fısıldayıp taşların arasından hafifçe yansıyan ışık huzmelerini işaret etti.

“Zindanlar orada.”

Bodenstein’ın kalp atışları hızlandı, artık doğru yolda olduklarından emindi. Derin bir nefes alıp silahını kaldırdı.

“Sen babanın yanına git,” diye emretti kıza, “ve ne olursa olsun onun yanında kal!”

Kısa bir süre sonra titrek mum ışığında parlayan taş duvarların arasından, korkulukların altından bir yerden aşağıya bakıyordu. Bodenstein, yere çökmüş ve paslı bir ızgarayı çekti. Tiren Lukas’ı gördü. Tam seslenecekken duvarların arasından bir ses yankılandı.

“Ellerini ızgaradan çek! Bırak!”

“Ne yapacağız?” diye tısladı Behnke. Dikkatlice korkuluklara yaklaşip aşağıya baktı.

“Tarek Fiedler,” diye fısıldadı, “silahı var.”

Aklından hızla birçok düşünce geçti. Pia Kirchhoff neredeydi? Şimdi hata yapmamalıydı. Ama beklemek bu durumda yapacağı en kötü seçim olurdu.

“Müdahale edeceğiz,” diye karar verdi ve Behnke başıyla onayladı.

“Silahı atın!” diye bağırdı. “Polis!”

Tarek Fiedler silahı atmak yerine, bir saniye bile duraksamadan yukarı kaldırıp Behnke’nin sesinin geldiği yere ateş etti. Silahın patlama sesinin taşlı alandaki yankıları kulakları sağır edecek gibiydi. Kurşun taşlardan birine çarpmış, patlama sesi gibi bir ses çıkarmıştı, etrafa taş parçaları saçılmıştı. İkinci bir silah sesi, ardından da üçüncüsü duyuldu. Büyük bir gürültüyle bir duvar çöktü.

“Seni küçük geri zekâlı!” diye tısladı Behnke. Hava toz içindeydi ancak Bodenstein diri diri gömülme korkusunun sebep olduğu paniğini görmezden geldi.

“Herkes iyi mi?” diye sordu sessizce.

“Evet,” diye cevapladı Behnke ve dikkatlice öksürdü. Sander ve Antonia sessizce başlarıyla onayladılar. Bodenstein saklandığı yerden çıktığında tüm mumların neredeyse söndüğünü gördü.

“El feneri!” dedi. Behnke aşağıyı aydınlattı. Toz zerrelere ışığı yutmasına rağmen alanın boş olduğu görülebiliyordu. Lukas ve Tarek yoklardı. Korkulukların üzerinden aşağıdaki eski zindanlara indiler.

“İmdat! Sesimi duyan var mı?” diye bir ses geldi aşağıdan. Behnke ve Sander, Bodenstein’dan daha hızlı hareket edip doğrudan az önce Lukas’ın çekiştirdiği ızgaraya koşturup el fenerini aşağıya doğru tuttular.

“Pia!” diye seslendi Sander, bunun üzerine Bodenstein o kadar rahatladı ki sanki her yanı uyuşmuştu. Hep beraber paslı

ızgarayı kenara almayı başardılar. Pia Kirchhoff yorgun düşmüş ve kir pas içindeydi ama yaralı değildi. Adamlar yüzüstü yatıp kadını yukarıya çekti. Pia bir süre gözleri kapalı halde sırtüstü yattıktan sonra Behnke'ye baktı.

"Şansınıza küsün," dedi hafifçe gülümseyerek, "hâlâ yaşıyorum."

"Sizden de bunu beklerdim zaten," diye cevap verdi Behnke kuru bir sesle. Kadına, ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Benim de Dünya Kupası oynanırken fazla mesai yapasım yoktu."

Gerginlik azalmıştı. Bodenstein, rahatlamış bir halde Pia'nun omzuna hafifçe vurdu.

"Sonra konuşuruz," dedi. "Önce buradan çıkmaya bakalım."

"Şu ileriden kuyu yoluna, oradan da gizli geçide gidiliyor," dedi Antonia titrek bir sesle. "Geldiğimiz yolun dışında başka bir çıkış bilmiyorum."

Ama o yol artık kapalıydı. Arkalarında hâlâ taşlar düşmeye devam ediyordu. Silah patlamaları bu eski duvarların dokusunu çok yıpratmıştı.

"Kale başımıza yıkılmadan hemen gidelim buradan," dedi Behnke öksürerek ve Bodenstein'la birlikte Antonia'nın peşinden dar bir geçidin içine girip kayboldular. Pia, Sander'e döndü.

"Senin için çok korktum," diye fısıldadı Sander. Birbirlerine baktılar, hâlâ biraz yanan mumların ışığında Pia, Sander'in gözlerinin dolduğunu gördü. Sander kadını sessizce kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı.

"Hadi gelin!" diye yankılandı Bodenstein'ın sesi geçidin içinden. "Acele etmemiz gerek! Şefkat gösterileri için daha sonra zamanınız olacak."

Antonia onları sadece iki büklüm halde yürünebilecek, dar ve küçük bir geçide götürdü. Birkaç metre sonrasında geçit keskin

bir köşeyi dönünce tekrar normal bir hal almıştı. Nihayet kuyu geçidine ulaşmışlardı. İlk önce, Behnke duvara monte edilmiş paslı çubuk merdivenlerden tırmanmıştı. Peşinden Antonia, Pia, Sander ve en son da ayakkabı tabanları kaygan çubuklarda zorluk çıkaran Bodenstein çıkmıştı yukarı. Bodenstein kuyudan çıktığı anda yüzüne vuran sert rüzgâr bir anlığına nefesini kesmiş, yağmur da adamı saniyeler içinde sıırıslam etmişti. Behnke, Pia, Sander ve kızı tophane bodrumunda fırtınaya karşı korunaklı bir alan bulmuşlardı. Bodenstein yanlarına koştu ve o sırada çalan cep telefonunu nefes nefese açtı.

“Adamlarım kalenin her yerine yerleşti,” diye bildirdi özel harekât ekibinin şefi, “nasıl devam edelim?”

Kalenin tamamını aramanın bir mantığı olmayacaktı. Lukas kaleyi herkesten daha iyi tanıdığından, saklanılabilecek en iyi yerleri de biliyordu.

“İki adam buralarda bir yerde,” diye cevap verdi Bodenstein nefes nefese, “en az biri de silahlı. Silahı kullandı bile, o yüzden dikkatli olun. Siz şu anda neredesiniz?”

“Kalenin iç bahçesine doğru yoldayız,” dedi ekip lideri.

“Biz de oradayız,” dedi Bodenstein dışarıya doğru bakıp. Oldukları yerden iç avludan başka bir yer görünmüyordu.

“Gelin,” dedi, “kuleye gidiyoruz. Görüş alanımız oradan daha iyi olur.”

Özel harekât ekibinin keskin nişancılarından biri kale kulesinde yerini almış, bir diğeri de karşısındaki kale kalıntılarının üzerine çıkmıştı. Bulundukları konumdan kalenin tamamını rahatlıkla görebiliyorlardı. Duvarların arkasına ya da merdivenlere çömelmiş veya yüzüstü yerde yatan birçok karanlık gölge vardı. Hepsi ağır silahlı, koruma yelekli, kasklı ve maskeliydi. Antonia, keskin nişancılara yolun sonunu tarif ettikten sonra iki

adam şehrin altındaki gizli geçitten geçip kaleye varmışlardı. Bu kaçış yolu gençler için artık kapanmıştı.

“Adamlarım kalenin çevresinde konum aldı,” dedi ekip lideri, Bodenstein’a. “Buradan bir fare bile bize görünmeden çıkamaz.”

Bodenstein başıyla gergince onayladı. İki keskin nişancı, yirmi beş adet ağır silahlı polis, en az iki kişiyi öldürmüş ruh hastası bir genç ve silahlı bir delikanlı daha. Ekip liderinin telsizinden hışırtılar geldi.

“Saat beş yönünde iki şahıs,” dedi telsizden bir ses. “Çimenliğin karşısındaki eski baruthane kulesine çıkın.”

Bodenstein adrenalininin yükseldiğini hissetti. Behnke’ye doğru bir bakış attı, sonra da Pia’ya. Pia, Sander’in hemen yanında, kuleye çıkan ahşap merdivenlerin basamaklarından birinde oturuyordu. Antonia duvara yaslanmıştı, sessizdi ve beti benzi atmıştı.

“Silahlı olup olmadıklarını görebiliyor musunuz?” diye sordu ekip lideri.

“Olumsuz. Durun – evet, birinde silah var. Sarışın olanda.”

“Lukas,” Pia ayağa kalkıp şefinin yanına gitti. “Lukas’ı vurmalarına izin vermemelisiniz. Onun bunlarla bir ilgisi yok.”

“İki kişiyi öldürdü, babasını öldürmeye çalıştı, Svenja’yı kaçırdı ve sizi de bu deliğe tıktı.”

“Bu doğru değil!” diye itiraz etti Pia. “Beni buradan çıkar-maya çalışıyordu!”

“Siz yokken neler olduğunu bilmiyorsunuz,” diye cevapladı Bodenstein, Pia’ya bakmadan. “Lukas’ın babası cumartesi akşamı saldırıya uğradı. Şu anda komada. Kısa bir süre sonra da biri, Van den Berg’in arabasıyla, Pauly’nin öldürüldüğü akşam Lukas’ı yeşil kamyonette gören bir görgü tanığını ezdi.”

“Lukas’ın babası ne zaman saldırıya uğradı?” Pia tüm çemserliğini bir kenara bırakıp Bodenstein’in kolunu sıkıca tuttu. “Saat kaçta?”

“Kolumu kıracaksınız,” dedi Bodenstein. “Tam bilmiyorum, saat on bir on ikiye doğru.”

“O zaman Lukas olamaz. Beni on birde evden aldı. Birlikte Frankfurt’daydık. Maintower’da.”

Bodenstein bir anda dönüp iş arkadaşına baktı.

“Peki sizin ve Svenja’nın cep telefonları Lukas’ın babasının arabasına nasıl geldi?” diye sordu Behnke. Pia dikkatlice düşündü. Bilincinin derinliklerinde yerlerine yerleştiremediği görüntüler vardı.

“Hedefler hareket ediyor,” dedi telsiz üzerinden keskin nişancı. Ekip lideri yerdeki adamları üst tarafta bulunan çimenlik alana yönlendirdi ve kuledeki keskin nişancı gördüklerini anlatmaya devam ediyordu.

“Kavga ediyor gibiler.”

Ekip lideri, Bodenstein’a bakarak, “Ne yapalım?” diye sordu.

“Müdahale edin,” diye karar verdi Bodenstein duraksamadan, “hemen.”

“Hayır!” diye bağırdı Pia heyecanla. “Lukas’a ateş edilmesine izin vermemelisiniz şefim!”

“Daha iyi bir fikriniz var mı?”

“Ben onlarla konuşurum.”

“Öyle bir şey yapmayacaksınız.” Bodenstein kararlı bir biçimde yeniden ekip liderine döndü. “Hadi. Şu mevzuyu bitirelim artık.”

Şimşekler ve gök gürültüsü dinmiş, fırtına geldiği hızla son bulmuştu. Yağmur hâlâ bardaktan boşalırcasına yağmaya devam ediyordu ancak batıda Taunus Bölgesi’nin orada, gökyüzü yeniden kan kırmızısı rengine bürünmeye başlamıştı. Pia titreyen

bedeniyle Bodenstein'in yanında duruyor ve keskin nişancıların konuşmalarını duyuyordu. Lukas ve Tarek, doğrudan özel harekât ekibinin kucağına doğru yürüdüklerinden habersizdi. Pia, özel harekât ekibinin keskin nişancılarının yüzlerce metre uzaklıktan, her türlü hareketli nesneyi tam gözünden vurabileceğini çok iyi biliyordu.

"Hedefler tam yirmi metre uzaklıkta."

"Scopolamin," dedi Pia bir anda. Dün geceki hatıraları tıpkı uyanmadan önce görülen bir rüyanın parçaları gibi geri geliyordu.

"Efendim?" diye sordular Bodenstein ile Behnke aynı anda.

"Hatırlıyorum!" diye seslendi Pia heyecanla. "Lukas'la birlikte, Tarek'i Bockenheim'daki bir partide bulduk ya da o bizi buldu. Bana bir şey verdi, sonra başım dönmeye başladı. Yalnızca Tarek ile Lukas'ın *Double Life*'la ilgili bir konuda kavga ettiklerini duyabildim. Lukas beni çiftliğimin kapısına kadar bıraktı ancak kapıyı açamadım. Bir anda Tarek yanımda bitti. Güldü ve Scopolamin'in hâlâ en iyi madde olduğunu..."

Pia sustu.

"Beni arabasının bagajına kilitledi! Ve orada güller vardı! Kırmızı güller. Bir SMS yazabildim değil mi?"

"Doğru," arkadan Sander'in sesi geldi. "Bana. *Double Life*. Tarek. Güller. Anlayamadım."

"Hedefler iç kapıya doğru hareket ediyor," diye seslendi kuledeki keskin nişancı, telsizden. "Gözden kaybetmek üzereyim."

Bodenstein sadece bir an duraksadı.

"Müdahale edin," diye emretti, "ama ateş etmeyin!"

Tarek Fieldler, Lukas onları görmeden önce karanlık silüetleri fark etmişti. Lukas'ın şaşkınlığından faydalanıp elindeki silahı kaptı ve silahı Lukas'ın başına dayadı.

"Kımıldayan olursa ölür!" diye bağırdı.

"Svenja'nın nerede olduğunu biliyorum," dedi Franjo Conradi saklandığı köşeden çıkarak. Ostermann elektrik çarpmış gibi dönüp gence şaşkınlıkla baktı. Franjo zavallı bir yığın gibi sandalyenin üzerinde oturuyordu. Kalede olup biteni duymuş ve durumun ciddi olduğunu fark etmişti.

"Öyle mi?" dedi Ostermann. "Bir anda bu bilgiye nasıl nail oldun peki?"

"Aslında hep biliyordum," dedi Franjo gözlerini yere indirerek. Franjo vicdan azabının vücut bulmuş hali gibiydi. Bir anlığına Ostermann çocuğa tokat atma arzusu hissetti.

"Nerede peki?" Öfkesini dizginleyip telefona uzandı.

"Van den Berglerin evinde. Kazan dairesinde."

"Yaşıyor mu?"

"Bil... bilmiyorum," diye mırıldandı Franjo Conradi ve elle-riyle yüzünü kapadı. Osterman nöbetçi ofisi arayıp ayağa kalktı.

"Gel," dedi gence. "Sen de bizimle geliyorsun. Yolda da başka neler bildiğini bana bir güzel anlatırsın."

Durum kritikti. Tarek, kafasına silah dayadığı Lukas'ı önünde itekleyip ilerlerken sırtını da kale duvarına yaslayıp kendini korumaya almıştı. Keskin nişancıların ikisi de atış yapmak için uygun bir konumda değildi, özel harekât memurları da oldukları yere mihlanmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu ekip lideri.

"İç kapının orada kaç adamınız var?"

"Dört."

Bodenstein'ın cep telefonu titredi. Arayan Ostermann'dı.

"Şefim!" dedi Ostermann. "Svenja Sievers'i bulduk! Yaşiyor. Franjo Conradi bize yerini söyledi. Van den Berglerin kazan dairesindeymiş."

O halde kızın kayboluşundan Lukas sorumluydu! Bodenstein'in bakışları Pia Kirchhoff'a sabitlendi. Kadın, Lukas'ın suçsuzluğundan hâlâ fazlasıyla emindi.

"Tarek kızı kendi dairesine hapsedmiş," diye devam etti Ostermann. "Franjo, vicdan azabı duymaya başlayınca dün akşamüzeri evden kaçmış ama Tarek Franjo'yu bulup kendisiyle birlikte Van den Berglere gitmeye zorlamış. Bahçeden geçmişler. Tarek, Lukas'ın babasının başına vurmuş, sonra da Svenja'yı kazan dairesinde bırakmışlar." Bodenstein sessizce dinliyordu.

"Svenja ve Franjo bize her şeyi anlattı. Tarek, tüm suçu Lukas'ın üzerine atmak için dikkatlice planlar yapmış."

"Tüm bunları Lukas'ın yapmadığından emin misiniz?" diye sordu Bodenstein, emin olmak istiyordu. Durumu değerlendirenken hata yapmamalıydı. Keskin nişancı Tarek ve Lukas'a odaklanmıştı ve vur emri bekliyordu.

"Yüzde yüz," Ostermann'ın normalde rahat olan sesi heyecandan gürlüyordu. "Ama dahası da var. Tarek Fiedler, Doktor Carsten Bock'un gayrimeşru oğlu, yani Jonas'ın üvey kardeşi. Bunu sadece Pauly biliyormuş çünkü Tarek ona her şeyi anlatıvermiş. Tarek, Jonas'ın babasının onu işe almamasına o kadar öfkelenmiş ki adamın bilgisayarına girmiş. Bock'a bir şekilde zarar vermek istemiş. Pauly'nin Bock'a karşı sahip olduğu onca bilginin kaynağı Jonas değil, Tarek'miş. Pauly'nin bu bilgileri kamuoyuyla paylaştığını duyunca Tarek öfkeden kudurmuş çünkü asıl amacı babasına bunlarla şantaj yapmakmış. Tarek salı akşamı Pauly'ye gitmiş. Büyük bir kavga etmişler. Pauly, Tarek'in Jonas'ı hiç umursamadığını fark etmiş. Sadece babasının parasına ulaşmak için Jonas'ı kullanıyormuş. Pauly bunu Tarek'in yüzüne de söylemiş, ayrıca onunla ilgili gerçekleri Jonas'a söylemekle de tehdit etmiş delikanlıyı. Tarek bunu engellemek için de Pauly'yi öldürmüştü. Svenja ise her şeyi duymuş ve cinayete tanık olmuş."

Bodenstein gerginlik içinde dinliyordu. Lukas'ın suçsuz olduğu gerçeğine alışamıyordu. Halbuki her şey ona çok mantıklı gelmişti yoksa olan biteni kafasında uygun hale mi getirmişti? Dürüst olmak gerekirse teorisinde ciddi boşluklar vardı.

"Tarek, Franjo'yu Yeşillik Bistro'dan aramış. Lukas'ı oyaltmasını ve yeşil kamyonetle Pauly'nin evine gelmesini söylemiş," diye devam etti Ostermann, makineli tüfek hızında konuşuyordu. "Cesedi ve bisikleti kamyonete birlikte yüklemişler ve aracı tekrar Yeşillik Bistro'nun önüne bırakmışlar. Lukas tüm gün arkada cesetle dolaşmış olmalı. Bir sonraki akşam ikili Pauly'nin cesedini futbol maçı sırasında çimenliğe bırakmış. Maç sırasında kimsenin kendilerini görmediğinden emin olmuşlar ve..."

"Şimdilik bu kadarı yeterli," diye böldü Bodenstein meslektaşının sözünü. "Birazdan size döneceğim."

"Bir dakika!" diye seslendi Ostermann. "Tarek ve Franjo aynı zamanda Pia'nin evine de girmiş! Tarek'in evinde, Pia'ya ait, içinde 1988 yılına ait polis dosyaları olan bir günlük bulduk. O zamanlar Pia'ya bir sapık musallat olmuş ve ona tecavüz etmiş. Tarek, Pia'nın geçmişini araştırmış."

Bodenstein'ın gözleri Pia'yı buldu. Pia, Behnke ve ekip lideri, Bodenstein'a gergin gözlerle bakıyordu.

"Gidelim," diye emretti Bodenstein. "Adamımız Tarek Fiedler. Lukas suçsuz."

Pia ile Sander'in bir anda birbirlerine bakması Bodenstein'ın gözünden kaçmamıştı. İkisi de tüm bu süre boyunca haklıydı. Bodenstein, Ostermann'dan duyduklarını kısaca tekrarladı ancak polis dosyalarından ve günlükten bahsetmedi.

"Tarek, Jonas'ın üvey kardeşi miymiş?" diye sordu Pia inanamayarak.

"Evet."

“Bu da DNA’ların benzerliğini açıklıyor,” dedi Behnke. “Kendi kardeşini öldürmüş.”

“Ve benim evime girmiş,” dedi Pia, tüyleri ürpermişti.

Yağmurdan ıslanmış, girintili çıkıntılı kaygan taşların üzerinden tırmandılar. Ekip lideri, adamlarına hedeflerinin koyu renk saçlı, silahlı genç olduğunu söyledi. Eğer başka türlü ele geçirilmezse ateş edebileceklerini belirtti. İki genç kapının dışına ulaşmış ve Kathrin Fachinger ile diğer özel harekâtçıların beklediği ana kapıya doğru ilerliyordu. Kuledeki keskin nişancı artık net bir görüşe sahipti. Bodenstein, Behnke, Pia Kirchhoff ve ekip lideri iç kapının yakınında duruyordu.

“Hedefler tam görüş alanımda,” diye iletti keskin nişancı. “Talimatlarınızı bekliyorum.”

O anda Tarek buradan hiçbir çıkış yolu olmadığını anladı. Bu yüzden Lukas’ı dizlerinin hizasındaki duvarın kenarına doğru çekti.

“Bana ateş ederseniz o da ölür!” diye tehdit etti Tarek. Pia sükûnetini daha fazla koruyamadı. Bodenstein ona engel olmadan korunaklı yerden çıktı.

“Ah, Bayan Kirchhoff, merhaba!” Tarek alaycı biçimde güldü. “Sizi tekrar görmek ne güzel! Güller hoşunuza gitti mi? Kırmızı güller! Biraz zamanımı aldı ama hakkınızda her şeyi öğrendim! Ayrıca evinizin kilitleri de çok yetersizmiş. Sizi korkuttum mu?”

Her ne kadar Tarek’in yanına gidip onu kendi elleriyle duvardan atmak istiyor olsa da Pia oyuna gelmiyordu. Son günlerde yaşadığı tüm o kâbuslar ve korkular hep bu herifin yüzündendi!

“Çok doğru!” diye seslendi Pia. “Bütün bunlara nasıl ulaştın peki?”

“Ne yapıyorsunuz?” dedi Bodenstein tıslarcasına. “Onu kışkırtmayın!”

“Bırakalım konuşsun,” diye cevap verdi Pia fısıldayarak. “Belki de dikkatsiz davranır.”

“Evinizi biraz kurcaladım!” Tarek sinsice gülüyordu. “Gününlüklerinizi bile saklamışsınız. O zamanki hayranınızı bulmak zor olmadı. Kai-Michael Engler. Artık Darmstadt’da yaşadığını biliyor muydunuz? Sizin yalnız yaşadığınızı duyduğunda çok sevindi!”

Pia öfke ve nefretle midesinin altüst olduğunu hissetti. Domuz!

“Görüntülerinize birlikte baktık.” Tarek’in sesi gürlüyordu. “Yatak odanıza, banyonuza ve mutfağınıza ufak cici kameralar kurdum da. Bozuk sigorta kutusu da benim eserim! Korkudan ağladığınızı ve titrediğinizi izlemek nefisti!”

Pia içinde yükselen öfkeyi görmezden gelip kendini sakın kalmaya zorladı. Kötücüllüğün tadını keşfetmiş bir psikopattı karşısındaki. Bu hastalıklı arzuların, çok büyük bir aşağılık kompleksinin mi yoksa sevgisiz geçen çocukluğun mu eseri olduğunu bilmiyordu ancak tek bildiği, Tarek Fiedler’in hırslı ve zeki biri olduğuydu. Üvey kardeşine ve arkadaşına olan öfkesi, babası onu reddettiğinde nefrete dönüşmüştü.

“Bir de Svenja!” Tarek alaycı bir biçimde hayran hayran bakınıyordu. “Kendini beğenmiş salak karı, bana hiç bakmadı bile, sanki kendi bir haltmış gibi! Bir anda nasıl da yalvarıp zırlamaya başladı! Ona zarar vermemem için bana nasıl da yalvardı!”

Lukas’ın böbreklerine sert bir darbe indirdi ve sesi keskinleşti.

“Sizin şu hayran olduğunuz Svenja’nın neler yaptığını biliyor musun? Hepsini filme çektim, böylece hepiniz izleyip onun nasıl ucuz bir şıfırtı olduğunu görebilirsiniz! O bana...”

Nefreti onu uyuşturmuştu, dikkatsiz davranıp kendine siper ettiği Lukas’tan birkaç santimetre uzaklaştı. Duvarın arkasındaki keskin nişancı için yeterliydi. Pia kurşunun Tarek’in sol omzuna saplandığını gördü, sendeleyerek delikanlı arkasındaki boşluğa

doğru gerileyip aşağı düştü. Pia hızla koşup son anda Lukas'ı tutabilmeyi umdu. Genç adam kollarıyla dengesini bulmaya çalışıyordu, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Sonunda dengesini kaybetti ve kale duvarından aşağıya düştü.

Birkaç dakika içinde kale insanlarla dolmuştu. Königstein itfaiyesinden gelen adamlar güçlü el fenerleriyle iki gencin düştüğü karanlığı aydınlatıyordu. Özel harekât ekibi geri çekilmişti, şehir tarafından mavi ışıkları yanıp sönen ambulanslar yaklaşıyordu. Bodenstein ve Behnke onlarca polis memurunu da yanlarına alıp kalenin alt tarafına doğru ilerliyordu. Christoph Sander itfaiyeden aldığı bir battaniyeyi Pia'nın omuzlarına örtmüş ve kadına sıkıca sarılmıştı. Pia'nın saatlerce etkisinde kaldığı korku ve şok etkisi yavaş yavaş çözülüyordu, artık nasıl bir tehlikeyle karşılaştığını idrak etmeye başlamıştı.

"Tarek'in doğruyu söylediğine inanıyor musun?" diye sordu Sander endişeyle. Pia adama bakıp başıyla onayladı.

"Korkarım öyle," dedi. "Herifin adı Kai-Michael Engler. Darmstadt'da oturduğunu da biliyorum."

"Bundan böyle çiftlikte kesinlikle yalnız kalamazsın."

"Gençlerden birini görüyorum!" diye seslendi itfaiyecilerden biri. "Ağaçta asılı kalmış!"

Heyecanlı bir kurtarma operasyonuyla itfaiyeciler Lukas'ı kale duvarının on beş metre altındaki ağacın tepesinden indirmeyi başardı. Pia ambulansa binmeyi reddetmişti. Sander ve Antonia'yla birlikte itfaiyecilerin Lukas'ı sedyeyle yukarı çekmesini beklemişti. Lukas'ın bilinci açıldı ve Pia'yı görünce hafifçe gülümsedi. Duvardan düşerken birkaç kemiğini kırmış olsa da hayattaydı. Ağaç olmasaydı yaklaşık elli metrelik yükseklikten granit taşların üzerine çakılacaktı, böylesi bir düşüşten sağ kurtulması mümkün olmazdı. Acil yardım görevlileri onu bekleyen

ambulanslardan birine yerleştirdi. Sander bu sırada Pia'ya son yirmi dört saatte olup bitenleri anlatıyordu.

"şefin, Lukas'ın kendi babasını öldürmeye çalıştığından epey emindi," dedi. "Fena kapıştık."

"Senden de şüpheleniyordu," diye cevapladı Pia.

"Biliyorum. Benden hoşlanmıyor." Sander başını salladı.

"Belki de kıskanıyordur," dedi Pia gülümseyerek.

"Neden ki?"

"Inka Hansen onun gençlik aşkıydı. İkinizi akşam yemeğinde görmüş."

"Hadi onu anladım. Peki ya sen?"

"Ben mi?" diye sordu Pia hayretle. "Ne demek istiyorsun?"

"şefin benim senden hoşlanmamdan da pek hazzetmiyor."

Pia bu sözcüklerin kalbini nasıl bir anda hızlandırdığını hissetti.

"Eh," dedi, "kümeste tek bir horoz olmalıdır."

Bir polis helikopteri kalenin üzerinde dolanıyordu. Özel harekât ekibindekiler bir araya toplanmış, araçlarına gidiyorlardı. Onlar için bu harektın diğerlerinden hiçbir farkı yoktu.

Sander bir kolunu Pia'nın, diğer kolunu da Antonia'nın omuzlarına koydu.

"Hadi kızlar," dedi. "şu kaleden gına geldi artık."

"Bana da," diye cevapladı Pia. "Ama her şeyden önce acilen tuvalete gitmem gerek."

Tarek Fiedler düşüşten kıl payı sağ kurtulmuştu. Kalenin dibindeki sık çalılıkların içine nispeten yumuşak bir şekilde inmişti. Sol omzundaki kurşun yarası da sıvışmasına mani olmamıştı. Polisler ve itfaiyeciler tüm çalılıkları tarıyordu, Bodenstein asık

suratla telefonla konuşuyordu ki Pia, yanında Sander ve kızıyla birlikte aşağıya gelmişti.

“Kaçmış,” diye ilan etti Behnke. “İnanılır gibi değil, bir insan nasıl bu kadar dayanıklı olabilir.”

“O tam bir ruh hastası,” dedi Antonia ve üzerindeki ıslak giysilerinin içinde ürperdi. “Onu hiçbir zaman sevememiştim.”

“Uzağa gidemez,” dedi Bodenstein, cep telefonunu cebine sokup onlara döndü. “Destek ekipleri ile arama köpekleri çağırdım. Birkaç dakika içinde gelirler.”

“Silahım hâlâ onda olabilir,” diye ekledi Pia.

“Biliyorum.” Bodenstein başını salladı. “Tarek’ten çok daha önce şüphelenmeliydim. Suçu Lukas’ın üzerine atmaya çalıştığı çok belliydi.”

“Tarek, Lukas ve Jo’yu hep kıskanmıştır,” dedi Antonia. “İkisinin sahip olduğu her şeye sahip olmak istiyordu ve grubumuza da resmen zorla girdi. Geçen yaz bir anda ortaya çıktığından beri her şey değişti. Lukas’a sürekli Tarek’in sinsi biri olduğunu ve hep kendi iyiliğini düşündüğünü söyledim ama Lukas buna inanmak istemedi.”

İç çekti.

“Ondan nefret ediyorum!” diye bağırdı ve Pia’ya baktı. “Jo öldü! Ve Lukas’ın babası da ölmek üzere. Bu pis domuzun size ve Svenja’ya yaptıkları da cabası!”

Genç kız, bir anda gözyaşlarına boğuldu. Pia onu teselli ederek kollarına aldı ve o anda ikisinden hangisinin daha fazla teselliye ihtiyacı olduğunu düşündü.

“Onu bulacağız,” diye mırıldandı ve kızı sıkıca göğsüne bastırdı. “Bu pisliği yakalayacağız ve sonra da yaptığı her şey için hesap verecek.”

Bodenstein’ın cep telefonu çaldı. Birkaç saniye boyunca hattın diğer ucundakini dinledi ve yüzü asıldı. Tarek otobüs

garının otoparkında bir kadın sürücüyü silahla tehdit edip aracını gasbetmişti; gümüş renkli, Touareg marka bir araçla Kreisel yönüne doğru gidiyordu. Üç polis aracı peşindeydi ve özel harekât ekibi de geri çağırılmıştı. Bodenstein, Pia, Sander ve Antonia hep birlikte Bodenstein'in BMW'sine bindi. Ancak öncesinde Pia kimseyi umursamadan bir duvarın dibine çömelip idrar kesesini boşaltıp rahatlamıştı. Ostermann'ın başka endişe verici haberleri de vardı. Bodenstein araç telefonunu hoparlöre aldı.

Tarek bir süre önce Svenja'nın Jonas'ın babasıyla bir ilişkisi olduğunu öğrenmişti. Bodenstein'in, Jonas'ın masasındaki kipta bulduğu ve Svenja ile Bay Bock'u gösteren fotoğrafları da o çekmişti. Tarek, Svenja'ya bu ilişkiyle şantaj yapıp Pauly'nin cinayetiyle ilgili sessiz kalmasını sağlamıştı. Ama daha sonra fotoğrafları Jonas'a kendi elleriyle vermişti. Svenja ile Jonas'ın barışabileceklerini düşündüğünden, fotoğrafları Svenja'nın web sitesine yükleyip e-postaları göndermişti. Lukas'a şantaj yapabilmek için Svenja'yı kaçırmış ve Pia'nın da evine girmişti. Tarek, Lukas'ın Pia ve Svenja'yı sevdiğini biliyordu. Svenja ile Jonas'ın cep telefonlarından gönderilen son mesajları da Tarek yollamıştı. Jonas, Tarek'in o e-postaları gönderdiğini öğrendiği için ölmüştü.

"Peki Lukas'ın babasını neden öldürmek istedi?" diye sordu Sander.

"Belki de Lukas'a daha çok suç atmak içindir," diye cevapladı Ostermann. "Tarek, Lukas'ın anahtarlarını kopyalamış, bunu Franjo'dan öğrendim. Tarek, Van den Berglerin Mercedes'ini alıp Andrea Aumüller'e çarptı. Çünkü kız, Pauly'nin öldürüldüğü akşam yeşil kamyoneti görmüştü."

"Tüm bunlarda Franjo'nun rolü ne?" diye bilmek istedi Pia. "Tarek'e yardım etmesine ne sebep olmuş?"

"Tarek, Franjo'ya çılgınca sözler vermiş," diye cevapladı Ostermann. "Lukas ve Jonas'ın *Double Life*'in tüm kazancını kendilerine saklamak istediğini ama oyunun hakları satılırken

onun da satıştan eşit pay almasını sağlayacağını söylemiş. Franjo, Pauly'nin cesedini taşıırken vicdan azabı çekmeye başlamış olsa da artık geri dönüşü yoktu. Tarek ona tek bir kelime edecek olursa onu da öldüreceğini net bir biçimde söylemiş."

Bodenstein, BMW'sini dar sokaklardan geçirerek eski şehir bölgesine sürüyordu.

"Franjo şimdi nerede?" diye sordu.

"Benimle."

"Onu bir hücreye götürün ve gözünüzü ondan ayırmayın. Tarek elimizden kaçtı. Arabası ve silahı var, kaybedecek hiçbir şeyi de kalmadı."

Gümüş Touareg son sürat Königstein yolunda ilerliyordu. Bodenstein trafikteki tüm araçların tehlikede olduğunun farkındaydı ancak Tarek Fiedler'in polisi atlatıp ortadan kaybolmasını göze alamazdı. Havanın kararması da başka bir sorundu ama polis helikopterindeki ekip kaçak aracın nereye gittiğini takip edip yerdeki meslektaşlarına bilgi sağlayabiliyordu. Telsiz üzerinden ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Bu sırada Tarek, Opel Hayvanat Bahçesi'nin yanından geçip Oberursel yoluna devam etti. Özel harekât ekibindekiler takip esnasında polis aracıyla sürekli yer değiştiriyordu. Bodenstein da oldukça geride kalmıştı. Herkes gencin Oberursel şehir merkezine girmemesini umut ediyordu çünkü B455 yolu tünelden hemen önce kapatılmaya başlanmıştı. Sanki Tarek bu tuzağı tahmin etmiş gibi Oberursel yönüne doğru K771'e giriş yaptı.

"Pisliğin amacı ne böyle?" diye homurdandı Bodenstein. Arabaya gergin bir sessizlik hâkimdi. Kovalamaca Oberursel'da, sonra Stierstadt tarafına, oradan da Oberhöchstadt'a doğru devam etti. Geç saatlere rağmen yollar oldukça kalabalıktı. Bu durum aslında tehlikeliydi çünkü Tarek kırmızı ışıklarda hiç

durmuyordu, Oberhöchstadt'da da bir kazaya sebep olmuştu. Kronberg'de hemzemin geçidin kırmızı ışığında da durmadığı için özel harekâtçıları de neredeyse atlatıyordu. Ancak ekibin sürücüsü yine de inen bariyerlerin altından geçmeyi başarmıştı. Araç rayların önündeki tümsekten son sürat geçerken kıvılcımlar havada uçtu ve egzoz patladı ancak o kadar da büyük bir sorun değildi. Tarek, Kronberg dört yol ağzına gelince Schwalbach yönüne doğru girdi. O kadar hızlıydı ki aracı yoldan çıktı. Ancak çalıntı Touareg'in iyi donanımı sayesinde ağır aracı son anda kontrol edebildi. Kuşkonmaz satan el arabasının parçalanması dışında kaza bir hasara sebep olmamıştı ve kimse yaralanmamıştı. Neredeyse yüz altmış kilometrelik hızla L3005 yolundan gidiyordu, üç arabayı sollayıp Niederhöchstadt'dan gelen bir minibüsün ani fren yapmasına neden oldu ve sağdan L3014 yoluna saptı.

"Hedef Bad Soden yolunda," dedi polis helikopterindeki memur telsizden. "Hayır! Sanayi bölgesine sapıyor. Kronberg yokuşu. Oradan geri çıkamaz!"

"Orada ne yapacak ki?" diye sordu Bodenstein.

"Sanırım Jo'nun babasının şirketine gidiyor," dedi Antonia, "hemen ileride, ikinci sağdan girince."

Bodenstein, Antonia'nın fikrini tüm birimlere bildirip kızın gösterdiği yola saptı. Tam o sırada, Tarek'in arazi arabasıyla, yağmurun yumuşattığı çimenlerin üzerinden geçip doğrudan, fütüristik mimarisiyle göz alan cam binaya ilerlediğini gördü.

"Hay sıçayım!" diye bağırdı Bodenstein. Gencin ne planladığını anlayınca hızla frene bastı. İki ton ağırlığındaki araba, taşlı ön avludan geçerken motoru gürleyerek daha da hızlandı, 11 Eylül'de kaçırılan uçakların Dünya Ticaret Merkezi'ne çarpması gibi bir anda cam binaya girdi.

İtfaiye araçlarının farları ile yanıp sönen mavi ışıkları karanlığı aydınlatıyordu. Schwalbach bölge itfaiyesinin yamulmuş çelik konstrüksiyonların ve tuz buz olmuş camların arasından hurdası çıkmış arabaya ulaşıp çelik boruları keserek arabanın içindeki genci çıkarması bir saat sürmüştü. Sürücü yanı çarpışmayı neredeyse hasarsız atlatmışken motor bloğu aracın içine kadar girmişti.

İtfaye şefi, "Yaşiyor," dedi Bodenstein ve Pia Kirchhoff'a, "bilinci bile açık. İnanılmaz."

"İsteddiği gibi büyük bir olayla ölemedi," dedi Bodenstein acı bir tonla. "Bunun için deposu ful, benzinli bir araç seçmeliydi, dizel bir araba değil."

Acil yardım personeli itfaiyecilerin yardımlarıyla genci nihayet yıkıntıların arasından çıkarmıştı. Binanın giriş bölümü savaş alanına dönmüştü, zarar gören bir kolon binanın statiğini tehlikeye atmamak için geçici olarak desteklenmişti.

"Ne durumda?" diye sordu Bodenstein kanlı eldivenlerini çıkaran acil yardım doktoruna. "Yaşayacak mı?"

"Bacakları tamamen parçalanmış," dedi doktor. "Sanırım omurgası da kırılmış. Sağ kalsa bile artık başka bir hayata alışması gerekecek."

"Bunu zaten yapmak zorundaydı. Konuşabiliyor mu?"

"Evet, onu stabilize ettik. Şu anda ağrısı yok. Neden?"

"Çünkü onu tutuklayacağım." Bodenstein ambulansa doğru yürüdü. Tarek Fiedler gözleri açık bir halde sedyenin üzerinde yatıyordu ancak Bodenstein'ı görünce sırtıttı.

"Ben ölümün ve yaşamın efendisiyim," diye fısıldadı ukala bir tonla. "Adım tarihe geçecek."

"En fazla bir polis raporuna geçecek," diye cevap verdi Bodenstein soğukça.

"Adım manşetlerde yazacak ve televizyonlara çıkacağım. Bir gün hayatımı filme çekecekler." Tarek sesi kısılmış halde güldü.

"Bundan pek emin olmazdım," diye cevapladı Bodenstein. "Bacakları olmayan ve tekerlekli sandalyeye mahkûm biri için hapisane pek de eğlenceli bir yer olmayacak. Çok zavallısınız Bay Fiedler. Kıskaç, hırslı bir kaybedensiniz."

Tarek'ın sırtışı soldu ve gözlerinde ölümcül bir parlama oluştu. Bodenstein gencin kan revan içindeki solgun yüzünü inceledi. Acımasızca ve zalimce iki kişiyi öldürmüş, birçoklarına da korku ve acı vermişti.

"Tüm zamanların en dehşetli solucanını internete saldım, ben..." diye bağırdı Tarek öksürükler içinde.

"Yanlışınız var," diye kesti sözünü Bodenstein. "O raddeye gelemedi. Adamlarımız Franjo'nun yardımıyla sistemi durdurdu. Lukas, *Double Life* sayesinde daha çok para kazanacak. Ne yazık ki bu durum sizin için geçerli değil. Ne de olsa hapiste paraya ihtiyacınız olmayacak. Bay Fiedler, resmen hayatınızı boşa harcadınız. İki cinayet, bir ağır yaralama..."

"Ağır yaralama mı?"

"Lukas'ın babası yaşıyor. Olur da bir gün hapisten çıkarsanız ihtiyarlamış olacaksınız."

Tarek, Bodenstein'a doğal olamayacak kadar parlak gözlerle baktı ve bir anda tüm ifadesi değişti. Bir anda ağzı kımıldadı ancak başını çevirdi.

"Siktir et," diye fısıldadı ve gözlerini kapadı.

Ostermann, Franjo Conradi'nin ifadesinin son cümlelerini bilgisayara yazıyordu ve karşıdaki çalışma masasının önünde duran Henning Kirchhoff gergin bir ifadeyle bekliyordu. Bodenstein, Behnke, Kathrin Fachinger ve Pia Kirchhoff ofise girince iki adam da rahatlayarak ayağa fırladı. Ostermann iş arkadaşına nazikçe sarıldı, sonra sıra Kirchhoff'a geldi. Ortamda gerginlik kalmamıştı. Her iki olay da çözülmüştü.

“Ama bir şeyi yine de anlamıyorum,” dedi Kathrin Fachinger. “Tarek, Pauly’nin cesedini neden Opel Hayvanat Bahçesi’ne bıraktı? Cesedi başka bir yerde bulmuş olsaydık belki de bu davalar sonuçlanmayacaktı.”

“Kendini ölümün ve yaşamın efendisi ilan etse de yakalanmasına sebep olan içindeki intikam ateşiydi,” diye cevapladı Bodenstein alaycı bir gülümsemeyle. “Şüpheleri Lukas’a veya Doktor Sander’e yöneltmek istiyordu. Ancak bizim kuşkuculuğumuzu hesaba katmadı.”

“Bizim kuşkuculuğumuzu mu?” Pia başını yana yatırıp sırtıttı.

“Elbette. Biz bir ekip değil miyiz?” dedi Bodenstein, sırtarak.

Henning Kirchhoff kapıda Pia’yı bekliyordu. Normalde hep kendine hâkim bir ifade olan yüzünde rahatlamanın izleri görünüyordu.

“Başına kötü bir şey gelmediğine o kadar sevindim ki,” dedi, Pia yanında durduğunda. “Gerçekten en kötüsünü bekliyorduk.”

“Biz?” diye sordu Pia keskince. “Sen ve Savcı Bayan Löblich mi?”

“Yok yahu,” Henning mahcubiyetle başını iki yana salladı. “Bir kerelik bir şeydi o. Kaza işte. Sana açıklamak istemiştım ama telefonlarıma cevap vermiyordun.”

“Sana kızmadım ki zaten,” dedi Pia. “Sonuçta ben seni kendi ellerimle Löblich’in kollarına attım. Ama beni rahatsız eden tek şey, yer olarak tam da benim masamı seçmiş olman...”

“Şışt,” diye sözünü kesti Henning. Kai Ostermann yanlarından geçiyordu.

“Balık nasıl?” diye sordu Ostermann ve Pia’ya göz kırptı.

“Umarım aşağıda beni bekliyordur,” diye cevapladı Pia.

“Ah öyle mi,” dedi Henning kaşlarını kaldırıp, “anlıyorum. Bu akşam bakıcı olarak bana ihtiyacın yok o halde.”

“Korkarım, yok,” dedi Pia adamın koluna girip. “Ama yine de burada olduğun için teşekkür ederim. Bunu unutmayacağım.”

30 Haziran 2006, Cuma

Bodenstein ve Pia otlagın çitlerine yaslanmış, taylarıyla otlanan iki kısırağı izliyordu. Pia'nın evinin terasında Cosima von Bodenstein ve K11'in tüm çalışanları, Almanya-Arjantin arasındaki Dünya Kupası çeyrek final maçını izliyorlardı. Evinin bütün panjurlarını açmıştı. Pia salatayı hazırlamış, Ostermann ve Behnke mangallık et ve sosis getirmiş, Bodenstein ise içecekleri almıştı.

Geçen hafta içinde nihayet tüm dosyalar savcılığa ulaştırılmıştı. Esther Schmitt kundaklama, sigorta dolandırıcılığı ve polisi yanlış yönlendirme gibi suçlamalara karşı hesap verecekti ve önceki sabıkaları nedeniyle de büyük ihtimalle cezasının bir kısmını parmaklıklar ardında çekecekti. Pia çok beklemeden Esther'in evi yakmadan önce hayvan barınağına bıraktığı köpekleri alıp çiftliğe getirmişti. Burada köpekler bir arada kalabilir ve alışkın oldukları gibi özgürce yaşayabilirlerdi. Tarek Fiedler'i hastaneden çıkar çıkmaz birkaç dava bekliyordu. Savcılık ona iki cinayet, cinayete teşebbüs, iki kaçırma, mülke zarar verme, araba çalma ve daha birçok konuda dava açmıştı. Franjo Conradi'ye de yardım ve yataklıktan dava açılacaktı. Mareika Graf ve Stefan Siebenlist için de Tarek'in eylemleri sonuçsuz kalmamış ve her ikisi de eşleri tarafından kapı önüne konmuştu.

"Beni biraz önce Lukas aradı," dedi Pia şefine. "Yarın hastaneden taburcu ediliyor. Bir müddet Sanderlerde kalacakmış. Babası komadan çıkmış, hatta oğlunu tanımış."

"Tanrı'ya şükür. Çocuk gerçekten de yeterince acı çekti."

"Onu tüm bu süre boyunca katil sandınız. Neden ki? Hiçbir sebebi yoktu." Pia, Bodenstein'a kısa bir bakış attı. Bodenstein kollarını çitlere dayamış, atları izliyordu.

"Hislerim beni yanılttı," diye itiraf etti. "Lukas'ın tüm bunlarla bir ilgisi olmadığını daha önce anlamam gerekirdi. Nedense ona takılı kaldım."

"Hisler öyle bir şeydir işte," diye cevap verdi Pia.

Maçın ilk yarısı bitmiş görünüyordu, çünkü Behnke ağır adımlarla yanlarına geldi, peşinden de meraklı dört köpek.

"Ah," diye seslendi Pia adama. "Yeni arkadaşlar edinmişsiniz?"

Behnke yüzünü buruşturdu ve elindeki tabağı daha yukarı kaldırdı.

"Kendimi kandıracak halim yok," diye cevap verdi. "Karşı konulmaz cazibemden ziyade elimdeki sosisler daha ilgi çekici. Buyurun, bu sizinki. Henüz yemek yemeye fırsatınız olmadı."

"Teşekkür ederim," Pia şaşkınlıkla kâğıt tabağı aldı. "Çok nazıksınız."

"İçimde hâlâ iyilik var." Behnke her zaman taktığı güneş gözlüklerini takmamıştı, ayrıca çok da kibar davranıyordu. "Sanırım geri dönmeseydiniz sizi gerçekten özlerdim. Kai'yi ve Kathrin'i sinir etmek bana o kadar zevk vermiyor da."

Pia inanmaz bir gülümseme takındı. Bu, neredeyse bir barış teklifiydi.

"Gerçekten mi? Yani sizin tek derdiniz fazla mesai değildi, öyle mi?"

"Eğer sosisinizi yemezseniz sizin yerinize ben yiyeceğim şimdi," diye araya girdi Bodenstein. "Ben de henüz bir şey yemedim."

O anda tüm şüphelerin kaynağı olan yeşil kamyonet çiftliğin kapısından girdi ve Behnke'nin arabasının yanındaki ağaçların orada durdu. Pia'nın kalbi heyecanla atmaya başladı. Sessizce şefine sosis tabağını uzattı.

"Bak sen hele," dedi Bodenstein. "Hayvanat bahçesi müdürümüz de geldi."

"İyelik zamiri kullanmanıza gerek yok," dedi Pia ve Bodenstein ile Behnke'ye keskin bir bakış fırlattı. "Onun yanında balıklardan falan bahsetmezseniz sevinirim. Mümkünse."

"Söz." İki adam sırtıarak Christoph Sander'in arabadan inip onlara doğru gelmesini izledi. Elinde bir şişe beyaz şarap ve köpeklerin hemen ilgisi çeken bir poşet taşıyordu.

"İyi akşamlar," dedi üçlüye ve Pia'ya gülümsedi.

"Merhaba Christoph," diye cevap verdi Pia. "Yetiştirdiğine sevindim."

"Sana söz vermiştim," dedi elindeki poşeti kaldırarak. "Mangal için bir şeyler daha getirdim. Somon ve ton balığı filetoları."

"Onları Bay Behnke alır," dedi Pia. "Mangal ustamız o."

Frank Behnke poşeti aldı ve kokladı.

"Bak sen," dedi ve yüzüne geniş bir sırıtış yayıldı, "bu gerçekten de balı..."

Hemen susup şefine baktı.

"Neredeyse yasak kelimeyi kullanacaktım."

"Sakın ha." Bodenstein da sırıtiyordu. "Bayan Kirchhoff'a söz verdik."

Sander'in bakışları iki adam arasında gidip geliyordu.

"Balık sevmez misin yoksa?" diye sordu Pia'ya masumca.

O anda Behnke kendini daha fazla tutamadı.

“Yok yok,” diye girdi araya kahkahalar atarak, “hem de çok sever.”

Pia kaşlarını kaldırdı.

“Devre arası bitmiş,” dedi iş arkadaşına eliyle gitmesini işaret ederek. “Mangal sizi çağırıyor.”

“Doğru,” Bodenstein, Behnke’nin elindeki poşeti aldı, “Frank, gelin. Biz bu arada balığı... şey somonu mangala koyalım.”

Pia ikisinin de peşinden bakarken başını salladı.

“Gördüğüm kadarıyla iyi anlaşıyorsunuz,” dedi Sander ve kolunu Pia’nın omzuna koydu. “Şu balık meselesi de ne?”

Pia ona gülümsedi. “Sana anlatayım mı?” diye sordu.

“Lütfen,” diye cevap verdi Sander eğlenerek. “Ancak elbette meslek sırrı değilse.”

“Emin ol değil,” Pia’nın gülümsemesi büyüdü, “daha çok... eee... bir ima. Seninle ve benimle ilgili.”

“Şimdi beni meraklandırдын işte.”

“Maçı izlemek ister misin?”

“Ah hayır,” dedi Sander, Pia’yı kollarına alıp, “önce şu balık öyküsünü dinlemek isterim.”

Teşekkürler

Kronberg'deki Opel Hayvanat Bahçesi ve Kale gerçekten vardır. Bu romanın içindeki tüm kişi ve karakterler ise hayal ürünlerimdir.

En büyük teşekkürümü, kendisinden esinlenerek kurguladığım Doktor Sander karakteri için bana izin veren Georg-von-Opel Hayvanat Bahçesi'nin gerçek müdürü Doktor Thomas Kauffels'e sunmak isterim.

Frankfurt adli tıp müdürü Prof. Doktor Hansjürgen Bratzke'ye "ceset" konularında verdiği ve umarım benim de doğru biçimde uyarladığım bilgiler için müteşekkirim.

Susanne Hecker ve Peter Hillebrecht'e ayrıca teşekkür ederim.

Polislerin işlerine bir bakış atmamı sağlayan Hofheim Main Taunus Bölgesi Başkomiseri Andreas Beese ve hukuki sorularıma verdiği cevaplar için savcı Ralf Settın'a teşekkür ederim. Eğer romanımda herhangi bir hata varsa tamamen benden kaynaklıdır.

Ayrıca romanın orijinal halinden neredeyse yüz sayfa azaltma görevinde bana yardımcı olan Lothar Strüh'ye de teşekkür ederim.

Nele Neuhaus

Kelkheim, Şubat 2009

